2026
Október - December

102. évfolyam, 4. szám
SZOMBATI BIBLIAI TANULMÁNYOK
Felnőttek részére

A Filippibeliekhez, a Kolossébeliekhez és a Thessalonikabeliekhez írt levelek tanításai

A kitartás próbái, amelyek türelmet, örömet és reményt fejlesztenek napjaink hívői számára.

Tartalom

1.	TÖBB MINT LEHETETLEN	5
2.	KRISZTUSHOZ HASONLÓAN MINDENKOR	10
3.	VÁGYAKOZÁS JÉZUS JOBB MEGISMERÉSÉRE	15
4.	MENNYEI MEGERŐSÍTÉS	20
5.	MÉLTÓKÉPPEN JÁRNI	25
6.	A MEGVÁLTÓ MEGERŐSÍT	31
7.	AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG VILÁGOSSÁGA RAJTUNK	36
8.	A CSALÁD ÉS HÁTTERE	41
9.	MUNKÁLKODÁS AZ ELVESZETTEKÉRT	46
10.	FELKÉSZÜLÉS A KRISZTUSSAL VALÓ TALÁLKOZÁSRA	52
11.	VILÁGOSSÁGBAN ÉLNI	57
12.	AZ IGAZÁN MEGKÜLÖNBÖZTETHETŐ NÉP	62
13.	FELKÉSZÜLÉS A CSATÁRA	67
	JAVASOLT OLVASMÁNYOK	72
	Rövidítések jegyzéke	218

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [ ] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatók. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

Látogass el a Facebook oldalunkra
www.facebook.com/szombatiskola/

Korábbi Szombati Bibliai Tanulmányok elérhető:
www.hnarm.hu/kiadvanyok/szombati-bibliai-tanulmanyok.php

Megrendelhető: E-mail: hnarm.hu@gmail.com; info@hnarm.hu

ELŐSZÓ

Ha Pál néhány levelét vizsgáljuk – konkrétan a Filippibeliekhez, a Kolossébeliekhez és a Thessalonikabeliekhez írt leveleket – egyértelműen kirajzolódik előttünk egy létfontosságú, átfogó üzenet. Felismerjük, hogy szükségünk van a keresztény jellem magas szintű fejlődésére, valamint a kulcsfontosságú tantételi igazságok megértésére az Úr visszatérésére való felkészülésünkhöz.

Ezeket a leveleket közel 2000 évvel ezelőtt írták, mégis rendkívül aktuálisak ma is. Mindegyik levél egy tíz éves időszakon belül íródott, és mindegyik erőteljes üzenetet hordoz korunk számára. A Filippiekhez írt levél osztozik az apostol örömében, még akkor is, amikor hitéért bebörtönözték; a Kolossébeliekhez írt levél – amelyet szintén börtönből írt – a kereszténység igazi hitbeli és teológiai képét tárja fel, a Tesszalonikaiakhoz írt két levél pedig egyedülálló világossággal magyarázza el az utolsó idők eseményeit azoknak a lelkeknek, akik maguk is üldöztetéssel néztek szembe.

„Ma is sokan élnek a földön, akik behunyják szemüket olyan jelek előtt, amelyeket Jézus adott az embereknek, hogy figyelmeztesse őket az visszajövetele előtti időkre. Minden aggodalmukat elaltatják; közben pedig a végidők jelei gyorsan teljesednek és a világ rohamosan közeledik ahhoz az időponthoz, amikor az Emberfia megjelenik az égnek felhőiben. Pál arra tanít, hogy nagy bűn közönyösen viselkedni azon jelekkel szemben, amelyek megelőzik Krisztus visszajövetelét. Aki ezt a mulasztást elköveti, azt az éjszaka és a sötétség gyermekének nevezi. A buzgókat és ébereket ekképpen bátorítja: 'De ti atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lephetne meg titeket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok.' (1Thess 5:4-6)" – AT 167.

„Közvetlen előttünk állnak a nagy küzdelem záró csatái, amikor az ellenfél mindenféle feltűnő tett, szemfényvesztő jel és hamis csoda, és mindenféle gonosz csábítás segítségével igyekszik majd félremagyarázni Isten jellemét, hogy ha tudja, 'tévedésbe ejtse még a választottakat is' (Mt 24:24). Ha volt valaha nép, melynek szüksége volt az égi világosság szüntelen növelésére, akkor ez az a nép, amelyet ebben a veszélyes időben hívott el Isten, hogy őrködjenek szent törvénye felett, s tisztázzák jellemét a világ előtt. Akikre ilyen szent megbízatás hárult, azoknak lelkieknek, emelkedetteknek, életre pezsdülteknek kell lenniük az által az igazság által, melyről vallják, hogy hiszik. Soha egyház ennyire nem volt szükségében annak, és soha Isten ennyire féltőn gondoskodó nem volt, hogy az egyház eljusson arra a lelki színvonalra, melyet Pál ír le a kolosséi levelében: '…nem szűnünk meg érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcseséiben és értelemben, Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevekedvén Isten ismeretében' (Kol 1:9-10)" – 5B 529.

Kívánságunk, hogy tapasztaljuk meg ezt mi is!

A Generál Konferencia Szombatiskolai Osztálya

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2026. október 3. Szombat

A Tanzániai misszió részére

A Tanzániai Egyesült Köztársaság egy kelet-afrikai ország, amely hatalmas vadonjairól ismert. Itt található a Serengeti Nemzeti Park síksága, egy szafari Mekka (elefántok, oroszlánok, leopárdok, bivalyok és orrszarvúak népesítik be), valamint a Kilimandzsáró Nemzeti Park, Afrika legmagasabb hegyének otthona. A parttól távolabb fekszenek Zanzibár és Mafia trópusi szigetei, egy tengeri parkkal, amely bálnáknak, cápáknak és korallzátonyoknak ad otthont. 2024-ben ezek a festői látványosságok 1,8 millió turistát vonzottak.

2025-ben Tanzánia lakossága meghaladta a 71 milliót. Bár összesen 126 helyi nyelv létezik, a hivatalosan beszélt nyelvek a szuahéli és az angol. Az ország 30 régióra oszlik, amelyek közül 25 a szárazföldön, 5 pedig Zanzibáron található. A főbb gazdasági hajtóerők közé tartozik az infrastruktúra-fejlesztés, a bányászat, az olaj- és gázipar. A lakosság több mint 60%-a mezőgazdasággal foglalkozik, amely jelenleg modernizáción megy keresztül.

A worldatlas.com szerint a Tanzániában képviselt vallási csoportok 35%-a vallja az iszlám különféle formáit, 31%-a a római katolicizmust, 27%-a a protestantizmust, 3,1%-a a kereszténység egyéb formáit, 1,8%-a az őslakos vallásokat, a fennmaradó rész pedig egyáltalán nem tartja vallásosnak magát.

A reformáció üzenete kenyai hittestvéreinken keresztül jutott el Tanzániába. Német hittestvéreink is segítettek nekünk. A Generálkonferencia a Tanzánia közelében található Ruandai Unión keresztül nyomtat szombati bibliai leckéket szuahéli nyelven. A szuahélit Kelet-Afrika összes országában beszélik.

A munka mostanra odáig jutott, hogy fejlesztenünk kell székhelyünket és egy iskolát alapítani. Úgy gondoljuk, hogy Dodoma, a főváros lesz a legjobb hely ehhez a tervhez. Dodoma az ország leggyorsabban növekvő városa, és mára a nemzet új fővárosa. 12,4 hektárnyi területet vásároltunk, és már alapítottunk itt egy helyi gyülekezetet. A javasolt tervünkben minden bizonnyal megvan az a lehetőség, hogy tovább fejlessze a munkát ezen a területen, és különösen segítse fiataljainkat abban, hogy nyugodtan tanuljanak, elkerülve azokat a nehézségeket, amelyekkel az állami iskolákban jelenleg szembesülnek a szombat kapcsán.

Kérjük a szombatiskolai tanulókat szerte a világon, hogy nagylelkűen adakozzanak erre a tervre! Előre is köszönjük a segítségeteket. Isten fizesse meg bőkezűen a tanzániai munka iránti kedvességeteket!

Hittestvéreitek a Tanzániai Misszióból

Napnyugta:
H 18:19 Ro 19:00

2026. október 3.
Szombat

1. Tanulmány

TÖBB MINT LEHETETLEN

„Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig” (Fili 1:6).

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 5. kötet, 191-194. (Keresztény növekedés)*

„Aki belefáradt a bűnös életbe, de nem tudja, hogy hol találjon enyhülést, annak hívd fel figyelmét az irgalmas Megváltóra! Fogd meg a kezét, emeld fel, bátorítsd, ébressz benne reményt! Segíts neki megfogni Isten kezét!” – NOL 111.

1. HALVÁNY REMÉNY

Szep. 27. Vasárnap

a. Mire indíthat minket az, ahogyan Pál köszöntése szól a római börtönből? Fili 1:1-5.

„A kolossébeli hívőkhöz intézett leveléhez hasonlóan, Pál a filippibeli gyülekezetnek is írt római fogságának ideje alatt.” – AT 304.

„Pál úgy írt ezeknek a testvéreknek, mint akik ’szentek Krisztus Jézusban’, de nem azoknak írt, akiknek a jelleme tökéletes. Kísértésekkel küzdő férfiaknak és nőknek írt, akiket az elbukás veszélye fenyegetett. Emlékeztette őket a békesség Istenére, ’aki kihozta a halálból Jézus Krisztust, a juhoknak nagy pásztorát.’ Biztosította őket arról, hogy ’az örök szövetség vére által’ Isten készségessé tesz ’titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván tibennetek, ami kedves őelőtte a Jézus Krisztus által’ (Zsid 13:20-21).

Amikor egy vétkező tévedésének tudatára ébred, vigyázz, nehogy elvedd önbecsülését! Ne csüggeszd el közömbösséggel és bizalmatlansággal! Ne mondd: ’mielőtt megbíznék benne, látni akarom, hogy állja-e a szavát!’ Sokszor pontosan ez a bizalmatlanság okozza a megkísértett elbukását…

Nagyon könnyen elcsüggedünk, ha valaki nem azonnal figyel fel fáradozásunkra. Addig ne szűnjünk meg munkálkodni valakiért, amíg a remény egyetlen sugarát is látjuk.” – NOL 110-111.

2. ISTEN EREJÉBEN BÍZVA

Szep. 28. Hétfő

a. Hogyan mutatja meg az Isten hatalmába vetett hitünk mélységét az, ahogyan a hibázó, tévedő embertársainkat kezeljük? Fili 1:6-8.

„Igyekeznünk kell megérteni mások gyengeségét. Nem sokat tudunk a sötétség láncaival megkötözöttek próbáiról, akikből hiányzik a határozottság és az erkölcsi erő. A legszánalmasabb annak az embernek az állapota, akit bűntudat gyötör; olyan ő, mint aki elkábult, támolyog, egyre süllyed a porban. Semmit sem lát tisztán. Értelme eltompult, nem tudja, merre lépjen. Sok szegény, aggódó, gyötrődő lelket félreértenek, nem becsülnek - elveszett, elkóborolt juhok ők. Nem tudják Istent megtalálni, de azért komolyan vágynak bocsánatra és békére.

Egyetlen szóval se okozz nagyobb fájdalmat…

A drága lelkek túl sokba kerültek önfeláldozó Megváltónknak ahhoz, hogy könnyedén átengedjük őket a kísértő hatalmának…

Sokszor azok lesznek az evangélium leghívebb követői és szószólói, akiket a legrosszabbaknak és legkevésbé ígéreteseknek láttunk. Ők nem teljesen romlottak. A visszataszító külső jó érzéseket takarhat, amelyekkel van mit kezdeni. Segítő kéz nélkül sokan – önmaguktól – sohasem fognak helyreállni, de türelemmel, kitartással a helyes útra lehet őket vezetni. Szükségük van olyan tanácsra, amely nem oltja ki azt a kis bátorságot a lelkükben." – NOL 111.

b. Milyen céllal tanulmányozzuk Isten igéjét? Fili 1:9-11.

„Igénybe kell vennünk a kegyelem valamennyi eszközét, hogy szívünk Isten szeretetében bővelkedjék, 'hogy el tudjátok bírálni, mi a helyes. Akkor tiszták és kifogástalanok lesztek Krisztus napjára, és bővelkedni fogtok az igaz élet… gyümölcseiben.' (Fili 1:10-11) Keresztény életünknek erősödnie, izmosodnia kell. A Szentírásban elénk tárt magas színvonalat el lehet, s el is kell érnünk, ha Isten gyermekei akarunk lenni. Nem topoghatunk egyhelyben. Vagy előre haladunk, vagy visszaesünk." – 5B 191.

3. SZÉLES LÁTÓKÖR

Szep. 29. Kedd

a. Hogyan használja fel Isten az üldöztetést és a nehézségeket arra, hogy terjedjen csodálatos szeretetének és kegyelmének üzenete. Fili 1:12-14.

„Így nem is volt várható, hogy Pál, a szegény fogoly, befolyásos barátok hiányában, a római polgárok jómódú és előkelő rétegeinek figyelmét felkeltse. Ezeknek a bűn, a legigézőbb és legkívánatosabb gyönyöreit csillogtatta és készségesen ernyedtek fogságában. De a nyomorúságban élő, agyonhajszolt áldozataik, sőt sokan a szegény rabszolgák közül is, boldogan hallgatták Pál szavait. Krisztus hitében olyan reménységet és békességet találtak, amely nehéz soruk ellenére is boldogította őket.

Noha az apostol működése az egyszerű és alacsony származású emberek között kezdődött, mégis mind nagyobb befolyást nyert olyannyira, hogy végül a császár palotájába is eljutott." – AT 293.

„Pált fogságában Isten kegyelme erősítette meg, és tette lehetővé számára, hogy nyomorúságában örvendhessen. Teljes hittel és bizonysággal írta a filippi testvéreknek, hogy fogsága az evangélium haladására szolgált…

Az apostolnak ez a tapasztalata tanulságot nyújt számunkra, mivel feltárja előttünk Isten munkamódszerét. Az Úr győzelemmé változtathatja azt, amit mi eredménytelenségnek és vereségnek látunk. Bennünket az a veszély fenyeget, hogy Istenről megfeledkezünk, és csak a láthatókra nézünk ahelyett, hogy a hit szemeivel a láthatatlanra tekintenénk. Ha azután szerencsétlenség és nyomorúság szakad reánk, azonnal készek vagyunk vádolni Istent, hogy elhanyagol és kegyetlen hozzánk. Ha jónak látja, hogy hasznavehetőségünket valamilyen irányban korlátozza, bánkódunk fölötte, mert nem gondoljuk meg, hogy Isten így is csak javunkat akarja. Bárcsak megtanulnánk, hogy a csapások Isten magasztos tervének egy részét képezik; hogy a keresztény a nyomorúság ostora alatt néha többet tehet Mesteréért, mintha nyilvánosan szolgálatában munkálkodna." – AT 305.

b. Mi jusson eszünkbe, ha csalódottnak érezzük magunkat, mert az igazság üzenete nem a megszokott módon jut el az emberekhez? Fili 1:15-18.

„Sátán fáradozásai ellenére is 'a romolhatatlan mag', Isten szava, 'amely él és megmarad örökké' (1Pt 1:23), magvetésként hull az emberi szívekbe. Isten gyermekeinek üldöztetése és meggyalázása által Jézus neve megdicsőül, s lelkek menekülnek meg.

Nagy jutalom vár a mennyben azokra, akik az üldöztetés és kínzatás ellenére is bizonyságot tettek Krisztusról." – GH 38.

4. SZEM ELŐTT AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG

Szep. 30. Szerda

a. Miért lehet buzdító hatású számunkra Pál lenyűgöző bizonyságtétele? Gal 6:14; Fili 1:19-21.

„Az fog a legközelebb állni Krisztushoz, aki a földön a legtöbbet vett át az Ő önfeláldozó szeretetéből – a szeretetből, mely 'nem kérkedik, nem fuvalkodik fel… nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt' (1Kor 13:4-5). Ez a szeretet indította a tanítványokat, ahogyan Urunkat is, hogy éljenek, dolgozzanak, odaadjanak és feláldozzanak mindent, akár a halálig, az emberiség megmentéséért. Ez a lelkület vált nyilvánvalóvá Pál életében, aki ezt mondta: 'Mert nékem az élet Krisztus – hiszen élete Krisztust mutatta be az embereknek – és a meghalás nyereség' (Fili 1:21) – nyereség Krisztusnak. Maga a halál teszi nyilvánvalóvá kegyelmének erejét, s lelkeket gyűjt Neki. 'Magasztaltatni fog Krisztus az én testemben – mondta – akár életem, akár halálom által' (Fili 1:20)." – JÉ 461.

„Pál minden keresztény élő példaképe, hiszen Isten dicsőségéért élt és halt. Szavai napjainkig hangzanak. 'Nekem az élet Krisztus:' 'Isten őrizz, hogy mással dicsekedjem, mint Urunk Jézus Krisztus keresztjével, aki által a világ megfeszítetett számomra és én a világ számára.' Aki valamikor szentjei személyében Krisztust üldözte, most a Krisztus keresztjét emeli magasra a világ előtt. Pál szíve izzott az emberekért, s minden erejét megtérítésükre szentelte. Sohasem élt lemondóbb, buzgóbb, fáradhatatlanabb munkás. Pálnak Krisztus volt az élete; a Krisztus cselekedeteit cselekedte. Áldásait, mint megannyi mások áldására fordítható előnyt értékelte." – TII 196.

„'Nekem az élet Krisztus' – mondta. Ez a legtökéletesebb rövid megfogalmazása a Szentírásban annak, hogy mit jelent keresztségnek lenni. Ez az evangéliumi örömüzenet teljes igazsága." – TII 201.

b. Milyen szempontból tekintsünk földi kötelességeinkre, Krisztus visszatérésére számítva? Fili 1:22-24; 2Tim 4:8; Jn 14:3.

„Jóllehet a végső nagy jutalom Krisztus eljövetelekor adatik meg majd, az Istenért végzett hűséges szolgálat már ebben az életben elveszi jutalmát. A munkásnak akadályokkal, ellenállással, valamint zord és szívfacsaró roszszallással kell szembetalálnia magát. Előfordulhat, hogy nem is láthatja saját szemével fáradozásai gyümölcsét. Ő azonban mindezek ellenére tevékenykedésében áldott jutalomra lel. Mindazok, akik átadják magukat Istennek, és önzetlenül szolgálják az emberiséget, a dicsőség Urával munkálkodnak együtt. Ez a gondolat megédesít minden vesződséget, megacélozza az akaratot, erőt önt a lélekbe bármivel szemben." – KSz 278.

5. HIT ÁLTAL ERŐSÖDVE

Okt. 1. Csütörtök

a. Hogyan kelthet bennünk reményt Pál hozzáállása? Fili 1:25-28

„Isten hűséges hírnökei folytassák csak munkájukat. A menny fegyverzetét felöltve, mindvégig bátran és győztesen haladjanak előre; a harcot ne adják fel, míg minden lélek, akihez eljuthatnak, meg nem ismerte a napjainknak szóló evangéliumi üzenetet." – AT 143.

b. Hogyan erősíthet meg minket Krisztus példája? Fili 1:29-30; Ésa 53:8-11.

„Mi tartotta fenn Isten Fiát, amikor elárulták, és ítéletre hurcolták? Látta lelke vajúdásának eredményét, és megelégedett. Megpillantotta a végtelenbe nyúló örökkévalóságot s látta azok boldogságát, akik megaláztatása folytán nyernek bocsánatot és örök életet. Az ő bűneikért sebesítették meg, az ő vétkeikért zúzták össze. Békességük büntetése rajta volt, és a sebeivel gyógyultak meg. Hallotta a megváltottak örömujjongását. Hallotta a megmentetteket, amint Mózes és a Bárány énekét éneklik.

A mi szemünk előtt is álljon ott a jövő, és az áldott mennyei élet. Lépjetek az örökkévalóság küszöbére, hallgassátok a szíves istenhozottat, mellyel azokat üdvözlik, akik az életben együtt dolgoznak Krisztussal, és megtiszteltetésnek veszik, ha szenvedhetnek érte…

Az üdvözültek köszönteni fogják azokat, akik a felmagasztalt Megváltóhoz irányították őket. Együtt dicsérik azt, aki meghalt, hogy nekik Isten életéhez mérhető életük lehessen. A küzdelem véget ér. Minden nyomorúság és viszály megszűnik. Mikor a megváltottak Isten trónja köré állnak, győzelmi énekek töltik majd be a mennyet." – 8B 43-44.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Okt. 2. Péntek

1. **Miért kell kitartanunk amellett, hogy a bukott lelkeknek legalább egy halvány reményük legyen?**
2. **Hányszor láttam már makacs, tévelygő lelkeket, akik bámulatosan megváltoztak?**
3. **Hogyan használhatja fel Isten a megpróbáltatásainkat az Ő jó célja megvalósítására?**
4. **Mi volt Pál életének fő mottója?**
5. **Hogyan kellene jobban visszatükröznöm Pál életét, de leginkább Krisztus életét?**

Napnyugta:
H 18:05 Ro 18:46

2026. október 10.
Szombat

2. Tanulmány

KRISZTUSHOZ HASONLÓAN MINDENKOR

„Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is" (Fili 2:3-4).

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 5. kötet, 123-131; 349-358. (Testvéri szeretet; Egység és szeretet a gyülekezetben)*

„Ha mindenkivel egyformán előzékenyek lennénk, ha úgy bánnánk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy ők bánjanak velünk, akkor eltörölhetnénk az élet bajainak a felét.. Az önimádat Sátán lelkülete; de az a szív, amely Krisztus szeretetét őrzi, irgalmas, és nem keresi a maga hasznát." – PP 101.

1. A KELLŐ MINŐSÉG

Okt. 4. Vasárnap

a. Hogyan értékelhetjük Pálnak a valódi keresztény harmónia értékéről alkotott nézeteit? Fili 2:1-2; Rm 15:5-6.

„Krisztus népet vezérel, és hoz a hit egységére, hogy egyek legyenek, amint Ő is egy az Atyával. Fel kell adniuk véleménykülönbségeiket, hogy mindenki egységbe kerülhessen a közösséggel, egységesen gondolkodjanak, és egyformán ítéljenek." – 1B 324.

b. Milyen örömöt adhat az ilyen egység? Mi az egyedüli módja, hogy ez megvalósuljon? 1Kor 1:10; Zsol 133:1-3.

„A családban és a gyülekezetben való széthúzás és viszály oka a Krisztustól való eltávolodás. Krisztushoz közel kerülni annyit jelent, mint közelebb kerülni egymáshoz. A családban és a gyülekezetben való igaz egység titka nem a tapintatos bánásmódban, nem a vezetésben, nem is a nehézségek legyőzésére irányuló emberfeletti erőfeszítésekben – habár ezektől is sok függ – hanem a Krisztussal való egységben rejlik." – BO 152.

2. A HOZZÁÁLLÁS MEGVÁLTOZÁSA

Okt. 5. Hétfő

a. Milyen felszólítást kapott minden keresztény hívő? Miért? Fili 2:3.

„A hiú dicsőségvágy, önző nagyravágyás az a szikla, amelyen sok lélek megromlott, és sok gyülekezet emiatt vált erőtlenné. Akik legkevésbé oda-adók, akik legkevésbé állnak összeköttetésben Istennel, azok törekednek leg-mohóbban a legmagasabb helyekre. Nincsenek tudatában gyengeségüknek és jellemhibáiknak." – 5B 128.

„A különféle vérmérsékletű és hibás jellemű emberek egymásban ugyan észreveszik a hibát, de mintha fogalmuk sem lenne a saját tévedéseikről… Általában önzés és nagyravágyás él az emberekben, s ez elcsúfítja az Istenért végzett munkát. Veszítsük hát szem elől önző érdekeinket!" – 5B 306.

„Elégedetlen és boldogtalan az a szív, amelyből hiányzik Krisztus békéje, az ilyen ember mindenben hibát talál, és megzavarná a menny összhangját is. Az önző élet: gonosz élet. Akinek szívét önszeretet tölti be, az gonosz gondo-latokat őrizget testvéreiről és lázít Isten eszközei ellen. A sátáni ihletésű forró és heves szenvedélyek keserű forrásnak bizonyulnak, szüntelenül mérgezik mások életét.

Aki azt állítja, hogy Krisztust követi, becsülje magát kevesebbre, másokat pedig többre. Tartsatok össze, tartsatok össze! Az egységben erő és győzelem van, a széthúzásban pedig gyengeség és vereség." – 5B 357.

b. Mi a titka a valódi jólétnek? Fili 2:4.

„Ha azzal tiszteljük Istent, hogy jóindulatú gondolatokat táplálunk mások iránt és jót teszünk másokért, akkor nem számít, hogy kunyhóban lakunk-e, vagy palotában. A körülményeknek kevés közük van a lelki élethez. Amit a szívünkben ápolunk, az tör felszínre minden tettünkben. Aki békében él Istennel és embertársaival, azt nem lehet boldogtalanná tenni. Nem lakik szívében irigység, ördögi gyanakvás sem talál otthonra nála, nem él benne gyűlölet. Az Isten szívével együtt dobbanó szív felülemelkedik az élet nehéz-ségein és próbáin." – 5B 357.

„Sikerük bőkezűségükkel lesz arányos, vagyis ha megosztják bőségüket a talpalatnyi földért küzdő intézményekkel. Gazdagabb intézményeink segít-sék azokat az intézményeket, amelyekről Isten azt mondta, hogy élniük és virágozniuk kell, de melyek még mindig létükért küzdenek. Nagyon kevés bennünk az igazi, önzetlen szeretet." – 8B 137.

3. LÉPTEIT KÖVETNI

a. A történelem ezen szakaszában, mi kellene hogy jellemezze gondolkodásunkat és tetteinket? 2Kor 10:3-5; Fili 2:5.

„Hogy Krisztus tanításainak ékességére lehessünk, annak a gondolkodásnak kell bennünk lennie, mint ami Jézus Krisztusban volt. Le kell győznünk, hogy mit szeretünk, mit nem szeretünk, s azt, hogy mások rovására magunkat részesítsünk előnyben. Hadd uralkodjék Jézus békéje a szívünkben. Krisztusnak kell bennünk élnie, élő, tevékeny hatalomként." – TII 212.

„Be kell iratkoznunk Krisztus iskolájába, hogy szelídséget és alázatot tanuljunk Tőle. A megváltás folyamán készül föl a lélek a mennyre. Ez a felkészülés Krisztus ismeretét jelenti. Felülemelkedést jelent a sötétség fejedelmének iskolájában tanult eszméken, szokásokon, gyakorlaton. A léleknek meg kell szabadulnia mindentől, ami ellenkezik az Isten iránti hűséggel." – JÉ 273.

b. Miért szükséges, hogy Krisztus magatartását magunkra öltsük? Hogyan tudjuk ezt megtenni? Fili 2:6-8.

„Jézus mégis magára vette természetünket, mégis félretette dicsőségét, fenségét, gazdagságát, hogy eleget tegyen küldetésének – megmentse az elveszettet. Nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon. Jézus, mikor szidalmazták, gyalázták, sértegették, nem vágott vissza. 'Szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott.' Mikor az emberek kegyetlenségétől fájdalmas ütéseket és sebeket kellett elszenvednie, nem fenyegetőzött, hanem arra bízta magát, aki igazságosan ítél. Pál inti filippibeli testvéreit: 'Az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is. Aki, mikor Istennek formájába volt, nem tekintette zsákmánynak azt, [olyan valaminek, amihez feltétlenül ragaszkodjék] hogy ő az Istennel egyenlő. Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel, emberekhez hasonlóvá lévén.' Lehet-e nagyobb a szolga uránál? Krisztus példaképül adta életét, mi mégis gyalázatot hozunk rá, mikor minden kis mellőzésért megsértődünk, mikor rosszul esik minden képzelt vagy valóságos sértés. Ha magunk védelmére kelünk, ha méltóságunk felett őrködünk, akkor nem a nemes gondolkozásunkat bizonyítjuk. Inkább szenvedjünk el száz igazságtalanságot, minthogy a bosszúállás szellemével vagy dühkitörésekkel tegyünk kárt lelkünkben. Istentől erőt nyerhetünk. Ő segíteni tud. Kegyességet és mennyei bölcsességet tud adni. Ha hittel kéred, el is nyered; de virrasztanod és imádkoznod kell. Virrasztás, ima, igyekezet – ez legyen jelszavad." – 2B 426-427.

4. A MEGBECSÜLÉS KIFEJEZÉSE

a. Hogyan tekint az Atya Krisztusnak végtelen áldozatára? Miként tudnánk mi is így szemlélni? Fili 2:9-11.

„Kinek az oldalán állunk? A világ kivetette Krisztust, a menny befogadta őt. Az ember, a halandó ember elutasította az élet fejedelmét. Isten – korlátlan hatalmú uralkodónk – befogadta a mennybe és nagy megtiszteltetésben részesítette őt. Az ember töviskoszorúval koronázta meg. Isten a királyi fenség koronáját adta neki. Fontoljuk meg tárgyilagosan. Elfogadod-e ezt az ember Jézus Krisztust, hogy ö uralkodjék rajtad, vagy Barabást óhajtod?... Krisztus halála reménység és örök élet azoknak, akik befogadják és hisznek benne." – TII 129-130.

b. Bármennyire is gyengék vagyunk erkölcsi erőben és akaraterőben, miért kell nekünk magunknak, készségesen átadnunk magunkat a Megváltónak? Fili 2:12-13.

„Ha igazán megkezdted a hit életét élni, ha igazán átadtad magadat az Úrnak, hogy teljesen az övé légy, akkor kezébe vesz, hogy akarata szerint alakítson, és tisztességes edényt formáljon belőled. Őszintén kívánnod is kell, hogy alakítható legyél a kezében. Kövesd Őt, bárhova vezet, akkor majd rábízod magadat, hogy munkálja benned céljait, de együtt is működsz vele: magad is félelemmel és rettegéssel műveled üdvösségedet…

Az igazi vallásosság összefügg az akarattal. Az akarat az emberi természet irányító ereje, ez uralkodik összes képességeinken. Az akarat nem ízlés, nem hajlam csupán, hanem döntő tényező, amely az emberekben az Isten iránti engedelmességet vagy engedetlenséget munkálja." – 5B 374.

„Mindaddig veszélyben forogsz, amíg meg nem ismered az akarat igazi erejét. Hihetsz mindenben, meg is ígérhetsz mindent, de ígéreteid és hited mit sem ér, amíg akaratodat a hit és a cselekvés oldalán nem veted latba. Ha teljes akaraterőddel vívod a hit harcát, akkor győzni fogsz. Érzéseidre, benyomásaidra azonban nem támaszkodhatsz, mert ezek megbízhatatlanok…

Mégsem kell kétségbeesned… A te dolgod, hogy akaratodat alárendeld Jézus Krisztus akaratának, s amikor ezt megtetted, Isten azonnal magáénak tekint, s Ő műveli majd benned jókedve szerint a szándékot és a végrehajtást is (Fili 2:13). Akkor természeted mindenestől Krisztus Lelkének uralma alá kerül. Még a gondolataid is Őneki lesznek alávetve." – 5B 374.

5. A KERESZTÉNYI MINDENNAPOK

Okt. 8. Csütörtök

a. Mik azok a gyakori problémák, amelyeket le kellene küzdenünk? Fili 2:14-15.

„Isten szeretetének kell átjárnia a lelket, máskülönben nem jelennek meg az igazság gyümölcsei. Veszélyes dolog hiúságot és büszkeséget melengetnünk, vagy a hatalom, vagy a nyereség szeretetét. Az önzés legrosszabb foka, ha gyötörsz, gáncsolsz, s kifogásolsz; mert módodban- van, csak, mert akikkel visszaélsz, nem tudnak megakadályozni ebben. Önzés a viszály oka a családi körben csakúgy, mint a gyülekezetben. Keresztényietlen szívek úgy vélik, hogy súlyos hibákat fedeznek föl másokban, ahol ilyen egyáltalán nincs. Addig rágódnak apróságokon, hogy ezek az apróságok megnövekedve tűnnek fel előttük. Isten követőire hagyta az ily jelentéktelen dolgok kiküszöbölését. Ne tűrjük meg e kellemetlen különbségeket, míg keserűség gyökerévé nem válnak a gyülekezetben, nehogy kárt okozzanak, és sokakat megfertőzzenek, Mikor Krisztus él a szívben, Isten és ember szeretete annyira meglágyítja és lecsillapítja azt, hogy a mások nyugtalanítása, gáncsoskodás és viszálykodás nem él meg benne. Krisztus szívben élő vallása teljes győzelmet arat a mások fölötti uralomra törő indulatokon." – 4B 610.

b. Milyen létfontosságú valóságra emlékeztet minket Pálnak Epafrodituszról szóló dicsérete? Fili 2:21, 25-27, 30.

„Krisztus nem az angyalait küldte el erre a bukott világra, míg Ő a mennyben maradt; hanem Ő maga ment a táboron kívülre, viselve a gyalázatot. Fájdalmak férfiává lett, és megismerte a szenvedést; Ő maga vette magára a mi gyengeségeinket, és viselte a mi gyöngeségeinket. És az önmegtagadás hiányát az Ő hitvalló követőiben Isten a keresztény név megtagadásának tekinti. Azok, akik azt vallják, hogy egyek Krisztussal, és engednek önző vágyaiknak gazdag és drága ruhák, bútorok és ételek után, csak névleg keresztények. Kereszténynek lenni annyit jelent, mint Krisztushoz hasonlónak lenni." – CS 54.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Okt. 9. Péntek

1. **Miért fontos a keresztényi egység? Csakis hogyan érhető el?**
2. **Mi a siker titka, mind a személyek, mind az intézmények számára?**
3. **Hogyan foglalhatnánk össze, mit tett Krisztus az emberiségért?**
4. **A hibás múltunk ellenére mit hajlandó tenni Jézus értünk? Hogyan?**
5. **Miért vagyok hajlamos panaszkodni? Mi segíthet legyőznöm ezt a bűnt?**

VÁGYAKOZÁS JÉZUS JOBB MEGISMERÉSÉRE

„Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására" (Fili 3:10-11).

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 3. kötet, 22-32. (Megszenteletlen képesség); A Megváltás Története, 227-230. (Pál szolgálati évei)*

„A Biblia tanulója szemléli a Megváltót, és felébred lelkében a hit, az imádat és a szeretet csodálatos ereje. Tekintetét Krisztusra irányítja, és a szemlélő átalakul Annak hasonlóságára, akit szemlél." – EÉ 191.

1. A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

Okt. 11. Vasárnap

a. Hogyan hangsúlyozza Pál a Krisztusba vetett hit szükségességét, anélkül, hogy a test feltételezett érdemeiben bízna? Fili 3:1-3.

„Minél közelebb jutunk Jézushoz, és minél jobban meglátjuk jellemének tisztaságát, annál inkább érezzük a bűn mérhetetlen rútságát, és annál kevésbé dicsőítjük önmagunkat…

Egyetlen apostol vagy próféta sem mondta magát bűntelennek. Az Isten közelségében élő emberek, akik inkább feláldozták volna életüket, mintsem tudatosan rosszat tegyenek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tisztelt meg, megvallották, hogy lényük bűnös. Nem bíztak a testben. Nem állították, hogy van saját igazságuk, hanem teljesen Krisztus igaz voltában bíztak. Ez áll mindazokra, akik Krisztust szemlélik.

Minél előrébb jutunk a keresztényi életben, annál mélységesebben bánjuk bűneinket. Ezt mondja az Úr azoknak, akiknek megbocsátott, akiket gyermekeinek ismer el: 'És megemlékeztek a ti gonosz útitokról és cselekedeteitekről, melyek nem voltak jók, és megutáljátok ti magatokat' (Ez 36:31)…

Akkor ajkunk nem nyílik öndicsőítésre. Tudjuk, hogy Krisztus nélkül semmi jóra nem vagyunk képesek…" – KP 106-107.

2. KRISZTUST SZOLGÁLNI ÖRÖM

Okt. 12. Hétfő

a. Milyen volt Pál korábbi magatartása, még mielőtt megtért Krisztushoz. Fili 3:4-6.

„Júdea teológiai (hittudományi) iskoláiban Isten Igéjét félretették az emberi elgondolások kedvéért. A rabbik hagyományai és magyarázatai megfosztották erejétől a Szentírást. Önfelmagasztalás, uralomvágy, vakbuzgóság, dölyfös büszkeség alkották tanítók alapelveit és indítékait.

A rabbik kérkedtek felsőbbrendűségükkel nemcsak más országok népei előtt, hanem saját népük előtt is. Római elnyomóik iránt féktelen gyűlöletet éreztek, és azt az elhatározást ápolták magukban, hogy nemzeti felsőbbségüket fegyveres erővel szerzik vissza. Jézus követőinek békeüzenete annyira ellentétben állt becsvágyó érveikkel, hogy gyűlölték és halálra adták őket. Az üldözések legádázabb és legkérlelhetetlenebb irányítója és végrehajtója Saulus volt." – EÉ 62.

b. Hogyan mutatja be Pál a Jézusnak való teljes önátadás mérhetetlen örömét? Fili 3:7-8

„Az apostolok, Isten küldöttei, életüket sem tartották drágának, hanem örvendeztek, mivel méltónak bizonyultak, hogy Krisztus nevéért gyalázatot szenvedjenek. Pál és Silás is elszenvedték mindenük elvesztését, a megkorbácsolást, majd durván a verem hideg padlójára lökték őket a legfájdalmasabb testhelyzetben, lábbal felfelé rögzítették őket a kalodába. Panaszkodtak, jajgattak volna? Ó, dehogy! A belső börtönből hangok törték meg az éjféli csendet, öröm és Isten dicsőítésének dallamai. Megváltójuk ügye iránti mély és őszinte szeretet töltötte el őket, ezért elviselték a szenvedéseket.

Mikor Isten igazsága tölti be szívünket, s köti le szeretetünket, uralkodik életünkön, mi is örvendezni fogunk, ha szenvednünk kell az igazságért. Se börtönfal, se a vértanú máglyája el nem rémít, vissza nem tart bennünket a nagyszerű munkától. Jöjj, ó lelkem, a Golgotára! Figyeld meg Isten Fiának alázatos életét! Ő 'fájdalmak férfia és betegség ismerője' volt. Figyeld meg a meggyalázását, a haláltusáját a Gethsemáné kertben, és tanuld meg, hogy mi az önmegtagadás! Talán szűkölködünk valamiben? Krisztus, a menny Felsége is szűkölködött. De az Ő szegénysége értünk volt. Vajon a gazdagok közé tartozunk? Krisztus is gazdag volt. De Ő beleegyezett, hogy értünk szegény legyen, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodhassunk. Krisztusban példázódik az önmegtagadás." – 3B 406-407.

3. A VALÓDI TAPASZTALAT

Okt. 13. Kedd

a. Mi volt Pál egyik célja, amire nekünk is lelkesen törekednünk kellene? Fili 3:9.

„A Hű Tanúbizonyság mondja: 'Végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, fehér ruhát, hogy öltözeted legyen és ne láttassék ki a te meztelenséged rútsága.' Mi is a meztelenség és szegénység szégyene? Az önigazultságba öltözködés és az Istentől való elkülönülés szégyene, miközben az Úr gondoskodott mindenkiről, hogy áldásaiban részesüljenek." – TII 239-240.

„Az Istent szerető lélek a kétely homálya fölé emelkedik. Ragyogó, széleskörű, mély, élő tapasztalatra jut el, szelíddé és krisztusivá válik. Lelke Istenhez elkötelezett, Krisztus által az Istenben van elrejtve. Az ilyen lélek el tudja viselni a mellőzés, a gyalázkodás és megvetés próbáját, mert Üdvözítője is elszenvedte ezeket. Nem válik nyugtalanná, nem csügged el, mikor nehézségek szorongatják, mert Jézus sem csüggedt vagy bukott el. Minden igaz keresztény erőssé válik, nem tulajdon jócselekedetei érdemével, sem a maga erejéből, hanem Krisztus igazságosságával, melyet hit által neki tudnak be. Komoly eredmény szelídnek és alázatos szívűnek, tisztának és szeplőtlennek lennünk, mint a menny fejedelme volt, 'mikor emberek közt járt'." – TII 204.

b. Magyarázd el mi a valódi keresztény élet középpontja. Fili 3:10-11; 1Pt 2:21.

„Lemondással és keresztviseléssel hirdették az élet útját. Részt vettek Krisztus szenvedéseiben, az volt a legfőbb kívánságuk, hogy megismerjék Krisztus Jézust, a megfeszítettet. Nem keresték a maguk kényelmét, sőt életüket sem kímélték. Nem az örömöknek éltek, hanem hogy jót tegyenek és mentsék az embereket, hiszen Krisztus értük is meghalt." – 3B 27.

"Krisztussal, az élő Megváltóval való személyes kapcsolat képessé teszi az ember értelmét, szívét és lelkét alacsonyabb rendű lénye legyőzésére. Beszélj a tévelygőnek arról a mindenható kézről, amely támogatja, Krisztus végtelen jóságáról, amellyel könyörül rajta! Nem elég azt hinnie, hogy van törvény és korlát, amely nem szánakozik és nem hallja meg a segélykiáltást. Szüksége van meleg kézszorításra, szerető szívre, amelyben bízhat. Tartsd ébren benne azt a tudatot, hogy Isten mindig mellette van, és szánó szeretettel figyeli! Hívd fel figyelmét az Atya szívére, amely bánkódik a bűn miatt, az Atya kezére, amelyet most is felé nyújt." – KP 269-270.

4. ÁLLHATATOSSÁG A KÍSÉRTÉSEKKEL SZEMBEN *Okt. 14. Szerda*

a. Hogyan írja le Pál a folyamatos, mindennapi elhívását Krisztus minden követőjének? 2Kor 7:1; Fili 3:12-14; 1Kor 15:31.

„Végtelen különbséget találunk az apostol e szerény szavai és azoknak dicsekvő és beképzelt beszéde között, akik önelégült jámborságukkal, magukat bűnteleneknek tartják. Csakis saját életének tisztasága és hithűsége adott erőt, jelentőséget és fontosságot intelmeinek, melyeket hittestvéreihez intézett." – MÉ 66.

„Bárcsak mindenki a mennyei ajándékot választaná és olyan örökséget nyerne Istentől, amelyre való jogcímet semmi nem tudja elpusztítani, amely nem ér véget. Ne a világot válasszátok, hanem a jobb örökséget! Haladjatok, siessetek ezen az úton a Krisztus Jézusban való elhívás jutalmára." – FE 235.

„Nem tudjuk ma, hogy holnap mily nehéz küzdelem vár ránk. Sátán él és tevékeny. Naponta kiáltsunk Istenhez segítségért és erőért, hogy ellene állhassunk. Míg Sátán uralkodik, le kell győznünk magunkat, felülkerekednünk gyöngeségeinken. Nincs nyugvóhely, nincs olyan pont, ahova elérkezve azt mondhatjuk, hogy teljesen megvalósítottuk a célt…

A keresztény élet szüntelen előretörés, menetelés. Jézus finomítja és tisztogatja népét. Mikor képmása tökéletesen tükröződik bennünk, akkor tökéletesek, szentek vagyunk, készen az elváltozásra." – 1B 340.

b. Mi az a testi kísértés, amely gyakran egy lelki csapda? Fili 3:18-19.

„Az önmegtagadás és az állatias étvágyak visszafogása szükséges az egészség és az erkölcs javításához és megteremtéséhez, valamint a romlott társadalom megtisztításához. Az evés és ivás bármely elvének megsértése tompítja az érzékelő képességeket… A mértékletesség minden dologban szükséges az egészséghez és a jó keresztény jellem fejlődéséhez és növekedéséhez.

Akik szervezetük működésében áthágják Isten törvényeit, azok nem lesznek visszafogottabbak a Sínai-hegyről elhangzott Isten törvényének megszegésében sem. Akik a világosság megértése után sem elvből esznek és isznak, hanem az étvágyuk irányítja őket, azok nem lesznek kitartóak abban sem, hogy más dolgokban is az elvek vezessék őket. Az evés és ivás reformációja fejleszti a jellemet, és tévedhetetlenül napvilágra hozza azt, hogy kik azok akik a 'hasukat istenítik.'" – CH 38-39.

5. MÁS ÁLLAMPOLGÁRSÁG

Okt. 15. Csütörtök

a. Milyen felhívás és ígéret szólítja meg ma a szívünket? Fili 3:20-21

„Így Isten népe – az igazi Izrael – ámbár szétszóródott a népek és nemzetek között, itt a földön csak vándorként él, mert állampolgárságuk valójában nem itt a földön, hanem a mennyekben van." – PP 416

„Kedves Testvérek! Hiszitek e teljes szívetekből, hogy az Úr eljövetele közel van, s hogy nekünk kell a világgal közölni az utolsó kegyelmi üzenetet, azt a kegyelmi üzenetet, amelyhez hasonlót az Úr még sohasem küldött a bűnös világnak? Vajon oly példát adunk-e, amilyent kell? Bizonyságot teszünk-e életünkkel és eljárásunkkal egész környezetünknek arról, hogy várjuk Urunknak és Üdvözítőnknek dicsőséges eljövetelét, annak a Jézus Krisztusnak eljövetelét, aki halandó testünket elváltoztatja s az Ő megdicsőült testéhez teszi hasonlóvá? Félek, hogy ezeket az igazságokat nem hisszük úgy, és nem vagyunk velük úgy tisztában, mint ahogy kellene. Akik hiszik a nagy fontosságú, korszerű igazságot, melyet vallunk, éljék is ki hitüket. Sajnos, inkább törekszünk szórakozások és oly dolgok után, amelyek e világ figyelmét magukra vonják. Sokat foglalkozunk a ruházattal, nyelvünket gyakran könnyelmű, sőt haszontalan fecsegésre használjuk fel, amelyek meghazudtolják hitvallásunkat, mert nem az oda fel valókkal törődünk, ahonnan a mi Üdvözítőnket várjuk.

Angyalok vesznek körül és őriznek minket; mi azonban gyakran elszomorítjuk őket, mert könnyelmű beszélgetéseket folytatunk, gondtalanul tréfálkozunk, vagy közömbösen viselkedünk az igazság ügye iránt. Néha összeszedjük ugyan magunkat és megfeszítjük erőnket, hogy győzzünk, azonban mindig újra visszaesünk előbbi hanyag állapotunkba. Képtelenek vagyunk a bűnös kísértéseknek ellenállni, nem tudjuk legyőzni a szenvedélyeket, s nem álljuk ki aranynál drágább hitünknek próbáját. Nem szenvedünk Krisztusért, és nem örvendünk a megpróbáltatásoknak.

Óh, mily nagymértékben hiányzik belőlünk a keresztényi szilárdság, hogy Istent elvből szolgáljuk. Ne a saját tetszésünket keressük, hanem igyekezzünk minden cselekedetünkkel, szavunkkal Istent dicsérni." – TL 62-63.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Okt. 16. Péntek

1. **Mi segíthet elkerülni az önfelmagasztalástól?**
2. **Miként alakult át Pál jelleme?**
3. **Minek kellene az életem középpontjában állnia?**
4. **Hogyan befolyásolja a túlzott étvágy a lelkiségemet?**
5. **Milyen csapdák akadályozhatják a keresztényi növekedésemet?**

Napnyugta:
H 17:39 Ro 18:22

2026. október 24.
Szombat

4. Tanulmány

MENNYEI MEGERŐSÍTÉS

„Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenekben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít" (Fili 4:12-13).

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 2. kötet, 594-597. (Jelentőségteljes álom); Az Apostolok Története, 293-297. (A császár házából)*

„Ne feledjétek, hogy az az erőtök, az a győzelmetek, ha együtt munkálkodtok Krisztussal, mint személyes megváltótokkal. Ez a ránk eső rész. Akik ezt teszik, azokhoz megjön a bizonyosság. 'Mindeneknek, aki befogadja, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen.' (Jn 1:12)" – 7B 39.

1. EGYÜTTÉRZÉS

Okt. 18. Vasárnap

a. Mit tanulhatunk abból, ahogyan Pál másokat bátorított? Fili 4:1.

„Pál úgy írt ezeknek a testvéreknek, mint akik 'szentek Krisztus Jézusban', de nem azoknak írt, akiknek a jelleme tökéletes. Kísértésekkel küzdő férfiaknak és nőknek írt, akiket az elbukás veszélye fenyegetett…

Amikor egy vétkező tévedésének tudatára ébred, vigyázz, nehogy elvedd önbecsülését! Ne csüggeszd el közömbösséggel és bizalmatlansággal! Ne mondd: 'mielőtt bíznék benne, látni akarom, hogy állja-e a szavát!' Sokszor pontosan ez a bizalmatlanság okozza a megkísértett elbukását." – NOL 110-111.

„Elménk örömteljes megvilágosodása és lelkünk templomának világossága bizonyítja, hogy békességünk van Istennel, és szívünkben él az örök élet reménysége Krisztus által. Ez abban az örömben részesít bennünket, hogy mások áldására szolgálhatunk." – ÉÉM jún. 22.

b. Milyen okból említett meg Pál némelyeket név szerint? Fili 4:2-3; Jel 20:15.

2. VILÁGOSSÁG A SÖTÉTSÉGBEN

Okt. 19. Hétfő

a. Milyen felhívást mondott Pál a börtönből? Fili 4:4.

„Dicsérd az Urat, még ha sötétbe buktál is. Dicsérd a kísértésben is. 'Örüljetek az Úrban mindenkor – írja az apostol – ismét mondom, örüljetek.' Ez hozna talán komorságot és sötétséget családotokba? Ellenkezőleg. Napsugarat fog hozni. Így majd az örök fény sugarait gyűjtitek a dicsőség királyi székéről, s árasztjátok magatok körül is. Hadd intselek, hogy fogjatok ehhez, árasszátok magatok körül a trón fényét, s életet, nemcsak a magatok, hanem környezetetek ösvényére is. Legyen a célotok, hogy jobbá teszitek a körülöttetek élőket, felemeljétek őket, a mennyhez és dicsőséghez irányítsátok őket, s rávezessétek, hogy minden földi dolognál inkább keressék az örökkévaló, lényeges dolgokat, a hervadhatatlan örökséget, az örök gazdagságot." – 2B 593.

„Bármilyen legyen is a természeted, Isten képes úgy formálni, hogy édes legyen és a Krisztuséhoz hasonló. Élő hit gyakorlásával el tudsz különülni mindattól, ami nincs összhangban Isten akaratával, és így behozhatod a mennyet az életedbe itt a földön. Ha így teszel, akkor minden lépésed napsütéses lesz. Amikor az ellenség sötétséggel akarja beborítani a lelket, énekelj hitről és beszélj hitről, és rájössz, hogy a fénybe énekelted és beszélted magad.

Vagy a bánat, vagy az öröm zsilipjeit nyitjuk meg magunk előtt. Ha hagyjuk, hogy gondolataink a világ gondjaival és apróságaival teljenek meg, akkor szívünket hitetlenség, komorság és baljós előérzet tölti be. Ha a fenti dolgokra összpontosítjuk vonzalmunkat, akkor Jézus hangja fog majd szólni szívünkhöz, a zúgolódás megszűnik, és a bosszantó gondolatok elvesznek Megváltónk dicséretében." – CT 233-234.

b. Miről ne feledkezzünk el sohasem ebben a rohanó, stresszes világban? Fili 4:5-7

„Amikor nehéz körülmények közé kerülünk, Ő alázatos imánkra válaszként megmutatja hatalmát és bölcsességét. Bízzál benne, mint imát meghallgató és imára válaszoló Istenben. Ő olyan Istenként fogja kinyilatkoztatni magát neked, aki segíteni tud minden válságos helyzetben. Ő, aki az embert teremtette, Ő aki csodálatos testi, szellemi és lelki képességeket adott neki, nem tartja vissza azt, ami szükséges annak az életnek a fenntartásához, amelyet Ő adott." – NOL 133-134.

3. LELKI ERÉNY

Okt. 20. Kedd

a. Mik szükségesek feltétlenül a Krisztus általi győzelemhez? Fili 4:8.

„Amint Isten Szentlelke által a szíven munkálkodik, az embernek együtt kell munkálkodni vele. A gondolatokat féken kell tartanunk, korlátoznunk, visszafognunk, hogy ne kalandozzanak el, ne olyan dolgokról elmélkedjenek, melyek csak gyöngítik és beszennyezik a lelket. Gondolataink legyenek tiszták, szívünk elmélkedése legyen ártatlan, ártalmatlan, hogy ha szánkból szó jön, a menny előtt elfogadható, ismerőseink számára pedig segítség legyen…

A hegyibeszédben Krisztus Isten törvényének mélyre nyúló elveit fejtette ki tanítványai előtt. Arra tanította hallgatóit, hogy a törvényt – mielőtt a gonosz kívánságot valóságban is elkövetnénk – először a gondolkodás hágja át. Kötelezettség alatt állunk tehát, hogy féken tartsuk és Isten törvényeinek vessük alá gondolatainkat. Az Úr adta értelmünk nemes erőit, hogy a mennyei dolgokról elmélkedjünk. Isten bőségesen gondoskodott róla, hogy az istenfélő életben a lélek folyamatos növekedést érhessen el. Olyan alkotásokat helyezett körénk, melyek segítenek fejlődnünk, növekednünk az ismeretben és erényben; mily kevéssé becsüljük meg, mily kevéssé örvendezünk mégis e lehetőségeknek! Hányszor és hányszor engedjük gondolatainknak arról elmélkedni, ami földi, alantas, érzéki. Időnket és gondolatainkat a világ kicsinyes, hétköznapi, közönséges ügyeinek engedjük át. Közben elhanyagoljuk a főbenjáró dolgokat, melyek örök életünket döntik el. Eltörpítjük, elgyöngítjük az értelem nemes képességeit, mert nem olyan tárgyakra használjuk, melyek méltók az összpontosított figyelemre.” – TII 67.

b. Milyen volt az a szellemi fegyelem, amelyet Pál az életében ápolt? Fili 4:11-12.

„Nem a gazdagság és nem az értelem nagysága hozza meg a boldogságot; hanem az erkölcsi érték. A menny szemében a valódi jóság számít nagyságnak. Az erkölcsi erő határozza meg az ember értéket. Lehet valaki gazdag és művelt, szíve mégis értéktelen lehet, mert a jóság parázsló tüze sose izzott szíve oltárán; mert lelkiismerete kiégett, megfeketedett, tönkre pörkölődött az önzéstől és bűntől.” – 2B 305.

„Az istenfélelem megelégedettséggel együtt nagy nyereség. Ez a boldogság, a testi-lelki jólétünk igazi titka.” – 1B 542.

4. ERŐ ÉS ÁLDÁS

Okt. 21. Szerda

a. A Krisztusban való megmaradás által milyen mértékben alakulhatunk át és nyerhetünk erőt? Jn 15:5; Fili 4:13.

„Nem engedhetjük meg magunknak a gyenge hitet. Nem lehetünk biztonságban, ha tétlen, közömbös lelkülettel élünk. Minden képességünket használnunk kell! Gondolkodjunk élesen, higgadtan és mélyen! Semmilyen emberi eszköz bölcsessége nem elegendő a napjainkban történő tervezéshez és megvalósításhoz. Tárjatok minden tervet Isten elé böjtöléssel! Alázzátok meg lelketeket az Úr Jézus előtt, és bízzátok utatokat az Úrra. A biztos ígéret szerint Ő majd egyengeti ösvényeteket. Az Úrnak végtelen eszköze van. Izrael Szentje, aki a mennyei sereget nevén szólítja, és akinek rálátása van az ég csillagaira, benneteket is személy szerint őriz." – 2Sz 344-345.

„Tanítsuk meg Istenre támaszkodni azt, akinek nincs önbizalma, aki az önbizalom hiánya miatt visszariad a gondolattól és a felelősségtől! Így sokan, akik talán senkik lennének a világban, vagy csak gyámoltalan terhek mások számára, elmondhatják Pál apostollal: 'Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít' (Fili 4:13)." – EÉ 254-255.

„Ha a gyülekezet bármikor a múltban elhagyta bűneit, hitt az igazságban és aszerint is élt, akkor Isten tisztességet szerzett nekik. A hitben és alázatos engedelmességben olyan erő rejlik, amelynek a világ nem állhat ellene. Isten gondviselésének terve népével kapcsolatban az, hogy fejlődjenek, szüntelenül haladjanak előre a krisztusi jellem tökéletesítésében, a megszentelődés útján. Emelkedjenek magasabbra, egyre magasabbra a tiszta világosságban, ismeretekben és Isten szeretetében, egészen az idők végéig." – 5B 354.

„Bármilyen hibák és kudarcok tapadnak is múltunkhoz, Isten segítségével le tudjuk győzni őket." – NOL 372.

b. Milyen értéke van a figyelmes nagylelkűségnek? Fili 4:14-19.

„Aki életét Istennek ajánlotta fel – az Ő gyermekei szolgálatára – az kapcsolatba került vele, aki az egész világ összes javainak tulajdonosa. Életét változhatatlan ígéretek aranylánca fűzi az Örökkévalóhoz. A szükség és bánat óráiban az Úr nem hagyja magára… A végső szükség órájában védelmet talál az irgalmas ember a részvételteljes Üdvözítő irgalmában: Isten befogadja az örökkévaló hajlékokba." – GH 27-28.

5. BECSTELENSÉGGEL SZEMBESÜLVE

Okt. 22. Csütörtök

a. A megtértek melyik csoportja lehet igazán buzdító mindazok számára, akik nehéz körülmények közé kerülnek? Miért? Fili 4:21-22.

„A kereszt győzelmét dicsőítették a Néró udvartartásából megnyert lelkek. A még bűnösebb császár bűnös kíséretéből is megtértek néhányan, és Isten gyermekeivé váltak. Ezek nemcsak titokban voltak keresztények, hanem nyíltan is. Nem szégyellték hitüket." – AT 294.

„Minden kereszténynyre kötelesség vár a Mester szolgálatában. Nem szabad a saját kényelmünket keresnünk, hanem Krisztus országának felépítését tegyük a legfőbb szemponttá…

Isten különböző közösségekbe szórta szét gyermekeit, hogy az igazság világossága ragyogjon a világot elnyelő erkölcsi sötétség közepette. Minél sűrűbb körülöttünk a sötétség, annál fontosabb, hogy világítsunk. Talán igen nehéz és próbára tevő körülmények közé kerülünk, ez azonban még nem bizonyíték arra, hogy nem pontosan ott élünk, ahová a gondviselés szánt minket. Pál megemlíti az ő napjaiban Rómában élő keresztények közt a császár házából valókat. Sehol sem lehetetett az erkölcsi légkör annyira kedvezőtlen a kereszténység szempontjából, mint a római udvarban, a kegyetlen és kicsapongó Néró uralkodása alatt. Mégis, akik a császár szolgálatában elfogadták Krisztust, nem tartották joguknak, hogy elhagyják kötelességük őrhelyét, s a csábító kísértések, tüzes ellenállás és minden képzeletet felülmúló veszélyek dacára mégis Krisztus hű tanúi voltak.

Aki teljesen Isten kegyelmére támaszkodik, az az igazság mellett szóló szüntelen bizonyságtevéssé teheti az életét. Senki nem él olyan helyzetben, hogy ne lehetne igaz, hű keresztény. Bármekkorák is az akadályok, akik eltökélik, hogy Istennek fognak engedelmeskedni, azok majd észreveszik, hogy amint előrehaladnak, úgy nyílik meg előttük az út.

Akik az ellenkező áramlatok dacára is ragaszkodnak az Isten iránti hűséghez, azok a lehető legértékesebb tapasztalatra tesznek szert. Minden leküzdött akadállyal, minden legyőzött kísértéssel csak nő az erejük." – 5B 133-134.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Okt. 23. Péntek

1. **Hogyan segíthetek hatékonyabban a tévelygő lelkeknek?**
2. **Mutasd be milyen óriási hatással van ránk a gondolataink megválasztása.**
3. **Milyen dolgokra kellene gondolnom – és milyenekre nem?**
4. **Milyen erő rejlik a Krisztusban való megmaradásban?**
5. **Mit tanulhatok a császár házában élő keresztényektől?**

MÉLTÓKÉPPEN JÁRNI

„Hogy járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevekedvén az Isten megismerésében; Minden erővel megerősíttetvén az Ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre örömmel." (Kol 1:10-11).

Javasolt olvasmányok: *Bizonyságtételek, 2. kötet, 71-77. (Az egészség-Megújulás elhanyagolása-részlet); Bizonyságtételek, 8. kötet, 286-289. (Isten hamis és igaz ismerete-részlet)*

„Pál e szavakkal tolmácsolta kívánságait a kolosséi hívőknek. Milyen eszményi életcélt mutatnak Jézus követői részére! A keresztény élet csodálatos lehetőségeiről tanúskodnak, és megvilágítják, hogy Isten gyermekei korlátlan áldásokban részesülhetnek." – AT 299.

1. PÉLDAADÓ SZÁMUNKRA

Okt. 25. Vasárnap

a. Hogyan fejezi ki Pál apostol a kolossébeliek lelki állapotába vetett mély bizalmát? Kol 1:1-6.

„A Kolossébeliekhez írt első és második fejezetét úgy mutatták be nekem, mint annak kifejeződését, hogy milyeneknek kellene lenniük gyülekezeteinknek a világ minden részén." – TII 202.

b. Mire ösztönzi az apostolt ez a hit? Kol 1:7-11

„Milyen teljes is ez az ima! Nincs határa az áldásnak, melyet előjogunk elnyerni. Mi is 'betelhetünk Isten akaratának megismerésével'. A Szentlélek nem ihlette volna Pált ezen ima testvéreiért való felajánlására, ha lehetetlen lett volna számukra kérése szerinti feleletet kapni Istentől. Mivel ez így igaz, tudjuk, hogy Isten kinyilatkoztatja akaratát népének, amint szükségük volt akarata világosabb ismeretére." – TII 202-203.

2. KRISZTUS TEREMTŐ EREJE

Okt. 26. Hétfő

a. Hogyan ábrázolja az apostol a dicsőséges tapasztalatát? Hogyan válthatunk hitben állhatatosak? Kol 1:12-14.

„Ragaszkodjunk szabadságunkhoz, amelyre Isten elhívott, és örüljünk az igazságnak. Istennek nem tetszik, ha odamenve tévedéseket hallgatunk anélkül, hogy kötelezve volnánk erre – kivéve, ha Isten küld minket ilyen összejövetelekre, ahol erőszakosan akarják a népet megtéveszteni. Ilyen helyeken Isten angyalai nem őrködnek felettünk, s mi védtelenül ki vagyunk szolgáltatva az ellenség támadásainak, aki rossz angyalai segítségével elsötétíti elménket, és meggyengíti lelki erőnket. A minket övező világosságot megfertőzi a sötétség…

Nincs időnk mesék hallgatására. Gondolatainkat ne engedjük elterelni, hanem az időszerű igazság foglalkoztasson. Bölcsességre törekedjünk, hogy mind jobban megértsük hitelveinket, hogy a Szentírás alapján adhassunk számot a bennünk élő reménységről – szelídséggel és félelemmel." – TL 71-72.

„Isten 'megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába' (Kol 1:13). Mindezt fölajánlja nekünk igéjében. Ha elfogadjuk az igét, megszabadulunk." – JÉ 263.

b. Hogyan magyarázza Krisztus felsőbbrendűségének fogalmát a Szentírás, verset-versel összehasonlítva? Hasonlítsd össze az „elsőszülött" szót Kol 1:15, 18. versekben a Zsol 89:21, 28-al és 1Sám 16:11-13-al.

„Egyetlen tökéletes képünk van Istenről, s ez Jézus Krisztus." – TII 203.

c. Mi nyilatkoztatja ki Krisztust Istenként? Kol 1:16- 17; Jn 1:1-3; Zsid 1:2.

„A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette az embert; és felruházta őt értelemmel és erővel." – NOL 291.

„A kéz, amely fenntartja az űrben a világokat, az a kéz, amely szabályos rendben és fáradhatatlanul működésben tart mindent mindenütt Isten világegyetemében, ugyanaz a kéz, amelyet értünk keresztre szegeztek." – EÉ 130.

3. AZ ÁLDOZAT MEGBECSÜLÉSE

Okt. 27. Kedd

a. Mit kell megértenünk Krisztus küldetésének mély jelentőségéről, miszerint eljött mint az ember Fia? Kol 1:19-20; 2:9.

„Az üdvösség értékének teljes megértéséhez át kell gondolnunk, mibe is került. Sokaknak csak szűkös fogalmuk van Krisztus szenvedéséről, ezért kevésre becsülik az engesztelés fontos munkáját… Ezen isteni tervben nyilvánul meg legcsodálatosabban Isten szeretete a bukott emberiség iránt." – 2B 200.

„Bár Krisztus emberi volta egy időre elfátyolozta és eltakarta dicsőségét, mégis Isten maradt, miközben ember lett. Az emberi nem vette át az isteni helyét. Ez az istenfélelem titka. A két kifejezés: isteni és emberi; Krisztusban elválaszthatatlanul és szorosan egy volt, mégis mindkettő jól felismerhető egyéniség maradt. Bár Krisztus megalázta magát, hogy emberré legyen, istenségét mégis megtartotta. Ez nem veszhetett el, míg hű és igaz maradt. Bánat, szenvedés, és erkölcsi romlás vette őt körül. A nép, melyre a menny szavát bízták, megvetette és elutasította őt. Mégis mint ember Fiáról szólt magáról a mennyben. Mikor a földön bevégezte küldetését, készén állt újra felvenni isteni dicsőségét." – TII 143-144.

„Jézus mennyből jövő világosságba állította a keresztet, mert ott vonja magára az ember tekintetét. A kereszt egyvonalban áll az Isten arcáról tündöklő fénnyel, úgy hogy a keresztet szemlélő ember megláthatja és megismerheti Istent, és akit elküldött, a felkent szabadítót. Istent szemlélve azt látjuk, aki mindhalálig kiöntötte lelkét. A keresztet szemlélve tekintetünk Istenre száll és felismerjük a bűn gyűlöletét. Ámde míg a keresztben bűngyűlöletét látjuk, meglátjuk a bűnös iránti szeretetét is, mely erősebb, mint a halál." – TII 146.

b. Hogyan foglalja össze az apostol azt a munkát, amelyet Krisztus végez azokért, akik teljesen átadják magukat neki? Kol 1:21-22.

„Krisztus gondoskodott róla, hogy gyülekezete átalakult testület legyen, melyet a menny fénye világosít meg, s mely Immánuel dicsőségével bír. Szándéka az, hogy a világosság és a béke lelki légköre vegyen körül minden keresztényt. Nincs korlátja az ember hasznavehetőségének, ha énjét félretéve, helyet készít szívében a Szentlélek munkájának, s teljesen Istennek szenteli életét." – 8B 19.

4. A FOLYAMATOS HÍVÁS

Okt. 28. Szerda

a. Mi az a fontos feltétel, amelynek teljesülése esetén biztosítható azok üdvössége, akik Krisztushoz jönnek? 1Kor 15:1-2; Kol 1:23.

„Nem létezhet számunkra változékony vallás. Az evangéliumot hirdetni kell, és mindenkinek személyesen kell elfogadnia. Az általános egyetértés nem elegendő. Értő szívvel kell befogadni az igazságot, amelyben a befogadónak meg kell állnia, és a kapott ismeretet állhatatosan tovább kell adnia másoknak. Az igazságot minden tekintetben gyakorolni kell, ragaszkodva az élet igéjéhez, 'amely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdettem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké.' (1Kor 15:2).

Létezik a hitnek olyan vallástétele, amelyet annyira felhígítanak az ember természetes jellemvonásai, hogy az elveszíti megváltó erejét, mivel elveszíti megkülönböztető jegyét: a Krisztus-szerűséget. Bár azt mondod, gazdag vagy, a végén mégis nyomorultnak, szánalmasnak, szegénynek, vaknak és mezítelennek találod majd magad. Amikor a hit és annak gyakorlása ötletszerű, és nem Krisztus tanításait követi, akkor a hited hiábavaló. Szívednek vagy a jóság kincseit, vagy a gonoszság kincseit kell rejtenie. A szív jó kincséből az igazság befogadója jó dolgokat hoz elő. Aki azt állítja, hogy hisz, de nem ülteti át a gyakorlatba, az gonosz dolgokat hoz elő, amelyek sebeznek, elcsüggesztenek és rombolnak.

Kérlek, testvérem, értelmetekben ne legyetek gyermekek! Inkább olyan gyermekként cselekedj, aki Isten Igéjét ülteti át a gyakorlatba. Krisztus így szól: 'Miért neveztek engem Mesternek és Úrnak, ha nem teszitek azt, amit mondok?' Magatartásunk következetessége – a szavainkban, a türelmünkben és a szelídségünkben – fogja kinyilatkoztatni a szívünkben lakozó Krisztust. Vedd magad komolyan kézbe, testvérem, és haladj rendíthetetlenül előre, lépésről lépésre, hogy győzedelmessé válj!" – 9MR 213-214.

b. Hogyan írja le Pál az elhívását? Kol 1:24-25; 2Kor 11:28-30.

„Merítsetek bátorságot Pál apostol tapasztalatából. Számos megpróbáltatás érte. Fáradhatatlan munkásként, állandóan utazott, gyakran ellenséges érzelmű vidékeken át, olykor vizén, viharban, orkánban. Sokkal nehezebb sorsa volt a miénknél, hisz az utazás nem volt olyan kényelmes, mint ma. Pál mégsem engedte meg hogy bármi akadályozza őt munkájában." – TII 192.

5. TETTEKBEN VAN A REJTÉLY

Okt. 29. Csütörtök

a. Hogyan lehetünk keresztény példái az élő evangéliumnak, amit hirdetnünk kell? Kol 1:27-29.

„Krisztus ereje által férfiak és nők tépték már szét bűnös szokások béklyóit. Lemondtak az önzésről. Bűnösök tisztelettudókká, iszákosok józanná, erkölcstelenek tisztává lettek. Olyan lelkek, akik Sátán képmását viselték, átalakultak Isten képmására. Ez az átalakulás a csodák csodája. Az igének ez az átformáló ereje az ige legmélységesebb csodája, legrejtettebb titka. Megérteni nem tudjuk, csak hisszük azt, amit az írás kijelent: 'Krisztus ti bennetek, aki a dicsőségnek reménysége' (Kol 1:27)." – AT 302.

„Megszentelt, önfeláldozó férfiak kellenek, akik nem riadnak vissza megpróbáltatásoktól és felelősségektől; akik bátrak és hűek; szívükben kialakult Krisztus, 'a dicsőségnek ama reménysége' (Kol 1:27), és szent tűzzel érintett ajakkal 'hirdetik az igét'. Ilyen munkások hiányában szenved Isten ügye; végzetes tévtanok, mint halálos mérgek, fertőzik az emberiség erkölcseit, és fosztják meg reményeitől." – AT 321.

„Ha Krisztus bennetek 'a dicsőség reménysége', akkor nem mások figyelése és hibáik leleplezése után vágyakoztok. Ahelyett, hogy arra törekednétek, hogy másokat vádoljatok és elítéljetek, inkább segíteni, áldani és menteni akarjatok! Ha tévelygőkkel találkoztok, szívleljétek meg ezt a figyelmeztetést: 'Ügyelj magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is' (Gal 6:1). Eszetekbe jut majd, hogy életetek útján milyen gyakran tévedtetek ti is, és nehéz volt újra az egyenes útra térni, amikor elhagytátok. Semmi esetre sem taszítjátok majd testvéreteket még nagyobb sötétségbe, hanem szíves részvéttel figyelmeztetitek az őt környékező veszedelmekre.

Aki gyakran tekint fel a golgotai keresztre, és tudatában van annak, hogy az ő bűnei juttatták a Megváltót oda, az nem próbálkozik azzal, hogy bűneit felebarátjáéval összehasonlítsa. Nem ül be a bírói székbe, hogy embertársai felett ítélkezzék. Aki a golgotai kereszt árnyékában halad, lehetetlen, hogy a vádaskodás és az önmagasztalás szellemét ápolja." – GH 131-132.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Okt. 30. Péntek

1. **Pálnak a kolossébeliekhez intézett melyik kívánságát kellene ma magunkra vonatkoztatnunk?**
2. **Hogyan magasztalja a Szentírás Krisztust, mint mindenek Teremtőjét?**
3. **Miért elengedhetetlen Krisztus természetének pontos megértése?**
4. **Bár valaki vallhatja Krisztust, milyen hanyagság rongálja meg az igazi hitet benne?**
5. **Miért van olyan nagy szükség ma arra, hogy bennünk legyen Krisztus, a dicsőség reménysége?**

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS
2026. november 7. Szombat

A GK Kiadói Osztály részére

Megszokottá válhatott már, hogy az elmúlt években november első szombatján, ebben a leckében egy felhívást olvashatunk, amely a Prófétaság Lelkétől vett idézeteket tartalmaz az irodalomterjesztéssel kapcsolatban, különösen hangsúlyozva e munka kiterjesztésének szükségességét – ami tökéletesen helyénvaló és időszerű.

Ezúttal azonban szeretnénk megosztani veletek néhány információt, hogy jobban megértsétek ezt az igényt.

Néhány évvel ezelőtt még 10 000 db angol nyelvű Szombati Bibliai Tanulmányt nyomtattunk (ami nagy mennyiségben, tömegáron volt elérhető számunkra). Jelenleg ez a szám körülbelül 2 000 db-ra csökkent, ami sajnos sokkal magasabb egységköltséggel jár. A nyomtatás csökkenése az ingyenes online alkalmazások által kínált kényelemnek köszönhető (ami a másik oldalról természetesen a technológiai fejlődés áldása).

A globális trendet követve a Generál Konferencia is befektetett egy alkalmazásba, amellyel a saját nyelveden tanulmányozhatod az aktuális hét Szombati Bibliai Tanulmányát. Jelenleg 22 nyelven érhető el, plusz a korábbi angol nyelvű leckékhez is hozzáférést ad. Az alkalmazást a Google Play Áruházban és az Apple App Store-ban találhatod meg „Sabbath Bible Lessons", „Church Hymnal" vagy „sdarm" néven. Az alkalmazás hozzáférést biztosít angol nyelven a gyermekeknek szóló tanulmányokhoz és az Imaheti kiadványhoz is.

Az „sdarm.org" weboldalunkon hozzáférhetsz korábbi tanulmányokhoz, és jelenleg 53 nyelven kínáljuk a Szombati Bibliai Tanulmányokat. Elismerjük és nagyra értékeljük önkéntes fordítóink odaadó munkáját. Az online jelenlét természetesen kiváló – és ismét hálát adunk Istennek a technológiáért.

Azonban az is igaz, hogy ez nem pótolja a nyomtatott anyagok iránti világszéles igényt!

A Generál Konferencia Kiadói Osztálya ingyenesen küld nyomtatott példányokat a Sabbath Bible Lessons (Szombati Bibliai Tanulmányok), a The Reformation Herald (A Reformáció Hírnöke) és a Youth Messenger (Ifjúsági Hírnök) kiadványokból több mint 30 misszióba világszerte. Ez azt jelenti, hogy ezeket a szállítmányokat, akárcsak a nyomtatást, a novemberben összegyűjtött adományokból támogatják. Azonban egyszerű belátni és arra a következtetésre jutni, hogy ezek az adományok nem fedezik a teljes költséget.

Kérlek, erre a szombatra előre tervezzétek meg az irodalomra szánt felajánlásotokat, hogy általa a lehető legjobban el tudjunk jutni az üzenettel még több emberhez!

A Generál Konferencia Kiadói Osztálya

A MEGVÁLTÓ MEGERŐSÍT

„Azért, amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Ő benne, Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra taníttattatok, bővölködvén abban hálaadással.” (Kol 2:6-7).

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 1. kötet, 290-302. (Bölcselkedés és hiú ámítás)*

„Van példaképetek, Jézus Krisztus. Járjatok nyomdokában és képesek lesztek minden állást betölteni, amelyre elhívást kaptok.” – FE 303.

1. A BIZTOS FORRÁS

Nov. 1. Vasárnap

a. Egy olyan korban, amikor olyan sok információ áll rendelkezésre, mit kér az apostol, hol keressünk válaszokat? Kol 2:1-4.

„Utasítottak, hogy így szóljak népünkhöz: Kövessétek Krisztust! Ne feledjük, hogy mindenben Ő a példaképünk! Biztonsággal elvethetünk minden olyan eszmét, melyet nem találunk meg Krisztus tanításai között. Felszólítom lelkészeinket, hogy legyenek biztosak abban, hogy lábukkal az örök igazság alapzatán állnak. Vigyázzatok, ne kövessetek beidegződéseket, amelyeket aztán a Szentléleknek neveztek! Ezen a ponton néhányan veszedelemben forognak. Felszólítom őket, hogy legyenek szilárdak a hitben, hogy meg tudjanak felelni mindannak, aki a bennük élő reménység felől kérdőre vonja őket!” – 8B 296.

„Közeledünk az idők végéhez, s most nem a világ ízlésének és viselkedésének kell megfelelnünk, hanem Isten elgondolásainak. Azt kell felismernünk, hogy mit mond a Szentírás, s az Isten által adott világosság szerint kell járnunk. Hajlamainknak és szokásainknak és gyakorlatainknak nem szabad uralkodniuk rajtunk. Isten szava a mércénk.” – 5B 369.

b. Melyek azok az értékes tulajdonságok, amikért dicséri az apostol a kolossébeli hívőket? Kol 2:5.

a. Hogyan növekedhetünk keresztényi életünk minden lépésénél? Hogyan vezéreljen ez minket a következő generáció nevelésében is? Kol 2:6-7.

„A gyermekeknek és az ifjúságnak adható legjobb nevelés az, amely a legközelebb hozza a jövőbeli, halhatatlan élet vonatkozásait. Az ilyen típusú nevelést istenfélő szülőknek, odaszentelt életű tanítóknak és a gyülekezetnek kell biztosítania abból a célból, hogy az ifjúság, a maga részéről lelkes misszionáriussá válhasson hazai vagy külföldi területeken. Határozott tanításokat kell nekik adni bibliai igazságokról, hogy hitben meggyökerezett és megalapozott emberként a gyülekezet oszlopaivá, az igazság védelmezőivé váljanak. Tudniuk kell, mire alapozzák hitüket és rendelkezzenek olyan hittapasztalatokkal, hogy soha ne válhassanak szent feladataik megtagadóivá.

A fiatalokat úgy kell tanítással és példamutatással nevelni, hogy Isten eszközeivé, a kegyelem hírvivőivé váljanak, készen minden jó szóra és cselekedetre, hogy áldásul legyenek azok számára, akik a pusztulás szélén állnak." – FE 231.

b. Milyen szempontot tartsunk mindig szem előtt, látva azt, ahogyan ma a világ gondolkozik? Kol 2:8; 1Kor 3:19.

„A világ legnagyobb lángelméi, ha Isten szava nem világosítja meg őket, miközben a tudomány és kinyilatkoztatás kérdéseit kutatták, összezavarodnak és elvesznek. A Teremtő és művei az emberi felfogóképesség felett állnak, s az emberek arra következtetnek, hogy a Biblia történelme megbízhatatlan, mivel nem tudják természetes okokkal megmagyarázni Isten céljait és műveit. Sokan mindent megtesznek azért, hogy Istent kizárják abból, hogy a világegyetem fennálló rendjében Neki szuverén akarata és hatalma van, hogy lealacsonyítják az embert, teremtményei közül a legnemesebbet. A filozófia elméletei és találgatásai azt a hitet akarják kelteni bennünk, hogy az ember lassan, fokozatosan fejlődött ki, nem csupán egy vad állapotból, hanem az állatvilág legalacsonyabb formájából. Lerombolják az ember méltóságát, mert nem ismerik el Isten csodálatos hatalmát.

Isten emberi értelmeket világított meg s a világosság özönét árasztotta a világra a művészet és tudomány felfedezésein át. Ámde akik pusztán emberi szemszögből nézik a dolgokat, egészen biztosan helytelen következtetéseket vonnak le. A tévedés, hitetlenség és hűtlenség tüskéit a bölcselet és tudomány álruhájába öltöztetik. A Sátán ezt a mesteri módszert eszelte ki, hogy elcsalogasson embereket az élő Istentől, az igazságtól és vallástól." – TII 203.

3. TÖKÉLETES MEGVÁLTÓ

Nov. 3. Kedd

a. Mit kell megértenünk Krisztus természetéről? Kol 2:9.

„Ember és Isten csodálatos egyesülése… Az örökkévaló Ige hajlandó volt emberi testté válni. Isten emberré lett. Csodálatos megalázkodás ez." – TII 142.

„Krisztus nem jöhetett el a földünkre a mennyei udvarokban viselt dicsőségével. Bűnös emberi lények nem tudták volna elviselni a látványt. Emberi léttel fedte hát el istenségét, de nem vált meg istenségétől. Isteni-emberi Üdvözítőként jött, hogy a bukott emberiség élére állva, gyermekkortól a felnőttkorig osztozzon tapasztalataikban.

Krisztus nem váltotta emberi létre istenségét, hanem emberi léttel fedte azt el.

Légy óvatos, végtelenül óvatos Krisztus emberi természetének fejtegetésénél. Ne hirdesd úgy a népnek, mintha bűnre lett volna hajlamos. Jézus a második Ádám. Az első Ádám tiszta, bűntelen lénynek lett teremtve, a bűn legkisebb foltja nélkül, Istennek képmására. Eleshetett és el is bukott, mivel vétséget követett el. Bűne miatt leszármazottai engedetlenségre való hajlamot örököltek. Jézus azonban Isten egyszülött Fia volt. Emberi természetet vett magára, s mindenben kísértést szenvedett, amint az emberi természet kísértést szenved. Bűnbe eshetett volna, ámde egyeden percre se élt benne bűn utáni vágy." – TII 143.

b. Mi mutatja meg, hogy Krisztus mérhetetlen hatalma elegendő megváltásunkra? Kol 2:10.

„Isten parancsolatai iránti engedelmessége által Krisztus megváltást hozott az emberiségnek. Nem pusztán belehelyezkedett egy másik lénybe, hanem saját magára öltötte az emberi természetet. Így Krisztus saját létezéséből adott a világnak. A megváltás munkája abban állt, hogy emberi létet adjon Krisztusnak, hogy az elbukott emberiség eggyé válhasson az Istenséggel. Krisztus egyrészt azért vette fel az emberi természetet, hogy az emberek eggyé lehessenek Vele, miként Ő is egy az Atyával, hogy Isten úgy szerethesse őket, mint Egyszülött Fiát; másrészt pedig azért, hogy az emberek isteni természet részeseivé lehessenek és életük teljessé váljon Őbenne.

A szőlőtő és a szőlővesszők ezt a kapcsolatot jelképezik. A halandó ember összekapcsolódik Krisztussal. Az emberi természet hit által hasonlóvá lesz Krisztus természetéhez. Krisztusban eggyé leszünk Istennel." – 1Sz 237.

4. ISTEN MÓDSZEREINEK SZEMLÉLÉSE

Nov. 4. Szerda

a. Mit jelképez a keresztség? Lk 3:16; Kol 2:11-13.

„A keresztség ünnepélyes lemondás a világról. Akik keresztény életük legelején az Atya, a Fiú és a Szentlélek hármas nevében megkeresztelkednek, nyilvánosan kijelentik, hogy elhagyták Sátán szolgálatát, a királyi család tagjaivá, Isten gyermekeivé lettek. Engedelmeskedtek a parancsnak: 'Menjetek ki közülük, szakadjatok el tőlük, … és tisztátalant ne illessetek.'" – 6B 91.

„Az Úr most népet készít fel a menny számára. A jellemhibák, a csökönyösség, az önző bálványimádás, az akadékoskodásba merülés, a gyűlölködés és civakodás Isten haragját váltja ki, s el kell távolítanunk Isten parancsolattartó népének köréből… Isten intéseket és figyelmeztetéseket küld népének mindaddig, míg a földön élnek." – 4B 180.

b. Hogyan kell értsük a keresztre szegezett rendeléseket? Kol 2:14-15.

„A sátor elkészülte után [az Úr] a kegyelem trónja felett lebegő dicsőség felhőjéből érintkezett Mózessel és onnan utasításokat adott az áldozatok rendszerére és az istentisztelet formáira vonatkozóan. Így adta meg Isten Mózesnek a szertartási törvényt és íratta azt meg vele könyvben. A Tízparancsolatot azonban, melyet a Sinai hegyről hirdetett ki népének, maga Isten írta rá két kőtáblára, melyet gondosan őriztek a szövetség ládájában.

Sokan vannak olyanok, akik megpróbálják összekeverni ezt a két törvényrendszert. A ceremóniális törvényről beszélő helyeket használják fel annak bizonyítására, hogy az erkölcsi törvényt Isten eltörölte. Ez azonban a Szentírás üzenetének elferdítése, kiforgatása. A két törvényrendszer közötti különbség átfogó és világos. A szertartási törvények rendszere olyan jelképekből áll, amelyek Krisztusra mutatnak, az ő áldozatára és papságára. Ezt a szertartási törvényt, áldozataival és rendeleteivel együtt a héberekneknek addig kellett végrehajtaniuk, míg a jelkép nem találkozott a valósággal Krisztus halálában, aki Isten bárányaként elveszi a világ bűneit. Ezután az összes áldozati felajánlásoknak meg kellett szűnniük. Ezt a törvényt Krisztus 'eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára' (Kol 2:14). A Tízparancsolat törvényét illetőleg azonban a zsoltáríró ezt mondja: 'Uram! örökké megmarad a te igéd' (Zsol 119:89)." – PP 324.

5. ÍTÉLŐKÉPESSÉG FEJLESZTÉSE

Nov. 5. Csütörtök

a. A Tízparancsolatban szereplő hetedik napi szombathoz képest (2Móz 20:8-11) milyen más összefüggésben található a „szombat” szó a Kol 2:16-17-ben? Mutasd be a különbséget! 3Móz 23:37-39; Zsid 10:1-4.

„Pál azon is fáradozott, hogy hallgatói gondolatait a bűnért hozott egyetlen áldozatra irányítsa. Előbb utalt azokra a véráldozatokra, amelyek az eljövendő nagy, értékes áldozatnak csak előrevetített jelképei voltak, azután pedig szemléltette Krisztust, mint akiben a törvény összes ceremóniái beteljesedtek; akire utaltak, aki az elbukott ember életének és reménységének egyetlen forrása. Az ősidők, az ókor szent emberei is, a Krisztus vérébe vetett hit által üdvözültek. Midőn az áldozati állatok haláltusáját látták, pillantásuk áthatolt a korszakokon, feltekintettek Isten szent Bárányára, 'aki elveszi a világ bűneit.'" – AT 270.

b. Mondj példákat arra, amire Pál figyelmeztet a Kol 2:18-23-ban!

„A spiritizmus tanítói nyájas, elbűvölő modorral jönnek, hogy félrevezessenek titeket, és ha hallgattok meséikre, akkor az igazság ellensége elámít, és elkerülhetetlenül elvesztitek jutalmatokat. Ha egyszer a főcsaló káprázt befolyása legyőz, és a méreg bennetek lesz, a halálos hatás beszennyezi és kiöli Krisztusba, mint Isten Fiába vetett hiteteket. Nem támaszkodtok többé vérének érdemeire. Akiket ez a filozófia félrevezet, azokat Sátán ámításai kiforgatják jutalmukból. Tulajdon érdemeikre támaszkodnak, alázatoskodnak, sőt, készek áldozatokat is hozni, de lealacsonyítják magukat, átadják gondolkodásukat a legnagyobb ostobaságok hitének, a legképtelenebb eszméket elhiszik, amelyek meghalt barátaiktól jövőnek gondolnak. Sátán annyira megvakítja őket, annyira megrontja ítélőképességüket, hogy észre sem veszik a gonoszt. Követik az utasításokat, amelyek állítólagos meghalt barátoktól jönnek, akik most angyalok egy magasabb életformában." – 1B 297.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Nov. 6. Péntek

1. **Miért számít bölcs dolognak a Szentírásból tanultak megbecsülése?**
2. **Nevezz meg néhány rejtett veszélyt, amelyekkel a világi felsőoktatás megszerzése során szembesülünk!**
3. **Hogyan tehet minket jobb emberekké Krisztus természetének ismerete?**
4. **Mit kellene megértenem a Kol 2:14-15-tel kapcsolatban?**
5. **Milyen szombatra utal Pál a Kol 2:16-17-ben?**

Napnyugta:
H 16:09 Ro 16:51

2026. november 14.
Szombat

7. Tanulmány

AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG VILÁGOSSÁGA RAJTUNK

„Az odafelvalókkal törődjetek, nem a földiekkel” (Kol 3:2).

Javasolt olvasmányok: *Bizonyságtételek, 4. kötet, 92-94; 350-359. (A vizsgálat folyamata-részlet; Becsületesség anyagi ügyekben); Üzenet az Ifjúságnak, 55-64. (A hit harca; A győzelem felé; Hogyan lehetünk erősek; A győzelmes élet; Az élő hit)*

„Ha képességedet és rátermettségedet annyira latba vetetted volna a léleknyerésnél s az igazságnak a sötétben élők javára terjesztésénél, mint a haszonszerzésnél s világi tulajdonod növelésénél tetted, akkor már számos csillag ragyogna örömöd koronáján a dicsőség országában.” – 4B 358.

1. ÖSSZPONTOSÍTÁS

Nov. 8. Vasárnap

a. Mire összpontosítsanak azok, akik Krisztusnak kötelezik el magukat? Kol 3:1.

„Feltámadtunk Krisztussal. Krisztus a mi életünk. Irgalma és kegyelmes szeretete által választottjainak, örököseinek nevez bennünket, akiknek megbocsátott és akiket megigazított. Magasztaljuk tehát az Urat!” – 2Sz 227.

„Nem szabad az éntől tanácsot kérni! Kevélységet, hiúságot, önzést, irigységet, másé kívánását, világ szeretetét, gyűlölködést, gyanúsítást, féltékenykedést, gonosz gondolatokat, mindet féken kell tartanunk, és örökre feláldoznunk. Mikor Krisztus megjelenik, nem helyesbíteni jön ezeket a gonoszságokat, majd erkölcsileg alkalmassá tenni azokat az eljövetelére. Az előkészületeket feltétlenül megjelenése előtt kell elvégeznünk. Az legyen gondolatunk, tanulmányunk, és őszinte, buzgó tudakozódásunk: Mit tegyek, hogy üdvözülhessek? Hogyan viselkedjek, hogy Isten által jóváhagyottnak bizonyuljak?

Mikor kísértés ér, hogy zúgolódjunk, ítélkezzünk, idegeskedjünk, megsebezve a körülöttünk levőket, s ezzel tulajdon lelkünket, akkor, ó, az legyen minden lélekből a felfakadó, mély, buzgó, őszinte tudakozódás, hogy szeplő nélkül állok-e Isten királyi széke előtt? Csak a hibátlan lesz ott. Az Úr senkit sem változtat el a menny számára, akinek szíve tele van a föld szemetjével. Előbb feltétlenül orvosolnunk kell erkölcsi jellemünk összes hibáját, Krisztus tisztító vére által minden foltot eltávolítanunk, s legyőznünk jellemünk összes undorító, visszataszító vonását.” – 1B 705.

2. DÖNTSD EL, HOGY MIT SZERETSZ

Nov. 9. Hétfő

a. Milyen tudatos döntést kell következetesen meghoznunk üdvösségünk biztosítása érdekében? Kol 3:2-3; Jel 3:11.

„Gondolkozásunk azon dolgok szintjét veszi át, amelyekkel foglalkozunk. S ha földiek kötnek le minket, akkor nem fogjuk érzékelni a mennyeieket. Komoly áldásunkra lenne, ha Isten irgalmasságáról, jóságáról és szeretetéről elmélkednénk. Másrészt súlyos veszteség számunkra a földi, ideiglenes dolgokról gondolkodni. Megtűrjük, hogy szomorúság, gond, bizonytalanságérzet kössék földhöz gondolatainkat s hegyekké növeljük a vakondtúrásokat.

A mulandó dolgok ne kössék le teljes figyelmünket, különben addig növekednek, míg csak minden gondolatunk a földé és földi nem lesz. Neveljük, fegyelmezzük, szoktassuk gondolatinkat a mennyeiekről való elmélkedésre, hogy láthatatlan, örök dolgokkal foglalkozzanak, amelyet lelki látással fogunk felismerni. Értelmünk és lelkünk megerősödésére a láthatatlan Isten szemlélése által juthatunk el." – TII 188.

b. Milyen magasztos kiváltság kínálkozik Krisztus minden követőjének? Hogyan ragadhatjuk meg ezt aktívan? Kol 3:4; 1Jn 3:2-3.

„Életünk legyen Krisztus által az Istenben elrejtve, bár 'még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk' 'mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen' 'hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van'. A keresztény jellem fejedelmi méltósága előragyog, mint a nap, s a Krisztus arcáról tündöklő sugarak visszatükröződnek azokról, akik megtisztították magukat, amint ő is tiszta. Az előjogot, hogy Isten fiai legyünk, akkor is olcsón nyerjük, ha mindenünket, akár életünket is feláldozzuk érte.

Kedves hittestvérem, tökéld el magadat, hogy Isten szíve szerint való férfi leszel! Ne mentegesd magad olyannal, hogy más mit meg mer tenni, vagy mondani, ami nem egyezik a keresztény jellemmel. Önmagad kell megállnod az egész föld Bírája előtt, nem azért, hogy másokért felelj, hanem hogy magadért. Egyéni felelősség nyugszik rajtunk, és senki jellemhibája nem lehet a legkisebb mentség sem a bűnünkre; hiszen Krisztus tökéletes mintát, szeplőtlen életet mutatott számunkra…

A kísértések záporozni fognak ugyan ránk, mert azok által kerülünk vizsgára földi próbaidőnkön. Ez Isten vizsgája, szívünk felfedése. A kísértés még nem bűn; bűn csak akkor furakodik be, mikor engedünk a kísértéseknek." – 4B 357.

a. Mit kell megöldökölnünk, azaz a halálba adnunk, ha Krisztushoz ragaszkodunk? Hogyan lehetséges ez? 1Pt 2:11; Kol 3:5-8.

„Az apostol int, hogy tartózkodjunk a testi kívánságoktól, melyek a lélek ellen küzdenek. Minden természetéből kifordult étvágy lélek ellen hadat viselő testi kívánsággá változik. A testi erőt romboló étvágy kielégítése lelki betegséget okoz. Az a testi kívánság, melyet az apostol említ, nem korlátozódik a hetedik parancs megsértésére, hanem az ínyencség bármi legyezgetésére is, ami csökkenti a testi erőnket, a lélek ellen küzd…

Ápold magadban az önuralmat! Amit ifjú korodban kellett volna elsajátítanod, most kell pótolnod! Fegyelmezd magadat, hogy meghalj az éned számára, és akaratodat a Krisztus akarata alá vessed!" – 4B 215.

„Amikor a keresztény leteszi keresztségi fogadalmát, akkor az isteni segítség ígéretét kapja. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek készen állnak, hogy munkálkodjanak érte. Isten a mennyei erőforrásokat bocsátja rendelkezésére, hogy győztes lehessen. A saját ereje ugyan kicsi, de Isten mindenható, és Isten az ő segítője. Naponta el kell mondja szükségleteit a kegyelem trónjánál. Hit és bizalom által, a rendelkezésre álló erőforrások igénybevételével több lehet, mint győztes." – OHC 157.

b. Milyen hatással van szívünk megújulása szavainkra? Kol 3:9-10.

„Minden, amit a keresztény tesz, legyen olyan tiszta, mint a napsugár! Az igazság Istentől van, a csalás azonban minden formájában az ördögtől származik, s aki bármely irányban eltér az igazságtól, az a gonosz uralma alá veti magát. Nem mindig könnyű dolog az igazságot megmondani, főképpen pedig akkor nem, ha nem ismerjük teljesen. Hányszor akadályozza előítélet, lelki hajlam, hiányos ismeret és helytelen megítélés olyan ügyek világos megértését, amelyekkel foglalkozunk. Csak akkor vagyunk képesek őszintén megmondani az igazságot, ha gondolatainkat állandóan Ő vezeti, aki az igazság." – GH 70-71.

„Sátán ujjongott, hogy sikerült az emberben eltorzítania Isten képmását. De eljött Jézus, hogy helyreállítsa az emberben Alkotója képét. Csak egyedül Krisztus tudja újjá formálni azt a jellemet, amelyet a bűn megrontott. Eljött, hogy kiűzze a démonokat, akik az ember akaratát hatalmukban tartották. Eljött, hogy felemeljen bennünket a porból, hogy eltorzított jellemünket átalakítsa az Ő isteni jellemére, és saját dicsőségével megszépítse." – JÉ 28.

4. EGY KIVÉTELES NÉP

Nov. 11. Szerda

a. Mit üzen Isten az általa teremtett egész emberiség számára? Apcs 17:24, 26-27; Kol 3:11.

„Urunk látta az emberiséget, mélyre süllyedve, bűnösen. Tudta, hogy lezüllöttek, elfajultak, s a legundorítóbb vétkeket melengetik. Az angyalok csodálkoztak, hogy Krisztus vállalja ezt az előttük reménytelennek tűnő feladatot. Elámultak, hogy Isten megtűri a bűnös emberiséget. Nem tudták elképzelni, mit lehet szeretni az embereken. Ámde, 'úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké élete legyen'.

Krisztus a könyörület és bűnbocsánat üzenetével jött a földre. Lefektette annak a vallásnak alapját, melyben a zsidó és görög, fehér és fekete, szabad és szolga egyetlen testvériséggé fonódik össze, s Isten szemében egyenlő. Az Üdvözítő határtalanul szeret minden embert. Mindenkiben ott látja a javulás lehetőségét. Isten erővel és reménnyel fogadja azokat, akikért Urunk életét adta. Hatalma segítségével jótettekben gazdag, Szentlélek erejétől duzzadó életet élhetnek." – 7B 225.

b. Hogyan mutathatja a beszédünk és a tetteink a kereszténység magasabb szintjét, mint amit általában látni lehet? Kol 3:12-14.

„Ha testvéred nyilvánvalón vétkezik, szót se szólj senkinek, hanem a testvér iránti szeretetből, könyörülettel teljes, szánakozó szívvel, mondd meg neki vétkét, és hagyd az ügyet rá és az Urra. Megtetted kötelességedet. Nem a te dolgod ítéletet hozni.

Túl könnyen szigorúan fogtak valamely testvért. Elítélték, és kárhoztatás alatt tartották. Isten iránti buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint. Ha mindenki rendezné a maga szívét, az összejöveteleken a testvérek készen állnának, bizonyságtételeik lelkük mélyéből fakadna, így meg tudnák indítani a körülöttük élő, igazságban nem hívő embereket. Isten Lelkének megnyilvánulása közölné szívükkel, hogy ti Isten gyermekei vagytok. Egymás iránti szeretetünket mindenkinek észre kellene vennie. Akkor majd mély benyomást tesz. Akkor majd lesz hatása…

Lássatok egyenként munkához, buzduljatok fel és tartsatok bűnbánatot. Miután minden ismert helytelenséget helyrehoztatok, rendeztetek, higgyétek, hogy Isten befogad benneteket. Ne gyászoljatok, hanem fogadjátok el Isten szavát." – 1B 165.

5. ÉDES DALLAM

Nov. 12. Csütörtök

a. Melyek azok az üdítő tulajdonságok napjaink rosszindulatú világában, amik egy Krisztusban való igaz életet jellemeznek? Kol 3:15-17.

„Terheinket, bajainkat elfeledve dicsőítsük Istent, amiért nevének dicsőségére élhetünk. Minden új nap új áldásai indítsák dicsőítésre szívünket szerető gondviselésének ezekért a jeleiért! Amikor reggel kinyitod a szemed, köszönd meg Istennek, hogy megőrzött az éjszaka! Köszönd meg, hogy béke van szívedben! Reggel, délben, este édes illatként szálljon fel hálád a menny felé!

Amikor valaki hogyléted felől érdeklődik, ne próbáld valami szomorú dologgal sajnáltatni magad! Ne beszélj hited kicsiségéről, fájdalmaidról és szenvedéseidről! A kísértő gyönyörködik az ilyen szavakban; a lehangoló dolgok említésével őt dicsőíted. Ne mondogassuk, hogy Sátán nagy hatalmával le fog győzni minket! Sokszor kiszolgáltatjuk neki magunkat azzal, hogy hatalmát hangoztatjuk. Inkább Isten nagy hatalmáról beszéljünk, hogy érdekeink összefonódhassanak az Ő érdekeivel. Hirdessük Krisztus páratlan hatalmát, és beszéljünk dicsőségéről! Az egész mennyet érdekli üdvösségünk. Isten megbízta angyalait: ezerszer ezret és tízezerszer tízezret, hogy szolgáljanak az üdvösség örököseinek. Ők óvnak bennünket a gonosztól, és visszaszorítják a sötétség hatalmait, amelyek elpusztításunkra törekszenek. Nincs-e minden pillanatban okunk a hálára, még ha viszontagságos is az utunk?" – NOL 175-176.

„Jézus a dicsőség koronáját saját jobbjával helyezi a győzők fejére. Mindenkinek van koronája; rajta új neve (Jel 2:17) és ez a felirat áll: 'Szentség az Úrnak.' Jézus minden kézbe győzelmi koronát és csillogó hárfát tesz. Amikor a parancsnokló angyalok megadják a hangot, az üdvözültek ujjai ügyesen futnak végig a hárfa húrjain, és sokszínű dallamot csalnak ki belőlük." – NK 574.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Nov. 13. Péntek

1. **Miben mutatkozik meg nagyon sokszor, hogy világi módszerek szerint élünk?**
2. **Hogyan összpontosíthatom jobban figyelmemet a Jézus visszajövetelére való előkészületre?**
3. **Miért szeretné Jézus, hogy a gondolkodás és a cselekvés egy magasabb színvonalán legyek?**
4. **Miért lényegtelen egy faji különbségekről szóló vita egy igaz keresztény számára?**
5. **Hogyan sugározhatom szóban és énekben a Mennyország tisztaságát, ártatlanságát?**

A CSALÁD ÉS HÁTTERE

„Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek” (Ef 4:32).

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 3. kötet, 527-540. (Ember iránti kötelesség – részlet)*

„Isten Lelkével kell bírnunk, különben sohasem lesz összhang közöttünk otthonunkban… Amikor az egyik téved, a másik keresztény gyakoroljon türelmet és ne húzódjon vissza hűvösen.” – BO 101.

1. FELHÍVÁS AZ ANYÁKHOZ

Nov. 15. Vasárnap

a. Hogyan mozdíthatja elő a feleség a harmóniát a házasságban? Péld 14:1; Ef 5:33.ur; Kol 3:18.

„A férj és feleség kapcsolata a legszentebb és legünnepélyesebb.” – 6MR 43.

„Nagyon sok férj megáll e szavaknál: ’Ti asszonyok, engedelmeskedjetek’, de olvassuk el ugyanennek a parancsnak a végét is: ’amiképpen illik az Úrban.’ (Kol 3:18.)

Isten megkívánja, hogy az asszony mindig maga előtt tartsa Isten félelmét és dicsőségét. Teljes engedelmességgel csak az Úr Jézus Krisztusnak tartozik, aki gyermekének vásárolta meg őt drága élete árán. Isten lelkiismeretet adott neki, amit nem lehet megsérteni büntetlenül. Egyéniségét nem lehet beleolvasztania férjéébe, mert ő Krisztus szerzeménye. Hiba azt gondolnia, hogy vakon, pontosan azt kell tennie minden dologban, amit férje mond, amikor tudja, hogy így cselekedve kárt okoz testének és lelkének, ami a Sátán szolgaságából lett megváltva. Van nagyobb személy, aki az asszony férje felett áll; ez az ő Megváltója, ezért férje iránti alárendeltségét úgy kell teljesítenie, amint Isten azt megparancsolta – ’amiképpen illik az Úrban.’” – BO 99.

„Ha a feleség Krisztus Lelkével rendelkezik, ügyel szavaira; irányítja a maga lelkét, engedelmes lesz és mégsem rabszolgának, hanem férje társának érzi magát.” – BO 100-101.

2. AZ ELFELEDETT FELHÍVÁS

Nov. 16. Hétfő

a. Az istenfélő nők hogyan becsülhetik nagyra az Isten által meghatározott viselkedési alapelveket? Hogyan kaphatnak ebben bátorítást családjuktól és gyülekezetüktől? 1Pt 3:1-6; Fili 2:14.

„Bálványokat melengetnek családjainkban és gyülekezeteinkben, melyeknek ugyanaz a hatása, mint az aranyborjúnak az izraelitákra. Népünk vizsgálja meg szívét. A pásztorok végezzék Isten hű őreiként feladatukat. Ismerjék föl, milyen bálványokat melenget népünk. Aki szerény körülmények között él, gondolja meg, hogy a világosság különálló, megkülönböztethető népeként kell élniük ruházatuk, beszédük, viselkedésük terén. Értsék meg, hogy kis és nagyobb dolgokban való bálványimádásuk elválasztja őket Istentől. Mikor intés érkezik, szégyenkeznek ugyan, de nem bűnbánók." – TII 225.

„A feltűnő, fényűző ruházat igen gyakran érzékiséget táplál viselője szívében, aki pedig látja azt, abban alantas szenvedélyeket ébreszthet. Isten tudja, hogy a jellem romlását gyakran a ruházkodásban való büszkeség és hiúság okozza." – CH 602.

„A divat, a világ istennője odakinn uralkodik, de gyakran befurakodik a gyülekezetbe is. A hívők azonban vegyék mértékül Isten Igéjét. A szülők gondolkodjanak erről értelmesen. Ha látják, hogy gyermekeik hajlanak a világi divat utánzására, határozottan tiltsák meg ezt, akárcsak Ábrahám, aki szigorúan 'parancsolt házanépének maga után' (1Móz 18:19). A világ helyett kapcsolják őket Istenhez." – 5B 364.

„Az Úr azért vezette be köztünk a ruházkodás megújulását, hogy megvédje népét a világ megrontó hatásától, s elősegítse a testi és erkölcsi egészséget. Nem az volt a célja, hogy a szolgaság igája legyen, hanem áldás." – 4B 634.

b. Mi segíti az egyházat, hogy fenntartsa az istenfélő gyakorlatot és megvédje az erkölcsösséget ebben az istentelen világban? Tit 2:1-5; Mt 5:8.

„Testvérnők, kerüljétek még a gonosz látszatát is! Ebben a rohanó, romlottságtól bűzlő korban nem vagytok biztonságban, ha nem álltok résen. Az erény és a szerénység ritka. Arra kérlek benneteket, Jézus Krisztus követőit, hogy magasztos és fennkölt vallomást téve becsüljétek meg ezt a drága, felbecsülhetetlen értékű kincset, a szerénységet! Ez fogja megvédeni az erényt." – SA 151.

3. FELHÍVÁS AZ APÁKHOZ

a. Mit kell megértenie egy férfinak, amikor házasságra kötelezi el magát? Kol 3:19.

„Ha a férjek megkívánják feleségük teljes engedelmességét, kijelentvén: az asszonyoknak nincs szavuk vagy akaratuk a családban, hanem teljesen alá kell rendelniük magukat, akkor a Szentírással ellentétes állapotba helyezik feleségüket. A Szentírás effajta értelmezésével megsértik a házasság intézményének célját. Ezt az értelmezést egyszerűen azért alkalmazzák, hogy gyakorolhassák önkényuralmukat, amely nem kiváltságuk. De azt olvassuk: 'Ti férfiak, szeressétek feleségeteket és ne legyetek irántuk keserű kedvűek' (Kol 3:19). Miért is lenne a férj keserű feleségéhez? Amikor a férj látja felesége tévedéseit és sok hibáját, a keserűség lelkülete nem orvosolja a bajt…

Isten szándéka nem az volt, hogy a férj uralkodjon, mint a ház feje, ha ő maga nem engedelmeskedik Krisztusnak. A férjnek Jézus irányítása alatt kell állnia, hogy szemléltethesse Krisztus viszonyát egyházához." – BO 99-100.

„Sok férfi szereti a feleségét, de túl önző kimutatni szeretetét. Hamis méltóság és büszkeség rabjai, így nem mutatják ki szavakkal és tettekkel a szeretetüket. Sok az olyan férfi, aki sosem tudja meg, felesége szíve mennyire kiéhezett a gyengéd megbecsülés és szeretet szavaira. Eltemetik szeretteiket, s panaszkodnak Isten gondviselésére, amiért megfosztotta őket élettársuktól, pedig ha bepillantanának élettársuk belső világába, felfedeznék, hogy viselkedésük döntötte sírba őket időnap előtt." – 3B 527-528.

b. Mi kelt igazi szeretetet egy férfiban a felesége iránt? Hogyan befolyásolja az Istennel való kapcsolata a feleségével szembeni magatartását? Ef 5:25, 33.er; 1Pt 3:7.

„A férjek tanulmányozzák a mintaképet és igyekezzenek megérteni, hogy mit jelent az Efézusbeliekhez írt levélben bemutatott jelkép, az a viszony, amelyet Krisztus tart fenn egyházával. A férj legyen olyan a családjában, mint a Megváltó. Megáll-e nemes, Istentől nyert férfiasságában? Igyekszik-e mindig felemelni feleségét és gyermekeit? Tiszta, magasztos légkört fog-e árasztani maga körül? Kitartóan ápolja-e Jézus szeretetét és maradandó alapelvvé teszi-e azt otthonában úgy, ahogyan érvényesíteni akarja tekintélyét?

Minden férj és apa igyekezzen tanulmányozni Krisztus szavát, hogy megértse azt, de nem egyoldalú módon, pusztán a feleségnek férje iránti engedelmességénél időzve, hanem a Kálvária keresztjének fényében kutassa a családi körhöz való viszonyát." – BO 100.

4. SZÜLŐK ÉS GYERMEKEK

Nov. 18. Szerda

a. Mit jelent a szüleink iránti kötelességünk? 5Móz 5:16; Kol 3:20.

„A szüleikre szégyent hozó, irántuk engedetlen, tanácsukat és tanításukat figyelembe nem vevő gyermekeknek nem lehet részük az új földön. A megtisztított új föld nem ad helyet a lázadó, engedetlen és hálátlan fiaknak és leányoknak." – BO 250.

„Sohase tartsák vissza apjuktól és anyjuktól a tiszteletet és szeretetet. Amíg a szülők élnek, a gyermekek öröme az legyen, hogy tiszteljék és becsüljék őket. Tőlük telhetően árasszanak idős szüleik életére vidámságot és napfényt…

Az a gondolat, hogy a gyermekek szüleik vigasztalására szolgáltak, a megelégedés érzetével tölti el őket egész életükön át, és különösen akkor hoz számukra örömöt, amikor nekik is szükségük lesz a rokonszenvre és a szeretetre. Akiknek a szíve telve van szeretettel, felbecsülhetetlen értékű kiváltságnak tekintik azt az előjogot, hogy segítsenek szüleiknek a halál óráiban. Később örülni fognak, hogy kivették részüket abból, hogy békességet és vigaszt árasztottak szeretett szüleik utolsó napjaira." – RH November 15, 1892.

b. Milyen utasítást kaptak a szülők arra, hogy megkönnyítsék a gyermekek számára a szüleik iránti kötelességeik megvalósítását? Kol 3:21; Ef 4:32, 6:4.

„A fiatalok tudatlanok és tapasztalatlanok, s a Biblia szent igazságainak szeretete nem természetes számukra. Ha nem teszünk komoly erőfeszítéseket, hogy korlátokat építsünk köréjük, s megvédjük őket Sátán cseleitől, akkor a kísértések játékszereivé lesznek, és a gonosz tetszése szerint hurcolja őket a fogságba. Már zsenge éveikben tanítsuk meg a gyermekeket Isten törvényének követelményeire, s arra, hogy higgyenek Jézusban, Megváltónkban, aki megtisztít a bűn szennyétől…

Addig lehet formálni a gyermekeket, amíg fiatalok. Azonban évek múlnak el, míg a szívük lágy és fogékony az igazságra, és a szülők mégis alig szenteltek időt erkölcsi képességeik művelésére. Naponta szívükbe kell ültetni az igazság és a kötelességek értékes leckéit." – 5B 240.

„Mikor az apák és anyák megértik, hogy a gyerekek mennyire utánozzák őket, minden szóra, minden taglejtésre ügyelni fognak." – 1IB 200.

„Boldogok azok a szülők, akiknek az élete oly hűen tükrözi a mennyet, hogy Isten ígéretei és parancsai hálát és tiszteletet ébresztenek a gyermekekben; a szülők, akiknek szerető gondoskodása, igazságos volta és türelme Isten szeretetét, igazságos voltát és türelmét tolmácsolja a gyermeknek." – PK 154.

5. A MUNKÁBAN

Nov. 19. Csütörtök

a. Milyen nézőpont indít bennünk valódi keresztényi hozzáállást, függetlenül a társadalmi rangunktól vagy pozíciónktól? Kol 3:22-25; 4:1, 5.

„Tudomány rejlik a legegyszerűbb munkában is, és ha mindenki úgy tekintené azt, nemes vonást ismernénk fel a munkában. Végezzünk bármi munkát szívvel és lélekkel, így lesz vidámság és hatékonyság… Minden szükséges munka tiszteletreméltó. Isten törvénye legyen tevékenységünk mértéke, s ez meg fog nemesíteni és szentelni mindennemű munkát. Bármi kötelesség hűséges végzése nemessé teszi a munkát, s Isten által helyeselt jellemről tesz tanúságot.

'Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből.' Isten a szívből jövő, lélekből fakadó, és a fizikai erő teljességével végzett szolgálattal kifejezésre jutó szeretetet kívánja…

Azt választhatod, hogy helytelen irányban rögződj meg, mert nincs benned eltökéltség, hogy kézbe vedd magad és megjavulj. Vagy pedig ápolod képességeidet és erőidet, hogy a legkiválóbb szolgálatot végezd, s akkor meglátod, hogy mindenhol keresni fogják szolgálatodat. Teljes mértékben értékelni fognak. 'Ami tennivalót a kezed talál, végezzed teljes erőddel.' 'Ne legyetek hanyagok ügyeitekben, legyetek buzgó lelkűek, az Úrnak szolgáljatok.' " – TII 133.

„Nem tudjuk, hogy mi fordul meg egy napon, egy órán vagy egy pillanaton. Egy napot se kezdjünk el anélkül, hogy terveinket mennyei Atyánkra ne bíznánk! Isten megbízta angyalait, hogy vigyázzanak reánk. Ha magunkat oltalmuk alá helyezzük, a veszély idején jobb kezünk felől állnak. Ha akaratlanul rossz befolyást árasztanánk, mellénk állnak, és jóra biztatnak. Megválasztják szavainkat, és befolyásolják tetteinket. Így befolyásunk, ha csendes és öntudatlan is, hatalmas erővel vonz másokat Krisztushoz és a mennyei világhoz." – KP 235-236.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Nov. 20. Péntek

1. **Milyen az az egészséges egyensúly, amelyet Isten a feleségek számára ad?**
2. **Mondj egy bálványimádó figyelemelterelést, amely gyakran csapdává válik!**
3. **Milyen a férj magasztos elhívása a házasságban?**
4. **Hogyan teljesíthetném jobban Isten akaratát abban, ahogyan a szüleimmel bánok?**
5. **Hogyan teljesíthetném jobban Isten akaratát abban, ahogyan a munkatársaimhoz viszonyulok?**

Napnyugta:
H 15:56 Ro 16:42

2026. november 28.
Szombat

9. Tanulmány

MUNKÁLKODÁS AZ ELVESZETTEKÉRT

„Ti vagytok bizonyságok és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk előttetek, akik hisztek… hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket." (1Thess 2:10, 12).

Javasolt olvasmány: *Az Apostolok Története, 221-228. (Munka viszontagságok között)*

„Pál tanító volt. Hangjával hirdette az örömüzenetet és ügyes szakmunkája által kezével is hirdette az evangéliumot." – RH March 6, 1900.

1. AZ ELKÖTELEZETT ALPÁSZTOR

Nov. 22. Vasárnap

a. Hogyan mutatja Pál apostolnak a thesszalonikaiakhoz írt egyszerű, bevezető üdvözlete a nyáj iránti gyengéd törődésének mélységét? 1Thess 1:1-4.

„Az igazi alázat gyökeréből fakad a legértékesebb szellemi nagyság – az a nagyság, amely arra készteti az embereket, hogy Krisztus képmására változzanak. Akik rendelkeznek ezzel a nagysággal, türelmet és bizalmat szereznek Istenben. Hitük legyőzhetetlen. Igazi odaadásuk és áhítatuk elrejti az énjüket. Az ajkukról elhangzó szavak a Krisztushoz hasonló gyengédség és szeretet kifejeződéseivé formálódnak. Saját gyengeségük tudatában értékelik az Úr segítségét, és könyörögnek kegyelméért, hogy azt tehessék, ami helyes és igaz. Magatartásukkal, hozzáállásukkal és lelkületükkel a Krisztus iskolájában tanulók hitelességét hordozzák." – TMK 37.

b. Miben hasonlít Péter apostol felhívása a Pál apostoléhoz? 1Pt 5:2-3.

„A gyülekezet pásztorainak feladata, hogy éberen őrködjenek az Úr nyája fölött. Ez nem jelent ugyan teljhatalmú parancsnokságot, hanem felügyeletet, amely bátorít, erősít és felemel. A prédikátori tisztség többet jelent, mint csupán szent beszédek tartását. Komoly, személyes munkát követel." – AT 332.

a. Mit tanulhatunk az apostoloktól és a thesszalonikai megtértektől az igazság terjedése érdekében? 1Thess 1:5-8.

„Mutassunk nagyobb vágyat arra, hogy befogadjuk a Szentlelket mint tanítót." – MM 307.

„A Szentlélek feladata megvilágítani az elsötétült értelmet, meglágyítani az önző, megkövesedett szívet, lecsillapítani a lázadó törvényszegőt, s megmenteni őt a világ züllesztő hatásától. Krisztus így imádkozott tanítványaiért: 'Szenteld meg őket a te igazságoddal. A te igéd igazság.' A lélek kardja, ami az Isten szava, átszúrja és darabokra szabdalja a bűnös szívét. Mikor anélkül ismételik el az igazság elméletét, hogy a beszélő lelkén érezni lehetne annak hatását, akkor nem gyakorol hatalmat a hallgatókon, hanem mint tévedést vetik el, s a szóló maga felelős a lelkek elvesztéséért. Gondoskodjunk hát róla, hogy lelkipásztoraink megtért, szerény, szelíd, alázatos szívű emberek legyenek." – 4B 441.

„Isten lelkészeire bízta az igazság hirdetését. A gyülekezeteknek is be kell azt fogadniuk, s minden lehető módon hirdetniük. Be kell fogadniuk és szét kell árasztaniuk a világosság első sugarait." – 6B 425.

b. Hogyan volt az új hívők átalakulása egy bizonyságtétel a világ számára, amit ma is ismételni lehetne? 1Thess 5:9-10; Ésa 56:6-7.

„A Krisztus második eljöveteléről szóló üzenetet élő erőnek kell kísérnie. Nem szabad addig megnyugodnunk, amíg nem látjuk, hogy lelkek térnek meg az Úr eljövetelének boldog reménységére. Az apostolok napjaiban az általuk hirdetett üzenet valóságos munkát végzett: lelkek fordultak el a bálványoktól, hogy az élő Istennek szolgáljanak. A napjainkban végzendő munka olyan nagyon valóságos, az igazság pedig hasonlóan igazság; a különbség az, hogy nekünk ezt az üzenetet annyival komolyabban kell hirdetnünk, amennyivel az Úr eljövetele közelebb van. Az időszerű üzenet határozott, egyszerű és mélységesen fontos. Úgy kell élnünk, mint akik ezt komolyan gondolják. Várakozva, őrködve, dolgozva, imádkozva figyelmeztessük a világot. Ez a mi feladatunk.

Az egész menny készül Isten nagy napjára, Sion megszabadításának napjára. A várakozás ideje csaknem lejárt. A zarándokok és a vándorok, akik oly sokáig keresték a jobb hazát, már majdnem hazaértek." – Ev 148.

3. ALÁZATOS ÖNFENNTARTÓ

Nov. 24. Kedd

a. Milyen okai lehettek a thesszalonikai sikernek? 1Thess 2:1-7.

„A thessalonikai hívők igazi misszionáriusok voltak. Szívük buzgóságban égett Üdvözítőjükért, aki megszabadította őket 'amaz eljövendő haragtól'. Krisztus kegyelme által életükben csodálatos változás történt; Isten Igéjét nagy erő kísérte, amikor hirdették a népnek, úgyhogy szíveket nyertek meg az igazság számára, és lelkekkel gazdagították a hívők táborát.

A thessalonikaiakhoz intézett első levelében Pál utalt a köztük végzett munkája módozataira. Írja, hogy nem csalás, vagy fondorlat által igyekezett a lelkeket megnyerni." – AT 164-165.

b. Ha megfigyeljük Pál thesszalonikai szolgálatát, mely tulajdonságai különösen szívmelengetőek? 1Thess 2:8-10.

„Mielőtt Pál Krisztus tanítványa lett, magas állást töltött be, és nem volt szüksége megélhetéséért két keze munkájára. Azonban később, miután már egész vagyonát Krisztus ügyének fejlesztésére fordította, időközönként mesterségéhez folyamodott, hogy megélhetését biztosítsa. Ezt különösen olyan helyeken tette, ahol szándékát esetleg félreérthették.

Thessalonikában kifejtett működésével kapcsolatban olvassuk először, hogy Pál, mialatt hirdette az Igét, keze munkájával kereste meg kenyerét." – AT 221.

„Pál, a pogányok nagy apostola kitanulta a sátorkészítés mesterségét, melynek voltak magasabb és alacsonyabb szintű fokozatai is. Mesteri szinten végezte a nehezebb, nagy szaktudást igénylő feladatokat, de ha a körülmények úgy kívánták, kész volt az alacsonyabb rendű munkák elvégzésére is. A sátorkészítéssel lassabban lehetett pénzt keresni, mint más mesterségekkel. Időnként Pál csak a legszigorúbb takarékossággal tudta ellátni szükségleteit.

Bár gyengélkedett, nappal Isten ügyében fáradozott, majd késő éjszakákig dolgozott, hogy megkeresse a maga és mások megélhetési költségeit.

Pál tanító volt. Hangjával hirdette az örömüzenetet s ügyes szakmunkája által kezével is hirdette az Igét. Másokat is úgy nevelt, ahogy a legbölcsebb tanító őt nevelte. Gyorsan és szakértelemmel dolgozott s közben elmondta munkatársainak, hogy Krisztus milyen utasításokat adott Mózesnek a szentsátor felépítésére." – TII 165.

4. MEGRENDÍTHETETLEN CÉL

Nov. 25. Szerda

a. Mi volt Pál célja a nyájról való gondoskodással? 1Thess 2:11-13.

„Az igazság megismerése nem annyira a jó felfogóképességtől, mint inkább a szándék tisztaságától, egyszerű, buzgó, alázatos hittől függ. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatos szívvel mennyei vezetésre vágynak. Isten Lelke kitárja nekik az igazság gazdag tárházát." – KP 35.

b. Milyen akadályokkal szembesült az evangélium hirdetése Pál idejében? Hogyan ismétlődik ez a történelem során, beleértve a közeljövőt is? 1Thess 2:14-18; 2Tim 3:12; Mt 5:10-12.

„Amikor a vita egyéb kérdéseket is érint, és az emberek figyelme Isten sárba tiport törvényére terelődik, Sátán akcióba kezd. Az üzenetet kísérő erő felingerli azokat, akik ellenzik hirdetését. A papság majdhogy emberfölötti erőfeszítéssel igyekszik elzárni a világosságot, nehogy híveire sugározzék. Minden rendelkezésre álló eszközzel megkísérli elfojtani e létfontosságú kérdések megvitatását. Az egyház a polgári hatalom fegyveréért kiált, és ebben a munkában a katolikusok és a protestánsok összefognak. A vasárnap megtartását kényszerítők mozgalmának merészsége és elszántsága egyre fokozódik, és a törvényt is igénybe veszik Isten parancsolatainak megtartói ellen. Bírsággal és bebörtönzéssel fenyegetik őket. Egyeseknek pedig magas állást ajánlanak fel, és egyéb jutalmakkal és kedvezményekkel próbálják rávenni őket hitük megtagadására. De ők rendíthetetlenül így válaszolnak: 'Mutassátok ki Isten Igéjéből tévedésünket!' Így védekezett Luther is hasonló körülmények között. A törvényszék elé állított hívők ékes bizonyságot tesznek az igazságról, melynek hallatán egyesek állást foglalnak Isten valamennyi parancsolata mellett. Így jut el az igazság olyan emberek ezreihez is, akik különben mit sem tudnának róla.

Az Isten szavának becsületes követői lázadóknak fognak minősülni. Szülők, akiket Sátán elvakított, durvák és kemények lesznek hívő gyermekükhöz. A gazda és a gazdasszony sanyargatja az Isten parancsolatait megtartó szolgát. 'A szeretet meghidegül!' Gyermekek elvesztik örökségüket és otthonukat… Az igazság egyes követőit, akik nem hajlandók megünnepelni a vasárnapot, börtönbe vetik, másokat elűznek hazájukból, egyesek pedig rabszolgasorsra jutnak. Az ember ezt most lehetetlennek tartja. De amikor Isten visszavonja mérséklő Lelkét a földről, és a mennyei elveket gyűlölő ember Sátán hatalmába kerül, az események megdöbbentően fognak alakulni. A szív nagyon kegyetlen tud lenni, ha eltávozik belőle Isten félelme és szeretete." – NK 540-541.

5. KÜLÖNLEGES ÖRÖM

Nov. 26. Csütörtök

a. Hogyan buzdíthat minket az, ahogyan Pál szívének vágya tükrözte a Krisztusét a lélekmentésben? 1Thess 2:19-20; Ésa 53:11.

„Ki tudná lemérni a világ előtt Pál élete munkájának eredményeit?! Az összes áldásos befolyás között, amelyek enyhítik az emberiség szenvedéseit, vigasztalják a szomorúakat, féken tartják a gonoszt, felemelik életüket az önzésből és érzékiségből és a halhatatlanság reménységével dicsőítik meg, mily sok köszönhető Pál és munkatársai fáradozásának, akik Isten Fiának evangéliumával megtették az akkor figyelemre se méltatott utazásaikat Ázsiából Európa partjaira!

Mennyit ér az ilyen élet, amely Istennek eszköze lehetett mérhetetlenül sok áldott lépés megtételének elindításában? Mi lesz majd az értéke az örökkévalóságban, ahol tanúskodni tud munkájának eredményéről?" – EÉ 67.

„Nem értjük meg, hogy mennyit jelentenek [a Megváltó tanításai] azoknak, akiket Ő teremtett. Szereti az emberiséget. Kérdezed: mennyire? A Kálváriára irányítom a figyelmed." – CT 284.

„Sokan vannak körülöttünk, akik azonnal elfogadnák az igazságot, ha előítéleteiket eloszlatnánk s a korszerű igazság mellett elfoglalt álláspontunkat a Szentírásból kimutatnánk. A hírnökök úgy vigyázzanak a lelkekre, mint akikről elszámolni tartoznak. Legyen életük a munkának s a lelkek megmentése érdekében való fáradozásnak élete, mert hisz vállaikra nehezedik Krisztus dicsőséges, de sokszor megsebzett munkájának terhe. Le kell mondaniuk földi előnyökről és kényelemről, és legelső feladatuk legyen, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek az igazság ügyének előmozdítására s elveszett lelkek megmentésére.

Ezeknek gazdag jutalmuk lesz. Az öröm koronájában azok, akiket munkájukkal mentettek meg, mint fénylő csillagok ragyognak örökre. Az örökkévalóságon át mindig meglesz azon elégtételük, hogy megtették mindazt, amit megtehettek, hogy az igazságot a maga tisztaságában és szépségében nyilatkoztassák ki. Általuk lelkek megszerették az igazságot, megszenteltettek általa, kihasználták azt a felbecsülhetetlen kiváltságot, hogy megmosakodhattak a Bárány vérében, gazdagok lehettek és megbékélhettek Istennel." – TL 27-28.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Nov. 27. Péntek

1. **Milyen tanulságot vonhatunk le mindannyian az apostolok igazsághirdetésére irányuló elkötelezettségéből?**
2. **Miért volt különösen szembetűnő a thesszalonikai evangéliumhirdetés?**
3. **Miért végzett időnként kétkezi megélhetési munkát Pál, az evangélium lelkésze?**
4. **Amikor az üldöztetés fokozódik, milyen pozitív eredmények történnek majd?**
5. **Írd le azt az örömöt, amelyet Krisztus, Pál és minden lélekmentő megtapasztalt!**

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2026. december 5. Szombat

Imaház részére a Kongói Köztársaság fővárosában, Brazzaville-ben

Brazzaville városa a Kongói Köztársaság fővárosa Közép-Afrikában. Brazzaville a Kongói Demokratikus Köztársaságtól – amelynek fővárosa Kinshasa – nyugatra található. Ez a két város a világ két legközelebbi fővárosa. (Két Kongó létezik a gyarmatosítás történelme miatt, amikor különböző európai hatalmak gyarmatosították ezeket a szomszédos régiókat, és a Kongó folyóról nevezték el őket.)

A Kongói Köztársaság területe 342 000 km2, teljes lakossága 6 484 437 fő (2025). A 263,9 km2 területű Brazzaville fővárosnak közel 2,8 millió lakosa van, amelynek körülbelül 75%-a keresztény: ennek 90%-a katolikus és 10%-a evangélikus protestáns – többnyire kimbaguisták. A többiek ragaszkodnak az afrikai messianizmus hagyományos animista hitéhez, vagy ateisták.

A beszélt nyelvek a francia (hivatalos nyelv), a lingala és a kikongo.

Az HNARM üzenete először 2013-ban érkezett Brazzaville-be, amikor egy misszionárius négy napra két fiatal párhoz jutott el a reformáció üzenetével. Három hónappal később visszatért – és 27 nap alatt öten 41 lelket értek el. A következő évben további tanulmányokat kínáló szemináriumokat hoztak a környékre, és a hívők nagy százaléka kiállt a jelen igazsága mellett. 2021 óta a kongói RAMA Misszióiskola egyik végzőse bibliamunkásként szolgál a Brazzaville-i gyülekezetben.

Az egyik kihívást az jelentette, hogy megfelelő helyet találjanak az istentiszteletekre. A hittestvérek egy régi épületben gyűlnek össze, amelyet a tulajdonos elhagyott. Ezt néhány hosszú műanyag borítással fedték le. Az esős évszakban ezek a körülmények nagyon megnehezítik a rendszeres találkozásokat.

Mindazonáltal a Brazzaville-i gyülekezet növekszik. Átlagosan minden szombaton 30 ember gyűlik össze itt, hogy imádja az Urat. Jelenleg ennek a csoportnak a hittestvérei felétek – a világ minden táján élő hittestvéreink felé – fordítják reményüket, hogy nagylelkűségetekkel anyagilag hozzájárulhassatok egy földterület megvásárlásához, hogy egy alkalmasabb imaházat építhessenek Istennek tiszteletére és dicsőségére.

Hittestvéreitek a Brazzaville-i gyülekezetből

Napnyugta:
H 15:53 Ro 16:39

2026. december 5.
Szombat

10. Tanulmány

FELKÉSZÜLÉS A KRISZTUSSAL VALÓ TALÁLKOZÁSRA

„Hogy mindenitek szentségben és tisztességben tudja bírni a maga edényét” (1Thess 4:4).

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 2. kötet, 480-489. (Felhívás a gyülekezethez – részlet); Szemelvények, 2. kötet, 239-255. (A gyászolók)*

„A megszentelődés egy fokozatos munka; nem nyerjük azt el egyetlen nap, egyetlen óra alatt, és nem tartható fenn minden különösebb igyekezet nélkül részünkről.” – 2B 472.

1. MULANDÓ POMPA

Nov. 29. Vasárnap

a. Hogyan írta le Pál a hűséges testvérekkel való közösség iránti vágyát, és az élet ürességét Krisztus nélkül ott, ahol még a művészet is a legmagasabb szintű volt? Apcs 17:16-17, 32-33; 1Thess 3:1-4.

„Athén városa a pogányság központja volt. Itt Pál, ellentétben a listrai tudatlan és könnyen hívő lakossággal, emberekre akadt, akik híresek voltak eszükről, tudásukról és műveltségükről. Mindenfelé ott álltak istenségeik és történelmük, valamint irodalmuk istenített hőseinek szobrai…

Amikor Pál az őt környező nagyszerű szépséget szemlélte és meggyőződött, hogy a város teljesen bálványimádásba merült, nagy buzgalom lángolt fel benne Istenért. Látta, hogy Istent mindenütt megszentségtelenítik; részvét fogta el szívét Athén lakossága iránt is, amely a szellemi műveltség ellenére nem ismerte az igaz Istent…

Amikor látta Athén pazar szépségét, ráeszmélt, hogy a tudomány és művészet barátaira mindez milyen csábítóan hat; felismerte azonban a reá váró munka nagy fontosságát is.

Ebben a nagy városban, ahol Istent nem imádták, Pál nyomasztóan érezte elhagyatottságát. Vágyakozott munkatársainak részvétére és segítségére. A thessalonikaiakhoz intézett levelében ezt az érzését ki is fejezte: ’magunk maradjunk Athénében.’” – AT 150-151.

a. Hogyan fejezi ki a thesszalonikaiakhoz írt levél Pál hatalmas szeretetét és odaadását a hívők iránt? 1Thess 3:5-10.

„[Silás és Timótheus] jó híreket hoztak [Pálnak] azok hitéről és szeretetéről, akik az apostol első thessalonikai látogatása alkalmával fogadták el az igazságot. Pál meleg részvéttel viseltetett azok iránt, akik a sok viszontagság és kísértés közepette hűek maradtak Istenhez." – AT 164.

b. Mi volt Isten dicsőséges célja egyházával kapcsolatban? Hogyan működik ez a mi életünkben? 1Thess 3:12-13; 4:1-3.er.

„Az apostolnak gondja volt arra, hogy a thessalonikai hívek Isten félelmében járjanak; ezért feltárta előttük annak szükséges voltát, hogy ezt mindennapi életükben bizonyítsák be." – AT 168.

„Isten azt szeretné, ha gyermekei megértenék, hogy az Ő dicsőítéséhez szeretetüket azokra kell irányítaniuk, akiknek arra a legnagyobb szükségük van… Sem tekintetben, sem szóban, sem tettben ne nyilvánuljon meg önzés, amikor a hasonló drága hitűekkel bánnak…, akár magas, akár alacsony rangúak, akár gazdagok, akár szegények. Az a szeretet, amely csak kevesekhez szól kedvesen, míg másokkal hidegen és közömbösen bánik, nem szeretet, hanem önzés. Semmiképpen sem szolgálja a lelkek javát vagy Isten dicsőségét. Szeretetünket… ne pazaroljuk néhány kiválasztott számára, másokat elhanyagolva. Törd össze a tégelyt, és illata betölti a házat…

Úgy szeretni, ahogy Krisztus szeretett, azt jelenti, hogy mindenkor és mindenütt önzetlenséget tanúsítunk kedves szavakkal és barátságos tekintettel. Ezek semmibe sem kerülnek annak, aki adja őket, mégis olyan illatot hagynak maguk után, amely körülöleli a lelket. Hatásukat lehetetlen felbecsülni. Nemcsak a befogadó, hanem az adó számára is áldást jelentenek, mert rá is visszahatnak. Az igazi szeretet mennyei eredetű, értékes tulajdonság, amely annál illatosabbá válik, minél bőkezűbben árasztják másokra." – OHC 231.

„A szentség nem más, mint teljesen Istené lennünk. A lélek Istennek adja át magát. Az akaratot, sőt gondolatainkat is Krisztus akarata alá vetjük. Krisztus szeretete tölti be a lelket, s ez árad állandóan, szüntelenül tiszta, üdítő patakban megörvendeztetni mások szívét." – TII 173.

3. TISZTASÁG EGY ROMLOTT KORBAN

Dec. 1. Kedd

a. Mi volt az a bűn, amelyre Pál felhívta a thesszalonikaiak figyelmét, amely ma is riasztóan gyakori? 1Thess 4:3-5.

„Nem mindaz, aki vallja, hogy megtartja Isten parancsait, őrzi testét megszentelődve és tisztességesen. E népnek a halandókra valaha is bízott legünnepélyesebb üzenetet adták megőrzésre, és hatalmas jóra ható erő lehetnek, ha megszentelődnek az igazság által. Vallják, hogy az örök igazság magasztos alapzatán állnak, hogy megtartják Isten valamennyi parancsát; ezért, ha bűnbe esnek, ha paráznaságot vagy házasságtörést követnek el, akkor az ő bűnösségük tízszer olyan súlyos, mint az imént említetteké, akik nem ismerik el, hogy Isten törvénye kötelező lenne rájuk. Akik állítják, hogy megtartják Isten törvényét, de mégis megszegik a törvény utasításait, a szó különleges értelmében gyalázatot és szégyent hoznak Istenre.

Pontosan a paráznaság bűnének elterjedése váltotta ki Izráelben Isten helytelenítésének feltűnő megnyilvánulásait. Akkor régen Isten büntetései nyomon követték égbekiáltó, szégyenteljes bűnüket; ezrek estek el, és beszennyezett testük ott hullt el a pusztában…

A szombattartó adventisták, minden más embernél jobban legyenek az istenfélelem példaképei a világon, legyenek szentek a szívükben és társalgásukban." – 2B 450-451.

„A féktelenség korunk jellemző bűne. Soha a bűn még ilyen szemtelenül fel nem ütötte torz fejét, mint most. Az emberek mintha megbénultak volna, s az erény és a valódi istenfélelem kedvelői csaknem elcsüggedtek az erkölcstelenség arcátlansága, elhatalmasodása és uralkodása miatt. Ám az elhatalmasodott gonoszság nem korlátozódik csupán a hitetlenekre és gúnyolódókra. Bárcsak így lenne – de nem így van. Sok férfi és nő, aki Krisztus vallását vallja, bűnös ebben. Még azok közül is, akik állítják, hogy várják jövetelét, néhányan oly készületlenek, mint maga Sátán. Nem tisztítják meg magukat minden szennytől. Oly régóta szolgálták érzékiségüket, hogy magától értetődő nekik, hogy gondolataik tisztátalanok, képzeletük pedig romlott legyen. Olyan lehetetlen nekik a tiszta és szent dolgokon legeltetni gondolataikat, mint a Niagara folyását visszájára fordítani, és az esésen felfelé hajtani a vizét." – 2B 346.

b. Mi volt Pál következő intelme a nyáj számára? 1Thess 4:6-7.

„A maroknyi hűséges buzgó imája nem vész kárba. Amikor az Úr mint igazságszolgáltató közeleg, egyúttal azok védőiként is jön, akik a hitet tisztán, magukat pedig folt nélkül őrizték meg." – 5B 152.

4. RÉGI ÉS ÚJ TANULSÁGOK

Dec. 2. Szerda

a. Hogyan bátorította Pál a gyülekezetet? 1Thess 4:8-10.

„Az őszinte megtérés legfőbb bizonyítéka: Isten és emberek iránti szeretet. Aki Jézust elfogadta Üdvözítőjének, az mélységes és őszinte szeretetet érez mindazok iránt, akik vele egy hitet vallanak. Így történt ez a thessalonikai hívőknél is." – AT 169.

b. Milyen tapasztalatok hasznosak mindenki számára? 1Thess 4:11-12; Péld 13:4.

„Fiatalok, menjetek oda, ahová az Úr Lelke vezet benneteket! Végezzétek kétkezi munkátokat, hogy önellátóak legyetek, és amikor alkalom kínálkozik rá, hirdessétek a figyelmeztetés üzenetét!" – MM 321.

c. Melyik thesszalonikai bibliai tanítás időszerű ismét a sötétség és zűrzavar évszázadai után? 1Thess 4:13-15; Zsol 6:6; 13:4.

„A thessalonikaiak nagy örömmel fogadták azt a gondolatot, hogy amikor Krisztus újra eljön, az élő hűségeseket elváltoztatja, és magához veszi. Nagy gonddal óvták barátaik életét, nehogy meghaljanak, és így elveszítsék az áldást, amelyet az Úr eljövetelekor elnyerni reméltek. A halál azonban szeretteik közül egyiket a másik után ragadta el; bánkódva tekintettek tehát kedveseik arcára, utoljára, mert nem remélték, hogy őket valaha az eljövendő életben viszontláthatják.

Amikor azután felbontották és elolvasták Pál levelét, amely a halottak tényleges állapotáról ad felvilágosítást, az egész gyülekezet örült és megvigasztalódott. Hiszen Pál levele kimutatta előttük, hogy Krisztus eljövetelekor az élők sem látják meg előbb Jézust, mint azok, akik Jézusban elaludtak." – AT 166.

„…súlyos tévedéseket vittek be a keresztény vallásba. Kiemelkedő volt ezek között az ember természetes halhatatlanságában és a halál utáni öntudatos állapotban való hit. Róma ezzel a tantétellel alapozta meg a szentek segítségül hívásának és Szűz Mária imádásának tanát. Ebből származik az az eretnekség is, amely szerint a megátalkodottak örökké gyötrődni fognak. Ez a tanítás már korán bekerült a pápai tanok közé." – NK 54.

5. A HALOTTAK ÉBREDÉSE

Dec. 3. Csütörtök

a. Milyen lesz az a hamarosan bekövetkező megrendítő jelenet, amikor Krisztus visszatér a dicsőség felhőiben? 1Thess 4:16-18; Jel 20:4-6.

„A menny teljesen üres marad, mert az angyalok Mesterüket kísérik el és a földön az élő és várakozó szentek a menny felé, Jézus felé tekintenek, amiképpen a galileai férfiak tették, midőn az Úr az Olajfák hegyéről a mennybe szállt. Ama napon csak a jámborok, a szentek kiáltanak fel ujjongva – akik igazán alázatosan és szelíden követték Krisztus példáját: 'Íme, a mi Urunk, akit vártunk, s aki megszabadít minket!' S a szentek 'egyetlen szempillantás alatt' a végső harsonaszóra elváltoznak – ama harsonának a szavára, amely a porban nyugvó szenteket új életre szólítja. Az Úr felruházza dicső halhatatlansággal szentjeit." – TL 61.

„A halandó testben lakozó Lélek éltető ereje minden hívő lelket egybeköt Jézus Krisztussal. A Jézusban hívők szentek az Ő szívének, mert életük el van rejtve Krisztussal az Istenben. Az Életadó parancsa így szól majd: 'Serkenjetek föl és énekeljetek, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!' (Ésa 26:19)

Az Életadó az első feltámadáskor elő fogja hívni megvásárolt tulajdonát. Addig a dicsőséges óráig, amikor az utolsó trombitaszó felhangzik és az óriási sereg előjön az örök győzelemre, Isten drágakőként és biztonságban őriz minden alvó szentet, akiket név szerint ismer. A Megváltó bennük lakozó hatalma által, és mert az isteni természet részeseivé lettek, Isten előhívja őket a halottak közül…

Milyen csodálatos lesz a feltámadás reggele! Milyen csodálatos lesz, amikor Krisztus eljön és a hívők tiszteletében részesül! Akik részesek voltak Krisztus alázatában és szenvedéseiben, dicsőségében is részesülnek majd. Krisztus feltámadása által minden szent, aki elaludt Jézusban, győzedelmesen elő fog jönni börtönéből. A feltámadt szentek így szólnak majd: 'Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?' (1Kor 15:55)" – 2Sz 251-252.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Dec. 4. Péntek

1. **Athénhoz hasonlóan mely helyek mutatják ma a földi pompa mulandóságát?**
2. **Miért olyan elengedhetetlen a jótékony szeretet a mindennapi életben?**
3. **Milyen tanításra van szükség a mai féktelen korban?**
4. **Miért fontos megérteni a halottak valódi állapotát?**
5. **Sorold fel a Krisztus visszatérésekor bekövetkező történéseket!**

VILÁGOSSÁGBAN ÉLNI

„De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket.” (1Thess 5:4).

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 4. kötet, 309-313 (Felkészülés Krisztus eljövetelére-részlet); Bizonyságtételek, 5. kötet, 505-510. (A rövidesen bekövetkező válság)*

„Az Igazság Napja ragyog a gyülekezetre, hogy eloszlassa a sötétséget, és felhívja Isten népének figyelmét a felkészülésre, amely elengedhetetlen azok számára, akik világosságként akarnak ragyogni a világban.” – 6B 166.

1. ÉBERSÉG AZ IMÁBAN

Dec. 6. Vasárnap

a. Mi jusson eszünkbe, amikor a próféciák a szemünk előtt bontakoznak ki? 1Thess 5:1-2; Préd 8:5.

„Közelebb kell kerülnünk Istenhez! Sokkal kevesebbet kell bevinnünk a mindennapi életünkbe énünkből, és sokkal többet Jézus Krisztusból és az Ő kegyelméből. A világ történelmének fontos szakaszában élünk. Minden dolgok vége elközelgett. Az idő homokja hamarosan lepereg. Nemsokára elhangzik majd a mennyben: ’Meglett!’ (Jel 21:6). ’aki szent, szenteltessék meg ezután is… aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is’ (Jel 22:11).

Bizonyságtételeink legyenek határozottabbak, és kapaszkodjunk erősebben Istenbe. Nem tudom elfojtani az imádságot hajnali egy, kettő és három órakor. Kérem az Úrtól, hogy indítsa meg az emberek szívét. Az egész menny érdeklődéssel kíséri a földön folyó munkát. Szolgáló angyalok várakoznak a trónnál, hogy azonnal engedelmeskedve Jézus Krisztus parancsának, választ hozzanak a komoly, élő hittel felajánlott imákra.” – 2Sz 357-358.

„Hála Istennek, nem mindenki alszik, a vélt biztonság bölcsőjében ringatózva. Lesznek hűségesek, akik felismerik az idők jeleit. Bár a jelenvaló igazság sok hitvallója tetteivel tagadja hitét, néhányan mégis mindvégig kitartanak majd.” – 5B 14.

a. Milyen valósággal szembesülünk itt az utolsó napokban? Ésa 13:9; Lk 17:28-30.

„János, a próféta látta az utolsó napok vallásos világának romlottságát és hitetlenségét abban a látomásában, amelyet Babilonról kapott, 'a nagy város'-ról 'amelynek királysága van a földnek királyain' (Jel 17:18). Babilon pusztulása előtt így hangzik a mennyei szózat: 'Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból' (Jel 18:4). Noé és Lót napjaihoz hasonlóan, most is határozottan el kell különülni a bűntől és a bűnösöktől. Nem lehet egyezség Isten és a világ között. Nem fordulhatunk hátra, hogy földi kincseket szerezzünk. 'Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak' (Mt 6:24).

Siddim völgyének lakóihoz hasonlóan az emberek most is jólétről és békéről álmodnak. 'Mentsd meg a te életedet' – hangzik Isten angyalainak figyelmeztetése; de más hangok is hallatszanak: 'Ne nyugtalankodj, semmi ok a riadalomra!' A tömegek így kiáltanak: 'Béke és biztonság', miközben a menny azt hirdeti, hogy gyorsan közeleg a törvényszegő pusztulása." – PP 130-131.

b. Mivel kellene tisztában lennünk még akkor is, ha befolyásos emberek evilági dicsőségről zengenek ígéreteket? 1Thess 5:3.

„Ügyvédek, gépészek, földművesek, üzletemberek, sőt a szószékről még a lelkészek is ezt hirdetik: 'Béke és biztonság', miközben a pusztulás gyors léptekkel közeledik feléjük.

Az Emberfia közeli eljövetelébe vetett hit nem viszi arra az igaz keresztényt, hogy hanyag vagy gondatlan legyen az élet mindennapi dolgaiban. A Krisztus közeli eljövetelére várakozók nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasak a dolgaikban. Nem végzik felületesen és becstelenül munkájukat, hanem megbízhatóan, gyorsan és alaposan. Akik azt képzelik, hogy az evilági dolgokban való hanyag figyelmetlenségük lelkiségüket, s azt bizonyítja, hogy elkülönültek a világtól, azok súlyos csalódás áldozatai. Igazságtudatukat, megbízhatóságuk és becsületességük a mindennapi dolgokban próbálják ki, és bizonyítják. Ha hűségesek itt a kicsinyben, megbízhatók lesznek majdan a nagyban is…

Sokan ezen a ponton fognak megbukni a vizsgán. A világi mulandó gondok intézése közben fejlesztik ki valós jellemüket. Embertársaikkal való bánásmódjukban megbízhatatlanok, ügyeskedők és becstelenek. Nem gondolják, hogy a jövőbeli, halhatatlan élethez való ragaszkodásuk attól függ, hogy most hogyan viselkednek az élet dolgaiban, és hogy a legszigorúbb becsületesség elengedhetetlen az igaz jellem kialakításához." – 4B 309.

3. TISZTA MINT A NAP

Dec. 8. Kedd

a. Hogyan legyen Isten népe különböző ezen a földön? 1Thess 5:4-6.

„Isten azt akarja, hogy népe szavakkal és viselkedésével hirdesse, hogy semmi földi birtoklás vagy vonzalmak nem elég becsesek kárpótolásul a mennyei örökség elvesztéséért. Aki igazán a világosság és a nappal gyermeke, az nem lesz hiú, hiábavaló, léha a viselkedése, beszéde, ruhája, hanem józan, elgondolkoztató, folyton oda hatva, hogy lelkeket vonzzon az Üdvözítőhöz. A Krisztusnak a keresztről tükröződő szeretete a bűnös érdekében könyörög, a végtelen szeretet szálaival vonzva őt a békéhez és boldogsághoz, melyet Megváltónkban lelhetünk. Isten megparancsolja követőinek, hogy viselkedésük, ruházkodásuk és beszédjük félreérthetetlen nyelvével tegyenek bizonyságot, hogy az igaz istenfélelem hatalma mindenki számára áldást hoz ebben, s az eljövendő életben is; hogy csakis ez tudja kielégíteni annak lelkét, aki befogadja azt." – 4B 580-581.

„Jézus, amikor arra figyelmeztetett, hogy virrasszunk és imádkozzunk, megjelölte az egyedül biztonságos utat. Feltétlenül virrasztanunk kell. Szívünk csalárd, az emberi természet gyengeségei és esendőségei veszik körül, Sátán pedig elszánta magát a pusztításra. Mi elszunnyadhatunk, ellenfelünk mégsem alszik soha. Mivel tudjuk, hogy lankadatlanul leselkedik ránk, mi se aludjunk hát, virrasszunk inkább, és legyünk józanok. Bár nem menekülhetünk a világ lelkületétől és betolakodásától, mégsem szabad engednünk, hogy birtokba vegye gondolkodásunkat és szívünket.

Egy elfoglalt üzletember, amikor a világgal érintkezik, próbákba kerül, zavarba ejtő kérdések és aggasztó gondok veszik körül. Észreveszi, hogy a világias gondolkodás és tervezés tolakszik a vezető helyre, s hogy csakis erőfeszítéssel, a gondolkodás és a lélek fegyelmezésével maradhat istenfélő lelkületű. Azonban Isten kegyelme várja, hogy igényt tartson erre, és az Úr szemében az a legnyomósabb érv, hogy feltétlenül szüksége van rá." – 5B 299.

b. Miért lehet reménységünk? Hogyan cselekedhetünk ennek megfelelően? 1Thess 5:7-11.

„Pál arra tanít, hogy nagy bűn közönyösen viselkedni azon jelekkel szemben, amelyek megelőzik Krisztus visszajövetelét. Aki ezt a mulasztást elköveti, azt az éjszaka és a sötétség gyermekének nevezi…

Az éber keresztény egyszersmind munkálkodó keresztény. Amennyire tőle telik, buzgón igyekszik az evangélium terjesztésében közreműködni." – AT 167-168.

4. TÜRELEM ÉS MEGÉRTÉS

Dec. 9. Szerda

a. Mire kellett emlékeztetni a Thesszalonikabelieket? 1Thess 5:12-13.

„A thessalonikai hívőket nagymértékben zavarták olyan emberek, akik fanatikus eszmékkel és tanokkal léptek fel közöttük. Némelyek 'rendetlenül élnek közületek, a kik semmit nem dolgoznak, hanem nyughatatlankodnak'. (2Thess 3:11) A gyülekezetet rendszeresen megszervezték; tisztviselőket választottak a prédikátorok és diakónusok személyében. Volt azonban néhány önfejű és rendetlenkedő tag, aki nem akart engedelmeskedni azoknak, akik felelős tisztséget viseltek a gyülekezetben. Nemcsak jogot formáltak saját véleményük nyilvánítására, hanem arra is, hogy nézeteiket nyíltan ráerőszakolják a gyülekezetre. Ezért irányította Pál a thessalonikabeliek figyelmét arra a tiszteletre és megbecsülésre, amely megilleti azokat, akikre a gyülekezet vezető tisztséget bízott." – AT 168.

b. Mik azok az általános intelmek, amikre mindenkinek szüksége van? 1Thess 5:14-15.

„Ha valaki közülünk meghal, milyen emlékeink maradnak a bánásmódról, amelyben részesítettük? Jó érzéssel szemléljük-e az emlékezetünk falán függő képeket? Ott vannak-e a megfelelő időben mondott szerető szavak és a megértés emlékei? Megóvták-e testvérei azoktól, akik gonosz feltételezéseikkel tapintatlanul mindenbe beleavatkoznak? Védelmére keltek-e…

Ha tudjuk, hogy az elhunyt mennyei számlája örökre rögzített, és a feljegyzésekkel az ítélet napján szembe kell néznie: mire gondoltok akkor, testvérek, hogyan viselkedtünk vele? Milyen légkörrel vettük körül, hogyan hatottunk rá? Élesen emlékeznünk kell minden kemény szóra, minden meggondolatlan tettre – mennyire másképp viselkednénk, ha még egyszer köztünk lehetne!" – 5B 357.

„Minél többet lökdösnek, minél többször félreértenek, félremagyaráznak, rosszul állítanak be, annál több a bizonyíték, hogy a Mesterért dolgozol, s annál jobban ragaszkodj Megváltódhoz. Minden nehézség ellenére légy nyugodt és zavartalan, türelmes és elnéző. Gonoszért ne gonosszal, hanem jóval fizess. Tekints a létra felső fokára. Isten áll felette. Dicsősége ráragyog minden mennybe igyekvő lélekre. Ez a létra Jézus. Menj fel rajta, kapaszkodj bele, s nemsokára belépsz a létráról az Úr örök országába." – 8B 130.

5. A SIKER KULCSA

Dec. 10. Csütörtök

a. Mi jusson eszünkbe a próba idején? 1Thess 5:16-18

„Megpróbáltatásokon mész majd át, de ragaszkodj becsületességedhez. Sose tanúsíts mást, mint nemes lelkületet. A mennyei mindenség küzdelmünk szemtanúja. Sátán figyel, ég a vágytól, hogy óvatlan pillanatban találjon. Tűkön ül, hogy heveskedni lásson, mert akkor föléd tud kerekedni. Vívd férfiasan az Úr harcát. Cselekedj igazul, mint Krisztus tenne a helyedben. Ne engedd, hogy a szüntelen támadó, zaklató bajok fölizgassanak. Légy nyugodt, gondolj Jézusra, s tedd meg, amit csak tudsz, hogy kivívd tetszését. Krisztus kegyelme és a Szentlélek, ezek Isten ajándékai számodra, hogy hatalmasan lelki emberré erősödhessél." – 8B 132.

„Ha Isten szerető gondoskodása több hálát és dicséretet visszhangozna bennünk, akkor egyre gazdagabbá válnánk Isten szeretetében, és többet is ajándékozna nekünk, amiért dicsőíthetnénk Őt. Te, aki panaszkodsz, hogy Isten nem hallgatja meg imádat, változtass jelenlegi magatartásodon, és egészítsd ki kéréseidet dicsérettel. Amikor majd méltányolod jóságát és irgalmát, meglátod, méltányolni fogja kéréseidet." – 5B 231.

b. Nevezz meg néhány, a győzedelmes gondolkodásra jellemző szokást! 1Thess 5:19-21.

„Az embereknek van hatalmuk Isten Lelkét elfojtani, van hatalmuk választani. Teljesen szabadon cselekedhetnek. Lehetnek engedelmesek Megváltónk neve és kegyelme által, vagy engedetlenek, és láthatják a következményeket…

Isten Lelke állandóan bizonyságot tesz, és az emberek vagy az igazság mellett, vagy ellene döntenek." – ESz 109.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Dec. 11. Péntek

1. **Hogyan alakíthatok ki buzgóbb imádkozási szokást? Miért fontos ez?**
2. **Mi jusson eszünkbe, ha a „béke és biztonság" kijelentést halljuk?**
3. **Mi különbözteti meg a világosság/nappal gyermekeit a sötétség/éjszaka gyermekeitől?**
4. **Van-e olyan ismerősöm, aki számomra bosszantó, mégis értékelnem kell?**
5. **Mi kísérje az Istenhez intézett kéréseinket?**

Napnyugta:
H 15:54 Ro 16:40

2026 december 19.
Szombat

12. Tanulmány

AZ IGAZÁN MEGKÜLÖNBÖZTETHETŐ NÉP

„Mivégből imádkozunk is mindenkor ti érettetek, hogy a mi Istenünk méltóknak tartson titeket az elhívásra, és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával.” (2Thess 1:11)

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtétel 2. kötet, 296-307. (A férj és feleség kötelességei); Bizonyságtétel 5. kötet, 429-433. (A gonosz látszata)*

„Az az Úr kívánsága, hogy követői nagy körültekintéssel bánjanak egymással. Emeljék fel, állítsák helyre, gyógyítsák egymást! Azonban ne hiányozzék a gyülekezetből a helyénvaló fegyelem sem! A tagok tekintsék magukat iskolai tanulónak, akik magasztos hivatásukhoz méltó jellem kialakítását tanulják.” – 7B 264.

1. TISZTA BELSŐ ÉS KÜLSŐ

Dec. 13. Vasárnap

a. Mi mutatja meg, milyen mély, tiszta életre hív minket Isten? 1Thess 5:22.

„Semmi olyant ne tegyél idegenek között, az utcán, a járműveken vagy otthon, ami a gonoszság legcsekélyebb látszatát is keltheti! Tégy mindennap valami olyant, ami jobbá, szebbé és nemesebbé teszi azt az életet, amelyet Krisztus saját vérén vásárolt meg.” – NOL 355.

„Viselkedésed legyen olyan, hogy mindenkiben, akivel kapcsolatban vagy, azt a benyomást keltsd, hogy tiszta és szent légkör vesz körül. Egyetlen hiábavaló szó, egyetlen jelentéktelen nevetés és a beszélgetőtárs máris a rossz felé tarthat. Szörnyű következményei vannak, ha nem vagyunk folyamatos kapcsolatban Istennel.

Tartózkodjunk minden gonoszságtól. A hétköznapi bűnök, bármennyire is jelentéktelennek látszanak, rontják az erkölcsi érzéket és kioltják az Isten Lelkétől való benyomásokat. A gondolatok jellege nyomot hagy a lelken és minden alantas beszélgetés megfertőzi a gondolkozást. Minden gonosz tett romlást jelent azoknak, akik elkövetik. Isten megbocsáthat a bűnbánó bűnösnek és meg is teszi, azonban még ha bocsánatot is nyert, csúf nyom marad a lelkén és a romlatlan gondolkozás számára lehetséges magasztos gondolatokra való képesség súlyosan sérül. A lélek végig viselni fogja a sérüléseket. Keressük tehát a szeretet által munkálkodó hitet, amely megtisztítja a szívet, hogy Krisztus jellemét bemutathassuk a világnak.” – FE 195.

2. KRISZTUS ÁLTALI MEGSZENTELŐDÉS *Dec. 14. Hétfő*

a. Mi Isten terve a mindennapi létünkre vonatkozóan? Hogyan válik ez lehetővé? 1Thess 5:23-24.

„A kereszténynek testüket kell odaszánniuk 'élő, szent és Istennek kedves áldozatul'. Hogy ezt megtehessék, minden képességüket a lehető legjobb állapotban kell tartaniuk. Minden szokás, amely csökkenti a fizikai és a szellemi erőt, alkalmatlanná teszi az embert arra, hogy a Teremtőnek szolgáljon. És vajon megelégszik-e Isten olyan dologgal, aminél jobbat is tudnánk nyújtani? Krisztus azt mondta: 'Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből'. Azok, akik Istent teljes szívükből szeretik, a legjobb szolgálatot szeretnék neki nyújtani, és állandóan arra törekszenek, hogy minden képességüket összhangba hozzák azokkal a törvényekkel, amelyek segítik az embert, hogy talentumait Isten szolgálatába állítsa. Nem akarják vágyaik és szenvedélyeik kielégítésével gyengíteni vagy beszennyezni a mennyei Atyjuknak felkínált áldozatot." – NK 422.

„A Szentírás arra tanít bennünket, hogy testünket és lelkünket egyaránt szenteljük oda Istennek. Ebben a munkában együtt kell működnünk Istennel. Sokat tehetünk annak érdekében, hogy visszaállítsuk Isten erkölcsi képmását az emberben, hogy fejlesszük fizikai, szellemi és lelki képességeinket. Nagy változásokat érhetünk el testünk egészségére nézve, ha engedelmeskedünk Isten törvényeinek és semmi ártalmasat nem viszünk be szervezetünkbe. Ennek ellenére nem állíthatjuk, hogy tökéletességre jutottunk a testben, azonban lélekben keresztény tökéletességre juthatunk. Az értünk hozott áldozat árán bűneinkre tökéletes megbocsátást nyerhetünk. Nem arra támaszkodunk, amire az ember képes, hanem arra, amire Isten képes az emberért, Krisztus által. Amikor teljességgel átadjuk magunkat Istennek és teljességgel hiszünk, akkor Krisztus vére megtisztít bennünket minden bűntől. A lelkiismeret felszabadulhat a vád alól. A Krisztus Jézus vérében való hit által minden tökéletessé válhat. Hála Istennek, hogy számára semmi nem lehetetlen." – 2Sz 32.

b. Milyen tulajdonságok mutatják a hívők közötti valódi, mély közösséget? 1Thess 5:26-28; 1Jn 1:7.

„Az a szent köszöntés, melyet Pál apostol Jézus Krisztus evangéliumában említ meg, őrizze meg állandóan igazi jellegét. Ez a szent csók. A keresztény barátok tekintsék ezt a közösség és együvé tartozás jelének, melyet mindannyiszor gyakorolhatnak, ha egymástól elválnak, vagy ha többheti vagy hónapi távollét után egymással találkoznak. Pál apostol így inti a gyülekezeteket az 1Thesszalonika 5,26-ban: 'Köszöntsétek egymást szent csókkal.' Ugyanebben a fejezetben még lelkükre köti, hogy kerüljenek minden gonosz látszatot. Ha a szent csókot a megfelelő helyen és megfelelő időben alkalmazzuk, nem kelthet rossz látszatot." – TL 66.

3. KRISZTUS KINYILATKOZTATÁSA

Dec. 15. Kedd

a. Milyen bátorító szavakkal kezdi Pál a thesszalonikai hívőkhöz írt második levelét? 2Thess 1:1-5.

„[Pál] Ismételten kifejezte őszinteségükbe vetett bizalmát. Háláját tolmácsolta, hogy hitük erős; hogy oly nagy szeretettel viseltetnek egymás és Mesterük műve iránt. Közölte velük azt is, hogy nagy türelmük és állhatatosságuk a hitben, lehetővé tette, hogy minden üldözésnek és kísértésnek oly bátran ellenálltak, amit például állított más gyülekezetek elé." – AT 1710.

b. Miért lehet bátorító számunkra is a thesszalonikaiaknak bemutatott reménység, ha hozzájuk hasonlóan üldöznek minket is? 2Thess 1:6-7.

„[2Thess 1:1-6. idézve] Itt láthatjuk ezen egyházak egymás iránti érdeklődését. Az elszenvedett üldöztetés minden szívet összekovácsolt és összekötött. Szétszórták őket. A Krisztussal oly keserűen szemben álló zsidó nemzet tévedései, babonás hite és tantételei pásztor nélkül hagyták a kicsiny nyájat mint juhokat. De a mag elvetésre került. Krisztust felmagasztalták, mint akit közöttük feszítettek keresztre, és állandó erőfeszítéseket tettek a hittestvérek hitük miatti szegénység és elnyomás enyhítésére." – 12LtMs 28. 1897.

c. Miért kellene hogy Krisztus közeli visszatérése mély benyomást tegyen mindannyiunk szívére? 2Thess 1:7-8; Zsol 50:3-4.

„[2Thess 1:8. idézve] Ezek az események rövidesen bekövetkeznek, sokan mégis alszanak azok közül, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. Kétségkívül a gonosz szolgák közé számítják majd azokat, aki megmaradnak a világgal kötött barátságukban, így szólva magukban: 'Késlekedik a gazdám.' Csak azoknak hoz majd üdvösséget Krisztus a megjelenésekor, akik reménnyel és hittel várják. Sokan jártasak ugyan az igazság elméletében, mégsem ismerik az istenfélelem erejét. Ha Isten szava élne a szívükben, Ő uralkodna az életükön is: hitük, tisztaságuk és az Isten akaratának való engedelmességük bizonyítaná az ige megszentelő hatalmát." – 5B 17.

4. VILÁGOS KÜLÖNBSÉG

Dec. 16. Szerda

a. Mutasd be a kétféle ember végzetét! 2Thess 1:8-9.

„Ne mentegesd hibáidat, csak, mert mások helytelenül járnak el. Isten napján úgysem mersz előhozakodni az ürüggyel, hogy azért nem alakítottál mennyei jellemet, mert mások nem mutattak odaadást és lelkiséget. Ugyanaz a hiányosság, amit másokban felfedeztél, benned is megvolt. Az a tény, hogy mások bűnösök voltak, a te bűneidet még súlyossá teszi. Mind őket, mint téged, ha megmaradsz jelen alkalmatlanságodban, elválasztanak Krisztustól, el az Úr jelenlététől, dicsősége hatalmától, és Sátánnal és angyalaival együtt örök pusztulással büntetnek meg.

Az Úr bőségesen gondoskodott, hogy le ne tévedj az útról, ha őt keresed, ha követed a tőle nyert világosságot. Isten igéjét adta lámpásul lábad elé, világosságul az ösvényedre. Ha elbuksz, csak azért buksz el, mert nem kérdezted meg vezetődet – Isten szavát, és nem tetted a becses igéket életed szabályává. Isten nem embereket állított eléd példaképül, bármilyen jó, és látszólag kifogástalan az életük. Ha úgy viselkedsz, mint mások, és úgy cselekszel mint mások, végül kizárnak majd a Szent Városból, azzal a hatalmas sokasággal együtt, mely azt tette, amit te. Akik azt a példát követték, melyet az Úr nem hagyott rájuk, és akik éppúgy elvesznek, ahogyan te is elveszett leszel.

Amit mások tesznek most, vagy a jövőben, az nem csökkenti felelősségedet, sem bűnös voltodat. Példát állítottak elénk – hibátlan életet, melyet a lemondás és önzetlen jótettek jellemeztek. Ha hátat fordítasz a helyes, tökéletes mintának, és tökéletlent választasz helyette, amiről Isten szava félreérthetetlenül kijelenti, hogy kerüljük, viselkedésed elnyeri méltó büntetését; akkor kudarc lesz az életed." – 2B 396.

b. Mi az, ami üdítő ellentétet jelent? Miért? 2Thess 1:10.

„Urunk feltámadása és menybemenetele biztos bizonyítéka Isten szentjei diadalának a halál és sir fölött, és ígéret, hogy nyitva áll a menny azok előtt, akik jellemük ruháit megmossák és megfehérítik a bárány vérében. Jézus az emberi faj képviselőjeként ment fel az Atyához, és Isten felhozza majd azokat, akik az ő képmását tükrözik, hogy lássák és megosszák vele dicsőségét." – 9B 286.

5. A HŰSÉGES TETTEK IDEJE

Dec. 17. Csütörtök

a. Mi lesz Isten gyülekezetének csodálatos kimenetele? 2Thess 1:11-12

b. Miről kapunk bizonyosságot, amikor a prófétai jelenetek beteljesednek? 2Thess 2:1-7

A jövendölések egyetlen valakire mutatnak, mint a bűn emberére. Ő a Sátán képviselője. A Sátán javaslatára Isten törvényét illetően, (mely pedig megváltozhatatlan, mint az Isten trónja) a bűnnek ez embere előlép s kihirdeti a világban, hogy megváltoztatta a törvényt s most már nem a hetedik, hanem a hét első napja a nyugalomnap. Csalhatatlanságot hangoztatva jogot formált, hogy a maga céljaira változtassa meg Isten törvényét…

Ezzel szemben Krisztus azt jelentette ki, hogy a törvény egyetlen pontocskája sem múlik el, míg az ég és föld el nem múlnak. Krisztusnak éppen ez volt a küldetése, hogy naggyá tegye e törvényt, és egyúttal bebizonyítsa a teremtett világok és a menny előtt, hogy Isten igazságos és törvényének nincs változtatásra szüksége. Itt áll azonban a Sátán jobbja, készen folytatni a Sátán mennyben elkezdett ügyködéseit, azt, hogy változtasson Isten törvényén…

A bűn embere felemelte magát Isten ellen, betelepedett Isten templomába, Isten gyanánt mutogatva magát. Lábbal taposta Isten teremtésének nagy emlékművét, melyet alkotó-tevékenysége emlékévé alapított. Helyette közönséges munkanapot állított a világ elé…

Mégha minden ember elfogadná is a pápaságnak ezt a gyermekét, ez sem tenné soha érvénytelenné az Úr szent szombatnapját. Akik elfogadják a hamis nyugalomnapot, azok a bűn emberét magasztalják, Isten kormányát pedig támadják. A bűn embere mégsem tudja megsemmisíteni, amit Isten örökkévalónak jelentett ki. Azt kell most végeznünk a világban, hogy fölmagasztaljuk az Úr törvényét s erre tereljük az emberek figyelmét is. Eljött az ideje, hogy a hazugsággal és tévedéssel szemben az igazságot hirdessük." – TII 205-206.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Dec. 18. Péntek

1. **Gyakorlati értelemben hogyan tartózkodhatok a gonosz minden látszatától?**
2. **Az 1 János 1:7 szerint mi az igazi közösség alapja?**
3. **Istenünk hatalmának melyik valósága kelthet áhítatot a szívünkben?**
4. **Miért kell kerülnöm, hogy mások hiányosságai miatt elkeseredjek?**
5. **Hogyan segíthetek az embereknek megérteni Isten igaz szombatjának valóságát?**

Napnyugta:
H 15:58 Ro 16:44

2026. december 26.
Szombat

13. Tanulmány

FELKÉSZÜLÉS A CSATÁRA

„És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és a között, aki nem szolgálja őt" (Mal 3:18).

Javasolt olvasmányok: *Bizonyságtételek, 5. kötet, 103-110; 328-341. (Sátán ügynökei; A közelgő válság; Az egyház a világ világossága); A Nagy Küzdelem, 490-499. (A spiritizmus)*

„Akik azt állítják, hogy Isten hatalmas erejével rendelkeznek, csak a nagy kiértékelő, Jehova törvénye által ismerhetők fel… A bárányból olyan valódinak, hitelesnek tűnik, hogy a farkast csak akkor fogjuk felismerni, ha Isten magas erkölcsi zsinórmértékéhez fordulunk, és onnan kiderül, hogy ezek Jehova törvényének áthágói." – FW 45.

1. NE LEPŐDJ MEG

Dec. 20. Vasárnap

a. Milyen jelenség jellemző az utolsó napokra? 2Thess 2:8-9.

„Láttam, hogy Sátán különféle eszközök által a legkülönfélébb módon dolgozott. Dolgozott prédikátorok által, akik az igazságot elvetették, és akiket nagy csalódások arra késztettek, hogy tévelygő hazugságnak higgyenek, amely miatt majdan elkárhoznak. Miközben prédikáltak vagy imádkoztak, közülük sokan a földre estek, de nem Isten ereje, hanem Sátán ereje által, amelyet rájuk árasztott és általuk a népre. Prédikáció, ima vagy társalgás folyamán Jézust váró hitvallók többször a mesmerizmust alkalmazták, hogy ezzel is híveket szerezzenek maguknak, a nép pedig rendkívül örült, mert azt hitte, hogy a Szentlélek befolyása alatt állanak az illetők. Azok közül, akik ezen erőket felhasználták, sokan annyira a sötétségben voltak, hogy azt hitték, miszerint Isten ereje az, amit gyakorolhatnak." – TL 16.

„A Sátán gonosz angyalaitól körülvéve, azt állítja majd, hogy ő az Isten, és mindenféle csodákat művel, hogy ha lehet, elhitessék a választottakat is. Isten népe nem talál biztonságot a csodatevésben, mert Sátán utánozni fogja csodáikat. Isten kipróbált és megvizsgált népe 2Móz 31:12-18 jelében leli erejét. Az élő Igén kell állást foglaljanak; 'meg van írva'. Az Ige az egyedüli alap, melyen biztonsággal megállhatunk." – 9B 16.

2. A KITARTÁS ÚTJA

Dec. 21. Hétfő

a. Mi hiányzik azokból, akik hamarosan elvesznek? 2Thess 2:9-10.

„Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással szemben, akik szorgalmasan tanulmányozták a Szentírást, és szeretik az igazságot." – NK 556.

b. Függetlenül attól, hogy mi a hitvallásuk, mit bocsát Isten azokra, akik nem szeretik az igazságot? Miért? 2Thess 2:11-12.

„A Biblia kijelenti, hogy az Úr eljövetele előtt Sátán 'a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával' fog dolgozni, és Isten engedi, hogy azok, akik 'nem fogadták be az igazságnak szeretetét az Ő üdvösségükre', megkapják 'a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak' (2Thess 2:9-11). Amíg ez az állapot nem következik be, amíg az egyház és a világ nem egyesül teljesen az egész keresztény világban, addig Babilon még nem bukott el egészen." – NK 348.

c. Milyen célból hívott el minket és családunkat Isten? Milyen kötelességekkel és kihívásokkal jár ez? 2Thess 2:13-15; Mal 3:17-18.

„Ifjaitok, akár részesültek bölcs utasításokban és nevelésben istenfélő szülőktől, akár nem, nagyrészt attól függnek, hogy az igazság továbbra is megszenteli-e őket, hogy a családi kör elhagyása után milyen befolyásra találnak azoknál, akiktől keresztény nevelést, oktatást várnak." – 8B 226.

„Akik… Jézusba vetett hitet vallanak, állandóan törekedjenek a világosság felé. Naponta könyörögjenek a Szentlélek Írásokat megvilágító fényéért, hogy megértsék Isten Lelke dolgait. Isten igéjébe vetett feltétlen bizalommal kell rendelkeznünk, különben elveszünk. Bármilyen nagyszerűek is lehetnek emberek szavai, nem képesek tökéletessé formálni, minden jó cselekedetre felkészíteni bennünket… A Lélek megszentelő erején és az igazságba vetett hiten keresztül válunk Isten munkatársaivá." – FE 188-189.

3. PÁL PÉLDÁJA

Dec. 22. Kedd

a. Hogyan valósítható meg a hűséges kitartás? 2Thess 2:16-17; 3:1-5.

„Így írta le… Pál a gonosz hatalom ádáz munká
lkodását, amely Krisztus eljövetele előtt a sötétség és üldöztetés hosszú évszázadain át folytatódik. A thessalonikai hívők mielőbbi szabadulást reméltek; most azonban intette őket az apostol, hogy bátran és Isten félelmében végezzék a rájuk váró munkát. Felszólította őket, hogy ne hanyagolják el kötelességeik teljesítését tétlen várakozásban. Az azonnali szabadulás izzó vágyakozását a mindennapi élet állandó lekötöttsége és az ellenállás, amelybe ütköznek, csak annál fájdalmasabbá teszi. Pál ezért felhívta őket, hogy a hitben állhatatosak legyenek." – AT 171-172.

b. Milyen példát adott Pál az evangélium munkásainak? 2Thess 3:6-9.

„Akiket Isten hívott el ügyében munkálkodni, be fogják bizonyítani magasztos hivatásukat, s legfőbb kötelességüknek tartani a növekedést és tökéletesedést, míg csak rátermett munkások nem lesznek. Amikor már buzgalomról tesznek tanúságot, vagyis felhasználják az Isten által rájuk bízott talentumokat, akkor körültekintően segítenünk kell őket. Bátorításunk mégse legyen hízelgés ízű, mert ebből eleget végez Sátán. Akiknek meggyőződése, hogy hivatásuk az igehirdetés, azoknak ne hagyjuk, hogy magukat és családjukat is azonnal a testvérek támogatására utalják. Nem jár ez ki nekik, csak majd ha meg tudják mutatni munkájuk jó gyümölcseit. Fennáll a veszély, hogy a fiatal lelkészeknek s a kevésbé tapasztaltaknak ártunk, ha kedvezünk nekik, és ha levesszük vállukról az élet gondjait. Mikor nem hirdetik az igét, akkor tegyenek meg mindent a megélhetésükért. Ez a legjobb módja, hogy kipróbáljuk igehirdető elhívatásukat. Ha csupán azért akarják hirdetni az igét, hogy lelkészekként eltartsák őket, akkor, ha a gyülekezet bölcsen viselkedik, akkor rövid időn belül leteszik ezt a terhet, és elhagyják az igehirdetést a jövedelmezőbb foglalkozások kedvéért. Pál nem nézte le a munkát, pedig igen nagy szónok-tehetség volt, Isten csodálatosan térítette meg, hogy különleges feladatot bízzon rá. Ő mondja: 'Mindez ideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bujdosunk is. Fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván: ha szidalommal illettettünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük.' 1Kor 4:11-12." – 1B 446-447.

4. MEGJEGYZENDŐ ALAPOK

Dec. 23. Szerda

a. Nevezz meg egy alapvető, időtlen elvet, amely az igazi kereszténység lényeges tana! Péld 20:4; 2Thess 3:10-12.

„Tévelygő lelkek azt tanították, hogy az életszentség magaslata a lelket minden földi gond és munka fölé emeli, tehát a munka alól is mentesíti. Mások viszont szélsőséges nézeteikkel, bizonyos szövegeket félremagyaráztak, és azt tanították, hogy a munka bűn. A keresztény ne törődjön többé sem saját, sem családja jólétével, hanem egész életét szentelje lelki dolgoknak. Azonban Pál apostol tanítása és példaadása megfeddi az ilyen szélsőségeket.

Thessalonikában az igehirdetés közben Pál nem volt teljesen keze munkájára utalva, hogy megélhessen. Amikor később thessalonikai élményeire hivatkozik, és megköszöni a filippibeli hívők adományait, amelyekkel ottani tartózkodása alatt támogatták, ezeket írja: 'Mert már Thessalonikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre.' (Fili 4:16) Annak ellenére, hogy ezt a segítséget kapta, a thessalonikaiaknak mégis példakép akart lenni a szorgalomban; egyrészt, hogy senki se vádolhassa jogosan kapzsisággal, másrészt, hogy példaadásával megfeddje azokat, akik a testi munka felől fanatikus nézeteket vallottak." – AT 222.

„A tétlen férfiak és nők magánadományokkal vagy egyházi pénzzel történő támogatásának szokása bűnös szokásokra ösztönzi őket, és ezt az eljárást lelkiismeretesen kerülni kell. Minden férfit, nőt és gyermeket gyakorlatias, hasznos munkára kell nevelni… Mindenkit arra kell nevelni, hogy hasznosan vegye igénybe tagjait. Isten készségesen növeli azok képességeit, akik a szorgalom szokásaira nevelik magukat." – TII 206.

b. Mit idézzünk fel magunkban, ha kétségek gyötörnek bennünket? 2Thess 3:13.

„A megszentelődés gyümölcsözővé, minden jócselekedetekben bővelkedővé teszi a megszentelődöttet. Az ilyen soha bele nem fárad a jótettekbe, mégsem vár világi előmenetelt. Arra tekint előmenetelért, mikor a menny Fenségese maga mellé, trónjára emeli a megszentelődötteket. Akkor így szól hozzájuk: 'Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készíttetett a világ megalapozása óta.' Az Úr ezután felsorolja a lemondás és könyörület, a szánakozás és igazságosság-szentség tetteit, amelyeket cselekedtek. A megszentelt szív jó cselekedeteket művel." – 2B 445.

5. EGY TÖKÉLETLEN VILÁGBAN

Dec. 24. Csütörtök

a. Hogyan bánjunk az önfejűekkel? 2Thess 3:14-15

„Ne barátkozzunk azokkal, akik viselkedésükkel a botlás követ helyezik mások útjába. [2Thess 3:14-15 idézve] Ha visszautasítja az Úr szolgáinak intését és vezetője, a Sátán ihletésére a maga akaratát és belátását követi, akkor romlást hoz magára és magának kell viselnie bűneit." – TII 206.

„[Pál] Kötelességévé tette azonkívül a gyülekezetnek, hogy zárja ki mindazokat a közösségből, akik továbbra is figyelmen kívül hagyják az Isten szolgái által adott utasításokat. De hozzáfűzte: 'Azonban ne tartsátok ellenségnek, hanem intsétek mint atyafit' (2Thess 3:15)." – AT 172.

b. Milyen reménységgel záródik a levél, ami rólunk is kell tükröződjön? 2Thess 3:16-18.

„Valami jobbat kell felkínálnunk az embereknek, mint amijük van. Krisztus békességét, amely minden értelmet felülhalad. Beszélnünk kell nekik Isten szent törvényéről, jellemének tükörképéről, ami kifejezi azt, hogy Isten mit vár el tőlük. Mutasd meg nekik, hogy a világ tovatűnő örömeinél és múló gyönyöreinél milyen végtelenül különb a menny soha el nem múló dicsősége! Beszélj nekik a Megváltóban található szabadságról és nyugalomról…

Csak Ő tudja kielégíteni a szív sóvárgását, és csak Ő tud békét teremteni a lélekben.

A világ minden embere között a reformátoroknak kell a legönzetlenebb, legkedvesebb, legudvariasabb embereknek lenniük…

Mondjuk az igazságot szeretettel, és bízzunk abban, hogy Isten hatalma alkalmassá teszi beszédünket az élet megreformálására. A Szentlélek a megfelelő helyre juttatja el a szeretettel mondott szavakat." – NOL 101-102.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

Dec. 25. Péntek

1. **Említs meg néhányat a lelkek ellenségének végidei tevékenységei közül!**
2. **Mi történik azokkal, akik ismerik az igazságot, de nem feltétlenül szeretik azt?**
3. **Mi a keresztényi kitartás titka?**
4. **Mi jellemzi mindig egy igazi reformátor életét?**
5. **Hogyan bánjak a tévelygőkkel a bibliai módszer szerint?**

JAVASOLT OLVASMÁNYOK

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 5. kötet, 191-194. (Keresztény növekedés)

Isten tudomásomra hozta, hogy hűtlenek mindazok, akik ismerik ugyan az igazságot, mégis engedik, hogy világi érdekek foglalják le erejüket. Megakadályozzák, hogy az igazság fénye tetteik által megvilágítsa mások útját. Majdnem minden képességüket arra összpontosítják, hogy e világ okos, élelmes fiaivá váljanak. Elfeledik, hogy Isten az Ő ügyének fejlesztésére adta képességeiket. Ha teljesítenék kötelességüket, sokakat vezethetnének a Mesterhez. Hanyagságuk miatt azonban sokan elvesznek. Isten felszólítja azokat, akik ismerik akaratát, hogy engedelmeskedjenek szavának. A gyöngeség, a kétfelé sántikálás és határozatlanság Sátán támadását zúdítja fejükre, s akik hagyják megerősödni e vonásokat, azokat menthetetlenül elsöprik a kísértések hullámai. Mindenkitől, aki Krisztus nevét vallja, elvárható, hogy felnövekedjék Krisztus, a keresztények élő vezetője teljességének mértékére. {5T 263.2}

Az élet sok veszélyes szakaszán vezetőre van szükségünk, amint a hajónak révkalauz kell a homokzátonyok között vagy a sziklás folyón. Hol találunk ilyen vezetőre? A Bibliához utasítunk benneteket, kedves testvéreink. A Bibliát Isten ihlette, szent emberek írták. Pontosan és világosan megmutatja mind az ifjak, mind az idősek kötelességeit. Emelkedetté teszi a gondolkodásunkat. A Biblia a jellem tökéletes mértékét tárja elénk, csalhatatlan útmutató minden körülmények között, egészen életünk végéig. A Biblia lecsillapítja szívünket, szent örömmel tölti el lelkünket. Fogadjátok el mint tanácsadótokat, mint mindennapjaitok mértékét. {5T 264.1}

Igénybe kell vennünk a kegyelem valamennyi eszközét, hogy szívünk Isten szeretetében bővelkedjék, „hogy el tudjátok bírálni, mi a helyes. Akkor tiszták és kifogástalanok lesztek Krisztus napjára, és bővelkedni fogtok az igaz élet… gyümölcseiben." (Fil. 1:10–11) Keresztény életünknek erősödnie, izmosodnia kell. A Szentírásban elénk tárt magas színvonalat el lehet, s el is kell érnünk, ha Isten gyermekei akarunk lenni. Nem topoghatunk egy helyben. Vagy előrehaladunk, vagy visszaesünk. Lelki jellegű ismeretekkel kell bírnotok, hogy „felfoghassátok minden szentekkel együtt, mi a szélessége és hosszúsága, magassága és mélysége, megismerjétek Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, és beteljetek Isten egész teljességével" (Ef. 3:18–19). {5T 264.2}

Sokan, bár értelmes igazságismeretre tettek szert, és nagyszerűen tudják érvekkel védelmezni az igazságot, mégsem tesznek semmit Krisztus országának építéséért. Találkozunk velük időről időre, de nem tesznek bizonyságot a keresztény élet friss tapasztalatairól, nem számolnak be a szent háború új győzelmeiről. Ehelyett azt vesszük észre, hogy megszokott gépiességgel ismételgetik ugyan-

azt, ugyanazok a kifejezések uralkodnak imájukban és beszédükben. Imájukból hiányzik az új hang, nem fejez ki mélyebb ismereteket Isten dolgaiban, sem buzgóbb, élőbb hitet. Nem élő növények az Úr kertjében, amelyek új hajtásokat és leveleket növesztenek, és a szent élet hálás illatát sem árasztják. Ők nem fejlődő keresztények. Nézeteik és terveik korlátok közé szorultak, gondolkodásuk nem fejlődött, nem gyarapították a keresztény ismeretek kincseit. Nem erre fordították erejüket, nem tanulták meg Isten szemével látni az embereket. Gyakran megszenteletlen vonzalom sebzi a lelkeket és megbénítja az Isten ügyéért végzett munkát. Borzalmas ez a lelki pangás, amely most uralkodik. Sokan külsőséges keresztény életet élnek, s azt állítják, hogy bocsánatot nyertek bűneikre, mégis annyira szűkölködnek Krisztus ismeretében, mint a bűnösök. {5T 264.3}

Testvéreim, fogyatékos keresztény növekedésre vágytok-e, vagy pedig egészségesen kívántok fejlődni a lelki életben? Ahol lelki egészség van, ott a növekedés is látható: Isten gyermeke férfiúvá vagy nővé válik Krisztusban. Ennek a tökéletesedésnek nincs határa. Ha Isten szeretete a lélek élő elve, akkor eltűnnek a korlátolt nézetek, szeretet, egyszersmind elvhűség itatják át a figyelmeztetéseket és feddéseket, és megerősödik a munkára, terhek viselésére, felelősségek vállalására való hajlandóság. {5T 265.1}

Vannak, akik nem szeretnek önzetlen munkát végezni. Türelmetlenség tör a felszínre, ha felelősségvállalásra szólítják fel őket. Mi szükség, mondják, nagyobb ismeretre, mélyebb vallásos életre? Ez a kérdés mindent elárul. Azt képzelik, hogy „gazdagok és dúsgazdagok, semmire sincs szükségük" (Jel. 3:17), míg az Úr nyomorultnak és szánalomra méltónak, vaknak és mezítelennek nyilvánítja őket. Nekik mondja a hű tanúbizonyság: „Tanácsolom neked, végy tőlem tűzben megtisztult aranyat, hogy meggazdagodj, fehér ruhát, hogy felöltözködj, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged, és kenetet, hogy megkend szemedet és láss." (Jel. 3:18) Önelégültséged egymagában is bizonyítja, hogy mindenben szűkölködsz. Lelki beteg vagy, és Jézusra, orvosodra van szükséged. {5T 265.2}

A Szentírásban az igazság ékköveinek ezrei rejtőznek, s a felületes kutató nem talál rájuk. Az igazság tárnái kimeríthetetlenek. Minél többet kutatjátok az írásokat alázatos szívvel, annál inkább feléled érdeklődésetek, s annál hangosabban kiáltotok föl Pállal: „Mekkora a mélysége Isten gazdagságának, bölcsességének és tudásának! Mily megfoghatatlanok szándékai, mily kifürkészhetetlenek útjai!" (Rm. 11:33) Mindennap valami újat kellene tanulnotok a Szentírásból. Kutassátok, mintha rejtett kincset keresnétek, mert az örök élet igéit tartalmazzák. Imádkozzatok bölcsességért, hogy megérthessétek e szent írásokat. Ha ezt tennétek, új dicsőségekre bukkannátok Isten szavában. Tudnátok, hogy új és drága világosságot kaptatok olyan kérdésekben, amelyek az igazsághoz kapcsolódnak, s a Szentírás folyamatosan új értéket jelentene számotokra. {5T 266.1}

„Közel van az Úr nagy napja, közel van és igen siet." (Sof. 1:14) Jézus így szól: „Íme, hamar eljövök." (Jel. 22:12) Tartsuk e szavakat állandóan szem előtt!

Cselekedjünk úgy, mint akik valóban elhittük, hogy az Úr eljövetele közel van, és hogy zarándokok és idegenek vagyunk a Földön. Be kell fognunk Isten gyülekezetének éltető erőit megújulásunk mélyreható munkájába. A gyülekezet minden tagja legyen Isten tevékeny megbízottja. „Általa van mindkettőnknek szabad útja egy Lélekben az Atyához. Most tehát nem vagytok már idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Istennek házanépe. Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, melynek maga Krisztus Jézus a szegletköve. Benne kapcsolódik egybe az egész épület, s emelkedik az Úr templomává." (Ef. 2:18–21) Különleges munka ez, amelyben teljes összhangban, a lelkület egységében és a béke kötelékében kell helytállnunk. Ne engedjünk teret a bírálgatásnak, kétségeknek és hitetlenségnek! {5T 266.2}

Az említett egyházterületek évekkel vannak elmaradva. Némelyek azt képzelték magukról, hogy erősek és Krisztusban megalapozottak, mégis, a Szentlélek munkájának megértésében és tapasztalati megismerésében csak olyanok, mint a karon ülő gyermekek. Többéves hitélet után is csak a legelemibb részét értik a hit és a tanítás nagyszerű rendszerének, amelyből a keresztény vallás felépül. Nem tudják felfogni, hogy csak tökéletes jellemet jutalmaz majd a dicséret: „Jól van, jó és hű szolgám!" (Mt. 25:21)

Testvéreim, kötelességetek, boldogságotok, hasznavehetőségetek és végső üdvösségetek érdekében tépjétek el a romlandó világ szeretetének kötelékeit. Van megszenteletlen vonzalom is, amelyre epekedő szentimentalizmus jellemző, s amely földi, érzéki. Némelyeknek közületek súlyos erőfeszítéssel kell ezt legyőzniük, és változtatniuk életükön, mert nem kapcsolódtak Izrael Erősségéhez, ezért minden képességük elgyengült. Most hangos felhívás szól hozzátok, hogy szorgalmasan éljetek a kegyesség minden eszközével, hogy jellemetek átalakulhasson, s érett férfiúságra növekedhessetek Jézus Krisztusban (Ef. 4:13).

Ragyogó győzelmeket arathatunk, ha megnyerjük ezeket az ütközeteket, de elveszíthetjük a mennyet, ha veszítünk a csatákban. Az érzéki szívet feszítsük meg, mert erkölcsi romlásra hajlik, aminek halál a vége. Semmi sem segít az emberen, csak az evangélium életadó hatása. Imádkozzatok, hogy a Szentlélek hatalmas ereje, megelevenítő, gyógyító, átformáló hatalma mintegy áramütésként érje bénult lelketeket, s töltse meg minden idegszálatokat az új élet pezsgésével, helyreállítva bennetek a lelki egészséget, kimentve a halott, földi, érzéki állapotból. Így lesztek részeseivé az isteni természetnek, és így menekültök meg a romlottságtól, amely a kívánság által uralja a világot, lelketek pedig annak képmását tükrözi vissza, akinek sebeivel gyógyultunk meg (Ésa. 53:4–5).

<<< vissza az 1. tanulmányhoz

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 5. kötet, 123-131; 349-358. (Testvéri szeretet; Egység és szeretet a gyülekezetben)

TESTVÉRI SZERETET

„Arról ismerje meg mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn. 13:35) Jellemünk minél inkább hasonlít az Üdvözítő jellemére, annál mélyebben szeretjük majd azokat, akikért Ő meghalt. Azok a keresztények, akik önzetlen szeretettel viseltetnek egymás iránt, olyan bizonyságot tesznek Krisztus mellett, amelyet a hitetlenek nem tudnak cáfolni, s amelynek nem lehet ellenállni. Lehetetlen felbecsülnünk az ilyen példamutatás hatalmát. Semmi nem győzi le olyan hathatósan Sátán és küldöttei fondorlatait, sem nem építi úgy a Megváltó országát, mint Krisztusnak a gyülekezet tagjaiban megnyilvánuló szeretete. Csak akkor örvendhetünk békességnek és jólétnek, ha gyakoroljuk a szelídséget és a szeretetet. {5T 167.3}

Pál apostol a korinthusiakhoz írt első levelében kifejti, mennyire fontos a szeretet, amelyet Krisztus követőinek ápolniuk kell: „Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétai képességem, ismerjem bár az összes titkot és minden tudományt, legyen akkora hitem, hogy hegyet mozgassak: ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.” (I. Kor. 13:1–2) {5T 168.1}

Nem számít, milyen magasztos valakinek a hitvallása – ha szívét nem járja át Isten és embertársai iránt érzett szeretet, akkor nem Krisztus tanítványa. Legyen bár nagy a hite, sőt akár csodatevő ereje is lehet, szeretet nélkül mégis értéktelen e hit. Lehet valaki nagyon bőkezű, de ha nem a hamisítatlan szeretet indítja erre, még ha minden vagyonát a szegények táplálására adja is, a puszta tett nem dicséri őt Isten előtt. Buzgalmában akár vértanúhalált halhat, de ha a szeretetben szegény, akkor Isten szemében vagy félrevezetett rajongó, vagy pedig álszent. {5T 168.2}

Az apostol a szeretet gyümölcseinek leírásával folytatja: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny…” A szívben uralkodó isteni szeretet kiszorítja a büszkeséget és az önzést. „…a szeretet nem kérkedik, nem gőgösködik.” (I. Kor. 13:4) A legtisztább öröm a legmélyebb alázatból fakad. A legerősebb és legnemesebb jellem a türelmen, szereteten, és az Isten akaratában bízó engedelmességen alapszik. {5T 168.3}

„A szeretet nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a roszszat fel nem rója.” (I. Kor. 13:5) A szeretet uralta szívet nem tölti el ingerültség és bosszúvágy a sértések miatt, amelyeket a büszkeség és a magunk bálványozása elviselhetetlennek minősít. A szeretet nem gyanakszik. Mindig a legkedvezőbben vélekedik mások indítékairól és tetteiről. A szeretet soha nem említi

fölöslegesen mások hibáit. Nem nyeli mohón a rossz híreket, sőt inkább a megrágalmazott jó tulajdonságait idézi emlékezetbe. {5T 168.4}

A szeretet „nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal" (I. Kor. 13:6). Akinek szívét átitatta a szeretet, azt szánakozással töltik el mások tévedései és gyengeségei; de örvendezik, amikor az igazság ül diadalt, amikor szertefoszlik a más jó hírét sötétítő felhő, vagy ha a vétkes bevallja bűnét és helyrehozza hibáját. {5T 169.1}

„Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel." (I. Kor. 13:7) A szeretet nemcsak elviseli mások hibáit, hanem jókedvvel tűri azt a szenvedést és kényelmetlenséget, amit ez a türelem szükségessé tesz. Ez a „szeretet soha el nem múlik" (I. Kor. 13:8), soha értékét nem veszíti; a szeretet a menny vonása. Tulajdonosa pedig becses kincsként viszi majd magával Isten városának kapuján át. {5T 169.2}

A Lélek gyümölcsei a szeretet, öröm és béke. A veszekedés és széthúzás Sátán művei és a bűn gyümölcsei. Ha népünk békének és szeretetnek akar örvendezni, akkor el kell hagynunk bűneinket. Összhangba kell kerülnünk Istennel, s akkor összhangban élünk majd egymással is. Mindegyikünk tegye fel a kérdést: Bennem él-e a szeretet kegyessége? Elsajátítottam-e a hosszútűrést és a kedvességet? Tehetségünk, műveltségünk, szónoki képességünk e nélkül a mennyei vonás nélkül ugyanolyan értéktelen lesz, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. Mekkora kár, hogy alig értékeljük ezt a becses kincset, sőt lenézzük, pedig azt valljuk, hogy hiszünk! {5T 169.3}

Pál írja a kolossébelieknek: „Mint Isten szent és kedves választottai, öltsetek magatokra szívbéli irgalmat, jóságot, alázatosságot, szelídséget és türelmet. Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza van a másik ellen. Amint az Úr megbocsátott nektek, ti is úgy tegyetek! Mindenen fölül pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteléke. S Krisztus békéje uralkodjék szívetekben, hiszen erre vagytok hivatva egy testben, és legyetek hálásak… Bármit szóltok és tesztek, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek, s adjatok hálát általa Istennek, az Atyának." (Kol. 3:12–15, 17) {5T 169.4}

Krisztus lekötelezettjei vagyunk, s ez szent kötelezettség elé állít minket mindazokért, akikért Ő meghalt. Ugyanolyan megértéssel, gyöngéd szánakozással és önzetlen szeretettel viselkedjünk irántuk, mint amilyet Krisztus tanúsított irántunk. Ha Ő veszi birtokba lényünket, kihal belőlünk az önző nagyravágyás és az elsőbbségre való törekvés. {5T 170.1}

Üdvözítőnk így tanította imádkozni tanítványait: „Bocsásd meg vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek." (Mt. 6:12) Nagy áldást kérünk ezzel, de feltételhez kötve. Mi magunk szabjuk meg a feltételt: azt kérjük, hogy úgy legyen Isten könyörületes irántunk, ahogyan mi könyörülünk másokon. Krisztus kijelenti, hogy a következő mérték szerint bánik velünk az Úr: „Ha megbocsátjátok az embereknek a vétkeiket, mennyei Atyátok nektek is megbocsát." (Mt. 6:14) Csodálatos feltétel! De milyen kevéssé értjük, és milyen

kevéssé engedelmeskedünk neki! Az egyik legáltalánosabb s legvégzetesebb következményekkel járó bűn az engesztelhetetlen lelkület megtűrése. Hányan melengetnek szívükben ellenségeskedést és bosszúállást, aztán Isten elé borulva kérik, hogy bocsássa meg vétkeiket, amint ők is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek. Nem fogják fel az ima igazi értelmét, mert ha megértenék, nem mernék az ajkukra venni. Mindennap, minden órában Isten megbocsátó könyörületére szorulnunk, hogyan táplálhatunk hát keserűséget és rosszindulatot bűnös társaink iránt? Ha a keresztények minden dolgukban megvalósítanák ennek az imának az elveit, áldott változás menne végbe a gyülekezetben és a világban. Ez lenne a legmeggyőzőbb tanúság a Biblia vallásának valódisága mellett. {5T 170.2}

Isten többet vár követőitől, mint sokan gondolják. Ha nem akarjuk hamis alapra építeni a mennyre vonatkozó reményeinket, akkor úgy kell elfogadnunk a Bibliát, ahogyan megírták, s meg kell értenünk, hogy az Úr komolyan gondolja, amit mond. Semmit nem vár tőlünk, aminek a véghezviteléhez nem ad kegyelmet. Nem hozakodhatunk elő semmiféle kifogással Isten napján, ha nem érjük el az Igében meghatározott mértéket. {5T 171.1}

Az apostol int minket: „Szeressetek tettetés nélkül. Gyűlöljétek a rosszat, ragaszkodjatok a jóhoz. Ami a testvéri szeretetet illeti, legyetek gyöngédek, tiszteletadás dolgában legyetek előzékenyek." (Rm. 12:9–10) Pál arra tanít, hogy különböztessük meg az ártatlan, önzetlen szeretetet, krisztusi lelkületet a világban bőven föllelhető, üresen kongó, hamis tettetéstől. Ez a hitvány hamisítvány sok embert félrevezet. Összemoshatja a különbséget helyes és helytelen közt, mert a bűnösnek ad igazat, ahelyett, hogy lelkiismeretesen rámutatna tévedéseire. Az ilyen elnézés sohasem fakad valódi barátságból, olyan lelkület készteti, amely a megtéretlen szívben otthonos. Bár a keresztény mindig szeretetteljes, szánakozó és megbocsátó lesz, mégsem érthet egyet a bűnnel. Irtózni fog a gonosztól, s ragaszkodni a jóhoz, még ha fel is kell adnia az Istent nem félőkkel meglévő kapcsolatát vagy barátságát. Krisztus lelkülete a bűn gyűlöletéhez vezet, ugyanakkor szívesen hozunk bármilyen áldozatot a bűnös megmentéséért. {5T 171.2}

„Azt mondom tehát, és kérve kérlek titeket az Úrban: ne éljetek úgy, mint a pogányok, akik hiúságokon járatják az eszüket. Sötétség borult az elméjükre és elidegenedtek az istenes élettől. Tudatlanság tartja őket fogva és szívük megátalkodott. Reményüket vesztve bujálkodásra adták magukat, s nyereségvágyból mindenféle tisztátalanságot űznek." (Ef. 4:17–19) Az apostol az Úr Jézus nevében és felhatalmazásával inti testvéreit, hogy miután az örömhírt vallják, ne viselkedjenek úgy, mint a pogányok, hanem mindennapi életükkel bizonyítsák, hogy igazán megtértek. {5T 171.3}

„Vessétek le tehát a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg gondolkodásotokban, s öltsétek magatokra az új embert, aki Isten hasonlóságára tiszta, igazságban és szentségben alkotott lény." (Ef. 4:22–24) Valamikor romlottak, züllöttek és szenvedélyek rabszolgái voltak, világi hatások

hódították, vakították és zavarták meg őket: Sátán félrevezetései. Most, amikor megtanították nekik az igazságot, ahogyan az Jézusban él, vigyenek végbe döntő változást az életükben és jellemükben. {5T 172.1}

A gyengeség okai a gyülekezetben: azok beözönlése, akiknek nem újult meg a szívük és nem alakult át az életük. Gyakran semmibe vesszük ezt a tényt. Némely lelkész és gyülekezet annyira áhítozik a tagság növekedésére, hogy nem tanúskodnak hűségesen a kereszténytelen szokások és életmód ellen. Az igazság elfogadóinak nem tanítják meg, hogy nincsenek biztonságban, ha viselkedésük világi, s csak a nevük keresztény. Eddig Sátán alattvalói voltak, ezentúl Krisztus alattvalói legyenek. Életükkel kell bizonyítaniuk, hogy más vezetőt választottak. A közvélemény jó szemmel nézi, ha valaki hitvalló keresztény. Kevés lemondás és önfeláldozás kell az istenfélelem tettetéséhez, és ahhoz, hogy ott legyen a nevünk a gyülekezet névsorában. Így azután sokan csatlakoznak a gyülekezethez anélkül, hogy előbb Krisztussal egyesültek volna. Ez azonban csak Sátán diadala. Akik csak ennyire tértek meg, azok az ő leghathatósabb eszközei, csalétkül szolgálnak a többiek számára. Hazug fények ők, kárhozatba csalogatják az elővigyázatlanokat. Hiába igyekeznek sokan szélessé és kellemessé tenni a keresztény ösvényt a világiak előtt, Isten nem egyengette el és nem szélesítette ki a göröngyös, keskeny utat. Ha el akarunk jutni az örök életre, ugyanott kell járnunk, ahol Krisztus és tanítványai: az alázat, önmegtagadás és áldozathozatal ösvényén. {5T 172.2}

A lelkészek törekedjenek arra, hogy az igazság megszentelje a szívüket, s erre vezessenek másokat is. A lelkészeknek és a gyülekezet tagjainak hamisítatlan vallásra van szükségük. Akik kivetik szívükből a gonoszságot és őszinte alázattal nyújtják kezüket Istenhez, azok olyan segítséget kapnak, amilyet egyedül Ő adhat. Isten váltságot fizetett az emberekért, hogy lehetővé tegye számukra a menekülést a bűn igájából, s a bocsánat, az ártatlanság és a menny elnyerését.

Isten meghallja az alázatos szívű és bűnbánó ember kiáltását. Akik gyakran járulnak a kegyelem trónjához, őszinte, komoly kérésekkel Istentől származó bölcsességért és hatalomért, azok feltétlenül Krisztus tevékeny, hasznos szolgáivá válnak. Talán kimagaslóan tehetségesek, de alázatos a szívük, és szilárdan Jézusra támaszkodva sokakat Krisztushoz vezethetnek. Isten segítségével elérik az embereket. {5T 173.1}

Krisztus igehirdetőinek mindig tudniuk kell, hogy a szent hivatás egész lelküket igénybe veszi. Arra törekedjenek, hogy Krisztus testét építsék, ne pedig önmagukat dicsőítsék az emberek előtt. És bár a kereszténynek Krisztus követeként kell tisztelniük a hűséges lelkészeket, mégis kerüljék az emberek bármilyen dicséretét. {5T 173.2}

„Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei. Éljetek szeretetben, amint Krisztus is szeretett minket és jó illatú adományként ajánlotta fel magát értünk az Istennek.” (Ef. 5:1–2) Az ember gonosz tetteivel elidegenítette magát Istentől, de Krisztus az életét adta, hogy aki akar, megszabadulhasson a bűntől és

visszatérhessen a Teremtőhöz. Krisztust az késztette a nagy áldozatra, hogy előre látta a megváltott, szent világegyetemet. Fogadjuk hát el ezeket a drágán vásárolt kiváltságokat! Az Isten példáját követjük-e, mint kedves gyermekei, vagy pedig a sötétség fejedelmének alattvalói maradunk? Az Urat imádjuk-e, vagy a Baált? Az élő Istent, vagy bálványokat? {5T 173.3}

Lehet, hogy nincs látható ereklyetartónk vagy bálványszobrunk, amin szemünk megpihenhetne, mégis lehetünk bálványimádók. Ugyanolyan könnyű bálványt faragnunk kedvenc elgondolásainkból és tárgyainkból, mint fából vagy kőből. Ezreknek és ezreknek van téves felfogásuk Istenről és az Ő jelleméről. Ugyanolyan hamis istent szolgálnak ők, mint a Baál hívei. Az igaz Istent imádjuk-e, ahogyan Igéje, Krisztus és a természet kijelentik Őt, vagy pedig valamiféle bölcseleti bálványt, amelyet Isten helyére tettünk? A mi istenünk az igazság Istene. Trónjának oszlopai az igazság és a könyörület. Ő a szeretet és a gyengéd szánakozás Istene. Ilyennek ismertük meg Őt Fiában, megváltónkban. A türelem és hosszútűrés Istenét csodáljuk, s törekszünk átvenni jellemét, mert Ő az igaz Isten. {5T 173.4}

Ha Krisztust követjük, az Atya nekünk tulajdonítja Üdvözítőnk érdemeit, s ha jellemének kegyességeit átültetjük a szívünkbe, jó illatot árasztanak körülöttünk. Ha a szeretet, szelídség és béketűrés lelkülete itatja át az életünket, akkor az Úr erőt ad, hogy lágyítsuk meg és csillapítsuk le kemény szívünket, s Krisztus számára nyerjük meg a hit keserű ellenségeit. {5T 174.1}

„Semmit se tegyetek vetélkedésből vagy hiú dicsőségvágyból. Tekintse inkább alázatosan egyik a másikat magánál kiválóbbnak. Senki se keresse csak a maga javát, hanem a másét is." (Fil. 2:3–4) „Zúgolódás és okoskodás nélkül tegyetek meg mindent, hogy kifogástalanok és tiszták legyetek, Istennek ártatlan gyermekei a gonosz és romlott nemzedék közt, akik közt úgy ragyogtok, mint a csillagok a világmindenségben." (Fil. 2:14–15) {5T 174.2}

A hiú dicsőségvágy, önző nagyravágyás az a szikla, amelyen sokak üdvössége hajótörést szenved, és sok gyülekezet emiatt vált erőtlenné. Akik legkevésbé odaadók, akik legkevésbé állnak összeköttetésben Istennel, azok csörtetnek legmohóbban a legmagasabb helyekre. Nincsenek tudatában gyengeségüknek és jellemhibáiknak. Hacsak számos ifjú lelkészünk nem tapasztalja Isten megtérítő hatalmát, tevékenységük inkább csak akadály, mint segítség lesz a gyülekezet számára. Lehet, hogy megtanulták Krisztus hittételeit, mégsem Tőle tanultak. Aki szüntelen Jézusra tekint, felismeri önfeláldozó szeretetét, mélységes alázatát, és követni fogja példáját. Ki kell vetnünk szívünkből a büszkeséget, nagyravágyást, hazugságot, gyűlöletet, önzést. Sokan részben lecsillapították ugyan gonosz gondolataikat, vágyaikat, de nem gyökerestől tépték ki azokat a szívükből. Ha kedvező körülmények jönnek, újra kihajtanak bennük, és Isten elleni lázadásra indítanak. Rettenetes veszély rejlik ebben. Bármilyen bűnt tűrünk meg, ellenséget melengetünk, amely az óvatlan pillanatra vár, hogy romlásunkat okozza. {5T 174.3}

„Ki bölcs és értelmes közületek? Bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz.” (Jak. 3:13) Testvéreim, mire használjátok például a beszéd képességét? Megtanultatok-e annyira uralkodni a nyelveteken, hogy aláveti magát megvilágosodott lelkiismereteteknek és szent jellemvonásaitoknak? Mentes-e beszédetek a léhaságtól, büszkeségtől, rosszindulattól, az álnokságtól és tisztátalanságtól? Hazugság nélkül álltok-e Isten előtt? Nagy a szó hatalma. Sátán igyekszik szolgálatában tartani a nyelvünket. Mi magunk nem tudjuk megfékezni, Isten kegyelme az egyetlen reményünk. {5T 175.1}

Akik azt figyelik mohón, hogyan biztosítsanak maguknak elismerést, törekedjenek inkább olyan bölcsességre, amely „ártatlan, aztán békeszerető, gyengéd, jóra hajló, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.” (Jak. 3:17) Láttam, hogy sok igehirdetőnek lelkébe kell vésni e szavakat. Akikben Krisztus, a dicsőség ama reménysége él, az „bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz” (Jak. 3:13). {5T 175.2}

Péter buzdítja a hívőket: „Legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérüket szeretők, irgalmasak és udvariasak: Rosszért rosszal, szidalomért szidalommal ne fizessetek! Inkább áldást mondjatok! Hiszen arra vagytok hivatva, hogy áldás legyen az örökrészetek. Hol az az ember, aki életéért eped, szép napokat szeretne élni és hosszú életet? Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat! Fuss a gonosztól és a jót keresd, a békességet kutasd és azt kövesd! Az Úr szeme az igazakon és füle könyörgő szavukon. De a gonoszt cselekvőkkel szembefordul.” (I. Pt. 3:8–12) {5T 175.3}

Isten félreérthetetlenül kijelölte a helyes utat. Hitvalló népe miért nem jár mégis azon? Miért nem kutatnak, imádkoznak és fáradnak lelkiismeretesen, hogy egyetértők legyenek? Miért nem törekednek részvétet, testvéri szeretetet ápolni magukban, ahelyett, hogy rosszért rosszal, szidalomért szidalommal fizetnének? Ki nem vágyakozik az élet, a szép napok után? Mégis milyen kevesen tartják magukat a feltételekhez: „Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat!” (Zsolt. 34:14) Kevesen hajlandók követni az Üdvözítő példáját, szelídségét és alázatát. Sokan kérik az Urat, hogy alázza meg őket, de húzódoznak a szükséges fenyítéstől. Amikor elérkezik a vizsga, amikor próbák, vagy akár jelentéktelen kellemetlenségek érik őket, fellázad a szívük, és a nyelvük olyan szavakat ejt, mint a mérgezett nyíl vagy a pusztító jégeső. {5T 176.1}

A gonosz beszéd kettős átok. Jobban sújtja a szólót, mint a hallgatóját. Aki a széthúzás és a viszály magját veti, gyilkos gyümölcsöt arat majd lelkében. Milyen nyomorult is a pletyka terjesztője, a rosszhiszemű gyanúsító! Hírből sem ismeri az igazi boldogságot. {5T 176.2}

„Boldogok a békességszerzők.” (Mt. 5:9) Kegyelem és béke azok osztályrésze, akik nem hajlandók bekapcsolódni a nyelvek csatájába. Amikor a botrány terjesztői családról családra járnak, az istenfélők otthon maradva őrzik lelkük tisztaságát. Magasztosabb és nemesebb célokra kellene fordítani az időt, amit a legrosszabbra pazarolnak: léha, felületes beszédre és rosszmájú pletykázásra. Ha

testvéreink Isten bizonyságtevői szeretnének lenni, látogassák a betegeket és a lesújtottakat, türelmesen és szeretettel fáradozzanak a tévelygőkért – azaz kövessék példaképüket, Jézust –, akkor a gyülekezet virágzásnak indulna. {5T 176.3}

A gonosz beszéd bűne a gonosz gondolatok melengetésével kezdődik. Alattomos tett, ha megtűrjük a tisztátalan gondolatokat, ha melengetjük a tisztátalanságok megannyi változatát, ha szentségtelen kívánságot dédelgetünk – így beszennyezzük lelkünket és megalkuszunk a becstelenséggel. „A kívánság azután, mihelyt megfogant, bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutva halált okoz." (Jak. 1:15) Ha nem akarunk bűnt elkövetni, akkor a kezdet kezdetétől el kell kerülnünk azt. Minden érzelmünket és kívánságunkat alá kell vetnünk az ésszerűségnek és a lelkiismeretnek. Tüstént vissza kell utasítanunk minden szentségtelen gondolatot. Menjetek a szobátokba, Krisztus követői, imádkozzatok hittel, teljes szívetekből. Sátán éberen figyel, hogy csapdába ejtsen. Ha meg akartok menekülni fortélyaitól, felülről kell segítséget kapnotok. {5T 177.1}

Hit és ima által mindenki megfelelhet az evangélium követelményeinek. Senkit sem lehet törvényáthágásra kényszeríteni. Legelőször beleegyezésre van szükség: az embernek előbb akarni kell a bűnös tettet, mielőtt a szenvedély az ész fölé kerekedhetne, vagy a vétek diadalmaskodhatna a lelkiismeret fölött. A kísértés, bármennyire erős legyen is, sohasem lehet kifogás a bűnre. „Az Úr szeme az igazakon és fülei könyörgő szavukon." (I. Pt. 3:12) Kiálts az Úrhoz, megkísértett ember! Vesd magad Jézus elé, tehetetlen, méltatlan lélek, s kérd, követeld az ígéretét! Az Úr meghallja kérésedet. Tudja, milyen erősek a bűnös szív hajlamai, és segítségedre siet minden kísértésben. {5T 177.2}

Bűnbe estél? Haladéktalanul keresd Isten kegyelmét és bocsánatát. Amikor Dávid meggyőződött bűnéről, bűnbánattal és alázattal öntötte ki lelkét Isten előtt. úgy érezte, hogy el tudná viselni trónjának elvesztését, de nem élhet Isten tetszése nélkül. Isten hív minket összes eltévelyedésünkből: „Térjetek vissza, hűtlen fiaim, meggyógyítom elpártolástokat!" (Jer. 3:22) Isten áldása a tiéd lehet, ha engedelmeskedsz Lelke kérlelő hangjának. „Ahogy az apa megkönyörül fiain, úgy az Úr azokon, akik Őt félik." (Zsolt. 103:13) {5T 177.3}

EGYSÉG ÉS SZERETET A GYÜLEKEZETBEN

Kedves healdsburgi testvéreim!

Ne feledjétek, hogy Sátán legveszélyesebb cselvetései a gyülekezet azon tagjai által törnek majd az egyházba, akik nem Istent szeretik mindenekfelett, és nem szeretik felebarátaikat, mint magukat. Az ellenség szüntelenül igyekszik a testvérek közé ékelődni. Arra törekszik, hogy uralma alá hajtsa azokat, akik bár állítják magukról, hogy hisznek az igazságban, mégis megtéretlenek. Amikor pedig emberi természetük által rá tudja venni őket, csatlakozzanak hozzá, hogy meghiúsítsa Isten szándékait, akkor teljes a diadala. {5T 477.1}

A kórházak, az iskolák, a lelkészek és a missziótársulatok – megannyi esz-

köz Isten kezében, hogy megvalósítsa akaratát. Ha Sátán bármilyen módon eléri, hogy másra használják fel ezeket az ajándékokat, javakat és tehetségeket, akkor meg is valósítja tervét. Vannak, akik csak általtatják magukat, hogy Isten munkáját végzik, valójában azonban a hazugság fejedelmének végeznek jó szolgálatot. Óvakodjatok ezektől a csalásoktól! Soha ne feledjétek, mit követel keresztény hitvallásunk tőlünk, Isten népétől. Vigyázzatok, nehogy önállóskodva Isten céljai ellen dolgozzatok, s az ellenség csapdái által botránykővé váljatok a gyengék és sánták ösvényén. Veszedelmes dolog okot szolgáltatni ellenségeinknek az istenkáromlásra, s arra, hogy befeketíthessék azokat, akik hisznek az igazságban. {5T 477.2}

Különösen óvakodjatok, nehogy azáltal váljatok az ellenség eszközévé, hogy eltereljétek bárki – férfiak, nők, gyermekek – gondolatát arról, hogy teljesen átadják magukat Istennek és a napjainkban végzendő sorsdöntő munkának. Vigyázzatok, nehogy az anyagi előnyök, a csodálatos művelődési lehetőségek vagy a hírnév kilátásaival hízelegjetek a fiataloknak. A hízelgő szavak édesek a meg nem szentelt szívnek. Némelyek, akik azt hiszik, hogy szilárdan állnak, megszédülnek tőlük, elvakulnak, megrészegednek ezektől a kilátásoktól, amelyek azután sohasem válnak valóra. Súlyos hibák történtek ezen a téren. Vélekedjünk szerényen a képességeinkről – gondolatainkban és szavainkkal is –, s vigyázzunk, nehogy büszkeséget és önérzetességet tápláljunk másokban. Az ember, ha nem szenteli magát Istennek, erkölcsileg gyenge lény, és teljesen hibásan ítélheti meg képességeit, s azt, hogy mit is jelent a keresztény megbízhatóság. Ne ígérjetek senkinek semmit, ami csökkentené az érdeklődését azoknak az intézményeknek a felépítése iránt, amelyekről Isten jelentette ki, hogy meg kell valósulniuk. {5T 478.1}

A. testvér nem mindig és nem mindenben viselkedik bölcsen. Nem eléggé kiegyensúlyozott, s ha nem jár alázatosan Isten előtt, veszedelmes hibákat követ majd el. Ítélőképessége gyenge, ezért tévesen méri fel az emberek jellemét, s olyan hallatlanul hízelgő szavakkal dicséri őket, amelyek ártani fognak nekik. Arra készteti őket, hogy azt gondolják, majd még nagy dolgokat visznek véghez – ezért aztán elhanyagolják az apróbb kötelességeket, amelyek karnyújtásnyira vannak tőlük. {5T 478.2}

Nem a tétlenségre kérlek titeket, hanem arra, hogy győzzétek le ezt az önző, világias lelkületet! Biztonságosan belefoghattok bármilyen vállalkozásba, amely egyesíti a gyülekezet tagjainak szívét, hogy egységes igyekezettel végezzék Isten munkáját. De soha ne feledjétek el, hogy vagy Jézus szolgái vagytok – akik erőtöket megfeszítve törekedtek a hívők egységére, amelyért Ő imádkozott –, vagy pedig az egység ellen, Krisztus ellen törtök. {5T 478.3}

Akik csökkenteni akarják az érdeklődést a healdsburgi iskola vagy a misszió bármelyik területe iránt, azok nem Istennel munkálkodnak, hanem más parancsnok keze alatt dolgoznak, akinek az a célja, hogy gyengítsen és pusztítson. Ahhoz, hogy valóban hasznos munkát végezzetek, kedves healdsburgi testvé-

reim, az szükséges, hogy minden dolgotokban legyetek becsületesek, legyetek alázatosak, szentek és tiszták. Kevesebb legyen a büszke haszonlesés, és kevesebb az önteltség. Amikor a gyülekezet tagjai felöltik az alázatosságot, amikor megtisztítják magukat az önérzetességtől és önzéstől, amikor szüntelenül igyekeznek Isten akaratát cselekedni – akkor majd egymással összhangban tudnak dolgozni. {5T 479.1}

Közvetlenül előttünk áll a válság, amikor mindegyikünknek sok erőre lesz szüksége Istentől, hogy helytálljunk az ellenség csalásaival szemben, mert ez a hitetés minden elképzelhető módon törnek majd ránk. Akik hagyták, hogy az ellenség kísértéseinek játékszerei legyenek, azok nem készülnek fel, hogy akkor majd az igazság oldalára álljanak. Elképzeléseik zavarosak, ezért nem tudnak majd különbséget tenni, mi származik Istentől, és mi a gonosztól. {5T 479.2}

Válságba kerül összes intézményünk, titkos munka folyik majd ellenük mind a hívők, mind a hitetlenek soraiból kiindulva. Nem szabad elárulni a bizalmat, a szent megbízatást, hogy hasznot húzzunk belőle, vagy a magunk dicsőségét hizlaljuk. Szüntelenül féltő gondoskodással kell őrködnünk lelki életünk felett, nehogy rossz példát mutassunk a világnak. Szóljatok és cselekedjetek így: „Keresztény vagyok. Nem viselkedhetem a világ elvárásai szerint. Mindenekfölött kell Istent szeretnem, felebarátaimat pedig úgy, mint magamat. Nem köthetek olyan egyezséget, nem nézhetem el az olyan megállapodást, amely akár a legkevésbé is fenyegeti hasznavehetőségemet, gyengítené befolyásomat, vagy lerombolná az Isten eszközeibe vetett bizalmat…” {5T 479.3}

Ne feledjétek, hogy Isten népe maroknyi nyáj csupán a magát kereszténynek valló világban, s a világot imádó emberek milliói közt. Legyetek hát keresztények a bibliai mérték szerint, ifjúságunk példaképei az igaz tettekben és a pontosságban. Legyen szent a fiatalokat körülvevő minden befolyás – ennek pedig a családban kell elkezdődnie! Nem szabad összekevernünk a szentet a közönségessel! {5T 479.4}

Őrizzük testvéreink jó hírnevét! {5T 480}

Keresztségi fogadalmában mindenki ünnepélyesen kötelezi magát arra, hogy vigyáz a testvéreire. Bár mindenkit megkísért, hogy dédelgetett terveihez és ötleteihez ragaszkodjék, amelyek helyesnek tűnnek az ember számára, ennek ellenére virrasszunk, imádkozzunk és törekedjünk Isten országát építeni a világban, képességeink végső határáig. Isten minden kereszténytől azt várja, hogy amennyire tőle telik, elhárítson mindent, ami a legkisebb mértékben is viszályhoz vezethetne, vagy elterelné a figyelmet az éppen végzendő fontos munkáról. Ne csak a saját lelki érdekeire vigyázzon a hívő, hanem mutassa meg, hogy felelősséget érez a közelében élő emberekért, és Krisztus segítségével gyakoroljon megnyugtató hatást a gyülekezet többi tagjára. Késztesse őket arra szavaival és magaviseletével, hogy kövessék Krisztus példáját az önmegtagadásban, önfelál-

dozásban és a mások iránti szeretetben. {5T 480.1}

Ha vannak a gyülekezetben olyanok, akik Jézus irántuk tanúsított szeretetével és önzetlen jóindulatával ellenkezve félrehúzódnak testvéreiktől, akkor a megbízható hívek foglalkozzanak velük bölcsen, lelkükért munkálkodva. Azonban vigyázzanak, nehogy e tagok példája másokat is megrontson, s nehogy helytelen útra vezessék a gyülekezetet elhidegülésükkel és hazug pletykáikkal. Vannak önelégült testvérek, és olyanok is, akik azt gondolják, hogy a gyülekezet néhány tagja igaz ugyan, de a többiek minden tettét kikezdik, hibát találva bennük. Nem szabad engednünk, hogy az ilyen emberek veszélyeztessék a gyülekezet jólétét. A gyülekezet erkölcsiségének emelése érdekében mindenki tartsa kötelességének, hogy a bibliai elvek szigorú alkalmazásával ápolja lelkét, mintha a szent Isten előtt állna. {5T 480.2}

A gyülekezet minden tagja érezze, hogy neki magának kell összhangban élnie Istennel és megszentelődnie az igazság által. Akkor majd mások elé tárhatja a keresztény jellemet, és példát adhat az önzetlenségről is. Ha mindenki ezt teszi, a gyülekezet gyarapodni fog lelkiekben és Isten előtti kedvességben. {5T 481.1}

Mindenki tartsa kötelességének, hogy Istennek szentelje a tizedet. Senki ne kövesse a saját elképzeléseit vagy önző szíve hajlamait, mert ha azt teszi, meglopja Istent. Ne költsék javaikat a hiúságok kielégítésére vagy bármilyen önző magakényeztetésre, mert ezzel csak a gonosz hálójába gabalyodnak. Isten adja az ügyességet és a képességet a vagyonszerzésre, helyezzük hát mindenünket az Ő oltárára: „Tiszteld az Urat minden vagyonodból.” (Péld. 3:9) A kapzsiság hajlamát állandóan fékeznünk kell, különben befészkeli magát a testvérek szívébe, s mohón futnak majd a nyereség után. {5T 481.2}

A kísértés pusztájában Sátán, az üdvösség ellensége, elvonultatta Krisztus előtt a világ gazdagságát. „Mindezeket neked adom – mondta –, ha leborulva imádsz engem.” (Mt. 4:9) Az Üdvözítő elutasította őt, de az embert mégis milyen könnyen elcsábítja Sátán csalétke! A világ csábításai sokakat elbűvölnek, és szívesebben szolgálnak a pénz bálványának, mint Istennek, ezért elveszítik az örök életet. {5T 481.3}

Nemsokára találkozunk az Úrral. Hogyan adunk számot arról, hogy mire használtuk időnket, befolyásunkat, javainkat? A lélekmentésben kellene megtalálnunk az örömünket. Komolyan kérdezem a healdsburgi gyülekezettől: Igazán köztetek él-e Isten? Így szól a Hű Tanúbizonyság: „Vannak néhányan Szárdiszban, akik nem szennyezték be ruháikat. Velem fognak járni fehér ruhában, mert megérdemlik.” (Jel. 3:4) Közéjük tartozol-e? Megőrizted-e feltétlen becsületességedet? Jézusba kapaszkodsz-e, mint a fuldokló, hiszen Ő az egyedüli menedéked? Engedelmeskedsz-e néki, érte élsz-e, szereted-e Őt? Olyan tiszta, szent, szeplőtlen-e minden gyülekezeti tag, hogy szájában nem találtatik álnokság? Ha így van, nagyon boldogok vagytok, mert Isten „becsesebbek tart a színaranynál, még Ofir aranyánál is” (Ésa. 13:12). Miközben tömegek imádják a pénz istenét és nem szolgálják Izrael Szentjét, csak kevesen vannak, akik nem szennyezték

be ruhájukat, hanem tisztán megőrizték magukat a világtól. Ők néhányan hatalmas erőt képviselnek, olyan hitük van, amely szeretetből fakad és megtisztítja a lelket. Ők testesítik meg a magasabb rendű keresztény elveket, ők törekednek személyes közösségre a fény forrásával, igyekeznek szüntelenül javulni, folytonosan művelik képességeiket. Isten azt akarja, hogy legyetek becsületesek, akiket nem lehet megvesztegetni. Ez különböztet meg titeket a világ szemében mint a magasságos Isten gyermekeit. Jézus nyugodt és kedves volt, nem veszítette el önuralmát még a heves vitákban, a legnagyobb ellenállás közepette sem. {5T 481.4}

Isten felszólít titeket, akiknek nagy világosság jutott: menjetek előre! Hitre van szükségetek és őszinte szeretetre, mélyebb érdeklődésre testvéreitek iránt. Isten szent felelősséget bízott rátok: a lélekmentés mezeje vár a gyülekezet minden tagjára, ahol jóra ösztönözhet másokat. {5T 482.1}

Iskolánk nem olyan, amilyennek lennie kellene. Ha testvéreink tudatára ébrednek a rájuk bízott szent felelősségnek, ha minden dolgukban a becsületesség példaképei lesznek, s ápolják az istenfélelmet és a keresztény méltóságot – akkor az iskola hatása széles körű lesz, s gazdag áldásokat áraszt majd. Tudomásomra hozták, hogy ha helyesen vezetitek az iskolát, akkor sok fiatal kel útra onnan, hogy Isten tevékeny munkása legyen. De mindenki vigyázzon, nehogy szóval és tettel az iskola vagy az igazság ellen használja fel befolyását, megszenteletlen életével, gonosz feltételezéseivel és híresztelséseivel, mert mindezt Isten kétségkívül feljegyzi ellenük. Az iskola mindig is kénytelen lesz nehézségekkel küzdeni azok miatt, akikből hiányzik a hit és akiket nem Krisztus gondolatai uralnak. Sátán nagyon elégedett, ha felhasználhat közületek valakit, aki a rosszat figyeli és lebecsüli intézményeinket, aki összegyűjt minden apró kellemetlenséget. Szüntelenül arra készteti az ilyen embereket, hogy lenézzék az iskolát, mert nem mindenben felel meg elképzeléseiknek. Ha látja Sátán, hogy az ifjúság fejlődhetne, latba veti minden befolyását, hogy elbátortalanítsák őket a gyülekezet tagjai, ahelyett, hogy erősítenék ezeket a fiatalokat. {5T 482.2}

Senki sem tagadhatja, hogy ezek a dolgok jelen vannak Healdsburgban, éppen úgy, mint máshol. S ha Sátán nem használhatná fel a gyülekezet tagjait, más módon támadna, de jaj annak, aki botránkozást okoz, mert jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakára és a tengerbe dobnák (Mt. 18:6). Istennek megvannak az eszközei, azonban az emberek nem mindig ismerik fel azokat, s mivel a saját igyekezetüket tartják fontosnak, nem hagynak elég teret az Úrnak, sőt még ellene is dolgoznak. „Aki azt hiszi, hogy áll, ügyeljen, hogy el ne essék." (I. Kor. 10:12) „Ti már előre tudtatok erről, szeretteim. Vigyázzatok hát, hogy az istentelenek tévelygése el ne sodorjon és biztonságotokat el ne veszítsétek. Inkább gyarapodjatok Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus kegyelmében és ismeretében." (II. Pt. 3:17–18) {5T 483.1}

Közeledünk az idők végéhez, elég megpróbáltatás ér majd minket kívülről, ezért ne engedjük, hogy a gyülekezet kebeléből is megpróbáltatások törjenek

ránk. Isten hitvalló népe tagadja meg magát az igazságért, Krisztusért. „Hiszen mindnyájunknak meg kell jelennünk Isten ítélőszéke előtt, hogy ki-ki elvegye, amit testi életében érdemelt, aszerint, amint jót vagy gonoszt tett." (II. Kor. 5:10) Aki szereti Istent, Krisztus lelkületében él és forrón szereti testvéreit. Minél szorosabb közösségben élsz Istennel, minél inkább Krisztusra összpontosul ragaszkodásod, annál kevésbé ráznak meg az élet durvaságai és keménysége, amikor szembekerülsz velük. Akik nagykorúvá növekednek Krisztusban, azok jelleme egyre inkább Krisztuséhoz hasonlít. Felülemelkednek a zúgolódás és elégedetlenség késztetésén, s ha hibákat keresnének, megvetnék magukat. {5T 483.2}

Ezekben az időkben a gyülekezetnek ragaszkodnia kell a hithez, amelyet a szentek egyszer s mindenkorra megkaptak (Júd. 3. v.), s amely alkalmassá teszi őket, hogy bátran így szóljanak: „Isten a segítségem." (Zsid. 13:6) „Mindent elviselek abban, aki nekem erőt ad." (Fil. 4:13) Az Úr felszólít minket, hogy keljünk fel és menjünk előre. Ha a gyülekezet bármikor a múltban elhagyta bűneit, hitt az igazságban és aszerint is élt, akkor Isten tisztességet szerzett nekik. A hitben és alázatos engedelmességben olyan erő rejlik, amelynek a világ nem állhat ellene. Isten gondviselésének terve népével kapcsolatban az, hogy fejlődjenek, szüntelenül haladjanak előre a krisztusi jellem tökéletesítésében, a megszentelődés útján. Emelkedjenek magasabbra, egyre magasabbra a tiszta világosságban, ismeretekben és Isten szeretetében, egészen az idők végéig. Miért is mindig csak az első leckéket tanuljuk meg Krisztus tanításaiból? {5T 484.1}

Az Úr gazdag áldásokat tartogat az egyház számára, ha a gyülekezet tagjai őszintén igyekeznek, hogy felébredjenek veszedelmes langyosságukból. A hiúság vallása, kongóan üres szavak, erkölcsi erő híjával lévő jellem – ezekre mutat rá a Hű Tanúbizonyság a gyülekezetekhez intézett komoly üzeneteiben, figyelmeztetve őket a büszkeségre, világiasságra, formális vallásosságra, önhitt magatartásra. Aki azt képzeli, hogy „gazdag vagyok, dúsgazdag, semmire sincs szükségem", ahhoz az egek Ura így szól: „Hát nem tudod, hogy nyomorult vagy és szánalomra méltó, szegény, vak és mezítelen?" (Jel. 3:17) De biztató szavakat mond az alázatos szívű, szenvedő, hűséges és türelmes kereszténynek, akik tudják, hogy gyengék és tehetetlenek: „Nézd, az ajtóban állok és zörgetek. Aki meghallja szavamat és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és vele vacsorázok, ő pedig velem." (Jel. 3:20) A Hű Tanúbizonyság tudtunkra adja: „Ismerem tetteidet." (Jel. 3:15) Ez az alapos felülvizsgálat most Kalifornia gyülekezeteiben zajlik. Az Úr tekintetét semmi sem kerüli el. Hibáik és tévedéseik, hanyagságuk és kudarcaik, az igazságtól való bűnös eltávolodásuk, tisztátalanságuk és hiányosságaik – „mindezek nyilvánvalóak annak szemei előtt, akinek számot kell adnunk" (Zsid. 4:13). {5T 484.2}

Abban reménykedem, és imádkozom is azért, hogy járjatok alázatosságban, és áldás legyetek egymás számára. „Még egy kevés idő, aztán eljön, aki eljövendő, s nem késik." (Zsid. 10:37) Tartsuk égve és készenlétben a menyegzői lámpákat. Urunk azért késlekedik, mert hosszútűrő irántunk, mert „nem kívánja

senkinek a vesztét, hanem hogy mindenki bűnbánatra jusson" (II. Pt. 3:9). De amikor az üdvözültek között az üvegtengeren állunk majd, aranyhárfákkal és a dicsőség koronájával, s az örökkévalóság végtelensége tárul elénk, akkor belátjuk, milyen rövid volt a próbaidő várakozása. „Boldogok azok a szolgák, akiket uruk érkezése ébren talál." (Lk. 12:37) {5T 485.1}

Olyan korban élünk, amikor különösen figyelnünk kell Krisztus rendelkezésére: „Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek." (Mk. 14:38) Mindenki emlékezzen arra, hogy mindig igaznak és hűségesnek kell lennie Istenhez, hinnie kell az igazságban, gyarapodnia a kegyelemben és Jézus Krisztus megismerésében. A Megváltó hív: „Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű, és nyugalmat találtok lelketeknek." (Mt. 11:29) Az Úr kész segíteni nekünk, kész megerősíteni és megáldani bennünket, de át kell haladnunk a megtisztulás folyamatán, míg minden szennyeződés ki nem ég a jellemünkből. Mindannyian bekerülünk a kemencébe – nem azért, hogy elégjünk, hanem hogy megtisztuljunk. {5T 485.2}

Az Úr végzi munkáját közöttetek, de Sátán is befurakodott, hogy fanatizmust és más veszedelmeket hozzon sorainkba. Néhány hívőt az a veszély fenyeget, hogy megelégednek azzal, amit Isten világosságából és szeretetéből eddig megismertek, s megtorpannak. Nem maradtak ébren és nem imádkoznak szüntelenül. Pontosan akkor, amikor elhangzik a kijelentés: „Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez" (Jer. 7:4) – kísértések jönnek, sötétség veszi körül a lelket: világiasság, önzés és önfelmagasztalás. Arra van szükség, hogy Isten maga közölje terveit a lélekkel. Micsoda kiváltság! Szegény, földhözragadt, kicsinyes ötleteink helyett az Úr nyilatkoztatja ki nekünk elgondolásait – nemes, csodálatos gondolatait, mindig a menny felé vezető terveit! {5T 485.3}

Itt rejlik a benneteket fenyegető veszély: nem igyekeztek előre „annak a hivatásnak jutalmáért, amelyre Isten felülről hívott meg Krisztus által" (Fil. 3:14). Világosságot kaptál az Úrtól? Akkor felelős is vagy érte – s mindazért is, amit a múltban fedett fel előtted. Naponta helyezd akaratodat az Úr lábához, járj az Ő világosságban, és akkor több fényt várhatsz tőle. Az erkölcsi sötétség közepette a világosság egyre tisztábban árad Megváltónktól, és egyre növekszik, a verőfényes nappalig. {5T 486.1}

A gyülekezet tagjai szeretnének-e friss mannát szedni? Kutattok-e isteni világosság után, vagy arra törekesztek, hogy magatokat dicsőítsétek? Szeretitek-e és szolgáljátok-e Istent teljes lelketekből, teljes erőtökből és teljes elmétekből azzal, hogy mások áldására vagytok, a világossághoz vezetitek-e őket? Megelégedtek-e a múltban kapott áldásokkal? Úgy jártok-e, amint Krisztus járt, úgy dolgoztok-e, mint Krisztus dolgozott, Őt mutatjátok-e be a világnak szavaitokkal és tetteitekkel? Tiszta és szent életet éltek-e engedelmes gyermek módjára? Krisztust kell befogadni az életünkbe. Egyedül Ő gyógyíthat ki az irigységből és a testvéreitek elleni gonosz gyanúsításokból. Egyedül Ő szabadíthat meg az önelégült lelkülettől, amelyet saját kárára dédelget némelyikőtök. Egyedül Jézus

ébreszthet rá titeket gyengeségetekre, tudatlanságotokra, természetetek romlottságára. Egyedül Ő tisztíthat, nemesbíthet meg, Ő tehet alkalmassá bennünket a mennyei otthonra. {5T 486.2}

„Istennel győzelmet nyerünk." (Zsolt. 60:14) Sok-sok jót tehetünk, ha hűségesek vagyunk Istenhez és testvéreinkhez, ha legyőzünk minden rosszindulatú gondolatot, irigységet és önhittséget. Életed egészen teljék meg mások jóindulatú szolgálatával! Nem tudod, mikor kell letenned a fegyverzetedet. Hirtelen elragadhat a halál, nem hagyva időt az utolsó simításokra, sem testi és szellemi erőt arra, hogy gondolataidat Istenre irányítsd és megbékélj vele. Nemsokára sokan tapasztalatból fogják megismerni, milyen hiábavaló az emberi segítség, milyen értéktelen minden önhitt, önigazult jó cselekedet, amellyel megelégedtek. {5T 487.1}

Az Úr Lelke sürget, hogy mondjam meg nektek: ma van a kiváltságok, megbízatások és áldások napja számotokra. Kihasználjátok-e? Isten dicsőségéért dolgoztok-e, vagy önző érdekeitekért? A világi sikerek ragyogó kilátásait tartjátok-e szem előtt, amelyek önző nyereséget hoznak nektek? Ha igen, akkor keserűen fogtok csalódni. De ha tiszta és szent életre törekedtek, ha Krisztus iskolájában naponta megtanuljátok a kiszabott leckét, hogy szelídek és alázatos szívűek legyetek, akkor olyan béke vár rátok, amelyet semmilyen földi körülmény nem zavarhat meg. {5T 487.2}

A Krisztusban elrejtett élet a békesség élete. A békétlenség, elégedetlenség és nyugtalanság az Üdvözítő hiányáról árulkodnak. Ha Jézust befogadjátok, akkor életetek a Mesterért végzett jó és nemes munkával telik meg. Nem jut majd eszetekbe, hogy magatoknak szolgáljatok, hanem közelebb, egyre közelebb húzódtok kedves Megváltónkhoz. Jellemetek Krisztuséhoz hasonló lesz, s mindenki tudni fogja rólatok, hogy Jézussal voltatok és tőle tanultatok. Minden ember magában hordozza boldogságának vagy szerencsétlenségének forrását. Aki akar, fölébe emelkedhet alacsony rendű, érzelgős gondolatainak, amelyek sokak lelki életét kitöltik. De míg valaki felfuvalkodott, az Úr nem tehet érte semmit. Sátán nagyralátó tervekkel kábítja érzékeinket, mi azonban mindig tartsuk szem előtt „a hívás jutalmát, melyre Isten felülről hívott meg Krisztus által" (Fil. 3:14). Tegyétek meg mindazt a jót, amit megtehettek ebben az életben. „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok, örökkön-örökké." (Dn. 12:3) {5T 487.3}

Ha azzal tiszteljük Istent, hogy jóindulatú gondolatokat táplálunk mások iránt és jót teszünk másokért, akkor nem számít, hogy kunyhóban lakunk-e, vagy palotában. A körülményeknek kevés közük van a lelki élethez. Amit a szívünkben ápolunk, az tör felszínre minden tettünkben. Aki békében él Istennel és embertársaival, azt nem lehet boldogtalanná tenni. Nem lakik szívében irigység, ördögi gyanakvás sem talál otthonra nála, nem él benne gyűlölet. Az Isten szívével együtt dobbanó szív felülemelkedik az élet nehézségein és próbáin. De elégedetlen és boldogtalan az a szív, amelyből hiányzik Krisztus békéje, az ilyen ember

mindenben hibát talál, és megzavarná a menny összhangját is. Az önző élet: gonosz élet. Akinek szívét önszeretet tölti be, az gonosz gondolatokat őrizget testvéreiről és lázít Isten eszközei ellen. A sátáni ihletésű forró és heves szenvedélyek keserű forrásnak bizonyulnak, szüntelenül mérgezik mások életét.

Aki azt állítja, hogy Krisztust követi, becsülje magát kevesebbre, másokat pedig többre. Tartsatok össze, tartsatok össze! Az egységben erő és győzelem van, a széthúzásban pedig gyengeség és vereség. E szavakat a mennyből szólták nekem, s mint Isten követe, továbbadom nektek. {5T 488.2}

Mindenki törekedjék betölteni Krisztus imáját: „Legyenek mindnyájan egyek, mint Te, Atyám, bennem vagy, és én Tebenned." (Jn. 17:21) Milyen csodálatos egység ez! Krisztus így szól: „Arról ismeri meg mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt." (Jn. 13:35) {5T 488.3}

Ha valaki közülünk meghal, milyen emlékeink maradnak a bánásmódról, amelyben részesítettük? Jó érzéssel szemléljük-e az emlékezetünk falán függő képeket? Ott vannak-e a megfelelő időben mondott szerető szavak és a megértés emlékei? Megóvták-e testvérei azoktól, akik gonosz feltételezéseikkel tapintatlanul mindenbe beleavatkoznak? Védelmére keltek-e? Hűek maradtak-e az ihletett utasításhoz: „Bátorítsátok a kishitűeket, gondozzátok a betegeket!" (I. Thessz. 5:14) „Íme sokakat oktattál, és a megfáradt kezeket megerősítetted." (Jób 4:3) „Erősítsétek a lankadt kezeket és szilárdítsátok a tántorgó térdeket. Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljetek!" (Ésa. 35:3–4) {5T 489.1}

Ha tudjuk, hogy az elhunyt mennyei számlája örökre rögzített, és a feljegyzésekkel az ítélet napján szembe kell néznie: mire gondoltok akkor, testvérek, hogyan viselkedtünk vele? Milyen légkörrel vettük körül, hogyan hatottunk rá? Élesen emlékeznünk kell minden kemény szóra, minden meggondolatlan tettre – mennyire másképp viselkednénk, ha még egyszer köztünk lehetne! {5T 489.2}

Pál apostol megköszönte Istennek a szomorúságban kapott vigasztalást: „Áldott legyen a minden vigasztalás Istene. Ő vigasztal meg minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk nyomorúságukban másokat azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket." (II. Kor. 1:3–4) Ahogyan Pál érezte szívébe áradni Isten szeretetének vigasztaló melegét, úgy sugározta azt tovább másokra is. Viselkedjünk úgy, hogy szégyenkezés nélkül nézhessünk szembe emlékeinkkel! {5T 489.3}

Ha már meghaltak azok, akikkel érintkeztünk, nincs többé alkalmunk egyetlen szót is visszavonni, sem a fájdalmas benyomások emlékeit kitörölni. Vigyázzunk tehát, nehogy beszédünkkel bántsuk meg Istent! Tegyünk félre minden ridegséget és viszályt. Szívünk lágyuljon meg Isten előtt, amikor könyörületére gondolunk. Isten Lelke hadd égesse el szent lángként a szívünk ajtajában összegyűlt szemetet. Akkor majd beléphet Jézus, és gyengéd szavainkban, gondolatainkban, tetteinkben másokra árad szeretete. És ha ekkor választ el a halál másoktól, hogy ne találkozzunk többé velük, míg Isten ítélőszéke előtt nem állunk, nem kell majd szégyenkeznünk a rólunk szóló feljegyzések napvilágra

kerülésekor. {5T 489.4}

Amikor a halál lezárja a szemet, amikor a karokat keresztbe teszik az elcsöndesedett szív fölött, akkor a nézeteltérések gyorsan eltűnnek. Szertefoszlik minden keserűség és neheztelés. Hány jó szó hangzik el akkor a halottról! Hány jótette jut eszünkbe! Teli marokkal szórjuk a dicséreteket, de azok olyan fülre hullanak, amely már nem hall, olyan szívre, amely nem érez többé. Ha akkor ejtettük volna ki e szavakat, amikor a megfáradt léleknek égető szüksége volt rájuk, amikor a fül még halott és érzett a szív, akkor kedves emlékeink maradtak volna. Hányan vannak, akik félelemmel vegyes tisztelettel, döbbenten állnak a halott mellett, és szégyenkeznek, szomorúan emlékezve szavaikra és tetteikre, amelyekkel életében bánatot okoztak neki. Most fogadjuk be életünkbe mindazt a szépséget, szeretetet, kedvességet, amit csak tudunk! Legyünk türelmesek, figyelmesek, hálásak egymás iránt. Vigyük át a haldoklók és halottak közelében kifejezett gondolatainkat és érzéseinket a testvéreinkkel való mindennapi érintkezésünkbe! {5T 490.1}

<<< vissza a 2. tanulmányhoz

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 3. kötet, 22-32. (Megszenteletlen képesség)

Tudtomra adták, hogy B. atyafinak súlyos jellemhibái vannak, melyek alkalmatlanná teszik őt arra, hogy szoros kapcsolatban álljon az Isten ügyével, ahol súlyos felelősségeket kell hordozni. Kielégítő ugyan a szellemi képessége, de a szívét, a vonzalmait nem szentelte Istennek. Ezért nem lehet számítani rá, habár olyan fontos munkára képesített, mint Battle Creek-i könyvkiadásunk. Az ebben a munkában ejtett hiba vagy hanyagság kihat Isten egész ügyére. B. atyafi nem látja be a hibáit, ezért nem is küszöböli ki azokat. {3T 22.1}

Apró dolgok azok, amelyek a megbízhatóság szokásaira alakítják a jellemet. Te, testvérem, arra hajlasz, hogy lebecsüld a mindennapi élet apróbb eseményeinek fontosságát. Ez súlyos hiba. Semmi sem igazán jelentéktelen, amivel foglalkozunk. Minden tettünk bizonyos mértékig következményekkel jár vagy a jó, vagy a rossz oldalán. Csak ha a mindennapi élet apró ügyeiben is megvalósítjuk elvünket, ez csiszol minket, ez alakítja jellemünket. Az élet változatos körülményei vizsgálnak és igazolnak bennünket, ezek által teszünk szert erőre, hogy elviseljük a súlyosabb, a fontosabb próbákat, melyek viselésére az élet szólít. Ezek minősítenek arra, hogy még fontosabb állásokat töltsünk be. A mindennapos próbákkal kell ránevelnünk gondolkodásunkat a hűség szokásaira, annak tudatos igényére, ami helyes, ami a hajlamaink és élvezeteink fölött is a kötelességünk. Az így szoktatott gondolkodás nem ingadozik úgy a helyes és helytelen között, mint a nádszál a szélben. Hanem amint azok felmerülnek előttük, máris

felismerik, hogy milyen elvről van szó, és önkéntelenül is a helyeset választják, hosszas viták nélkül. Azért megbízhatók, mert a hűség és az igazság szokásaira nevelték magukat. Mivel hűségesek a kicsinyben, erőre kapnak, és könnyűvé válik számukra, hogy hűek legyenek a fontosabb ügyekben is. {3T 22.2}

B. atyafi nevelése nem volt olyan, hogy megerősítette volna azokat a magasztos erkölcsi vonásokat, melyek képesítenék arra, hogy egyedül Isten erejével álljon helyt az igazság védelmében, akár a legelkeseredettebb ellenállás dacára is. Szilárdan, mint a szikla, az elv mellett, hűen az erkölcsi jellemhez, megingathatatlanul az emberek dicséretétől, gáncsoskodásától vagy a jutalomtól. Szívesebben vállalva a halált, mint a megsértett lelkiismeretet. Ilyen becsületességre van szükség a kiadóban, ahol komoly, szent igazságokat adunk az emberek kezébe, melyek által a világ majd vizsgálatra kerül. {3T 22.3}

Isten munkája megköveteli a magasztos erkölcsű embereket, hogy azok foglalkozzanak az igazság terjesztésével. Olyan férfiakra van itt szükség, akiknek a szívét áthatja a szent lelkesedés. Erős akaratú, határozott célú emberekre, akiket nem könnyű eltántorítani, akik félre tudnak tenni minden önző érdeket, akik mindenüket odaadják a keresztért és koronáért. A jelen igazság ügye azok hiánya miatt szenved, akik állhatatosan ragaszkodnak a helyesről és a kötelességről alkotott felfogásukhoz. Akiknek erkölcsi becsülete tántoríthatatlan, s akik ereje felér Isten gondviselésének útegyengetésének magaslatára. Ezek a vonások értékesebbek, mint a kimondhatatlan gazdagság, amit Isten munkájába és ügyébe belefektettek. Életerő, erkölcsi megközelíthetetlenség s az igazságra törő acélos akarat – ezek azok a minősítések, amire nem lehet szert tenni akármennyi aranynyal sem. Az ilyen emberek jó hatást gyakorolnak bárhol. Életük hatalmasabb hangon hirdet hűséget, mint a legfellengzősebb ékesszólás. Isten határozott szívű, gondolkodású, erkölcsi bátorsággal rendelkező férfiakat hív, akiket igazságának őrizőivé tehet, s akik helyesen fogják képviselni mindennapi életükben az igazság szent elveit. {3T 23.1}

Bizonyos szemszögből B. atyafinak olyan képessége van, mint csak kevés embernek. Ha valóban a munkának szentelné a szívét, akkor fontos helyet tölthetne be – Isten jóváhagyásával – a kiadóban. Előbb azonban meg kell térnie, kisgyermekként meg kell alázkodnia, törekednie kell a tiszta szívre, a szívből fakadó vallásra ahhoz, hogy olyan légkört árasszon a kiadóban vagy bárhol az Isten ügyében, amilyet kellene. Mert eddig csak mindenkinek ártalmára volt a kiadóban, különösen a fiataloknak. Főnöki állása tekintélyt kölcsönzött neki. Mégsem viselte magát lelkiismeretesen, az Isten félelmében. Elhanyagolta azokat, akik hűségük és képességük folytán különös bátorítást érdemeltek. Szomorúságot és bajt hozott azokra, akiket pedig nagyon a szívén kellett volna viselnie. Akik egy-két emberre árasztják csak szeretetüket és figyelmüket, és mások rovására kedveznek nekik, azoknak egyetlen napra sem lenne szabad megtartani az állásukat a kiadóban. Ez a szentségtelen részrehajlás azok javára, akiket megkedvelnek és azok rovására, akik lelkiismeretesek, istenfélők, sőt értékesek is az

Úr szemében – sértő az Istenre nézve. Azt kellene nekünk is megbecsülni, amit Isten tart nagyra. Isten előtt értékesebb a rejtett belső ember a maga zavartalan szelídségében és lelki nyugalmában, mint a külső ékesség, a gazdagság és a világi megtiszteltetés. {3T 23.2}

Krisztus valódi követői nem választják azok bensőséges barátságát, akiknek súlyos hibák éktelenkednek a jellemén, s akiknek a példáját nem lenne biztonságos követni, míg az a kiváltság jutott nekik, hogy olyanokkal barátkozzanak, akik lelkiismeretesen végzik kötelességüket, mind a mindennapi, mind a vallásos életükben. Akik hűtlenek az elvhez és nem él bennük Isten iránti odaadás, azok magatartása többnyire erősebben kihat meghitt barátaik jellemének alakítására, mint azok, akik uralkodni tudnak magukon és befolyásolni tudják a jellemben hibásakat, azokat, akikben nincs lelkiség és odaadás. {3T 24.1}

B. atyafi, ha meg nem szentelődik, veszélybe sodorja azokat, akik az ő példáját követik. Csodálják a talpraesett modorát, éles eszét, ő pedig arra viszi az ismerőseit, hogy olyan vonásokat tulajdonítsanak neki, amelyekkel nem rendelkezik. A kiadónál hanyagul bánik az idővel. Ha ez csak őt érintette volna, nem lett volna súlyos következménye, de mert előmunkás volt, másokra is kihatott példája, különösen az ipari tanulókra. Nem volt sem megfontolt, sem lelkiismeretes. Ha B. atyafi éles esze mellett az erkölcsi kötelesség magasztos tulajdonságával is rendelkezne, akkor szolgálata felbecsülhetetlen lenne a hivatalban. Ha olyan elvei lennének, hogy semmi ki nem mozdítaná őt a kötelesség egyenes ösvényéről, ha semmi csábítás le nem kenyerezné, hogy beleegyezzék valami helytelenségbe, akkor a viselkedése másokat is jóra indított volna. De a szórakozások utáni vágyódása eltántorította őt kötelességének őrhelyéről. Ha Isten erejével helytállna, ha meg nem ingatná őt sem a gáncsoskodás, sem a hízelgés, ha kiállna az elv mellett, ha ragaszkodna az igazságról és igaz életről alkotott meggyőződéseihez, akkor kitűnő ember lenne és nagyon jó hatást gyakorolna bárhol. B. atyafi nem lemondó és nem is takarékos. Hiányzik belőle az a körültekintés, ami képesítené, hogy alkalmazkodjék a gondviselés útmutatásához és olyan őrálló legyen, akire számítani lehet. Nagyon kedveli, ha az emberek tömjénezik. A körülmények ide-oda ingatják, nem erős a kísértésben, és nem lehet számítani a becsületességére. {3T 24.2}

B. atyafi nem hűséges a vallásos életben. Ösztönösen cselekedett, nem elvből. Nem volt rendezett kapcsolata Istennel, nem Isten félelme és dicsősége lebegett szeme előtt. Nagyon úgy viselkedett, mint aki közönséges munkát végez. Vajmi kevés fogalma volt munkájának szent jellegéről. Nem gyakorolta a lemondást és a takarékosságot, ezért nem is volt jártas ezekben. Időnként mégis lelkiismeretesen dolgozott és eléggé szívén viselte a munkát. Majd megint csak pazarolta az időt, értékes perceket töltött semmitmondó beszélgetéssel, akadályozva másokat is, hogy végezzék kötelességüket. Az időpocsékolás pedig a hűtlenség példáját nyújtotta nekik. Isten ügye szent, ezért is megközelíthetetlenül becsületes embereket követel meg. Olyan férfiakra van itt szükség, akiknek igazságérzete még

a legjelentéktelenebb dologban sem engedi meg nekik, hogy olyan időt számítsanak fel, ami nem pontos és becsületes – olyan férfiakra, akik megértik, hogy Isten javait kezelik. Akik egyetlen fillért sem tulajdonítanának el a maguk javára. Akik ugyanolyan megbízhatók, pontosak, gondosak és szorgalmasak lesznek a munkájukban a munkaadó távollétében, mintha hátuk mögött állna. Akik azzal bizonyítanák megbízhatóságukat, hogy nem csupán az ember tetszésére vágynak, nemcsak a szemnek dolgoznak, hanem lelkiismeretes, hű, igaz munkások, akik a helyeset teszik, nem az emberek dicséretéért, hanem mert azt szeretik, mert azt választják, az Isten iránti kötelességük érzéséből. {3T 25.1}

A szülők nem nevelik alaposan a gyermekeiket. Nem látják be, hogy fegyelmezéssel kell alakítani a gondolkodásukat. Felületes nevelésben részesítik őket, gondosabban ügyelve a külső ékességekre, mint arra a megbízható nevelésre, ami úgy fejlesztené és irányítaná a gyermekek képességeit, hogy kifejtsék lelkük erőit és gyakorlással serkentenék gondolkodásukat, hogy fejlődjenek és erősödjenek. A gondolkodás képességét művelni kell, hogy Isten dicsőségére lehessen gyakorolni azt. Gondos figyelmet kell szentelni a szellem művelésére, hogy az agy különböző szervei egyöntetűen erősödjenek azáltal, hogy mindet igénybe vegyük a maga külön hivatására. Ha a szülők eltűrik, hogy gyermekeik a maguk hajlamait kövessék, a maguk gondolkodását és szórakozását, a kötelességük rovására, akkor erre a mintára fejlődik a jellemük és nem lesznek alkalmasak az életben semmi felelős állásra. Meg kell fékeznünk a fiatalok kívánságait és hajlamait, erősítenünk kell jellemük gyönge pontjait és lefaragni megerősödött rossz oldalaikat. {3T 25.2}

Ha eltűrik, hogy valamelyik képességük tétlenül szunnyadozzék vagy elhajoljon a kellő pályától, akkor nem hajtják végre Isten akaratát. Jól ki kell fejlesztenünk minden képességüket. Fordítsunk gondot minden egyes képességre, mert mindegyik kihat a másikra, mindet gyakorolnunk kell, hogy kiegyensúlyozott legyen a gondolkodásunk. Ha csak egyik-másik szervet műveljük és tartjuk folytonos használatban, mert a gyermekek azt választják, hogy gondolkodásuk erejét egy irányban gyakorolják, szellemi képességük más oldalainak rovására, akkor kiegyensúlyozatlan gondolkodással és jellemük belső feszültségével érik el a felnőtt kort. Rátermettek és erősek lesznek az egyik irányban, de súlyos hiányban fognak szenvedni más, ugyanolyan fontos területeken. Nem lesznek szellemileg életképes férfiak és nők. Szembeszökőek lesznek a hiányosságaik, melyek így megrontják egész jellemüket. {3T 26.1}

B. atyafi csaknem féktelen hajlandóságot táplált magában a kirándulások és utazgatások iránt. Időt és pénzt pazarol, hogy kielégítse a kirándulások iránti vágyát. Az ilyen szórakozások önző szeretete a szent kötelességek elhanyagolásához vezet. B. atyafi szereti az igehirdetést, de sohasem azért vállalja, mert jól tudná, hogy jaj neki, ha nem az örömhírt hirdeti. Gyakran otthagyta kiadói kötelességeit, hogy eleget tegyen a gyülekezetből egyik vagy másik testvér meghívásának. Ha átérezné Isten mai időkre szóló munkájának komolyságát, és úgy

törne előre, hogy Istent teszi bizalmasává, ha gyakorolná a lemondást és Krisztus keresztjének viselését, akkor jó eredményt érhetett volna el. Gyakran azonban annyira kevéssé érzékeli a munka szentségét, hogy a maga örömére, kedvtelésére használja ki a gyülekezetek látogatásának alkalmait. Micsoda ellentét az ő viselkedése és az apostolok között, akik az élet igéjének felelősségével járták a világot és a Lélek hozzájárulásával hirdették a megfeszített Krisztust! Lemondással és keresztviseléssel hirdették az élet útját. Részt vettek Krisztus szenvedéseiben, az volt a legfőbb kívánságuk, hogy megismerjék Krisztus Jézust, a megfeszítettet. Nem keresték a maguk kényelmét, sőt életüket sem kímélték. Nem az örömöknek éltek, hanem hogy jót tegyenek és mentsék az embereket, hiszen Krisztus értük is meghalt. {3T 26.2}

B. atyafi ugyan jól fel tudja sorakoztatni az érveket a hittételek pontjai felől, de a megszentelődés, lemondás, a keresztviselés gyakorlati leckéit még nem tapasztalta magán. Beszélni tud a fülnek, de mivel nem érzékelte még az igazság erejét a szívén, hogy mennyire fontos és komoly is az, mivel sarkunkban az ítélet, amikor mindenki ügyében dönteni fognak, ezért nem tud igazán az emberek lelkiismeretére hatni az igazsággal. B. atyafi nem nevelte meg gondolkodását s az összejöveteleken kívül nem példamutató a viselkedése. Mintha csak nem nehezedne rá a munka felelőssége, hanem komolytalankodó és gyerekes, s a példamutatásával alacsonyra szállítja le a vallás színvonalát. A szentet a közönségessel helyezi egy szintre. {3T 27.1}

B. atyafi húzódozik a keresztviseléstől. Nem hajlandó követni Krisztust a jászoltól a törvényszéken át a Kálváriára. Súlyos betegségre tett szert, amikor a maga kedvtelése után sietett. Nem tanulta meg, hogy a maga ereje gyöngeség csupán, bölcsessége meg balgaság. Ha tudatában van, hogy Isten munkáját végzi, s hogy annak adósa, aki időt és tehetséget bocsátott rendelkezésére, s aki elvárja tőle, hogy az ő dicsőségére fordítsa ezeket, ha hűségesen helytáll őrhelyén, akkor nem kellett volna elszenvednie a kimerítő betegséget. Mivel utazgatásain az időjárás viszontagságainak tette ki magát, hónapokig kellett szenvednie, sőt halálát okozta volna, ha azok buzgó és hathatós imája közbe nem lépett volna, akik úgy érezték, hogy még nem készült el a halálra. Ha akkor meghalt volna, sokkal reménytelenebb lett volna az esete, mint a felvilágosulatlan bűnösé. Isten azonban kegyelmesen meghallgatta népe imáját és meghosszabbította életét, hogy megbánhassa hűtlenségét és jóvátegye a múltat. Mert Battle Creekben sokakra hatott rossz irányban. {3T 27.2}

B. atyafi felgyógyult betegségéből, mégis milyen kevéssé érezte maga és családja is megalázva magát az Isten keze alatt. Isten Lelkének munkája és a tőle származó bölcsesség nem azért nyilvánult meg, hogy elégedettek legyünk magunkkal, hanem hogy ismeretek és tényleges, igaz megszentelődés által újuljon meg a lelkünk. Mennyivel jobb lenne ennek a fivérünknek, ha ez a betegsége szívének alapos vizsgálatára sarkallta volna, hogy felfedezze jellemének tökéletlenségeit, hogy megszabaduljon azoktól és alázatos lelkülettel kerüljön ki a

kemencéből, mint megtisztult arany, Krisztus képmását tükrözve. {3T 28.1}

A betegséget, melyet pedig maga okozott, a gyülekezet segített neki elviselni. Ápolókat adtak mellé és a költségek oroszlánrészét is a gyülekezet fedezte. De sem ő, sem a családja nem értékelték a gyülekezetnek ezt a bőkezűségét és gyöngédségét. Azt gondolták, hogy megérdemlik, amit tettek értük. Mikor B. atyafi felépült, neheztelt a férjemre, mert helytelenítette ezt az eljárást, pedig nagyon is kifogásolható volt. Szövetkezett másokkal, hogy rombolja férjem tekintélyét. Sőt, mióta elhagyta a kiadót, azóta is neheztel rá. Az atyafi rosszul viselné el, ha Isten próbára tenné. {3T 28.2}

B. atyafi nem tanulta meg, pedig meg kell tanulnia, ha végül üdvözülni akar, hogy megtagadja magát és leküzdje az élvezetek iránti vágyát. Újra ugyanerre a pontra kell visszakerülnie és még súlyosabb próba elé állnia, mert nem viselte el a múlt próbáit. Isten rosszallását váltotta ki, mert „kimosakodta" magát. Csak kevés tapasztalata van abból, hogy kivegye részét a Krisztus szenvedéseiből. Szereti a cifrálkodást és nem takarékoskodik a pénzével. Az Úr jól tudja ezt, hiszen ő a belső érzéseket, a szív szándékait méri le. Hiszen ő jól ismeri az embereket. Isten próbára teszi hűségünket. Azt várja tőlünk, hogy teljes elménkkel, szívünkkel és érőnkkel szeressük őt, hogy neki szolgáljunk. Az élvezetek szerelmesei magukra ölthetik ugyan az istenfélelem látszatát, ami még bizonyos lemondással is jár, áldozhatnak a pénzükből és az idejükből is, de az önzésüket mégsem fékezték meg és akaratukat sem vetették alá az Isten akaratának. {3T 28.3}

A D. nővérek nagyon rossz hatást gyakoroltak Battle Creekben. Nem nevelték meg őket. Anyjuk elhanyagolta szent kötelességét, nem fékezte meg gyermekeit. Nem nevelte őket az Úr félelmében és intéseivel. Elkényeztette őket, megkímélte őket a felelősségvállalástól, míg csak semmi kedvük sem volt az élet egyszerű, házi kötelességeihez. Az anya arra nevelte a lányait, hogy sokat gondoljanak a ruházkodásra, de a belső ékességet nem magasztalta előttük. Ezek a fiatal lányok hiúak és büszkék voltak. Tisztátalan volt a gondolkodásuk, viselkedésük romboló légkört lehelt, mégis akadtak Battle Creekben, akik barátkoztak az ilyenfajta gondolkodásúakkal, pedig nem barátkozhatnak velük másképp, csak ha az ő színvonalukra süllyednek le. Ezekkel a lányokkal nem bántak olyan szigorúan, mint viselkedésük megkövetelte volna. Keresik a fiatalemberek társaságát, ők gondolataik középpontja, beszélgetésük tárgya. Romlott a modoruk, nyakasak és beképzeltek. {3T 29.1}

Az egész családjuk szereti a cifrálkodást. Az anyjuk nem erényes, emelkedett asszony. Nem alkalmas arra, hogy gyermekeket neveljen. Nagyobb nyomatékkal esik nála latba, hogy fitogtatóan öltöztesse gyermekeit, mint a belső lelki ékességek. De hiszen magát sem fegyelmezte meg. Nem hozta összhangba akaratát az Isten akaratával. Nem rendezte szívét az Istennel. Ismeretlen előtte az a folyamat, melyet Isten Lelke visz végbe a szívben, ha a Krisztus iránti engedelmességgel hangolja össze a kívánságokat és a szeretetet. Nem élnek benne nemesítő gondolatok és nem ismeri fel a szent dolgokat. Hagyta, hogy azt tegyenek a gyer-

mekei, ami éppen tetszik. Az a félelmetes élmény, amelyen a két idősebb gyermeke miatt esett át, nem tett olyan mély benyomást rá, mint a körülmények miatt elvárhattuk volna. Arra nevelte gyermekeit, hogy szeressék a cifra öltözködést, a hiúságot és a dőreségeket. Két ifjabb lányát sem fegyelmezte meg. Pedig ha D. a helyes hatásoknak lenne kitéve, jóravaló ifjú lenne, de még sokat kell tanulnia. Mert szívesebben követi hajlamait, mintsem a kötelességet. Szeret a maga feje és kedve szerint járni, s nincs helyes fogalma a kereszténynyre háruló kötelességekről. Legszívesebben azt tartaná a kötelességének, ami a legjobban megfelel neki. Nem győzte le még a maga kedvtelésének a szeretetét. Belső kötelesség vár hát rá, hogy megtisztítsa lelki látását, hogy megértse, mit jelent Istennek szenteltnek lenni, s megtanulja, hogy Isten milyen magasztos követeléseket támaszt iránta. Nevelésének súlyos hiányosságai árnyékolják be életét. {3T 29.2}

Ha B. atyafi kitűnő képességeivel kiegyensúlyozott és hűséges osztályvezető lenne a kiadónál, munkája komoly érték lenne a kiadónak és kétszeres fizetést kereshetne meg. De az elmúlt években, figyelembe véve a hibáit és megszenteletlen hatását, a kiadó jobban járt volna, ha nem dolgozna ott, még ha ingyen vállalná is. B. atyafi és testvérnő nem tanulták meg a takarékosság leckéit. ízlelésük kielégítése, a szórakozás és a kérkedés szeretete lenyűgöző hatalommal uralkodnak rajtuk. Kis fizetés jobban a javukra válna, mint a nagy, mert úgyis elköltenék az egészet, még ha még akkora lenne is. Úgy költenék élvezetekre, amint megkapnák, s ha baj érné őket, teljesen készületlenek lennének. Ugyanúgy elköltenék a heti húsz dollárt, mint a tizenkettőt. Ha a B. házaspár takarékosan bánt volna a pénzzel, ha lemondók lettek volna, mára már a maguk házában lakhatnának, s amellett megtakarított pénzük is lehetne a sovány időkre. Ők azonban nem hajlandók takarékoskodni, mint mások teszik, akikre alkalomadtán támaszkodnak. Ha elhanyagolják, hogy megtanulják ezeket a leckéket, jellemüket tökéletlennek találják majd az Isten napján. {3T 30.1}

B. atyafi Krisztus nagy szeretetének és leereszkedésének tárgya, mégsem gondolta soha, hogy követni tudná mindenható példaképét. Igényt tart rá és egész életében arra törekedett, hogy jobb sorsa legyen, mint Urunknak volt. Sohasem érezte a tudatlanság és bűn mélységét, amelyből Krisztus ki akarta emelni és isteni természetéhez csatolni őt. {3T 31.1}

Félelmetes felelősség szent dolgokkal szolgálni, mikor nincs megszentelődve a szívünk és a kezünk. Félelmetes felelősséggel jár, hogy Krisztus munkatársai legyünk. Nem jelentéktelen ügy, ha valaki az ő képviseletében áll ki. Az ítélet rémítő valóságai próbára teszik majd minden ember viselkedését. Az apostol mondta – „Nem magunkat hirdetjük, hanem az Úr Jézus Krisztust; Isten ugyanis azt parancsolta, hogy a sötétből támadjon fény, világosságot támasztott a mi szívünkben is, hogy felragyogjon nekünk Isten dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán". Az apostol rátermettsége nem magában rejlett, hanem Krisztus Lelkének kegyelmes áradásában, ami megtöltötte lelkét, ami minden gondolatát alávetette a Krisztus iránti engedelmességnek. A hirdetett igét kísérő igazság ha-

talma vagy éltető illat lesz, vagy pedig halált jelentő halotti szag. Az Úr elvárja igehirdetőitől, hogy Krisztus gondolkodásának és lelkületének életerős példái legyenek, – élő levelek, melyeket ismer és olvas minden ember. Reszketek, amikor arra gondolok, hogy még a szombatünneplő adventisták között is akadnak olyan igehirdetők, akiket nem szentelt meg az igazság, amelyet hirdetnek. Semmi más meg nem szerezheti nekik a győzelmet, mint Isten élő, hatalmas Lelke, mely a hírnök szívében munkálkodik, hogy megadja neki Isten dicsőségének ismeretét. {3T 31.2}

B. atyafi igehirdetésére nem nyomta rá pecsétjét Isten Lelkének jóváhagyása. Noha folyékonyan tud beszélni és világosan kifejteni valamit, mégis igehirdetéséből hiányzik a lelkiség. Felhívásai nem érintették és indították új megtérésre a szíveket. Elmondta ugyan a szóáradatát, hallgatóinak szívét mégsem dobogtatta meg, mégsem olvasztotta meg az Üdvözítő szeretetének érzete. A bűnösök nem győződtek meg és nem vonzotta őket Krisztushoz az az érzés, hogy a názáreti Jézus halad erre. A bűnösöknek világosan azt a benyomást kell elnyerniük, hogy Krisztus közel áll hozzájuk és szívesen nyújt nekik jelen üdvösséget. Úgy kell hirdetni az embereknek az Üdvözítőt, hogy a szónok szíve lecsillapodott, és az Üdvözítő Lelke itatta át. Még a hanghordozásnak, a tekintetnek, a szavaknak is ellenállhatatlan erővel kell rendelkezniük, hogy megindítsák a szíveket és uralkodjanak a gondolatokon. A lelkész szívében Jézusnak kell élnie. Ha Jézus rejlik a szavaiban és hanghordozásában, ha mindkettőt meglágyítja az Úr gyöngéd szeretete, akkor az komolyabb áldásnak fog bizonyulni, mint a föld összes kincsei, élvezetei és dicsősége, mert az ilyen áldások nem jönnek és távoznak el anélkül, hogy kitörölhetetlen benyomást ne keltsenek. Az emberek meggyőződése elmélyül, mély hatást tesz rájuk, így felvetik a kérdést Mit kell tennem, hogy üdvözüljek? {3T 31.3}

A Megváltás Története, 227-230. (Pál szolgálati évei)

Pál apostol fáradhatatlan munkás volt. Egyik helyről a másikra utazott, néha barátságtalan vidéken, vízen, szélvészben és viharban is. Nem engedte, hogy munkájában bármi is meggátolja. Isten szolgája volt, akinek végre kellett hajtania az Ő akaratát. Élőszóval és levél által vitte Isten üzenetét, amely mindig segítséget és erőt nyújtott Isten egyházának. Számunkra, akik a föld történelmének befejező korszakában élünk, az általa vitt üzenet világosan beszél az egyházat fenyegető veszedelmekről és azokról a hamis tanokról, amelyekkel Isten népének szembe kell szállnia. {SR 310.1}

Pál faluról falura és városról városra menve hirdette Krisztust és gyülekezeteket alapított. Bárhol meghallgatásra talált, a tévelygés ellensúlyozásán munkálkodott, hogy az emberek lépteit az igazság útjára irányítsa. Azokat, akik tevékenysége által Krisztust elfogadták, gyülekezetté szervezete. Nem számított,

milyen kevesen voltak, ezt cselekedte, és nem feledkezett meg a már megalapított gyülekezetekről sem. Bármilyen kicsi is volt a gyülekezet, gondoskodásának és érdeklődésének tárgyát képezte. {SR 310.2}

Pál elhivatása különféle szolgálatot követelt meg tőle. Két kezével kereste kenyerét, gyülekezeteket alapított, és leveleket írt a már megalapított gyülekezeteknek. De e különféle tevékenységek közepette is kijelentette: „De egyet cselekszem…" (Fil. 3:14) Minden munkájában állhatatosan egy célt tartott szem előtt, hogy hű legyen Krisztushoz, aki kinyilvánította magát neki, holott ő káromolta nevét, és minden hatalmában álló eszközt felhasznált, hogy másokat is káromlásra kényszerítsen. Életének egyetlen nagy célja az volt, hogy szolgálja és tisztelje Krisztust, akinek nevét egykor megvetette. Egyetlen vágya az volt, hogy lelkeket nyerjen meg a Megváltónak. A zsidók és pogányok szembeszállhattak vele, és üldözhették őt, céljától azonban semmi sem tudta eltéríteni. {SR 310.3}

PÁL ÁTTEKINTI TAPASZTALATAIT {SR 311}

A filippibelieknek Pál leírja megtérése előtti és utáni tapasztalatait: „Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk. Jóllehet nekem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább. Körülmetéltettem nyolcadnapon, Izrael nemzetségéből, Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam." (Fi. 3:3–6) {SR 311.1}

Megtérése után így hangzott bizonyságtétele: {SR 311.2}

„Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem. És találtassam Őbenne, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján." (Fil. 3:8–9) {SR 311.3}

Az az igazság, amelyet olyan értékesnek gondolt, most értéktelenné vált szemeiben. Lelkének vágya az volt: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához. Ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiai, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna. De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nékik dőlvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára." (Fil. 3:10–14) {SR 311.4}

EGY ALKALMAZKODÓ MUNKÁS {SR 312}

Nézd őt Filippi várbörtönében, ahol nem gondolva fájdalomtól meggyötört

testére, dicsérő éneke megtöri az éjszaka csendjét. Miután a földrengés megnyitotta a börtönajtókat, ezen vigasztaló szavakat intézi a börtönőrökhöz: „Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt vagyunk." (Ap. csel. 16:28) Minden rab a helyén volt, visszatartva egy fogolytársuk jelenléte által. A börtönőr pedig meggyőződve annak a hitnek valósága által, amely Pált fenntartja, érdeklődik az üdvösség útja iránt, és egész háza népével csatlakozik Krisztus tanítványainak üldözött seregéhez. {SR 312.1}

Figyeld meg Pált az areopagus (görög törvényszék) tanácsa előtt, amikor tudományra tudománnyal, logikára logikával és bölcseletre bölcselettel szállt szembe. Figyeld meg, hogyan utal Jehovára, int az ismeretlen Istenre – az Istentől nyert szeretet tapintatosságával –, akit hallgatói tudatlanul, ismeretlenül is imádtak. Beszédében idézte saját költőjüket, és úgy rajzolja eléjük Istent mint Atyát, ak inek gyermekei vagyunk. Hallgasd őt abban a kasztrendszer és osztályrendszer korában, amikor az emberek jogait egészen megtagadták, amint a testvériség nagy igazságát fejtegeti, és kijelenti, hogy „Isten az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén." (Ap. csel. 17:26) Ezután bemutatja, hogy Istennek az emberrel való bánásmódja révén hogyan vonul végig aranyfonálhoz hasonlóan kegyelmének és irgalmának szándéka, „meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünktől sem." (Ap. csel. 17:26–27) {SR 312.2}

Hallgasd őt Festus udvarában, amikor Agrippa király az evangélium igazságáról meggyőződve felkiált: „Majdnem ráveszel engem, hogy kereszténnyé legyek." (Ap. csel. 26:28) Pál saját láncaira mutatva gyengéd udvariassággal válaszolt: „Kívánnám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, aminő én is vagyok, e bilincsektől megválva." (Ap. csel. 26:29) {SR 313.1}

Így múlt el élete, amint leírta saját szavaival: „Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt. Fáradságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben." (II. Kor. 11:26–27) {SR 313.2}

SZOLGÁLAT BILINCSEKBEN {SR 313}

Habár Pál apostol hosszú ideig fogoly volt, az Úr mégis előre vitte általa különleges művét. Bilincsei lettek azok az eszközök, amelyek által Krisztus ismeretét terjesztette, és így megdicsőítette Istent. Amint városról városra küldték kihallgatásra, elmondta Jézusra vonatkozó bizonyságtételét királyok és kormányzók előtt, hogy Jézussal kapcsolatban ne legyen mentségük. Így ezek hittek Krisztusban és örvendeztek az ő nevében. {SR 313.4}

Láttam, hogy az Úrnak különleges szándéka, terve teljesedett be Pál tengeri utazásakor. Isten azt akarta, hogy a hajó legénysége meglássa Istennek hatalmát, hogy a pogányok is halljanak Jézus nevéről, hogy sokan megtérjenek Pál által és az általa cselekedett csodák szemlélése révén. Királyok és kormányzók csodálkoztak érvein, amikor buzgósággal és a Szentlélek erejével hirdette Krisztust, és amikor elmondta érdekes tapasztalatait, megerősödtek azon meggyőződésükben, hogy Jézus Istennek fia volt. {SR 314.1}

<<< vissza a 3. tanulmányhoz

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 2. kötet, 594-597. (Jelentőségteljes álom)

1868. augusztusában Bartle Creekben tartózkodva, azt álmodtam, hogy jókora tömeggel voltam együtt. A tömeg egy része utazásra készült. Színültig megrakott szekerekkel indultunk útra. Amint haladtunk, az út emelkedni látszott. Az egyik oldalán mély szakadék tátongott, a másikon meg magas, sima fehér fal nyúlt a magasba, mintha bevakolták volna. {2T 594.1}

Tovább haladva, az út egyre keskenyebb és meredekebb lett. Egyes helyeken annyira leszűkült, hogy beláttuk, lehetetlen kocsikon utaznunk tovább. Kifogtuk a lovakat, a poggyász egyik részét átrakva a lovakra, lóháton folytattuk az utat. {2T 594.2}

Tovább haladva, az ösvény még keskenyebb lett. Kénytelenek voltunk a falhoz simulni, nehogy a keskeny ösvényről a mély szakadékba zuhanjunk. A lovakra rakott málha azonban a falhoz szorult és a szakadék felé taszított minket. Attól tartottunk, hogy a mélybe bukunk és összezúzzuk magunkat a sziklákon. Levágtuk hát a málhát a Javakról, ami aztán a mélybe hullott. Lóháton folytattuk utunkat, olykor halálra rémülve a keskenyebb helyeken, hogy elveszítjük az egyensúlyt, s a mélybe bukunk. Ilyenkor mintha valaki kantáron fogta volna a lovakat. Mintha átvezettek volna a veszélyes szakaszon. {2T 594.3}

Amint az ösvény tovább szűkült, úgy határoztunk, hogy veszélyes lenne a további lovaglás, ezért hátrahagytuk a lovakat, s gyalog, libasorban folytattuk az utat, egymás lábnyomába lépkedve. Itt vékony köteleket bocsátottak alá a hófehér fal tetejéről. Ezeket mohón megragadtuk, hogy segítsen megtartani egyensúlyunkat. Ahogy tovább haladtunk, a kötelek is velünk vonultak. Végül az ösvény annyira szűkült, hogy biztonságosabbnak véltük, ha mezítláb folytatjuk az utat. {2T 595.1}

Kis ideig így meneteltünk. Rövidesen jobbnak láttuk, ha harisnya nélkül haladunk tovább. Ekkor azokra gondoltunk, akik nem szoktatták magukat nélkülözésekhez és nehézségekhez. Hol lehetnek ezek most? Nem láttuk őket a csoportban. Minden változásnál néhányan hátramaradtak, s csak azok folytatták az utat,

akik már előbb megszokták a nélkülözéseket. Az úton kiállt szűkölködések csak serkentették őket, hogy haladjanak előre. {2T 595.2}

Egyre növekedett a veszély, hogy lezuhanunk az ösvényről. Bár szorosan a falhoz simultunk, mégsem találtunk biztos támaszt lábunknak, annyira beszűkült az ösvény. Ettől kezdve csaknem teljes súlyunkkal a kötelekre nehézkedtünk. Így kiáltottunk: Föntről tartanak fenn minket! A keskeny ösvényen haladó egész csoport ezt ismételgette. Megreszkettünk, mikor a mélységből hangos jókedv és tivornyázás hangjai ütötték meg a fülünket. Hallottuk a káromkodást, az ocsmány tréfát, az alantas, gyalázatos nótázást. Fülünkbe zengett az induló és a tánczene hangja. Hallottuk a zeneszerszámok hangját, a harsogó hahotázást, amint átkozódással, keserű zokogással vegyült, s csak még eltökéltebben igyekeztünk fennmaradni a keskeny, nehezen járható ösvényen. Az idő javarészén most már teljes súlyunkkal a köteleken csüngtünk, s ezek egyre vastagodtak, amint előre haladtunk. {2T 595.3}

Észrevettem, hogy a szép fehér falon vérfoltok virítanak. Bántotta a szememet, mikor így elcsúfítva láttam a falat. Ez az érzés azonban nyomban el is tűnt. Rájöttem, hogy ez nem is lehetne másképp. Mert akik utánunk jönnek, látni fogják, hogy mások is végigjárták már a keskeny, nehezen járható utat előttük, s megértik, hogy ha mások előre haladtak itt, ők is képesek rá. S mikor vér serken lábukból, nem alélnak el a csüggedéstől. Hanem, amint ott látják a falon a vérnyomokat, tudni fogják, hogy mások is elviselték ezt a fájdalmat. {2T 596.1}

Végül széles hasadékhoz érkeztünk, ahol ösvényünk véget ért. Nem volt már semmi, ami irányítaná lábunkat, semmi, amire léphettünk volna. Teljesen a kötelekre kellett hagyatkoznunk, melyek addig egyre vaskosodtak, míg derékvastagságúvá nem nőttek. Itt egy ideig tanácstalanok s csüggedtek lettünk. Félénk susogással kérdeztük egymást: Mi tartja fenn a köteleket? Férjem közvetlen előttem haladt. Kövér izzadság cseppek peregtek arcáról, nyak és homlokerei kétszer olyan vastagok voltak, mint azelőtt, és elfojtott, kínos nyöszörgés hangzott ajkáról. Az én arcomról is csurgott a verejték, és olyan gyötrelmen mentem át, mint soha azelőtt. Félelmetes tusa állt előttünk. Ha itt csődöt mondunk, hiába viseltük el az út nélkülözéseit. {2T 596.2}

Előttünk, a hasadék szemközti oldalán szép zöld, kisarasznyi magas pázsit terült el. Bár napot nem láttam, mégis ragyogó, selymes, színaranyhoz, ezüsthöz hasonló fénysugarak árasztották el a pázsitot. Életem folyamán semmit sem láttam, ami a mező szépségéhez s dicsőségéhez fogható lett volna. Elérjük-e a célt? – ez volt aggódó kérdésünk. Ha a kötél elszakad, menthetetlenül elveszünk. Újra hangzott a vajúdó kérdés: Ki tartja fenn a köteleket? Pillanatra haboztunk, hogy megkockáztassuk-e? Majd így kiáltottunk: „Egyedüli reményünk, ha teljesen a kötélre hagyatkozunk. Ez volt a támaszunk végig a nehéz úton. Most sem fog cserbenhagyni bennünket." Mégis tovább tétováztunk és gyötrődtünk. Akkor elhangzott a szó: „Isten tartja a kötelet. Nincs mitől rettegnünk." A mögöttünk jövők is elismételték e szavakat, s hozzáfűzték: „Isten nem hagy cserben. Hisz

eddig is biztos kézzel hordozott." {2T 596.3}

Ekkor férjem átlendítette magát a félelmetes hasadékon a túlnan fekvő, gyönyörű rétre. Én is azon nyomban követtem. És oh, mily megkönnyebbülést és Isten iránti hálát éreztem! Hangokat hallottam, amint diadalmasan magasztalták Istent. Boldog voltam, tökéletesen boldog. {2T 597.1}

Fölébredtem és éreztem, hogy minden idegszálam reszket a nehéz útszakaszon elviselt aggodalomtól. Az álomhoz nem kell magyarázat. Olyan mély benyomást tett rám, hogy valószínűleg minden mozzanata élénken megmarad bennem, míg lesz emlékezetem. {2T 597.2}

Az Apostolok Története, 293-297. (A császár házából)

Az evangélium mindenkor az egyszerűbb néprétegekben érte el legnagyobb eredményeit. „Nem sokan hívattak bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek." (I. Kor. 1:26) Így nem is volt várható, hogy Pál, a szegény fogoly, befolyásos barátok hiányában, a római polgárok jómódú és előkelő rétegeinek figyelmét felkeltse. Ezeknek a bűn a legigézőbb és legkívánatosabb gyönyöreit csillogtatta és készségesen ernyedtek fogságában. De a nyomorúságban élő, agyonhajszolt áldozataik, sőt sokan a szegény rabszolgák közül is, boldogan hallgatták Pál szavait. Krisztus hitében olyan reménységet és békességet találtak, amely nehéz soruk ellenére is boldogította őket. {AA 461.1}

Noha az apostol működése az egyszerű és alacsony származású emberek között kezdődött, mégis mind nagyobb befolyást nyert olyannyira, hogy végül a császár palotájába is eljutott. {AA 461.2}

Akkor Róma volt a világ fővárosa. A büszke cézárok parancsoltak majdnem az egész világ minden népének. A császárok és az udvaroncok vagy semmit sem tudtak az alázatos Názáretiről, vagy gyűlölettel és megvetéssel elítélték. Mindazáltal az evangélium, amely a fogoly szegényes otthonából indult útjára, két évnél rövidebb idő alatt bevonult a császári termekbe is. Pál ugyan bilincsek között, mint gonosztevő, „de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve" (II. Tim. 2:9). {AA 461.3}

Pál ezelőtt nyilvánosan, meggyőző erővel hirdette Krisztus hitét; jelek és csodák által tagadhatatlan bizonyítékát adta isteni jellemének. Férfiasan és határozottan állt ki Görögország bölcsei elé; tudásával és szónoki tehetségével elhallgattatta gőgös bölcseletük érveléseit. Rettenthetetlen bátorsággal állt fejedelmek és kormányzók előtt; olyan meggyőzően beszélt az igazságról, életszentségről, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről, hogy a büszke uralkodók megremegtek, mintha már látnák az Úr napjának rettenetes voltát. {AA 462.1}

Most, hogy az apostol kizárólag lakására volt korlátozva, és csak azok-

nak hirdethette az igazságot, akik felkeresték, nem nyílt számára többé ilyen alkalom. Nem kapott isteni parancsot – mint egykor Mózes és Áron –, hogy lépjen az elvetemült császár elé, és kegyetlenkedéseit, erőszakosságait a hatalmas „én Vagyok" nevében feddje meg. És mégis, éppen ezekben a napokban, amikor legfőbb harcosa úgyszólván el volt vágva minden nyilvános munkától, aratta az evangélium nagy győzelmét; ugyanis éppen a császár udvarából csatlakoztak tagok a gyülekezethez. {AA 462.2}

Sehol a világon hátrányosabb környezetet a kereszténység részére elképzelni sem lehetett volna, mint a római udvart. Úgy látszott, mintha Néró kiirtotta volna lelkéből az isteni szikrának utolsó nyomát, sőt még az emberinek is, és helyette Sátán képmását vette fel. Kísérete és udvaroncai általában hasonló jelleműek voltak. Féktelenek, kegyetlenek, aljasak és romlottak. A jelek szerint lehetetlennek tűnhetett fel, hogy a kereszténység gyökeret verjen az udvarnál, Néró palotájában. {AA 462.3}

De miként eddig is sokszor, most is igaznak bizonyult Pál állítása, hogy vitézkedésének fegyverei „erősek az Istennek, erősségek lerontására" (II. Kor. 10:4). A kereszt győzelmét dicsőítették a Néró udvartartásából megnyert lelkek. A még bűnösebb császár bűnös kíséretéből is megtértek néhányan, és Isten gyermekeivé váltak. Ezek nemcsak titokban voltak keresztények, hanem nyíltan is. Nem szégyellték hitüket. {AA 463.1}

És milyen eszközökkel nyitott utat és nyert talajt a kereszténység ott, ahol beférkőzése annyira lehetetlennek látszott? Pál, filippibeliekhez intézett levelében fogságának tulajdonítja, hogy Néró udvarából a kereszténységnek lelkeket nyerhetett meg. Félt, nehogy feltételezzék, miszerint szenvedései hátráltatták az evangélium haladását, tehát biztosította őket: „Tudtotokra akarom pedig adni atyámfiai, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lőnek az evangéliumnak." (Fil. 1:12) {AA 463.2}

Amikor a keresztény gyülekezetek tudomására jutott, hogy Pál Rómát meglátogatja, ettől az eseménytől az evangélium jelentős győzelmét várták ebben a városban. Úgy képzelték, hogy a hit ilyen harcosának, mint Pál apostol, aki az igazságot már annyi országba elvitte, annyi nagy városban hirdette, sikerülni fog a világ fővárosában is lelkeket megnyerni Krisztus számára. Reményeik azonban szertefoszlottak arra a hírre, hogy Pál apostol fogolyként érkezik Rómába. Milyen biztosra vették, hogy az evangélium, ha ebben a világvárosban gyökeret ver, innen gyorsan fog terjedni minden néphez, és uralkodó hatalom lesz majd e földön! Milyen nagy volt csalódásuk! Emberi számítások ugyan csődöt mondtak – Isten szándékát azonban nem lehet megakadályozni. {AA 463.3}

Nem prédikációi, hanem Pál béklyói irányították az udvar figyelmét a kereszténységre. Mint fogoly, sok lelket szabadított meg béklyóitól, amelyekkel a bűn tartotta fogva őket. De ez nem minden; még azt is írhatta: „És többen az Úrban való atyafiak közül, bízván az én fogságomban, nagyobb bátorsággal

merik szólani az igét" (Fil. 1:14). {AA 464.1}

Hosszú fogsága alatt, Pál türelme és vidámsága, bátorsága és hite állandó prédikációként hatott. Lelkülete, amely teljesen eltért a világ lelkületétől, bizonysága volt, hogy a földinél nagyobb erő, magasabb hatalom él benne. Pál példaadása nagyobb buzgóságra intette a keresztényeket, hogy úgy képviseljék Krisztus ügyét, mint ahogy azt nyilvános munkálkodása alatt tette, s amelytől most elzárták. Így az apostol fogságának hatása érezhetővé vált; amikor látszatra erejét és használhatóságát béklyókba verték és a legkevesebbet munkálkodhatott, akkor gyűjtött be kévéket Isten csűreibe olyan földekről, amelyeket teljesen megközelíthetetlennek tartott. {AA 464.2}

Pál kétéves fogságának vége előtt elmondhatta: „A Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt." És azok közül, akik üdvözleteket küldtek a filippibelieknek, különösen kiemelte „a császár udvarából valókat" (Fil. 1:13; 4:22). {AA 464.3}

Miként a bátorság, úgy a türelem is diadalt arat; türelmes kitartás a megpróbáltatások közepette éppúgy nyerhet lelkeket Krisztus számára, mint a bátor kiállás. Az a keresztény hívő, aki veszteségek és szenvedések alatt türelmet és megadást tanúsít, sőt, ha a tántoríthatatlan hit békességével néz szembe a halállal, többet tehet az evangéliumért, mint amennyit egy hosszú élet hűséges munkájával elérhetett volna. Gyakran, amikor Isten kiragadja szolgáit munkakörükből, s az isteni gondviselést titokzatosnak találjuk, fölötte rövidlátásunk miatt búslakodunk, ez a valóságban csak azt célozza, hogy olyan munka is megvalósuljon, amelyet egyébként sohasem végeztek volna el. {AA 465.1}

Krisztus egyetlen követője se képzelje, hogy Istenért és igazságáért csak addig munkálkodhat, amíg nyilvánosan és zavartalanul teheti. Krisztus hűséges tanúit sohasem teszik félre az útból. Isten felhasználja őket egészségben és betegségben, életben és halálban. Midőn Krisztus szolgáit Sátán gyűlölködő izgatásai következtében üldözték, ha nyilvános munkálkodásukat megakasztották, sőt, még ha börtönbe vetették, vérpadra vagy máglyára vonszolták is, mindez csak azért történt, hogy az igazság annál nagyobb győzelmet arasson. Miközben ezek a hűségesek vérükkel pecsételték meg tanúbizonyságukat, lelkek győződtek meg az igazságról, akik addig kétségeskedtek, ingadoztak és álltak bátran Krisztus zászlaja alá. A mártírok vére gazdag aratást eredményezett. {AA 465.2}

Pál és munkatársai hűsége és buzgósága, úgyszintén a Krisztushoz megtértek hite és engedelmessége nehéz viszonyaik közepette megfeddi Krisztus szolgáinak mai lágymelegségét és hitetlenségét. Pál és munkatársai mondhatták volna, hogy hiábavaló munka Néró szolgáit megtérésre és Krisztusba vetett hitre felhívni, mivel rettenetes akadályokkal kell megküzdeniük. Erős ellenállásba ütköznek, súlyos kísértésekkel kell számolniuk, és ha meg is győződnének az igazságról, aligha állna módjukban engedelmeskedni. Pál

azonban nem így gondolkozott; hittel hirdette az evangéliumot ezeknek a lelkeknek, és eredménye az volt, hogy hallgatói közül néhányan engedelmességre határozták el magukat, kerüljön bármibe is. Tekintet nélkül az akadályokra és a veszélyekre, követték az igazságot; rábízták magukat Isten segítségére, hogy az elnyert világosságot másokkal is közölhessék. {AA 465.3}

Nemcsak az történt, hogy a császár házából lelkek tértek meg az igazsághoz, hanem helyükön is maradtak megtérésük után. Nem láttak okot, hogy eltávozzanak onnan, ahova a kötelesség állította őket, csak azért, mert környezetük nem volt rokon érzelmű. Az igazság ott érte őket, és továbbra is ott maradtak, hogy megváltozott életmódjuk és jellemük által új hitük átalakító erejéről tanúbizonyságot tegyenek. {AA 466.1}

Kísértésbe jössz-e, hogy a viszonyokkal mentegesd magad, amiért nem teszel bizonyságot Krisztusról? Gondolj csak a tanítványok helyzetére a császár udvarában – a császár romlottságára, az udvar elvetemültségére. El sem képzelhetünk körülményeket, amelyek kedvezőtlenebbek lennének a hitéletre, és nagyobb áldozatot követelnének, vagy több ellenállást igényelnének, mint amelyek közepette ezek hívők éltek. És mégis! Nehézségeik és veszélyeik örvényében is hűségesek maradtak. Megkísérelheti ugyan a keresztény, hogy látszólag legyőzhetetlen akadályokra hivatkozva mentegetődzik, amiért nem követi Jézust és igazságát; elfogadható mentséget azonban nem hozhat fel. Ha tudna, akkor azt bizonyítaná, hogy Isten igazságtalan, mert gyermekei elé az üdvösség olyan feltételeit szabja, amelyeknek megfelelni lehetetlen. {AA 466.2}

Aki szívből igyekszik szolgálni Istennek, alkalmat fog találni, hogy bizonyságot tegyen Róla. Nehézségek nem képeznek akadályt olyan ember előtt, aki elhatározta, hogy mindenekelőtt Isten országát és annak igazságát keresi. Azzal az erővel, amelyet a hívő imája és az írás kutatása által nyer, törekedni fog erkölcsös életre és a bűntől való szabadulásra. Miközben feltekint Jézusra, hitének megkezdőjére és bevégzőjére, aki elviselte a bűnösök ellenállását, maga is készségesen viseli el a megvetést és gúnyt. Ő pedig, akinek Igéje igazság – megígérte segítségét és kegyelmét minden körülmények között. Örökkévaló karjai ölelik át azt a lelket, aki Hozzá fordul segítségért. Biztosan nyugodhatunk oltalmában és elmondhatjuk: „Mikor félnem kellene is, én bízom te benned” (Zsolt. 56:4). Isten beteljesíti ígéreteit mindazokon, akik Benne reménykednek. {AA 467.1}

Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy követői élhetnek e világban anélkül, hogy e világból valók lennének. Ő nem azért jött, hogy részt vegyen csalóka élvezeteiben, nem azért jött, hogy szokásainak hódoljon, vagy fondorlataival éljen; Ő azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát és megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Ha a keresztény ezt a célt tartja szem előtt, akkor tiszta maradhat, bárhol legyen is. Bármilyen legyen állása, magas vagy alacsony, bárminő legyen élete, fényes vagy szerény, mindenkor hűséges kö-

telességteljesítésben fogja kimutatni az igaz hit, az igaz vallás erejét. {AA 467.2}

Nem a megpróbáltatásoktól mentesen, hanem azok kellős közepében fejlődik ki a keresztény jellem. Krisztus követőjét az ellentmondás és az ellenállás csak annál nagyobb éberségre, annál komolyabb imára készteti. Az erős kísértés, ha Isten kegyelme által kitartunk és elviseljük – türelmet, éberséget, állhatatosságot, mélységes, maradandó bizalmat eredményez. A keresztény hit diadala az, hogy képesíti követőit szenvedni, és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap öldöklik, de mégis él; hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját. {AA 467.3}

<<< vissza a 4. tanulmányhoz

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 2. kötet, 71-77. (Az egészség-Megújulás elhanyagolása-részlet; Vegyük körül szeretettel a tévelygőket)

Megújulás elhanyagolása-részlet

Fivérem és nővérem! Olyan kötelesség vár ráto k, melyet senki el nem tud végezni helyettetek. Ébredjetek a félálomból, és Krisztus éltetet ad nektek. Változtassatok életmódotokon, étrendeteken, az ivás szokásain és munkátokon. Amíg azon az úton folytatjátok, melyen évek óta jártok, addig képtelenek lesztek felismerni a szent és örökkévaló dolgokat. Lelki érzékenységetek eltompul, értelmi világotok homályba borul. Nem növekedtek a kegyességben és az igazság ismeretében, amint kiváltságotok lenne. Nem fejlődtök a lelkiekben, hanem a sötétség sűrűsödik körülöttetek. Túlságosan kaptok a vagyonszerzésen is, s az a veszély fenyeget, hogy túlerőltetitek magatokat. Mások megrövidítésére törtök, csak a magatok érdekeivel törődtök, és nem gondoltok, a mások javával, amint szeretnétek, hogy ők törődjenek veletek. Legyezgetitek magatokban az önzést, holott feltétlenül le kell azt győznötök. Tüzetesen vizsgáljátok meg szíveteket, kövessétek a csalhatatlan példaképet, s minden rendben lesz veletek. Lelkiismereteteket őrizzétek meg tisztán az Isten előtt. Mindenben dicsőítsétek az ő nevét. Rázzátok le magatokról az önzést és önszeretetet. {2T 71.1}

„Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata." Ne legyen az emberek szokása és viselkedése mértékadó. Bármily nehéz is helyzetetek, sose igyekezzetek megcsalni valakit. Az ellenség ott állt mellettetek, hogy ezzel kísértsen, s eztán sem fog békén hagyni e téren. A kereskedő keresztény lehet, megőrizheti becsületességét Isten előtt, bízva, hogy e romlott korban is megóv a gonosz hajlamoktól, mikor mindenki magának markol a má-

sok rovására. Hátrányos helyzetben vagytok, hogy növekedjetek az istenes életben. Bár szeretnétek elvetek szerint élni, mégsem támaszkodtok teljes súllyal Istenre. Túlbecsülitek korlátolt erőtöket, noha nagyon rászorultok Isten segítségére. Az erőre, mely emberben fel nem lelhető. Van kihez fordulnotok tanácsért, aki végtelenül bölcs. Az Úr hív, hogy forduljatok hozzá, majd ő gondoskodik rólatok. Ha hit által arra vetitek összes gondotokat, aki egy veréb elhullását is számon tartja, akkor nem fogtok hiába bizakodni. Ha biztos ígéreteire támaszkodtok, ha ragaszkodtok a becsületességhez, akkor Isten angyalai vesznek majd körül. Törekedjetek hittel az Úr előtt a jótettekre, s ő nem vonja vissza rólatok áldó kezét. {2T 71.2}

Ha magatokra maradnátok, hogy ti jelöljétek ki utatokat, nagyon selejtes eredményeket érnétek el, és gyorsan hajótörést szenvedne hitetek. Forduljatok minden gondotokkal, terhetekkel a terhek mindenható hordozójához. De egy foltot sem tűrjetek meg, mely beszennyezné keresztény jellemeteket. A nyereség kedvéért soha, de soha ne ejtsetek foltot a mennyei feljegyzéseken, melyet az egész angyalsereg, sőt a maga érdekeit nem tekintő Üdvözítő is lát; sem a másé kívánásával, sem zsugorisággal, sem önzéssel, sem csalással. Bár ezek hasznot hajtanak konyhátokra, ameddig ez a világ lát, a menny szemszögéből tekintve mégis kimondhatatlan, pótolhatatlan veszteséggel jár. „Isten nem azt nézi, amit az ember." Ha lankadatlanul Istenben bízunk, biztonságban leszünk, nem kell szüntelenül rettegnünk a jövő bajaitól. Egyszeriben megszűnnek e felesleges gondok s aggodalmak. Hisz van Atyánk a mennyben, aki gondot visel gyermekeiről, aki elégségessé akarja, és fogja is tenni kegyelmét a szükség bármely idején. Ha mi vesszük kezünkbe ügyeink intézését, ha tulajdon eszünkre támaszkodunk eredményességért, komoly okunk lesz aggodalomra. Akkor várhatjuk, hogy veszedelem és veszteség ér, mert biztosan utol fog érni. {2T 72.1}

Isten elvárja, hogy teljesen adjuk neki magunkat. Amikor a halandó bűnösök Megváltója fáradozott, és szenvedett értünk, akkor ő megtagadta magát. Egész élete egyetlen, örökös fárasztó munka és nélkülözés volt. Ha úgy akarta volna, könnyű körülmények közt, bőségben tölthette volna földi életét. Megszerezhette volna magának az élet összes élvezetét és örömét. Mégsem ezt választotta; nem kereste a maga kényelmét. Nem földi kielégülésre tört, hanem, hogy jót tegyen, s megóvja az embereket a szenvedéstől, hogy segítsen a leginkább segítségre szorulókon. Urunk mindvégig állhatatos maradt. A mi békességünkért érte őt utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást. Hiszen nekünk ítélték meg a keserű poharat; a mi bűneink elegyítették azt össze. Drága megváltónk azonban elvette ajkunktól a kelyhet, s maga ürítette ki. S a keserű pohár helyett a bűnbocsánat, áldás és üdvösség kelyhét nyújtja nekünk. Jaj, mily kimondhatatlan áldozat volt ez! Milyen szeretet, mily csodálatos, páratlan szeretet is ez! Miután mindezt a szenvedést elviselte értünk, mi talán riadjunk vissza, hogy elviseljük a ránk háruló kicsiny próbákat? Szerethetjük-e Krisztust, ha nem vagyunk hajlandók felvenni keresztünket? Kívánkozhatunk-e vele lenni a dicsőségben, ha a

bíróságtól a Kálváriáig sem követjük őt? Ha Krisztus bennünk a megdicsőülés reménye, akkor úgy járunk majd, amint ő járt. Követni fogjuk mások áldására áldozott életét; akkor iszunk a kehelyből és megkeresztelkedünk a keresztséggel; a Krisztus kedvéért jókedvvel elviseljük az odaadás, próba, lemondás életét. A menny így is olcsónak tűnik majd, ha mégakkora áldozatot hozunk is érte. {2T 72.2}

Vegyük körül szeretettel a tévelygőket

Az Úr közölte velem, hogy bár J. testvérnő, K. testvér és testvérnő helytelenségeket vettek észre egyesekben, mégsem igyekeztek kiküszöbölni azokat, mégsem siettek a segítségre szorulók megsegítésére. Nagyon magukra hagyták őket, távol tartották őket maguktól, s azt képzelték, hogy hiába próbálnak tenni értük valamit. Ez azonban tévedés. Így ők is hibát követnek el magatartásukkal. Krisztus mondta: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre." Az Úr azt akarja, hogy segítsük a leginkább segítségre szorulókat. Bár észrevettétek mások tévedéseit és helytelenségeit, mégis elzárkóztatok előlük, s önzőn csak magatok örvendeztetek az igazságnak. Isten nem hagyja jóvá, ha így örülünk az igazságnak, és nem segítjük, erősítjük azokat, akiknek támogatásra van szükségük. Nem vagyunk egyformák, és nem mindnyájunkat neveltek helyesen. Sokaknak hiányos a nevelése. Némelyek lobbanékony természetet örököltek, és gyermekkorukban sem neveltek őket önuralomra. Ezzel a tüzes természettel gyakran irigység és féltékenység is párosult. Mások más területeken hibáznak. Van, aki nem becsületes a dolgaiban; túljár az emberek eszén pénzügyekben. Mások odahaza zsarnokoskodnak – szeretnek parancsolgatni. Távolról se kifogástalan az életük. Csapnivaló volt a nevelésük. Nem tanították meg őket, hogy bűnt követnek el, ha szabadjára engedik alantas vonásaikat. Ezért a bűn nem tűnik előttük végtelenül gonosznak. Megint mások, kiknek nevelése kevésbé volt hiányos, akiket jobban fegyelmeztek, azok kevésbé visszataszító jellemet alakítottak. A fiatalkori nevelés nagyon kihat a keresztény életére, vagy a jó, vagy a rossz irányban. {2T 73.1}

Jézus, a védőügyvédünk, ismeri körülményeinket, s aszerint bánik velünk, ami világosság rendelkezésünkre állt, s amilyen körülmények között éltünk. Némelyeknek sokkal rendezettebb az élete, mint másoknak. Míg egyesek szüntelenül elkínzottak, szenvednek, és bajban vannak jellemük boldogtalan vonásai miatt, mert harcot kell vívniuk belső ellenségeikkel és romlott természetükkel – másoknak fele annyi ellen sem kell küzdeniük. Csaknem mentesen élik életüket a nehézségektől, melyek alatt kevésbé szerencsés testvéreik nyögnek. Sok esetben fele nehézségekkel sem kell megküzdeniük, hogy győzzenek és keresztény életet éljenek, mint az előbb említett szerencsétleneknek. Legtöbbször rossz színben tűnnek fel, másrészt ez utóbbiak sokkal jobbnak látszanak, mert ez nekik a természetes. Fele vesződségük sincs, hogy őrködjenek,

és szolgává tegyék testüket, mégis a szerencsétlenebb természetűekkel, a rosszul neveltekkel vetik össze életüket, és hízelegnek maguknak a különbséggel. Csámcsognak a szerencsétlenek botlásain, tévelygésein s helytelenségein, de a helytelenségeken rágódáson kívül semmi felelősséget sem éreznek az ügyben, sőt, elkerülik azok elkövetőit. {2T 74.1}

Mivel családotok fontos helyet tölt be a gyülekezetben, nagyon szükséges vállalnotok a felelősségeket Nem mintha azokét kellene átvennetek, akik maguk is jól el bírják viselni terhüket, sőt, másoknak is segíteni tudnának. Inkább a legjobban segítségre szorulóknak segítsetek. A kevésbé kedvező körülmények közt élőkön, a tévelygőkön, a hibák elkövetőin, akik talán meg is sértettek, s végsőkig próbára tették türelmeteket. Jézus épp ezeken szánakozik, mert az ellenfélnek nagyobb hatalma van rajtuk, s úton-útfélen visszaél gyönge pontjaikkal. Akiket a legkiszolgáltatottabbak oldalukon sebez meg nyilaival, Jézus épp ezekre összpontosítja segítő erejét s könyörületét. Mikor megkérdezte, hogy ki szeret legjobban, Simon azt felelte, hogy akinek a legtöbbet bocsátott meg. Így van ez ma is. Jézus nem kerülte el a gyöngét, szerencsétlent és tehetetlent, hanem segített a leginkább rászorulókon. Nem korlátozta munkásságát az értelmesebb és kifogástalanabb emberekre, a szerencsétlenek rovására. Nem érdekelte, kellemesebb lesz-e neki a legszegényebbek és legínségesebbek társasága. Hanem az ilyenek barátságát kereste – Izráel házának elveszett juhaiét. {2T 75.1}

Ezt a kötelességeteket hanyagoltátok el. Régen is, most is húzódoztok a kellemetlen felelősségektől. Nem mentetek el a tévelygőkhöz. Nem viseltétek szíveteken őket szeretettel és őszinte érdeklődéssel, nem barátkoztatok velük. Nem él bennetek a krisztusi megbocsátás lelkülete. Pontos mértéket állítotok fel, melyet meg kell ütniük, mielőtt rájuk vetnétek szeretetetek palástját. Senki se várja, hogy elkendőzzétek a bűnt, hanem hogy azt a szánakozó szeretetet tanúsítsátok a tévelygők iránt, melyet Urunk tanúsít irántatok. {2T 75.2}

A legelőnyösebb helyen álltok, hogy kifejlesszétek keresztény jellemeteket. Nem szorít fojtogató ínség, sem kín és kétségbeesés, engedetlen, lázadozó gyermekeitek miatt. Családotokban nem éktelenkedik engedetlen hang. Megvan mindenetek, amit szívetek kívánhat. Ám a kedvező körülmények dacára is vannak hibáitok, ballépéseitek, s elég legyőzni való bennetek, hogy szabaduljatok a lelki gőgtől, önzéstől, elhamarkodott ítéletektől, féltékenységtől és gonosz gyanúsítástól. {2T 76.1}

K. testvérben nincs meg a rosszat mondás bűne, mint sokakban, mégsem szeret segíteni a segítségére szorulónak. Önző a természete. Szereti otthonát, szereti a csöndet, a békét, a gondoktól, bajoktól, próbáktól mentes napokat, – vagyis a maga kedvére szeret élni. Nem vállalja a felelősségeket, melyeket pedig a menny rótt ki rá. Kerüli a kellemetlen kötelességeket, és begombolkozik a csöndes életbe. Elég bőkezű az adakozásban, de ha meg kell tagadnia magát, hogy valamely szükséges jót tegyen, mikor igazán áldozatot kellene hoznia, e téren kevés a tapasztalata, holott erre is szert kell tennie. {2T 76.2}

Attól tart, hogy ha segíteni merészel a tévelygőkön, akkor jobbról-balról vádolni fogják. „Tartozunk pedig az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Mindenikünk a felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. Mert Krisztus sem magának kedveskedett, hanem amint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám." Aki részt vesz e magasztos mentésben, segítsen a Sion szoknyájába kapaszkodókon. Ne taszítsák el a kapaszkodót, ne lökjék el szívtelenül, anélkül, hogy segítenének győzedelmeskedniük, s felkészülni az ítélet napjára. De ne ám! Amíg ott bégetnek a nyáj körül, erősítsük őket a lehető legjobb bátorítással és támogatással. Családotokban merev szabályok és elképzelések élnek, amelyek nem húzhatók rá mindenki esetére. Hiányzik belőletek a szeretet, gyöngédség és szánalom azok iránt, akik alig vonszolják lábukat. Ez a lelkület annyira hatalmába kerített, hogy sorvadoztok a lelkiekben, ahelyett, hogy virágoznátok az Úrban. Szeretetteket, igyekezeteteket, aggodalmatokat kizárólag a családotokra és rokonaitokra fordítjátok. De azzal már nem gondoltok, hogy a körülöttetek élők után nyúljatok, legyőzzétek vonakodásotokat, s a körötökön túl máson is segítsetek. Csak a magatokéit eszményesítitek, azon túl magatokba gombolkoztok. Bárcsak az Úr megmentene engem és enyéimet – eddig ér felelősségérzetetek. Holott e lelkületnek ki kell halnia, mielőtt virágzóvá lehettek az Úrban; mielőtt lelki fejlődésnek indulnátok; mielőtt a gyülekezet növekedni kezdene; mielőtt az Úr megnövelné az üdvösségre rendeltek számát. {2T 76.3}

Mindnyájan megalkudtatok a másokért fáradozástokban. Változtatnotok kell hát tevékenységetek körén. Az Úr szemében rokonaitok sem értékesebbek, mint bármely szegény, akinek megmentésre lenne szüksége. Láb alá kell taposnunk hajlamainkat, önzésünket, s azt az önfeláldozás és önzetlen jótékonyság lelkületét megtestesítenünk életünkben, mely Jézusban élt, mikor a földön járt. Viseljük szívünkön rokonainkat, de ne tűrjük, hogy rájuk korlátozzuk igyekezetünket, mintha Jézus csak az ő üdvözítésükért jött volna. {2T 77.1}

Bizonyságtételek, 8. kötet, 286-289. (Isten hamis és igaz ismerete-részlet)

Krisztus nyilatkoztatja ki Istent {8T 286}

Amit az embernek szükséges tudnia, vagy amit meg tud érteni Isten felől, mindazt Fiának életében és jellemében jelentette ki. {8T 286.1}

„Istent soha, senki nem látta. Az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki." (János 1:18) {8T 286.2}

Krisztus emberi természetet vett magára, és eljött, hogy egy legyen az emberiséggel, egyúttal kinyilatkoztassa mennyei Atyánkat a bűnös embereknek. Urunk minden vonatkozásban hasonló lett testvéreihez. Testté lett éppúgy, mint mi vagyunk. Megéhezett, megszomjazott, elfáradt. Evett, hogy éljen, aludt, hogy

felfrissüljön. Osztozott az ember sorsában, mégis Isten ártatlan Fia maradt. Idegen és zarándok volt a földön. A világban élt, de nem volt a világból való. Kísértéseknek és próbáknak volt kitéve, mint a mai férfiak és nők, mégis bűntől szabadon élt. {8T 286.3}

Gyöngéd, szánakozó, szeretetteljes és mindig figyelmes volt mások iránt. Hűen képviselte Isten jellemét, és szüntelenül lekötötte őt Isten és az emberek szolgálata. {8T 286.4}

„Az ige testté lett, és közöttünk lakott… teljes volt kegyelemmel és igazsággal." (14. vers) {8T 286.5}

„Megjelentettem a te nevedet – mondta – az embereknek, akiket e világból nekem adtál…" „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szerettél." (János 17:6,26) {8T 286.6}

„Szeressétek ellenségeiteket – mondta nekik – áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, tegyetek jót azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket, hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai", „mert Ő jótevő a háládatlanokkal és gonoszokkal", „aki felhozza az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak." „Legyetek azért irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas." (Máté 5:44,45; Lukács 6:35,36) {8T 286.7}

A kereszt dicsősége {8T 287}

Az Isten ember iránti szeretetének kijelentése a kereszt köré csoportosul. Ember nyelve nem fejezheti ki, ember tolla le nem írhatja, ember értelme föl nem foghatja a kereszt teljes jelentőségét. Ha föltekintünk a Kálváriára, nem mondhatunk mást, minthogy „úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." {8T 287.1}

A bűneinkért megfeszített Krisztus, a halottaiból feltámadott Krisztus, a mennybe ment Krisztus: ez az üdvösség tudománya, amelyet tanulnunk és tanítanunk kell. {8T 287.2}

„Aki mikor Isten formájában volt, nem tekintette Istennel való egyenlőségét olyannak, amihez feltétlenül ragaszkodjék. Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig." (Filippi 2:6–8) {8T 287.3}

„Ki az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki föl is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is éltünk." „Ő mindenképp üdvözítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettük." {8T 287.4}

„Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt." (Róma 8:34; Zsidókhoz 7:25; 4:15) {8T 287.5}

Itt van a végtelen bölcsesség, végtelen szeretet, végtelen méltányosság, vég-

telen kegyelem – „Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége.” (Róma 11:33) {8T 287.6}

*****

Minden áldást Krisztus ajándékán keresztül nyerünk el. Ezen az ajándékon át áramlik hozzánk napról-napra az Úr jóságának meg nem szűnő árja. Ezen át részesülünk a színpompás, édes illatú virágokban, hogy örvendezzünk nekik. Krisztus teremtette a napot és holdat; egy eget ékesítő csillag sincs, melyet ne Ő teremtett volna. Egyetlen falat étel sem kerül asztalunkra, melyró1 ne Ő gondoskodott volna, hogy éhen ne vesszünk, Krisztus pecsétje ott áll valamennyin. Ez a kimondhatatlan ajándék: Isten egyszülött Fia, Ő lát el bennünket mindennel. A kereszthez szegezték Őt, hogy ezek az adományok Isten teremtményeihez folyhassanak. {8T 287.7}

*****

Éden kertjében az élet fájának gyümölcse természetfölötti jó tulajdonságokkal bírt. Aki evett a fáról, örök élete volt. Gyümölcse a halál ellenszere volt. Levelei tartották fenn az életet és a halhatatlanságot. De az ember engedetlensége miatt belépett a világba a halál. Ádám evett a jó és gonosz tudásának fájáról, a gyümölcsből, amelyhez nem volt szabad hozzányúlnia. Az engedetlenség megnyitotta fajunkra a nyomorúság zsilipjeit. {8T 288.1}

A bűnbeesés után a mennyei gazda átültette az élet fáját a mennyei paradicsomba, de ágai áthajolnak a falon a lenti világba. A Krisztus vérén történt megváltás jóvoltából még mindig ehetjük életadó gyümölcsét. {8T 288.2}

Krisztusról olvashatjuk: „Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága.” Krisztus az élet forrása. A Krisztus iránti engedelmesség életadó hatalom, mely megvidámítja a lelkeket. {8T 288.3}

Ő jelenti ki: „Én vagyok az életnek ama kenyere; aki hozzám jő semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” „Amint elküldött engem az élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam… A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek, melyeket szólok néktek, lélek és élet.” „A győzőnek enni adok az élet fájáról, amely Isten paradicsomának közepette van.” (János 6:35, 57–63; Jelenések 2:7) {8T 288.4}

„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1János 3:1) {8T 289.1}

Az ismeret, mely átalakít {8T 289}

Istennek Krisztusban kinyilatkoztatott ismerete az a tudás, melyet minden megmentettnek el kell sajátítania. Ez a tudás alakítja át az ember jellemét. Ha befogadjuk ezt, Isten újjáteremt bennünket az ő képmására. Egész lényünknek Istentó1 származó lelki erősséget ad. {8T 289.2}

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak

Lelkétől." (2Korintus 3:18) {8T 289.3}

Üdvözítőnk magáról mondta: „Megtartottam Atyám parancsait." „Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek neki kedvesek." (János 15:10; 8:29) Isten azt akarja, hogy követői úgy éljenek, mint Jézus, mikor emberi természetben élt. Isten ereje által olyan tisztán és nemesen kell élnünk, mint az Üdvözítő. {8T 289.4}

Pál mondja: „Meghajtom térdemet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön. Hogy adja meg néktek az ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának. És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjetek Isten egész teljességéig." (Efézus 3:14–19) {8T 289.5}

<<< vissza az 5. tanulmányhoz

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 1. kötet, 290-302. (Bölcselkedés és hiú ámítás)

Tudtomra adták, hogy őrizkedjünk minden oldalon, s fáradhatatlanul álljunk ellene Sátán hízelgéseinek s csapdáinak. A világosság angyalának tetteti magát, ezreket csal meg, s vezet fogságba. Hallatlanul kihasználja az emberi ész tudományát. Ide lopódzik be észrevétlenül, akár a kígyó, s rontja meg Isten munkáját. Krisztus csodáit és tetteit az emberi ügyesség és hatalom eredményének tünteti fel. Ha nyíltan, arcátlanul támadná a kereszténységet, az a keresztényt kétségbeesetten és gyötrődve Megváltója lábához hozná; erős s hatalmas szabadítója megfutamítaná a vakmerő ellenséget. A világosság angyalának adja ki magát, és az értelemre hat, hogy elcsalogasson az egyetlen biztonságos és igaz ősvényről. A koponyatan, lélektan, bűvölés tudományágai olyan utak, melyeken közvetlenül nemzedékünkhöz jön, és hatalommal működik. Ez jellemzi mesterkedését a próbaidő lezárta előtt. {1T 290.1}

2Thessalonika 2:8–12 „Akkor meg fog jelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével, akinek eljövetele a sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival. És a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak. Hogy kárhoztassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak,

hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban." {1T 290.2}

Sátán e tudományokon keresztül észrevétlenül beosont, ezrek gondolkozását mérgezi meg, hitetlenségre vezetve őket. Nagyon kedveli, hogy e tudományok széles körében terjednek. E tervet maga fektette le, hogy behatolhasson a gondolatokba, s úgy vezethesse őket, ahogy neki tetszik. Míg azt hiszik, hogy az egyik ember gondolatai oly csodásan hatnak a másikra, Sátán készen áll, behízelgi magát, jobbról is, balról is támad. Míg rajongói egekig dicsérik e tudományokat, a nagy és jó tettek miatt amelyeket, szerintük véghezvittek, magát Sátánt melengetik és dicsőítik, aki mindenféle feltűnő tettel, szemfényvesztő jellel és csodával, meg mindenféle gonosz csábítással lép közbe. Az angyal így szólt: „Figyeljétek hatását. A Krisztus és Sátán közötti vita még nem ért véget." Sátánnak ezt a tudományokon át történő, belépését jól tervezte ő ördögi felsége. Végül ezrek gondolkodásában fogja elpusztítani a Krisztusba, mint felkentbe, Isten Fiába vetett igaz hitet. {1T 290.3}

Felhívták figyelmemet Istennek Mózesen át megnyilvánuló hatalmára. Mikor az Úr a fáraóhoz küldte őt, Sátán tudta dolgát, és tettre készen várt. Nagyon jól tudta, hogy Isten választotta ki Mózest, hogy letörje a szolgaság igáját Izráel gyermekeiről, és hogy küldetése előre vetítette Krisztus első eljövetelének célját – megtörni Sátán emberiségen gyakorolt hatalmát s megszabadítani azokat, akiket ez a hatalom fogollyá tett. Sátán tudta, hogy amikor Krisztusnak meg kell jelennie, hatalmas tetteket és csodákat fog véghezvinni, bizonyítani a világ előtt hogy az Atya küldte őt. Reszketett hát a hatalmáért. Tanácsot tartott angyalaival. mit tegyen, hogy elérje kettős szándékát. 1. Megsemmisíteni Istennek szolgája, Mózes által végzett tettei hatását, eszközein át való működéssel, és meghamisítani Isten terveit; 2. A bűvészeken át végzett tetteivel hasson, mely hatás éreztetni fogja magát korszakokon át, s elpusztítja sokak értelmében a hatalmas csodákba vetett igaz hitet, melyeket Krisztus fog véghezvinni, mikor e világra jön. Tudta, hogy hatalma megsínyli, mert a nemzetek feletti hatalma Krisztus alá lesz vetve. Mózes Isten hatalma által tett csodákat a fáraó előtt, meggyőzni a fáraót, hogy a mindenható VAGYOK küldte őt, megparancsolni a fáraónak eressze szabadon Izráelt, hogy neki szolgáljanak. {1T 291.1}

A fáraó hívatta a varázslókat, hogy végezzék bűvölésüket. A bűvészek sem egyedül a maguk tudományára támaszkodtak, hanem istenük, az ördög hatalmára, aki lángésszel vitte véghez ámító tetteit – Isten csodáinak utánzását. De itt is megmutatkozott Isten hatalmának felsőbbsége. Mert Sátán varázslóinak nem engedte meg az összes csodák utánzását, melyeket Isten Mózes által tett. A varázslók botja kígyóvá látszott válni. De Áron botja elnyelte azokat. Miután a varázslók megkísérelték előbűvölni a tetveket, képtelenek voltak erre, el kellett ismerniük Isten hatalmát a fáraó előtt, mondván: „Ez az Isten ujja." Sátán a varázslókon át működött, hogy megkeményítse a zsarnok fáraó szívét Isten hatalmának megnyilvánulásai ellen. Meg akarta ingatni Mózes és Áron hitét küldetésük isteni eredetében, s akkor az ő eszközei, a varázslók győznének. Sátán nem

akarta, hogy Izráel népe kiszabaduljon az egyiptomi szolgaságból, hogy Istent szolgálhassák. A varázslók nem tudták előbűvölni a tetvek csodáját, nem tudták többé lemásolni Mózest és Áront. Isten nem tűrte, hogy Sátán előre haladjon, s a varázslók magukat sem tudták megóvni a csapásoktól. „És az írástudók nem állhatnak Mózes előtt a fekélyek miatt; mert fekély volt az írástudókon s mind az Egyiptombelieken." {1T 292.1}

Isten hatalma itt elvágta az utat, melyen át Sátán működött, s azokkal is éreztette hatalmát, akiken át a Sátán működött. Elég bizonyíték állt a fáraó rendelkezésére, hogy, ha akar, higgyen. Mózes Isten hatalma által cselekedett, viszont a varázslók nem pusztán a maguk, hanem istenük – az ördög – hatalmával, aki lángésszel végezte ámítását, Isten tetteinek hamisítását. {1T 292.2}

Amint közeledünk az idő végéhez, Sátán csalásai sokkal könnyebben hatnak az ember értelmére. Rávesz félrevezetett halandókat, hogy általános elvek segítségével magyarázzák meg Jézus tetteit és csodáit. Sátán mindig is nagyravágyó volt hogy hamisítsa Krisztus tetteit, és megalapozza a maga hatalmát és jogcímét. Többnyire nem nyíltan és tolakodóan teszi ezt. Sátán ravasz, és tudja, hogy leghatalmasabban úgy valósíthatja meg célját a szegény, elesett ember előtt, ha a világosság angyalának adja ki magát. Sátán szépséges alakjában jött Krisztushoz a pusztában – inkább királyhoz, mint bukott angyalhoz hasonlóan – szentírásszöveggel az ajkán. Szenvedő üdvözítőnk szentírásszöveggel állt ellene. Sátán kihasználta Krisztus gyöngült szenvedő állapotát, az emberi természet magára öltését. {1T 293.1}

Olvassátok Máté 4:8–11-et. „Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét. És monda neki: Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj. Ekkor elhagyá őt az ördög. És ismét angyalok jövének hozzá, és szolgálának néki." {1T 293.2}

Sátán a legvonzóbb színekkel ecsetelte Krisztus előtt a világot. Célzott, hogy nem kell annyit szenvednie, ha el akarja nyerni a föld országait. Sátán lemondana összes jogáról. Krisztusnak nem kellene mást tennie, csak imádni őt. Sátán elégedetlensége a mennyben kezdődött, mert nem lehetett a legelső, a legfőbb parancsnok, Istennel egyenlő, Jézusnak felettese. Fellázadt, elvesztette tisztjét. Kiűzték a mennyből azokkal, akik egyetértettek vele. A pusztában azt remélte, hogy a legyöngült, szenvedő Krisztus fölé kerekedhet, és elnyeri tőle a hódolatot, amelyet nem tudott elnyerni a mennyben. Jézus azonban legyöngülten s kimerülten sem hódolt be Sátán kísértéseinek, pillanatra sem. Hanem kimutatta fennsőbbségét, és tekintélyével élt, mikor távozásra szólította Sátánt; Sátánnak távoznia kellett. Ezek után arra összpontosította figyelmét, hogy mint érhetné el célját, és kapja meg az emberektől a hódolatot, melyet megtagadtak tőle a mennyben, és Jézus a földön is megtagadott tőle. Ha sikerült volna kísértésbe hozni Krisztust, a megváltás terve romba dőlt volna; sikerült volna kilátástalan nyo-

mort hozni az emberiségre. De amit nem tudott elérni Krisztussal, elérte, mikor az emberre támadt. {1T 293.3}

Ha Sátán annyira el tudja ködösíteni, és félrevezetni a halandó értelmét, hogy azt képzeljék, hogy nagy és nemes tettek végzéséhez szükséges erővel születtek, akkor többé nem támaszkodnak Istenre, hogy megtegye értük, amire véleményük szerint maguk is képesek. Akkor nem ismerik el a felső hatalmat. Nem dicsőítik többé Istent, amit pedig elvár, és ami megilleti, ha mindenható és kiválóan fenséges. Sátán ezzel eléri célját és diadalt ül, mert a bukott ember önhitten magát magasztalja, mint ő magasztalta magát a mennyben, amiért ki is űzték. Tudja, hogy ha az embernek fejébe száll a dicsőség, romlása olyan elkerülhetetlen, mint az övé volt. {1T 294.1}

A pusztában Sátán nem tudta kísértésbe ejteni Krisztust. A megváltás terve megvalósul. Krisztus megfizette a roppant árat az ember megváltásáért. Sátán most igyekszik lerontani a keresztény reménység alapját; oly utakra terelni az ember értelmét, hogy ne váljon javukra a nagy áldozat, s meg se mentse őket. Mindenféle gonosz csábítással arra venné rá a bukott embert, hogy azt képzelje, hogy nagyon jól meglesz az elfedezés nélkül is, nem kell függnie a megfeszített és feltámadt Üdvözítőtől; hogy saját érdemei jogosulttá teszik őt Isten kegyére. Majd aláássa az ember Bibliába vetett bizalmát. Jól tudja, hogy ha ez sikerül, és el tudja pusztítani a Bibliába vetett hitet, ami leleplezi, és megbélyegzi őt, akkor semmitől sem kell tartania. Belopja az emberek gondolkodásába a tévhitet, hogy személyes ördög nem létezik, és akik ezt elhiszik, nem törekednek ellenállni, és küzdeni az ellen, ami, szerintük nincs is. Így a szegény, vak halandók végül is elfogadják a vezér igét: „Ami van, jól van." Nem ismernek el szabályokat útjuk megítélésére. {1T 294.2}

Sátán sokakat arra a hitre vezet, hogy Isten imádása hasztalan és külsőség csupán. Jól tudja, mennyire elengedhetetlen az elmélyedés és ima, Krisztus követői ébrentartásához, s hogy így ellenállhassanak ravaszságának és ámításának. Ezzel a csapdával eltereli a figyelmet a fontos lelki gyakorlatokról, hogy az ember ne támaszkodjék segítség végett a hatalmas Istenre, s ne nyerjen erőt tőle a gonosz támadásainak visszaverésére. Felhívták figyelmemet Isten ősi népének buzgó, hathatós imáira. – Illés hozzánk hasonló (gyarló) ember volt. Buzgón könyörgött. – Dániel naponta háromszor imádkozott Istenhez. A buzgó könyörgés kihozza Sátánt a sodrából, mert tudja, hogy csatát veszít. Dánielt jobban kedvelték, mint a fejedelmeket és kormányzókat, mert kitűnő lelkület lakott benne. A bukott angyalok vádoló serege irigységre és rossz akaratra bujtotta fel a kormányzókat és fejedelmeket. Gondosan szemmel tartották, hogy ürügyet találjanak ellene, amit jelenthetnének a királynak, de semmit sem találtak. Ekkor Sátán és eszközei Dániel Isten iránti hűségét igyekeztek pusztulása okává tenni. Gonosz angyalok tervet eszeltek ki, melyet eszközei készségesen nyélbe is ütöttek. {1T 295.1}

A király mit sem tudott Dániel elleni szándékuk gonoszságáról. Dániel ismerte a király rendeletét, mégis leborult Isten elé a Jeruzsálem felé nyíló ablaknál.

Oly fontosnak tartja az Isten előtti könyörgést, hogy inkább feláldozza életét, mintsem lemondjon róla. Amiért Istenhez imádkozott, oroszlánok barlangjába vetették. A gonosz angyalok eddig elérték céljukat. Dániel azonban tovább imádkozik az oroszlánok barlangjában. Elfeledte-e Isten Dánielt a veremben? Eltűrte-e, hogy az oroszlánok felfalják? Dehogy tűrte! Jézus – a menny hatalmas parancsnoka – elküldte angyalát, bezárta az éhes oroszlánok száját, nehogy bántsák Isten imádkozó emberét, így teljes volt a béke az ijesztő barlangban. A király tanúja volt Dániel megmentésének, kihozatta, és tisztséggel halmozta el. Sátán és angyalai vereséget szenvedtek, és dühöngtek. A felhasznált eszközöket azon a borzasztó módon ítélték pusztulásra, mint amelyet Dániel halálára terveztek. {1T 295.2}

A hitből fakadó ima a keresztény nagy erőssége, s egész bizonyosan győz Sátán ellen. Ezért sugallja az ördög, hogy semmi szükségünk az imára. Irtózik szószólónk, Jézus nevétől, s amikor hozzá fordulunk segítségért, Sátán serege megriad. Ha elhanyagoljuk a könyörgést, Sátán malmára hajtjuk a vizet, mert könnyebben elhisszük hazug csodáit. Amit nem sikerült elérnie Krisztus megkísértésével, sikerül neki, mikor az ember elé viszi ravasz kísértéseit. Néha szépséges fiatal személy vagy gyönyörű árnyék alakjában közeledik. Gyógyít, s a félrevezetett halandók az emberiség jótevőjeként imádják. A koponyaalaktalant és bűvölést nagy becsben tartják. Hasznosak ezek a maguk helyén, de Sátán kisajátítja, és leghatalmasabb eszközeiként használja az emberek félrevezetésére s elpusztítására. Furfangjait s ámításait mennyből származóként fogadják, és ezrekben pusztítják el a hitet Sátán leleplezőjében, a Bibliában. Itt éri el Sátán az imádatot, ami ördögi fensége szája íze szerinti. Ezrek beszélnek vele, ezrek nyerik utasításaikat ettől az ördögistentől, s ezrek követik tanításait. A világ sohasem volt annyira romlott, noha azt mondják, hogy igen sokat javít rajta a lélektan és bűvölés. Sátán ezeket használja az erény pusztítására, s a spiritizmus alapjainak lerakására. {1T 296.1}

Kolossé 2:8-ra irányították figyelmemet, ami különösen vonatkozik a jelenkori, a testtől független lélek mellett kardoskodó tanításra: „Meglássátok hogy senki ne legyen, aki benneteket félrevezet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, és nem Krisztus szerint való." Tudomásomra adták, hogy ezreket tettek tönkre, kergettek hitetlenségbe a koponyatan és az állati delejesség bölcseletével. Ha a gondolkodás ebbe a vágányba siklik, csaknem bizonyosan elveszti egyensúlyát, és ördögi lélek irányítása alá kerül. Hamis tanítás tölti be a szegény halandók gondolkodását. Azt képzelik, hogy bennük van nagy tettek elvégzésére képesítő hatalom, ezért nem tartják szükségesnek a mennyei erőt. Elveik és hitük emberi hagyományokon és a világ elemein alapul, nem pedig Krisztuson. Erre a világnézetre nem Jézus tanította őket. Tanításaiban nincs semmi efféle. Nem magukra, nem a bennük rejlő hatalomra irányította a szegény halandók gondolatait. Mindig Istenre, a mindenség teremtőjére terelte figyelmüket, mint erejük és bölcsességük forrására. Különleges figyelmeztetés

szól hozzánk a 18. versben: „Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván az alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, amelyeket nem látott, olyanokat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével” (érzékies gondolkodásával). {1T 297.1}

A lélektől független test bölcseletének, a spiritizmus-féleségek tanítói nyájas, elbűvölő modorral jönnek, hogy félrevezessenek titeket. Ha hallgattok meséikre, az igazságos tettek ellensége elámít, és elkerülhetetlenül elvesztitek jutalmatokat. Ha egyszer a főcsaló káprázta tó befolyása legyőz, és a méreg bennetek lesz, a halálos hatás beszennyezi és kiöli Krisztusba, mint Isten Fiába vetett hiteteket. Nem támaszkodtok többé nevének érdemére. Akiket ez a tanítás félrevezet, azokat Sátán ámításai kiforgatják örökségükből. Tulajdon érdemeikre támaszkodnak, alázatoskodnak, sőt, készek áldozatokat is hozni. Lealacsonyítják magukat, és átadják gondolkodásukat a legnagyobb ostobaságban hívésnek, elfogadják a legképtelenebb elgondolásokat azoktól, akiket megholt barátaiknak tartanak. Sátán annyira megvakítja őket, annyira megrontja ítélőképességüket, hogy észre sem veszik a gonoszt. Követik az utasításokat, amelyek állítólag megholt barátoktól jönnek, akik most angyalok egy magasabb életformában. {1T 297.2}

Sátán kiválasztotta a legbiztosabb, leglenyűgözőbb csalást, amely megragadni hivatott, azok képzeletét, akiknek elhunyt szeretteik vannak. Gonosz angyalok öltik magukra a holt rokonok alakját, hivatkoznak életük eseményeire, és utánozzák meghalt szeretteik tetteit. Így vezetik a holtak rokonait arra a hitre, hogy meghalt kedveseik körülöttük lebegő és velük érintkező angyalok lettek. Ezeket azután bizonyos fokig bálványozzák, és nagyobb súlyt fektetnek arra, amit ezek mondanak, mint Isten szavára. A meghalt barátoknak tartott gonosz angyalok azután vagy teljesen elvetik – üres meseként – Isten szavát, vagy ha az illik legjobban tervükbe, kiválasztják a Krisztusra és a mennybe vezető útra vonatkozó életbevágó részeket, és Isten szavának világos megállapításait, majd megváltoztatják, hogy megfeleljen romlott természetüknek, és tönkretegye az embereket. Aki kellően figyelembe veszi Isten szavát, ha akar, meggyőződhet e lélekpusztító csalás természetéről. Isten igéje félreérthetetlenül kijelenti, hogy „a halottak nem tudnak semmit.” Prédikátor 9:6–7. „Az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé; mivelhogy emlékezetük elfelejtetett. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik.” {1T 298.1}

Félrevezetett halandók gonosz angyalokat imádnak, meghalt barátaik lelkének tartva őket. Isten igéje félreérthetetlenül kijelenti, hogy a halottaknak soha többé nem lesz részük abban, ami a nap alatt történik. A spiritiszták viszont azt állítják, hogy a halottak mindent tudnak arról, ami a nap alatt végbemegy; érintkeznek földön élő barátaikkal, értékes értesüléseket közölnek, s csodákat tesznek. Zsoltár 115:17. „Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, akik alászállnak a csöndességbe.” Sátán a világosság angyalaként jelenik meg,

és mindenféle hamis csoda kíséretében működik. Aki fel tudta vinni Isten Fiát – mikor kevéssel volt kisebb az angyaloknál – és letenni a templom tetejére, és az igen magas hegycsúcsra, hogy megmutassa neki a föld országait, az gyakorolni tudja hatalmát az emberi családon, akik sokkal kevésbé erősek és bölcsek, mint Isten Fia volt, még mikor emberi természetet öltött is magára. {1T 298.2}

A mai elfajult korban Sátán uralkodik azokon, akik eltávolodnak az igazságtól, s az ő területére merészkednek. Ezeken azután riasztó módon gyakorolja hatalmát. Felhívták figyelmemet a következő szavakra: „Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tiszteletében, amelyeket nem látott, olyanokat tudakozódván, ok nélkül felfuvalkodván testies értelmében." Kolossé 2:18. Láttam, hogy egyesek kíváncsiságból ördögökkel játszanak Nem hisznek igazán a spiritizmusban, s rémülten riadnának vissza a gondolattól, hogy ők médiumok. Mégis elkalandoznak, s oly helyzetbe hozzák magukat, ahol Sátán gyakorolhatja rajtuk a hatalmát. Nem szándékoznak mélyen merülni ebbe, de nem tudják, mit tesznek. Az ördög területére merészkednek, és kísértik, hogy uralja őket. A nagyhatalmú pusztító jogos áldozatainak tekinti őket, és gyakorolja rajtuk hatalmát, mégpedig akaratuk ellenére. Mikor uralkodni akarnak magukon, nem tudnak. Átengedték értelmüket a Sátánnak, s az nem mond le igényeiről, hanem fogságban tartja őket. Semmi hatalom meg nem szabadítja őket a csapdából, csakis Isten hatalma, válaszul hű követői buzgó imájára. {1T 299.1}

Egyedüli biztonságunk most az, ha rejtett kincsként keressük az igazságot, amint Isten igéje kinyilatkoztatja. A szombat, az ember állapota és Jézus bi¬zonyságtétele nagy s fontos igazságok, melyeket meg kell értenünk. E viszontagságos időben horgonynak bizonyulnak Isten népe számára. Az emberiség nagy része azonban megveti Isten szavát, és meséket kedvel. 2Thessalonika 2:10–11. „Mivel nem fogadták be az igazság szeretetét üdvösségükre, azért bocsátja reájuk Isten a tévelygés erejét hogy higgyenek a hazugságnak." {1T 300.1}

A legbujább és legromlottabb embereknek féktelenül hízelegnek ezek az elhunyt barátok szellemének tartott ördögi lelkek, és hivalkodón felfuvalkodnak testies gondolataikban. Kolossé 2:19. „És nem ragaszkodnak a Főhöz, akiből az egész test a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén, és egybe szerkesztvén, nevekedik az Isten szerint való nevekedéssel." {1T 300.2}

Hiú bölcselet. A fej irányítja a test tagjait. A spiritiszták félreállítják a fejet, és hiszik, hogy a test valamennyi tagjának függetlenül kell cselekednie, és hogy fej nélkül is rögzített törvények vezetik őket a fejlődésében a tökéletességig. János 15:1–2, 4–6. „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesztő, amely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem ma-

rad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővesszőszőlő és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek." {1T 300.3}

Krisztus az erőnk forrása. Ő a szőlőtő, mi vagyunk a szőlővesszők. Táplálékot kell nyernünk az élő szőlőtőről. A szőlőtő erejétől és táplálásától megfosztva olyanok vagyunk, mint a fejetlen test tagjai, s pontosan oly helyzetben, melyben Sátán szeretne látni minket, hogy ő igazgasson, tetszése szerint, aki „mindenféle hamis csábítás segítségével működik azok vesztére, akik elkárhoznak, mert nem fogadták el az igazság szeretetét, hogy üdvözüljenek." A spiritizmus hazugság. Az első nagy hazugságon alapul: „Bizony nem haltok meg." Ezrek vetik el a fejet, s a következmény, hogy a tagok Jézus irányítása nélkül működnek, s más igazgatja a testet. Sátán kormányozza őket. {1T 301.1}

Megmutatták nekem, hogy Sátán nem tudja ellenőrizni senki gondolatát, csak ha átengedik neki az ellenőrzést. Az igazságtól eltávolodók komoly veszedelemben forognak. Elvágják magukat Istentől, és angyalainak vigyázó gondoskodásától. Sátán, aki mindig is résen áll, hogy lelkeket pusztítson el, megkezdi csalásai bemutatását. A legnagyobb veszély fenyegeti ezeket az embereket. Ha felismerik a sötétség hatalmát, és ellene igyekeznek állni, ha ki akarnak szabadulni Sátán csapdáiból, nem lesz könnyű dolguk. Sátán területére merészkedtek, aki magának követeli őket. Nem fog habozni, teljes erejével dolgozik, segítségül hívja egész ördögi seregét, hogy akár egyetlen embert kicsavarjon Krisztus kezéből. Akik kísértik az ördögöt, hogy kísértse őket, kétségbeesett erőfeszítést kell tenniük, hogy kiszabaduljanak hatalmából. De amikor szabadulásukért a tettek mezejére lépnek, Isten angyalai, akiket megszomorítottak, megmentésükre sietnek. Sátán és angyalai nem akarják elveszteni áldozatukat. Ellenállnak – harcba szállnak a szent angyalokkal. A tusa késhegyig, menő. De ha a tévedők továbbra is könyörögnek, és mély alázattal bevallják ballépéseiket, erejükkel kitűnő angyalok ragadják el a diadalt, és csikarják ki őket a gonosz angyalok hatalmából. {1T 301.2}

Mikor felemelték a függönyt, s láttam e kor romlottságát, rosszullét környékezett, lelkem csaknem elalélt bennem. Láttam, hogy a föld lakosai betetőzik gonoszságuk kelyhét. Isten haragja felgerjed, s nem elégül ki, míg a bűnösök el nem pusztulnak a föld színéről. Sátán Krisztus személyes ellensége. Ő a kezdeményezője és vezetője minden lázadásnak mennyen és földön. Dühe egyre növekedik – nem is képzeljük, milyen hatalmas. Ha szemünk megnyílhatna, hogy lássuk a gonosz angyalok tevékenységét azok körül, akik nem állnak résen, és biztonságban érzik magukat, kevésbé nyugodtak lennénk. Minden pillanatban gonosz angyalok járnak nyomunkban. Senki se csodálkozik, ha gonosz emberek Sátán sugallatait követik. De amíg gondolataink őrizetlenül csapongnak, mit sem tartva láthatatlan ügynökeitől, azok új területeket szállnak meg, s jeleket, csodákat tesznek előttünk. Készen állunk-e ellenük szegülni Isten szavával –

mert ez az egyetlen hathatós fegyver. {1T 302.1}

Egyesek abba a kísértésbe esnek, hogy Istentől származónak tartják e csodákat. Betegek gyógyulnak meg szemünk láttára. Csodák történnek előttünk. Készen állunk-e az előttünk levő próbákra, mikor Sátán hazug csodái leplezetlenebbül lépnek a színre? Sokakat csapdába fog ejteni, s fogságba hurcol. Ha eltérnek Isten világos rendeleteitől s parancsolataitól, ha hisznek a meséknek, sokan egyengetik maguk előtt az utat, hogy bevegyék e hamis csodákat. Most valamennyien törekedjünk felfegyverkezni a küzdelemre, melyben rövidesen részt kell vennünk. Az Isten szavába vetett hit, az ige imádkozó szívvel kutatása, és gyakorlatba átültetése lesz Sátán hatalma ellen a pajzsunk, és Krisztus, az ő vére által győzővé tesz minket. {1T 302.2}

<<< vissza a 6. tanulmányhoz

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 4. kötet, 92-94; 350-359. (A vizsgálat folyamata-részlet; Becsületesség anyagi ügyekben)

A VIZSGÁLAT FOLYAMATA-részlet

Gyermek és ifjúkorodban súlyos hiányosságot szenvedett nevelésed, fegyelmezésed. Most kell hát elsajátítanod az önuralom fontos leckéit, melyeket már korábban meg kellett volna tanulnod. Isten oda vezetett, ahol megváltozott a környezeted, s ahol Szentlelke fegyelmezhetett volna, hogy erkölcsi erőre és önuralomra tegyél szert, ami győzővé tett volna. A legerőteljesebb igyekezetet követeli ez meg, a legkitartóbb, tántoríthatatlan eltökéltséget, s teljes erődet, hogy uralkodj magadon. Lelkületed már régóta nehezen viseli el a korlátozásokat. Indulataid kirobbanva dühöngtek, mint a ketrecbe zárt oroszlán, ha valaki keresztezni merte akaratodat. A nevelést, melyre szüleid segítségével kellett volna szert tenned, most magadra hagyottan kell megszerezned. Mikor a hajtás zsenge és kicsiny, akkor könnyen hajlítható is. De most, miután görcsösre, görbére erősödött, mily nehéz is e föladat! Szüleid engedték meg, hogy ilyen torzzá növekedj. Ma már csak Isten kegyelme által, a magad lankadatlan igyekezetével egyesülve – csakis így tudod legyőzni csökönyösségedet. Krisztus érdemei által megszabadulhatsz attól, ami elcsúfítja, s eltorzítja lelkedet, s ami elrútult jellemet fejleszt. Le kell vetkőznöd tévelygéseivel a régi embert, és az új embert, Krisztus Jézust öltsd magadra. Az ő életét fogadd el irányítódnak, akkor majd Isten szolgálatára virulnak ki tehetségeid, szellemi képességed. {4T 92.1}

Jaj, bárcsak az anyák bölcsen, tántoríthatatlanul, folyamatosan fáradoznának, hogy megneveljék és lecsillapítsák gyermekeik rossz vonásait – a bűn mekko-

ra tömegét is csípnék el csirájában, s a gyülekezeti gondok mekkora sokaságát takarítanák meg! Hány boldogtalan családban tanyázna ma boldogság! Sokan örökre elvesznek szüleik hanyagsága miatt, mivel a szülők nem fegyelmezték meg kellőképp gyermekeiket, mivel nem tanították meg őket, hogy ifjúkorukban engedelmeskedjenek. A hibák babusgatása, a dühkitörések csitítgatása nem azonos azzal, ha a baj gyökerére fektetnénk a fejszét, hanem ezrek elkárhozásának bizonyul majd. Jaj, hogyan is számolnak el Istennel kötelességük félelmetes elhanyagolásáért {4T 92.2}

G. testvér, szívesen az élre állsz, szívesen parancsolgatsz; magad mégsem vagy hajlandó parancsot elfogadni. Büszkeséged szempillantás alatt föllobog a kérelemre. Az önszeretet és a kevély lelkület féktelen vonások jellemedben, megakadályozzák lelki fejlődésedet. Akikben ily vérmérséklet nyugtalankodik, azoknak két kézre kell markolniuk a kardot, meg kell halniuk az énnek, máskülönben elvesztik az örök életet. Isten nem tesz engedményeket az ilyeneknek, mint a kényeztető, balga szülők tesznek. {4T 92.3}

Az Úr a legutóbbi látomásban közölte, hogy ha visszautasítod az intést és a megrovást, ha a magad útját választod, ha nem fogadod el a figyelmeztetést, Isten nem veheti hasznodat többé szent művében. Ha hozzáláttál volna, hogy rendezd lelki életedet az Úrral, olyan komoly feladatnak találtad volna azt, hogy nem töltöttél volna annyi időt H. testvér állítólagos helytelen tetteivel, nem rágódtál volna azokon a testvér háta mögött. Az elmúlt harminc év munkásságának bizalmat kellett volna támasztania benned H. testvér becsületessége iránt. Akiknek tisztelet jár, azoknak adjátok meg a tiszteletet. {4T 93.1}

A felelős tisztséget betöltők folyvást növekedjenek a tökéletességben. Ne horgonyozzák magukat valamely régi lelki élményre, ne képzeljék, hogy nem kell továbbra is képezni magukat. Az ember, bár a legtehetetlenebb Isten teremtményei közül, mikor a világra jön, s a legromlottabb a természete, mégis megtorpanás nélküli fejlődésre képes. Megvilágosodhat a tudástól, megnemesedhet az erénytől, fejlődhet a szellemi s erkölcsi méltóságban, míg az értelem és jellem tisztaságának oly tökéletességére nem jut, mely alig áll alatta az angyalok tökéletességének és tisztaságának. Mivel az igazság fénye ragyog gondolkodásukra, mivel Isten szeretete árad szívükbe, föl sem tudjuk fogni, mivé fejlődhetnek, sem azt, hogy milyen nagyszerű munkára képesek. {4T 93.2}

Tudom, hogy az ember szíve vak a maga állapota felöl; mégsem hagyhatlak magadra anélkül, hogy ne próbáljak segíteni. Szeretünk, ezért szeretnénk látni azt, hogy előre törsz a győzelemre. Jézus szeret, életét adta érted, s azt akarja, hogy megmenekülj. Nem szándékunk marasztalni; hanem azt szeretnénk, ha alapos lelki megújuláson mennél át, ha helyrehoznál odabenn minden helytelent, ha igyekeznél uralkodni magadon, nehogy elveszítsd a mennyet. Ezt a veszteséget nem engedheted meg magadnak. Krisztus szerelmére kérlek, állj ellene az ördögnek, akkor majd elfut tőled. {4T 93.3}

utolsó látomásomban elém tárták esetedet. Láttam, hogy szereted ugyan az igazságot, melyet vallasz, mégsem szentelődtél meg általa. Szereteted megoszlik Isten szolgálata és a pénzisten szolgálata között. Ez a megoszlás korlát előtted, hogy Isten küldötte lehess. Míg állítólag Isten ügyét szolgálod, önérdek csúfítja munkádat, és csökkenti nagyon hatásodat. Isten nem tudott veled munkálkodni, mert nem rendezettek vele a dolgaid. {4T 350.1}

Ami a szavakat illeti, mélyen érdekel az igazság. De mikor arra kerül a sor, hogy cselekedetekkel bizonyítsd hitedet, akkor már komoly hiányosság mutatkozik. Nem képviseled helyesen hitünket. Erős haszonszereteteddel kárt okoztál Isten ügyének. A kereskedés és versengés szeretete nem tett jót neked, de azok lelki egészségének sem, akikkel érintkezel. Nagyon kialkuszod a dolgokat, s gyakran rá is szedsz embereket. Külön tehetséged, hogy az üzletkötést magadra nézve a legelőnyösebben végezd, érdekeidre vigyázva, de mások érdekeinek mellőzésével. Ha valaki áron alul, ügyetlenül ad el valamit, s neked hasznod származna belőle, nem akadályoztad meg. Ezzel nem követed az arany szabályt, hogy azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, hogy velünk cselekedjenek. {4T 350.2}

Miközben hittérítést végzel, egyúttal üzletelő vonásaidat is kimutatod, veszel és eladsz. Ez kétféle munka rossz összetétele. Vagy az egyiket végezzed, vagy a másikat. „Ha az Úr az Isten, kövessétek öt, ha pedig a Baál, kövessétek azt." „Válasszatok még ma, hogy kit akartok szolgáiul." Isten nem fogadja el munkádat a hittérítés és iratterjesztés területén, míg azon ügyeskedsz, hogy előnyhöz segítsd magadat. Az a veszélyed, hogy az anyagi nyereséget tekintsd istenfélelemnek. A kísért csábos csalétket varázsol eléd, hogy elbájoljon, s elcsalogasson; hogy belemerülj a mesterkedő lelkületbe, noha ez meg fog ölni lelkileg. {4T 350.3}

A világ, – az angyalok és emberek, mind szélhámosnak tartanak. Olyannak, aki a maga érdekével törődik, aki a nélkül segíti magát előnyhöz, hogy gondosan, lelkiismeretesen azok érdekeit is szívén viselné, akikkel üzletel, üzleti ügyeidben a becstelenség rétege rejlik, mely beszennyezi a lelket, eltörpíti a vallásos életet és a kegyelemben növekedést. Éles szatócsszemmel figyeled a legjobb alkalmat, hogy olcsón juss valamihez. Ez a számítgató vonás második természeteddé vált, s nem veszed eszedbe, föl sem figyelsz e vonás melengetésének gonosz voltára. {4T 351.1}

Az olyan üzletkötés, mely igazságos és egyenes, másnak is előnyös, nem csupán neked, helyénvaló lenne, ami a becsületes kereskedést illeti; de ha megszentelődtél volna az igazság által, akkor az Úr elfogadta volna szolgálatod, és a lelkek üdvösségének biztosítására használta volna föl képességeidet, gyors fölfogóképességed. A szem kí-vánsága a nyereség szeretetével a lélek ellen harcolt. Évek szokása és melengetése rajta hagyta torz lenyomatát jellemeden, s alkalmatlanná tett Isten munkájára. Folytonos vágyódás lobog benned a tevés-vevés után. Ha ezt Isten szolgálatára szentelnéd, lelkiismeretes, kitartó munkássá tenne a Mester

számára; de ennek hiányában, mint máig tetted, veszedelembe sodorta lelkedet, s másokat is veszély fenyeget, hogy elvesznek rossz hatásod miatt. {4T 351.2}

Időnként ugyan az ésszerűség s lelkiismeret fölemelte tiltakozó szavát; s megróva érzed magad viselkedésed miatt; lelked vágyva vágyik a szentség és a menny biztonsága után; ilyenkor a világ zsivaja visszataszítóak tűnik előtted, ezért félreteszed a világi zajt, és az Isten Lelkének örvendezel. De aztán újra világi vonásaid tolakodnak az előtérbe, mindent lehengerelve. Bizonyos, hogy szembe kell még szállnod a Sátán támadásaival. Ezért úgy készülj föl, hogy tántoríthatatlanul ellene szegülj hajlamodnak. {4T 351.3}

Mikor Pál apostolt nyirkos penésztől bűzlő börtönfalak vették körül, s betegségekben szenvedett, nagyon szerette volna látni Timóteust, az örömhírben gyermekét, hogy rábízza üzenetét, mielőtt meghalna. Pálnak semmi reménye sem volt a fogságból szabadulásra, míg életét föl nem áldozza. A gonosz Néró szíve mindenestől ördögi volt, s egyetlen szavára vagy intésére az apostol életét időnap előtt megszakíthatta. Pál ugyan szorgalmazta Timóteus azonnali jelenlétét, mégis attól félt, hogy nem jön meg időben, hogy ajkáról vegye át utolsó bizonyságtételét. Ezért Timótheusnak szánt szavait egyik munkatársának mondta tollba, akinek megengedték, hogy a fogságban társa legyen. A hű ápoló leírta utolsó üzenetből most itt keveset idézünk: {4T 352.1}

„Aki meg akar gazdagodni, kísértésbe esik, az ördög kelepcéjébe, és sok oktalan meg káros kívánságba, melyek romlásba és kárhozatba döntik az embert. Minden baj gyökere ugyanis a pénz vágya. Néhányan törik magukat utána, ezért a hittől elpártoltak, és sok bajba keveredtek. De te, Isten embere, menekülj ezekből! Törekedjél inkább igaz lelkületre, életszentségre, hitre, szeretetre, türelemre és szelídségre. Vívd meg a hit jó harcát! Szerezd meg az örök életet, hiszen erre kaptál hívatást, erre tetted le számos tanú előtt az igaz hitvallást." „E világ gazdagjainak hagyd meg, hogy ne kevélykedjenek, és ne bizakodjanak a bizonytalan vagyonban, hanem az élő Istenben, aki bőven megad nekünk mindent megélhetésünkre. Legyenek jótékonyak, gazdagodjanak jótettekben, szívesen és együttérzéssel adakozzanak. így biztos alapot gyűjtenek a jövőre, és elnyerik az örök életet." „Amit tőlem számos tanú jelenlétében hallottál, közöld megbízható emberekkel, akik mások oktatására is alkalmasak. Viseld el a szenvedéseket velem együtt, mint Krisztus Jézus hű katonája. Katona nem vesződik világi dolgokkal, különben nem jár kedvében annak, akinek zsoldjába szegődött. A versenyző is csak akkor nyer babérkoszorút, ha szabályszerűen küzd." Valaki kapzsi lehet, de mentegetheti magát, hogy Isten ügyéért fáradozik; mégsem kap jutalmat, mert Isten nem kíván rászedéssel, vagy bármi becstelenséggel szerzett pénzt. {4T 352.2}

Pál tovább unszolja Timóteust: „Siess, jöjj mielőbb! Démás ugyanis a világ kedvéért elhagyott, és Thessalonikába ment." E szavakat, melyeket Pál közvetlen halála előtt mondott tollba, Lukács jegyezte le épülésünkre, és figyelmeztetésül. {4T 353.1}

Krisztus tanítványainak mondta: „Én vagyok az igazi szőlőtő, Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, mely nem hoz gyümölcsöt bennem, lemetsz rólam, a gyümölcshozót pedig megtisztítja (visszametszi), hogy még többet teremjen." Akik Krisztussal egyesülnek, a szőlőtő nedvéből és táplálékából szívva, a Krisztus cselekedeteit cselekszik. A Krisztus szeretetének kell benne élni, másképp nem tud megmaradni a tőkében. Istent szeretni mindenekfölött, s felebarátunkat úgy szeretni, mint magunkat, ez az igazi vallás alapja. {4T 353.2}

Krisztus mindenkit megkérdez, aki az ő nevét vallja. „Szeretsz-e engem?" Ha szereted Jézust, szeretni fogod az embereket is, kikért életét adta. Lehet, hogy nem a legvonzóbb a külseje, és sok szempontból hiányos lehet; de ha tiszta, becsületes embernek ismerik, meg fogja nyerni az emberek bizalmát. Az igazság szeretete, megbízhatósága és hűsége eltávolítja és eltakarja jellemének kifogásolható vonásait. A megbízhatóság a te helyedben és hivatásodnál, a készség, hogy megtagadd önzésedet, hogy a mások javára légy, belső békét terem, és kivívja Isten tetszését. {4T 353.3}

Akik szorosan önfeláldozó, magát megtagadó Megváltójuk lába nyomába akarnak lépni, azoknak Krisztus gondolatai fognak tükröződni értelmükben. A tisztaság és Krisztus szeretete fog előtündökölni életükből és jellemükből, s szelídség és igazság fogja irányítani lépteiket. Minden gyümölcsöző vesszőt megmetszenek, hogy így több gyümölcsöt teremjen. A gyümölcstermő vesszőkön is túl sok levél lehet, s másnak látszhatnak, mint amik, mégsem a Krisztus követői. Bár végezhetnek valamilyen munkát a Mesterért, mégis talán felét sem végzik annak, amit végezni tudnának. Akkor az Úr megmetszi őket, mert világiasság, bűnös önkényeztetés és kevélység lopódzhat életükbe. A szőlőműves lemetszi a fölös kocsányokat, melyek a föld szemetjére fonódnak, így téve őket gyümölcsözőbbé. El kell távolítani e fékező okokat, s a beteg daganatot megmetszeni, hogy az igazságosság napja gyógyító sugarainak legyen kitéve. {4T 354.1}

Isten célja, hogy Krisztuson át a bukott embernek alkalma nyíljék a menekülésre. Sokan félreértik, hogy Isten miért teremtette meg őket. Azzal a céllal tette, hogy az emberiség áldására, Isten dicsőségére éljenek inkább, mintsem a maguk gyönyörűségére és énjük dicsőségére. Isten egyre nyesi, nyesi vissza népét, eltávolítja a túlnövekedett, szerteágazó vesszőket, hogy ne csak leveleket teremjenek, hanem gyümölcsöt is az Ő dicsőségére. Isten bánattal, csalódással metsz vissza minket, hogy az erőszakos, romlott vonások kilombosodása megcsappanjon, s hogy a jobb vonásoknak lehetőségük nyíljék kifejlődni. Le kell mondanunk a bálványokról, lelkiismeretünknek érzékenyebbé, szívünk gondolatának lelkibbé, s egész jellemünknek arányossá kell válnia. Akik tényleg Isten dicsőségére törekednek, hálásak lesznek minden bálvány, minden bűn leleplezéséért, hogy fölismerjék e gonoszságokat, s megszabaduljanak tőlük. De a felemás szív inkább kívánja a bűnös kielégülést, mint a lemondást. {4T 354.2}

A szemre száraz vessző az élő tőkével összeforrva, annak élő részévé válik. Rostról-rostra, évről-évre odatapad a tökére, mígcsak életét, táplálékát a tökétől

nem nyeri. Az így beoltott vessző rügyet hajt, kivirágzik, majd gyümölcsöt terem. Lelkünknek, mely a bűnökben holt, hasonló folyamaton kell" átesni, hogy Istenhez béküljön, s Krisztus életének és örömének részese legyen. Amint az oltvány életet nyer, mikor a tökébe oltják, így a bűnös is az isteni természet részese lesz, mikor Krisztussal forrt össze. így a véges ember a végtelen Istenhez kapcsolódik. Mikor így egyesültek, akkor a Krisztus szavai bennük élnek, nem kihagyó s vissza-visszatérő érzések működtetik, hanem élő, bennlakó elv. Elmélkedni kell felőlük, becsülni, s szívünk oltárára helyezni Krisztus szavait. Ne szajkó módra ismételgessük, ne úgy, hogy ne találna helyet az elménkben – hogy ne hasson folyvást szívünkre, életünkre. {4T 354.3}

Amint a szőlővesszőnek is meg kell maradnia a szőlőben, hogy elnyerje az éltető életet, mely fölvirágoztatja, úgy, akik. Istent szeretik és megtartják minden utasítását, azoknak az ő szeretetében kell lakozniuk. Krisztus nélkül képtelenek vagyunk legyőzni akár egyetlen bűnt is, ellenállni akár egyetlen kísértésnek. Soknak olyan szüksége van Krisztus lelkére és erejével, hogy bevilágítsa értelmüket, mint a vak Bartimeusnak szüksége volt a szemére. „Amint a szőlővessző sem tud gyümölcsöt teremni magától, ha nem marad a szőlőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem." Aki valóban Krisztusban van, az mind tapasztalni fogja ez egység áldását. Az Atya elfogadja őket szeretett Fiában, ők pedig az Atya törődésének, gyöngéd, szerető, gondoskodásának tárgyai lesznek. A Krisztussal való ilyen kapcsolat eredménye a szív megtisztulása, a tisztességes élet, a hibátlan jellem. A keresztény fán termő gyümölcsök a „szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, gyöngédség, jóság, hűség, szelídség, önuralom." {4T 355.1}

Fivérem, Istennel való közeli kapcsolatra van szükséged. Jellemvonásaidért te vagy felelős. Rosszra használod a képességeidet. Isten nem hagyhatja jóvá most utadat. Hiszen mértéked a világi mértéke, s nem, amit Krisztus nyújtott nekünk életével. A világ szemén át nézel, az ő meg nem szentelt nézetük szerint ítélsz. Meg kell hát tisztítani lelkedet a világ szennyező légkörétől. Mert újra meg újra eltántorodtál a szigorúan vett becsületességtől, amiért, mint áltattad magad – nyereség ért, bár valójában veszteséget szenvedtél. A más megrövidítésének az ügyes-bajos dolgokban való bármilyen cselekedete levon mennyei jutalmadból, ha egyáltalán eléred ezt a hont. Minden ember a cselekedetei szerint fog jutalmat kapni. {4T 355.2}

Nincs vesztegetni való időd, szorgalmasan törekedj hát legyőzni jellemed kirívó vonásait, melyek, ha megtűröd őket, bezárják előtted a dicsőség kapuját. Nem engedheted meg, hogy elveszítsd a mennyet. Határozott változást kell elérned szavaidban, cselekedeteidben, hogy legyőzd kapzsi lelkületedet, s e helyett a megszentelt igazság kerékvágásába fordítsd gondolataidat. Röviden, át kell alakulnod." Akkor Isten elfogadja munkásságodat művében. Az egyértelmű igazmondás, igazságszeretet olyan emberévé kell lenned, hogy a nyereség szeretete ne tudjon elcsábítani, hogy semmi kísértés se tudjon legyőzni. Az Úr elvárja attól, aki az ő nevét vallja, hogy szigorúan ragaszkodjék az igazmondáshoz. Olyan

lesz ez, mint az izét nem vesztett só, mint világosság a világ erkölcsi sötétsége és csalása közepette. {4T 356.1}

„Ti vagytok a világ világossága," – mondja. Krisztus. Akik valóban kapcsolatban élnek Istennel, azok a mennyei fény tükrözése által megmentő hatalommal rendelkeznek a gyülekezetben és a világban. Mert a jó tettek és igaz: élet illata jó hírnevet szerez nekik azok közt is, akik nem a mi hitünkön vannak. S akik Istent félik, tisztelni, becsülni fogják az ilyen jellemet. S még hitünk ellenségei is, Krisztus életét és szellemét látva megjelenni életükben, magasztalni fogják Istent, az istenfélők erejének és becsületességének forrását. {4T 356.2}

Neked, fivérem, valóban meg kellett volna térned az igazsághoz, évekkel ezelőtt teljesen át kellett volna adnod magadat. Értékes évek vesztek el, melynek gazdagnak kellett volna lenni Isten dolgaiban szerzett tapasztalatoknak, s az Úr ügyében végzett gyakorlati munka számára. Bár alkalmasnak kellene lenned, hogy másokat tanítsál, de elmulasztottad, hogy eljuss az igazság teljes ismeretére. EI kell hát jutnod az igazság tapasztalati ismeretére, s minősítette, alkalmassá kell válnod, hogy hirdesd a világnak a figyelmeztetés üzenetét. Szolgálatod csaknem elveszett Isten ügye számára, mivel kétfelé sántikáltál; terveztél, ügyeskedtél, adtál-vettél, asztaloknál szolgáltál ki. {4T 356.3}

A világ penésze beködösítette fölfogásodat, megrontotta értelmedet. így lanyha erőfeszítéseid nem voltak kedves áldozatok Isten előtt. Ha elszakadtál volna a nyereséget szövögető vonásaidtól, ha az ellenkező irányba törekedtél volna, akkor most isteni tudással gazdag lennél, egyre gyarapodnál a lelki dolgokban, holott jelenleg egyre csak veszítesz lelki erődből, egyre kisebbre zsugorítod lelki életedet. {4T 357.1}

Az Atyával és Fiával, Jézus Krisztussal való közösség azt jelenti, hogy megnemesedjünk, emelkedettek s a kimondhatatlan öröm részesei legyünk, és dicsőséggel is megteljünk. Az élelemnek, a ruházatnak, állásoknak és gazdagságnak meglehet ugyan a maguk értéke, de Istennel élni kapcsolatban, s az isteni természet részeseivé emelkedni – ez az igazán kimondhatatlan érték. Életünk legyen Krisztus által az Istenben elrejtve. S bár még nem tudjuk, mivé leszünk, mikor Krisztus, a mi életünk, megjelenik, mégis olyanok leszünk, mint Ő, mert úgy látjuk majd őt amint van, A keresztény jellem fejedelmi méltósága előragyog, mint a nap, s a Krisztus arcáról tündöklő sugarak visszatükröződnek azokról, akik megtisztították magukat, amint ő is tiszta. Az előjogot, hogy Isten fiai legyünk, akkor is olcsón nyerjük, ha mindenünket, ha életünket is föláldozzuk érte. {4T 357.2}

Kedves fivérem, tökéld el magadat, hogy Isten szíve szerint való férfi leszel. Ne legyen ürügy számodra, ha más olyat mer tenni, vagy mondani, ami nem egyezik a keresztény jellemmel. Neked kell megállanod az egész föld bírája előtt, nem hogy másokért felelj, hanem hogy magadért. Egyéni felelősség nyugszik rajtunk, és senki jellemhibája sem szolgál kifogásul vétkünkért; hiszen Krisztus tökéletes mintát, szeplőtlen életet mutatott számunkra. {4T 357.3}

Az üdvösség ellenségének legszívósabb támadásai az igazságra irányulnak, melyet vallunk, s bármi eltérés a helyestől szégyent hoz az igazságra. Legfőbb veszedelmünk, hogy valami eltereli gondolkodásunkat Krisztusról. Jézus nevében hatalom rejlik visszavenni az ellenfél kísértéseit, és zászlót bontani értünk ellene. Amíg a lélek tántoríthatatlan bizalommal csügg az elfedezés erején és hatalmán, addig, mint szikla fog állni az elv mellett, addig az ördögnek és angyalainak minden hatalma sem képes eltántorítani őt a becsületességétől. Az igazság, amint az Jézusban él, tüzes fal az olyan lélek körül, aki Jézusba kapaszkodik, Jézushoz ragaszkodik. A kísértések záporozni fognak ugyan ránk, mert azok által kerülünk vizsgára földi próbaidőnkön. Ez Is-ten vizsgája, szívünk fölfedése. A kísértés még nem bűn; bűn csak akkor furakodik be, mikor engedünk a kísértéseknek. {4T 357.4}

Ha képességedet és rátermettségedet annyira latba vetetted volna a léleknyerésnél s az igazságnak a sötétben élők javára terjesztésénél, mint a haszonszerzésnél s világi tulajdonod növelésénél tetted, akkor már számos csillag ragyogna örömöd koronáján a dicsőség országában. Alig akad, aki olyan megbízható Isten szolgálatában, mint mikor világi érdekeiket szolgálják. Az eltökélt szándék eléri a kívánt célt. Sokan nem tartják fontosnak, olyan éleslátónak és képzettnek lenni Isten ügyében, mint világi dolgaikban. Legyen emelkedett, kifinomult, megnemesedett és lelkies azok gondolkodása és szíve, akik vallják, hogy hisznek az igazságban. Félelmetesen elhanyagolják a kötelességet, hogy e nagyszerű, fontos ügyre neveljék gondolkodásukat. Hanyagul, lustán és legkétbalkezesebben végzik Isten ügyét, mert gyakran az érzések szeszélyére hagyják, nem a megszentelt elvre, a szent szándékra. {4T 358.1}

Legégetőbb szükség van rá, hogy akik ismerik Isten akaratát, megtanulják, hogyan váljanak eredményes munkássá az Isten ügyében. Legyenek csiszolt, értelmes emberek, akik nem megejtő külső mázzal, nem világi, mesterkélt modorral rendelkeznek, hanem kifinomultsággal és valódi előzékenységgel, melyen rajta a menny illata, s minden kereszténynek megvan, ha az isteni természet részese lett. A valódi méltóság és keresztény kifinomultság hiánya a szombattartók soraiban népünk ellen szól, és visszataszítóvá teszi az igazságot, melyet vallunk. Egészen a tökéletesség így fejleszteni lehet a fáradozást, hogy megneveljük értelmünket és modorunkat. Ha az igazságot vallók nem használják ki előjogaikat és lehetőségeiket, hogy a fölnőtt férfiak és nők mértékére nőjenek föl a Jézus Krisztusban, akkor nem fognak tisztességet hozni az igazság ügyére, sem megtiszteltetést a Krisztus számára. {4T 358.2}

Ha te, kedves testvérem, úgy kutattad volna a Szentírást, amilyen figyelmesen nyitva tartottad szemedet, hogy nyereségre tegyél szert, ma már képesített lennél az Isten szavában, s képzett, hogy másokat is taníts. Eddig nem használtad föl képességeidnek azt a részét, mely értelmes, eredményes, lelkies munkássá tenne a Mester számára. Olyan jellemvonásokat, mint a szerzési hajlam, a világi üzletelésben ravaszkodás, annyira gyakoroltad, hogy a gondolkodásod nagyrészt

ebben az irányban, az adásvételre s a legnagyobb haszon szerzésére fejlődött ki. Testvérek bizalmában való megalapozódás helyett, mint aki igazán nemes jellemmel rendelkezik, mely fölülemel a kicsinyességen és másé kívánásán, ehelyett elijeszted őket magadtól. Vallásos hitedet használtad megnyerni testvéreid bizalmát, hogy aztán rászedd őket, és pénzt takaríts meg magadnak. Annyit művelted ezt, hogy második természeteddé vált, s nem tudod, milyennek látszik mások előtt a viselkedésed. Föltétlenül igaz istenfélelemnek kell rányomni pecsétjét az egész jövő életedre és viselkedésedre, ha ellensúlyozni akarod e benyomást, hogy szétszórsz Krisztustól, az igazságtól. {4T 359.1}

Istennel és emberekkel való kapcsolatod változást követel életedben. A hegyi beszédben ez volt a világ Megváltójának utasítása: „Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is azt tegyétek, mert ez a törvény és a próféták." E szavak a lehető legbecsesebbek számunkra. Arany mérték, mellyel le tudjuk mérni minden kapcsolatunkat. Ez a becsületesség igazi szerepe. Nagyon sok rejlik e néhány szóban. Isten elvárja, hogy úgy bánjunk embertársainkkal, ahogy mi szeretnénk, ha hasonló körülmények között velünk bánnának. {4T 359.2}

Üzenet az Ifjúságnak, 55-64. (A hit harca; A győzelem felé; Hogyan lehetünk erősek; A győzelmes élet; Az élő hit)

A HIT HARCA

A fiatalok nagy része nem határozta el, hogy Istent szolgálja. Minden kis árnyékban elbotlanak és nincs kitartásuk. Nem növekednek a kegyelemben. Bár látszólag megtartják Isten parancsolatait, nem rendelik alá magukat Isten törvényének, mert nem is tehetik. Érzéki szívüknek kell előbb megváltoznia. Látniuk kell, hogy az életszentségben mennyi szépség van. Ha ezt megértik, akkor vágyódni fognak utána, miként a szarvas a folyóvizekre, szeretni fogják Istent és törvényét, s Krisztus igája könnyűvé lesz számukra. {MYP 102.1}

Kedves fiatal barátom! Ha lépteidet az Úr irányítja, nem várhatod el, hogy ösvényed a külső béke és jólét útja legyen. Az örök életre vezető út nem a könnyű út, s időnként sötét és göröngyös is lehet. De neked szól Isten ígérete, hogy örökkévaló karjai átölelnek s megőriznek minden gonosztól. Isten azt akarja, hogy komolyan éld hitedet, tanulj meg Őbenne bízni mind a sötét, mind a napfényes utakon. {MYP 102.2}

Élő hit. {MYP 102}

Krisztus követőjének szívében hitnek kell lakoznia, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. A hit ragadja meg az örök Segítő karját, hit által dobban egy ütemben a megújult szív Krisztus szívével. {MYP 102.3}

A fészkébe igyekvő sast a vihar gyakran visszaveri a szűk hegyszorosba. Sötét

felhők ereszkednek alá és elzárják útját a napsütéses magaslatok elől, ahol fészke várja. A sas egy ideig vadul küzd, csapkod erős szárnyaival ide-oda, mintha a sűrű felhőket akarná elűzni. Hiábavaló küzdelmében, útját keresve, vad vijjogásával felkelti a hegyek gerléit. Végül is beleveti magát a sötétségbe, s pillanatok múlva éles győzelmi kiáltása hangzik, amikor felérkezett a derűs, napfényes magasságba. Legyűrte a vihart és a sötétséget, körötte fénylik az égbolt. Boldogan, elégedetten telepszik le a sziklaszirten. A világosságot csak a sötétségen át érhette el. Küzdelembe került, de vágya teljesült, s ez a jutalma. {MYP 102.4}

Krisztus követői is csak ezt az utat járhatják. Élő, erős hitünknek át kell törnie a felhőket, amelyek vastag fal gyanánt választanak el a mennyei világosságtól. Fel kell jutnunk a hit magaslataira, ahol békesség honol és Szentlélek általi öröm. {MYP 103.1}

Élethosszig tartó küzdelem.

Figyelted-e már valaha a héja és a galamb harcát? A galambnak ösztöne azt súgja, hogy a héja csak akkor ragadhatja el, ha föléje szállhat. A galamb úgy vívja küzdelmét, hogy mindig feljebb és feljebb törekszik a kék ég végtelenjében, bár a héja is azon van, hogy a galamb fölé kerüljön. A galamb mindaddig biztonságban van, amíg fölfelé ívelését semmi sem akadályozza, nem vonzza vissza a föld felé, de ha csak egyszer is meginog a röpte s alább száll, az éber ellenség azonnal lecsap áldozatára. Újból és újból lélegzet-visszafojtva figyeltük ezt a küzdelmet, s minden részvétünk a kicsiny galambot kísérte. Mennyire szomorkodtunk volna, ha azt látjuk, hogy galambunk áldozatul, zsákmányul esett a kegyetlen héjának! {MYP 103.2}

Előttünk a harc – egész életünkön át tartó küzdelem Sátánnal és csábító kísértéseivel. Az ellenség minden érvet, minden csalást felhasznál, hogy a lélekben zavart keltsen – így, ha el akarjuk nyerni az élet koronáját, komolyan, kitartóan kell küzdenünk. Nem szabad levetnünk fegyverzetünket mindaddig, s nem szabad a csatateret elhagynunk, míg ki nem vívtuk a győzelmet és Megváltónkban örvendhetünk. Mindaddig, míg tekintetünket hitünk szerzőjére és bevégzőjére irányítjuk, biztonságban vagyunk. De „az odafelvalókat” kell szeretnünk, nem a földieket. A hit szárnyain kell mind magasabbra és magasabbra emelkednünk Krisztus kegyelmében. Naponként kell elmélkednünk felmérhetetlen jóságán, és egyre inkább hasonlóvá kell válnunk Őhozzá. Ha a mennyel ilyen közösségben élünk, Sátán hiába veti ki ránk a hálóját. {MYP 104.1}

A GYŐZELEM FELÉ

Fogalmunk sincs arról, hogy milyen erősek lehetnénk, ha összeköttetésben volnánk az erő forrásával. Újból és újból bűnöket követünk el, s azt hisszük, hogy ennek mindig így kell lennie. Annyira ragaszkodunk gyengeségeinkhez, mintha büszkélkedhetnénk velük. Krisztus azt mondja, hogy arcunkat ércfallá kell ten-

nünk, ha győzni akarunk. Ő a saját testével vitte fel bűneinket a keresztre, s a Tőle nyert erővel ellenállhatunk a világ, a test és az ördög kívánságainak. Ezért hát ne beszéljünk gyengeségeinkről és alkalmatlanságunkról, hanem Krisztusról s az Ő erejéről. Ha Sátán erejéről beszélünk, az ellenség annál nagyobb erővel tör ránk. Ha az egyedül Hatalmasról és erejéről szólunk, az ellenség kénytelen visszavonulni. Ha közeledünk Istenhez, Ő is közeledik hozzánk… {MYP 105.1}

Közülünk sokan nem használják fel kiváltságaikat. Néhány gyenge erőfeszítéssel igyekszünk jót cselekedni, de azután visszaesünk régi, bűnös életmódunkba. Ha valaha be akarunk jutni Isten országába, akkor azt csakis tökéletes jellemmel tehetjük, amelyen nincsen szeplő, ránc, vagy efféle. Minél inkább közeledik a vég, Sátán annál jobban fokozza tevékenységét. Észrevétlenül veti ki hálóit, hogy lelkünket elrabolja. Mindenképpen megkísérli, hogy eltakarja szemünk elől Isten dicsőségét. Egészen rajtunk áll, döntésünktől függ, hogy Sátán uralja-e szívünket, elménket, vagy lesz-e helyünk az új Földön, igényt tarthatunk-e Ábrahám örökségére? {MYP 105.2}

Isten hatalma, emberi igyekezettel párosulva, dicső győzelmet vívott ki számunkra. Vajon ne értékeljük ezt? Az Úr a menny minden gazdagságát nekünk adta Jézusban. Isten nem tűrheti el, hogy a gonoszok azt mondhassák róla, többet tehetett volna értünk. Az általa teremtett világok, a menny angyalai mind-mind azt igazolják, hogy Isten mindent megtett, többet már nem adhatott volna az emberért. Istennek olyan erőforrásai vannak, amelyekről mi mit sem tudunk, s ezekből fog bennünket a szükség idején ellátni. De igyekezetünket mindig egyesítenünk kell az övével. Értelmi és felfogóképességünket, lényünk minden erejét munkába kell állítanunk. Ha a szükségesnek megfelelően akarunk felfegyverkezni, mint akik Urukat várják, ha igyekszünk, hogy jellemünk minden fogyatékosságát legyőzzük, akkor Isten mind több világosságot, erőt és segítséget nyújt. {MYP 106.1}

A hit és a kötelességek. {MYP 106}

A hit nem érzelem. „A hit pedig a reménylett dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” Van olyan vallásosság is, amely nem egyéb önzésnél. Örvend a világi szórakozásoknak, megelégszik, ha elmélkedik Krisztus hitén, de semmit sem tud annak megmentő erejéről. Akiknek csak ilyen a vallásuk, azok könnyen veszik a bűnt, mert nem ismerik Jézust. Ebben a lelkiállapotban csak halvány fogalmuk van a kötelességekről. Azonban Isten jellemének helyes megértése együtt jár a kötelességek hűséges teljesítésével. {MYP 106.2}

HOGYAN LEHETÜNK ERŐSEK

Krisztus mindent megtett értünk, hogy erősek legyünk. Elküldte hozzánk a Szentlelket, akinek feladata, hogy emlékezetünkbe idézze minden ígéretét, hogy békességünk és bűnbocsánatunk legyen. Ha szemünket az Üdvözítőre szegezzük

és bízunk erejében, akkor a biztonság érzete fog uralni, mert Krisztus igazsága lesz a mi igazságunk. {MYP 107.1}

Szégyent hozunk Krisztusra, ha gyengeségeinkről beszélünk. Ahelyett, hogy önmagunkat szemléljük, nézzünk állandóan Üdvözítőnkre, legyünk napról napra hasonlóbbak Őhozzá, beszéljünk mind többet Megváltónkról. Így egyre jobban elkészülünk, hogy jóságát, segítőkészségét hasznosítsuk és a felajánlott áldásokat elvehessük. {MYP 107.2}

Ha ilyen közösségben élünk Krisztussal, megerősödünk erejében, s környezetünknek segítségére és áldására leszünk. Ha úgy tennénk, ahogyan az Úr elvárja tőlünk, szívünk olyan lenne, mint szent hárfa, amelynek minden egyes húrja a Megváltónak zeng hálaéneket. {MYP 107.3}

Isten dicsősége. {MYP 107}

Ha elárasztanak a kísértések, ha gondok és kétségek vesznek körül, ha elcsüggedsz és nyomorogsz, ha már-már engedsz a kétségbeesésnek, akkor nézz fel oda, ahol a hit szemével utoljára láttad a világosságot – s akkor a sötétséget, amely körülvett, eloszlatja Isten dicsőségének fényes sugara. Ha a bűn uralomra tör lelkedben és lelkiismeretedet nyomja, ha a hitetlenség felhőként árnyékolja be bensődet, menj, fuss az Üdvözítőhöz. Az Ő kegyelme elegendő, hogy legyőzze a bűnt. Ő megbocsát és örömet ad Istenben. {MYP 107.4}

Ne beszéljünk tehát többet tehetetlenségünkről és erőtlenségünkről. „Elfelejtvén azokat, amelyek a hátunk mögött vannak, célegyenest igyekezzünk előre a menny felé vezető úton.” Ne hanyagoljunk el egyetlen alkalmat sem, amely felkészíthet Isten szolgálatára. Akkor megszentelődik az életünk, és az angyalok, látva odaadásunkat, elismétlik Isten ígéretét: „Drágábbá teszem az embert a színaranynál és a férfit Ofir kincsaranyánál.” (Ésaiás 13:12) Az egész menny örvend, ha gyenge, hibákkal terhelt emberek átadják magukat Jézusnak, hogy az Ő életét éljék. {MYP 108.1}

Bűnbánatból fakadó öröm. {MYP 108}

Az üdvösség feltételeit Isten szabta meg az ember számára. Alázatosság és kereszthordozás, ez a bűnbánó bűnös vigasza és békessége. Az a tudat, hogy Jézus olyan megaláztatást és áldozatot vállalt, amelyet embernek sohasem kell elszenvednie, némítson el minden zúgolódást. Ha az ember őszintén megbánja Isten előtt, hogy törvényét áthágta, és hisz Jézus Krisztusban, a bűnösök Megváltójában és Szószólójában, akkor bensőjét a legédesebb öröm hatja át. {MYP 108.2}

A GYŐZELMES ÉLET

Az Isten hatalmába vetett bizalom hozza meg a lélek békéjét. Az ember elhatározásához, hogy az elnyert világossághoz szabja cselekedeteit, a Szentlélek

nagyobb világosságot és erőt ad. A Lélek kegyelme együtt munkálkodik az emberi elhatározással és kiegészíti azt, de nem helyettesítheti az egyéni, élő hitet. A keresztényi életben a siker, az eredmény attól függ, hogyan használjuk fel az Istentől kapott világosságot. Nem a túláradó világosság és bizonyíték teszi szabaddá a lelket Krisztusban, sokkal inkább a lélek erőinek, az akaratnak és energiának a növekedése, amikor így kiált fel: „Uram, hiszek, jöjj segítségére az én hitetlenségemnek!" {MYP 109.1}

Örvendeznünk kell a jövő fényes kilátásainak. Légy vidám és dicsérd az Urat jóságáért! Mindazt, amit nem érthetsz meg, bízd Őrá. Isten szeret téged, s minden fogyatkozásod részvéttel tölti el. „Ő megáldott minket minden lelki áldással a Krisztusban." (Efézus 1:3) Az örökkévaló Isten számára nem volna elegendő, hogy azoknak, akik Fiát szeretik, kevesebb áldást nyújtson, mint Fiának. {MYP 109.2}

Sátán arra törekszik, hogy gondolatainkat elvonja hatalmas Segítőnktől, és saját erőtlen lelkületünkre irányítsa. Bár Jézus ismeri múltunkat, mégis megbocsátja bűneinket, ne hozzunk hát szégyent Üdvözítőnkre azzal, hogy kételkedünk szeretetében. A bűnösség tudatát le kell tennünk a kereszt lábához, másként megmérgezi az élet forrásait. Ha Sátán rád zúdítja fenyegetéseit, fuss el előle, s nyugtasd meg lelked Isten ígéreteivel. Bár a felhő sötét lehet, de ha a menny világossága tölti be, akkor fényessé lesz, mint az arany, mert Isten dicsősége ragyogja be. {MYP 109.3}

Isten gyermekeit ne uralják az érzelmek és az indulatok. Ha állandóan remény és kétség között hullámzik az életük, Krisztust szomorítják meg, hiszen Ő már már félreérthetetlenül bebizonyította szeretetét. Megváltónk elvárja, hogy gyermekei elvégezzék a rájuk bízott munkát, s akkor szívükből dicséret és hálaadás száll fel Őhozzá, akit Isten küldött, hogy elvegye a világ bűneit. {MYP 110.1}

Krisztusnak a gyermekei iránt érzett szeretete olyan gyengéd, amilyen erős. Erősebb, mint a halál, mert Jézus meghalt, hogy üdvösségünket megvásárolja és eggyé tegyen bennünket Ővele, csodálatosan és örökké eggyé. Szeretete olyan erős, annyira felette áll mindennek, hogy a menny végtelen kincstára is arra szolgál, hogy népével jót tegyen. Nincsen benne változás, vagy változás árnyéka – Ő tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Bár a bűn korszakokon át uralkodott és Jézus szeretetének kiárasztását meg akarta akadályozni, mégis gazdag folyamokban ömlik azokért, akikért Krisztus meghalt. {MYP 110.2}

Mindent uraló befolyás. {MYP 110}

Vésd emlékezetedbe, hogy életedben a vallás nem csupán befolyás a sok más egyéb között: vallásodnak életedben minden mást uraló befolyásnak kell lennie. {MYP 110.3}

Sokan, akik őszintén törekszenek az életszentségre, csüggedők és kétségeskedők. Mindig csak önmagukra tekintenek, siránkoznak hitetlenségük miatt, s mivel nincs hitük, úgy érzik, hogy Isten áldására sem tarthatnak igényt. Ezek az emberek az érzelmet összetévesztik a hittel. Az egyszerű, igaz hitet szem elől tévesztik, s így lelkükre sötétség borul. Tereljék el gondolataikat önmagukról, elmélkedjenek Isten kegyelmén és jóságán. Számlálják elő Isten ígéreteit, s azután higgyék egyszerűen, hogy Ő teljesíti minden ígéretét. {MYP 111.1}

Nem a magunk hitében kell bíznunk, hanem Isten ígéreteiben. Ha megbánjuk a múltban elkövetett törvényszegéseinket, s elhatározzuk, hogy a jövőben engedelmesek leszünk, higgyünk abban, hogy Isten, elfogad Krisztus érdemeiért és megbocsátja bűneinket. {MYP 111.2}

Néha azonban homály és csüggedés üli meg a lelket, s elmerüléssel fenyegeti, de ne dobjuk el bizodalmunkat! Szemünket Jézusra kell szegeznünk, tekintet nélkül érzelmeinkre. Iparkodjunk minden felismert kötelességünket teljesíteni, s nyugodjunk meg Isten ígéreteiben. {MYP 111.3}

Ne bízd magad érzelmekre! {MYP 111}

Néha elfog bennünket érdemtelenségünk mélységes tudata, s félelmet keltve hullámzik át lelkünkön, ez azonban nem annak a bizonyítéka, hogy Isten megváltozott volna irányunkban, vagy mi Őiránta. Sose törekedjünk kedélyünk felcsigázására, hogy bármi is bizonyos érzelmeket keltsen bennünk. Lehet, hogy ma nem érezzük azt a békét és örömet, amelyet tegnap élveztünk, de ragadjuk meg hitben Krisztus karját, bízzunk teljesen Őbenne, akár fényben járunk éppen, akár homályban. {MYP 111.4}

Sátán a füledbe súghatja: „Te sokkal bűnösebb vagy, semhogy Krisztus megmenthetne!” Bár elismered, hogy bűnös és méltatlan vagy, mégis ellene szegezheted a kísértőnek: „Krisztus engesztelő áldozatának érdeme által Ő az én Üdvözítőm. Nem saját érdemeimben bízom, hanem a Megváltó drága vérében, amely megtisztít engem. Most is Őrajta csüng gyenge lelkem.” A keresztény élete az állandó élő hit élete legyen. A megingathatatlanul erős hit hoz békét és biztonságot. {MYP 112.1}

Ne csüggedj! {MYP 112}

Ne csüggedj, ha szíved kemény is! Minden akadály, benső ellenség csak azt mutatja, hogy mindinkább szükséged van Krisztusra. Ő azért jött, hogy elvegye tőled a kőszívet és hússzívet adjon helyette. Tekints fel Megváltódra, és kérd különös kegyelmét, hogy hibáidat legyőzhesd. Ha kísértések támadnak, állhatatosan utasítsd vissza a gonosz sugalmazásait. Mondd ezt önnön lelkednek: „Hogyan is hozhatnék ilyen szégyent Megváltómra? Krisztusnak adtam át magam, nem végezhetem tehát Sátán munkáját.” Kiálts segítségért Megváltódhoz, hogy minden

bálványodat elvethesd magadtól minden melengetett bűnnel együtt. Lásd meg hitszemeiddel Jézust, az Atya trónja előtt könyörögve, megsebzett kezeit Isten elé tartva teérted. Hidd, hogy drága Üdvözítőd által erőt nyerhetsz! {MYP 112.2}

Krisztus szemlélése {MYP 113}

Hittel tekints a győzők számára készült koronákra, figyelj a megváltottak ujjongó öröménekére: „Méltó a megöletett Bárány, aki megváltott bennünket Istennek." Úgy szemléld ezeket a jeleneteket, mint valóságos tényt. István, az első keresztény mártír, amikor tusakodott a fejedelemségek, hatalmasságok, a magasságban levő gonoszság lelkei ellen, így kiáltott fel: „Íme, látom az egeket megnyílni, és az Embernek Fiát az Isten jobbja felől állni!" Látta a világ Üdvözítőjét, amint mély együttérzéssel hajol le hozzá, és Krisztus dicsőségének fénye világolt István arcán olyan erővel, hogy még ellenségei is olyannak látták orcáját, mint egy angyalét. {MYP 113.1}

Ha bensőnkben több időt szentelnénk Krisztusnak és a mennyek országának, ez hatalmas lendületet adna és erőforrásul szolgálna az Úr harcainak megvívására. A büszkeség és a világ szeretete eltűnne szívünkből, ha az eljövendő világ dicsőségét szemlélnénk, amely nemsokára az otthonunk lesz. Krisztus magasztossága mellett eltörpül minden földi szépség és vonzerő. {MYP 113.2}

Gondolatvilágunk megváltoztatása. {MYP 113}

Senki ne képzelje, hogy komoly erőfeszítések nélkül Isten biztosítani fogja szeretetéről. Ha az ész, a lelkület huzamosabb ideig csak földi dolgokkal foglalkozott, nagyon nehéz a gondolkodás megváltoztatása. Amit a szem meglát és a fül meghall, leköti a figyelmet és az érdeklődést. {MYP 113.3}

De ha Isten városába akarunk belépni és látni akarjuk Jézust az Ő dicsőségében, meg kell szoknunk, hogy hitszemeinkkel már itt Üdvözítőnkre figyeljünk. Krisztus szavai és jelleme legyen gondolataink és beszélgetésünk tárgya, szenteljünk mindennap határozott időt, hogy imádkozva elmélkedjünk Megváltónkról. {MYP 114.1}

A megszentelődés naponkénti munka. {MYP 114}

Senki ne csalja meg önmagát, senki ne higgye, hogy Isten megbocsát és megáldhatja annak ellenére, ha parancsolatait vagy azok egyikét áthágja. A bűn szándékos elkövetése elhallgattatja a Szentlélek hangját és elválasztja a lelket Istentől. A vallásos érzelmek minden csapongása ellenére sem lakik Jézus olyan szívben, amely a mennyei törvényt megszegi. Isten csak azokat tiszteli meg, akik Őt is tisztelik. {MYP 114.2}

„Avagy nem tudjátok-e, hogy akinek odaszánjátok magatokat szolgákul az engedelmességre, annak vagytok szolgái, akinek engedelmeskedtek?" Mindaddig, amíg ural bennünket a harag, élvezetvágy, fösvénység, gyűlölet, önzés vagy bármi más bűn, a bűn szolgái vagyunk. „Senki sem szolgálhat két úrnak." Ha

a bűnnek szolgálunk, nem szolgálhatunk Krisztusnak. A kereszténytyt is ösztökéli a bűn, mert a test hadakozik a Lélek ellen, de a Lélek harcol a test ellen, s így állandó a küzdelem. Itt van szükségünk Krisztus segítségére. Ha az emberi gyengeség egyesül a mennyei erővel, a hívő így kiált fel: „De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus által." (I. Korinthus 15:57) {MYP 114.3}

Ha Isten által elfogadható jellemet akarunk kialakítani, akkor vallásos életünket helyes szokásoknak kell uralniuk. A mindennapi ima annyira lényeges a kegyelemben való növekedéshez és a lelki élethez, mint a mindennapi táplálék testünk fenntartásához. Szokjunk hozzá, hogy gyakran emelkedjünk gondolatban Istenhez. Ha gondolataink elterelődnek Istenről, vissza kell irányítanunk őket. Kitartó igyekezettel, szokás folytán idővel ez könnyűvé válik. Egyetlen pillanatra sem lehetünk biztonságban, ha Krisztustól elkülönülünk. Krisztus velünk van, ügyel minden léptünkre, de csak akkor, ha megtartjuk az általa számunkra kiszabott feltételeket. {MYP 114.4}

A vallásod legyen a foglalkozásod! {MYP 115}

A vallást életünk legfőbb dolgává kell tennünk. Minden egyebet ennek kell alárendelnünk. Lelkünk, testünk és értelmünk erőit hadrendbe kell állítanunk a keresztény élet harcában. Krisztushoz kell feltekintenünk erőért és kegyelemért, s győzelmünk olyan biztos, mint az, hogy Jézus meghalt értünk. {MYP 115.1}

Közelednünk kell Krisztus keresztjéhez. Bűnbánattal a kereszt lábához borulva kell megtanulnunk a békesség első leckéjét. Jézus szeretetét ugyan ki tudná megérteni? Kimondhatatlanul gyengédebb és önmegtagadóbb, mint az anyai szeretet! Ha meg akarjuk érteni az emberi lélek értékét, tekintsünk fel élő hittel a keresztre, s így elkezdhetjük annak tanulását, ami az örök életen át énekünk lesz és amelyet a megváltottak tanulmányoznak majd. Időnk és képességeink értékét csak úgy becsülhetjük fel, ha a megváltásunkért fizetett váltságdíj nagyságára nézünk. Milyen hálátlanok vagyunk Isten iránt! Megraboljuk Őt attól, ami megilleti Őt, mert elvonjuk Tőle szeretetünket és szolgálatunkat! Vajon ha önmagunkat átadjuk, túlságosan sokat adunk-e Neki, aki mindent feláldozott értünk? Vajon választhatjuk-e inkább a világ barátságát, mint azt a halhatatlan dicsőséget, amelyet Krisztus kínál fel nekünk, „hogy királyi székébe üljünk, mint ahogy Ő győzött és ült Atyjával az Ő királyiszékében"? (Jelenések 3:21) {MYP 115.2}

A megszentelődés: élettapasztalat. {MYP 116}

Az életszentségben növekedni kell. Péter apostol adja meg a növekedés lépcsőfokait: „Ugyanerre pedig teljes igyekezetet fordítván, a ti hitetek mellé ragaszszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet. A kegyesség mellé atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek,

nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztusnak megismerésére nézve." „Atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívásotokat és kiválasztásotokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha, mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunk és megtartónk, a Jézus Krisztus örök országába való bemenetel." (II. Péter 1:5–8, 10–11) {MYP 116.1}

Itt van tehát a számunkra kijelölt út, amelyen biztosan haladhatunk, amelyen el nem bukhatunk. Akik a növekedés ezen elveit gyakorolják, s igyekeznek, hogy elnyerjék a keresztény erényeket, azokat biztosítja Isten, hogy megsokszorozza bennük a Szentlélek adományait. {MYP 116.2}

Péter így szólítja meg azokat, akik hasonló drága hitet nyertek: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunk megismerésében." Isteni kegyelme folytán mindazok, akik e földről a mennybe vezető fénylő fokokon fölfelé akarnak haladni, el is érhetik a legfelső fokot, s beléphetnek Isten városába. {MYP 116.3}

A próbák értéke. {MYP 117}

Az élet próbái Isten eszközei, hogy jellemünk foltjaitól megtisztítsanak, éleit lecsiszolják. Kínos folyamat tűrni a vésőt, csiszolást, égetést és fényezést, kemény dolog, ha az őrlő kerekek közé kerülünk. Azonban így készül el a kő, hogy a mennyei templomban elfoglalhassa helyét. Haszontalan anyagra a Mester nem áldoz gondos, alapos munkát. Csak az értékes köveket csiszolja fényesre, a paloták köveinek hasonlatosságára. {MYP 117.1}

Titkos erőforrások. {MYP 117}

A Magasságos szárnyai alá néha-néha odamenekülnek az emberek, egy ideig ott tartózkodnak, s ennek eredménye nemes cselekedetekben mutatkozik meg, azután hitük ellankad, az Istennel való közösségük megszakad, s munkájuk hiányos lesz, leromlik. De Jézus állandóan bizalommal teli életet élt, amely az Istennel való közösségből táplálkozott. Krisztus szolgálata mind a menny, mind a Föld számára szeplőtlen és állandó volt. {MYP 117.2}

Mint ember, addig könyörgött Isten trónja előtt, míg emberi mivoltát mennyei légkör vette körül, amely összekapcsolta az emberit az istenivel. Istentől nyert életet, amelyet az embereknek adományozott. {MYP 117.3}

<<< vissza a 7. tanulmányhoz

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 3. kötet 527-540. (Ember iránti kötelesség-részlet)

Szeretet és együttérzés a családi körben {3T 527}

Sokan vannak világunkban, akik nagyon ráéheztek a szeretetre és együttérzésre, mellyel szolgálnunk kellene őket. Sok férfi szereti a feleségét, de túl önző kimutatni szeretetét. Hamis méltóság és büszkeség rabjai, így nem mutatják ki szavakkal és tettekkel a szeretetüket. Sok az olyan férfi, aki sosem tudja meg, felesége szíve mennyire kiéhezett a gyengéd megbecsülés és szeretet szavaira. Eltemetik szeretteiket, s panaszkodnak Isten gondviselésére, amiért megfosztotta őket élettársuktól, pedig ha bepillantanának élettársuk belső világába, felfedeznék, hogy viselkedésük döntötte sírba őket időnap előtt. Krisztus vallása szeretetteljessé, és előzékennyé tesz minket s kevéssé ragaszkodóvá véleményünkhöz. Haljunk meg a magunk számára, s becsüljünk többre másokat magunknál. {3T 527.1}

Isten szava a mértékünk, hitvalló népe mégis mennyire eltávolodott ettől! Vallásos hitünk ne legyen elmélet csupán, hanem elengedhetetlenül gyakorlat is. A tiszta és szeplőtlen vallás nem tűri meg, hogy lábbal tapossuk Isten legkisebb teremtményeinek jogát, még kevésbé testének részei, s családunk tagjainak jogát. Isten a szeretet, s aki benne él, szeretetben él. A világi önzés légköre, amit némelyek, mint valami felhőt visznek magukkal, lehűtve a levegőt, melyet mások beszívnak, beteggé teszi, s gyakran halálra hűti a lelket. {3T 528.1}

Súlyos kereszt lesz számodra, hogy műveld magadban a tiszta, önzetlen szeretetet, és a számításoktól mentes jótékonyságot. Súlyos kereszt lesz az is, hogy feladd nézeteidet s eszméidet, lemondj belátásodról, és mások tanácsát kövesd. Családod több tagjának ma már családja van. De az apjuk, házában uralkodó légkört magukkal viszik az ő tűzhelyükhöz is, sőt, megérzik azt a családi körükön kívülállók. Hiányzik belőlük az őszinteség, a krisztusi gyengédség és az önzetlen szeretet. Kötelesség vár hát rájuk is, hogy megváltoztassák jellemük önző vonásait, hogy az igaz szőlő gyümölcstermő veszői lehessenek. Krisztus mondta: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremtek." Közel kell hát hoznotok magatokhoz Jézust, be a családi körötökbe, szívetekbe. Ne csak tudjátok, gyakoroljátok is, hogy mi helyes, s helyes indítékból, egyedül Isten dicsőségével törődve. Segítség lehettek, ha készek vagytok eleget tenni az Isten szavában nyújtott feltételeknek. {3T 528.2}

Krisztus vallása több a puszta beszédnél. Krisztus igazságossága, életszentsége tiszta, önzetlen indítékokból fakadó helyes tettekből és jócselekedetekből áll. A külső igazságosság, amíg hiányzik a belső ékesség, hiábavaló lesz. „Ez az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy az Isten világosság és nincsen őbenne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és

sötétségben járunk, hazudunk és nem az igazságot cselekesszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő a világosságban van, közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől." Ha nem él bennünk Isten világossága és szeretete, akkor nem az ő gyermekei vagyunk. Ha nem Krisztussal gyűjtünk, akkor szétszórunk. Mindnyájan hatunk másokra, s ez a hatás kihat örök sorsunkra, jelen és jövő javunkra, vagy pedig örök veszteségünkre. {3T 528.3}

J. és K.-ból hiányzik az együttérzés és a szeretet a családjukon kívüliek iránt. Veszély fenyegeti őket, hogy a mások hibáit tartják szemmel, miközben súlyosabb rossz él felismeretlenül bennük. Ha e kedves lelkek valaha is bejutnak a mennybe, először meg kell halniuk a maguk számára, és tapasztalatra szert tenniük a jócselekedetekben. Leckéket kell megtanulniuk a Krisztus iskolájában, hogy tökéletesítsék a krisztusi jellemet, s egyek legyenek vele. Krisztus mondta tanítványainak: „Ha meg nem tértek, s olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, sosem mentek be a mennyeknek országába." Meg is magyarázta nekik, hogy mire gondol. Nem az együgyűségben, hanem a rosszindulat terén akarta, hogy gyermekek legyenek. Kicsiny gyermekek nem tanúsítanak felsőbbségi és főúri érzéseket, hanem őszinte, természetes a viselkedésük. Krisztus azt akarja, hogy követői műveljék a mesterkéletlen modort, hogy egész viselkedésük alázatos és krisztusi legyen. Kötelességünkké tette mások javára élnünk. A menny királyi udvaraiból leszállt a világra, hogy bebizonyítsa, mely igen szívén viseli az embert. A kimondhatatlan ár, melyet az ember megmentéséért fizetett, azt bizonyítja, hogy az ember annyira értékes, hogy Krisztus képes volt feláldozni érte gazdagságát, a királyi udvarokban élvezett, megtisztelt helyzetét, hogy kiemelje az embert a bűn züllöttségéből. {3T 529.1}

Ha a menny felségese ilyen sokra volt kész, hogy bebizonyítsa az ember iránti szeretetét, mit meg nem kellene tenniük az embereknek, hogy kisegítsék egymást a sötétség és szenvedés verméből! Krisztus mondta: „Szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretett annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért." A mi szeretetünk gyakran önző, mert kijelölt határok közé szorítjuk. Hanem mikor Krisztussal lépünk közelebbi egységre, szeretetünk, szánakozásunk, jótékony tetteink mélyebbre nyúlnak, kiszélesednek és meg is erősödnek a használattal. Krisztus követőinek szeretete és szívessége legyen széles, mint a világ. Aki csak magának és családjának él, nem fogja elnyerni a mennyet. Isten felszólítja családotokat, hogy ápoljátok a szeretetet, legyetek kevésbé érzékenyek a magatok, s érzékenyebbek mások fájdalmai és próbái iránt. Az egész életetekben melengetett önző szellemet találón képviseli a pap, a lévita, aki a szerencsétlen elől átkerült az út másik oldalára. Bár tudták, hogy segítségre szorul, mégis kikerülték őt. {3T 529.2}

Ébredjetek fel, hogy életetek kizökkenjen az önzés kerékvágásából. Használjátok ki a rövid próbaidőt, melyet kaptatok, hogy teljes erőtökkel törekedjetek jóvátenni életetek mulasztásait. Isten a szenvedés világába

helyezett, hogy próbára tegyen, hogy lássa, vajon méltónak bizonyultok-e az örök élet ajándékára. Ott vannak körülöttetek a bánattal terheltek, akik igényt tartanak az együttérzés, szeretet, gyengédség szavaira, és alázatos, szánakozó imáinkra. Némelyek a nyomor vaskeze alatt sínylődnek. Egyesek betegség, mások szívfájdalmak, reményvesztettség, szomorúság közepette élnek. Akár Jób, legyetek a vakok szeme, a sánták lába, tudakoljátok meg a jövevények ügyét, hogy enyhítsetek szükségleteiken, hogy ott segítsetek, ahol legégetőbb a szűkség. {3T 530.1}

L. ápolja magában a felesége iránti szeretetet. Olyan szeretetet, mely szavakban és tettekben is kifejezésre talál. Művelje magában a gyengéd odaadást. Feleségének érzékeny és ragaszkodó a természete, s erősen igényli a gyengédséget. A gyengédség, megbecsülés minden egyes szava, a nyájas bátorítás, mind megmarad emlékezetében, és áldásokban hárul vissza férjére. Hozza szoros kapcsolatba Krisztussal rideg természetét, hogy Isten szeretete csillapítsa, lágyítsa merevségét és hideg tartózkodását. Nem lesz az gyengeség, vagy férfiúságának, méltóságának feláldozása, ha szavakban és tettekben kifejezésre juttatja gyengédségét és szeretetét. S ne torpanjon meg ez a családi kör határán, hanem áradjon, terjedjen a családon túlra is. L.-nek olyan feladatot kell elvégeznie magáért, melyet senki más el nem végezhet érte. Erőssé tudna válni az Úrban, ha Isten ügyében terheket viselne. Ragaszkodását és szeretetét összpontosítsa Krisztusra és mennyei dolgokra, így alakítsa jellemét az örök életre. {3T 530.2}

Kedves K.-nak korlátolt a fogalma, hogy miből áll kereszténynek lenni. Lerázza magáról a terheket, melyeket pedig Krisztus már előbb viselt érte. Nem akarja magára venni keresztjét, nem használja ki képességeit, az Istentől nyert tehetségeket. Nem erősödött meg az erkölcsi állhatatosságban és bátorságban, nem érzi át felelősségének súlyát. Nem szeret gyalázatot viselni Krisztus nevéért, az ígéretre gondolva: „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke.” „Ha vele szenvedünk, vele is fogunk uralkodni.” A Mester mindenki számára tartogat munkát. Senki sem lehet tétlen, senki sem lehet hanyag, önző, s egyúttal tökéletes keresztény jellem. Az Úr azt akarja, hogy egész családotok tárja ki szívét szeretetének, kegyelmének áldásos hatása előtt, hogy a mások iránti szánakozásotok túláradjon az önzés határain, s a családi kör falain, mint az irgalmas szamaritánus szíve is megesett a szegény, szenvedő idegenen, akit a pap és a lévita elkerült, magára hagyott meghalni. Tudtomra adták, hogy sokan rászorulnak együttérzésünkre és tanácsunkra. S ha arra gondolunk, hogy csak egyszer haladunk át a világon – hogy soha vissza nem térhetünk helyrehozni hibáinkat és tévedéseinket, melyeket elkövettünk – mennyire fontos hát helyesen élnünk! {3T 531.1}

Az Úr elém tárta J. esetét. Noha előzőleg ecseteltem neki tévedéseit és helytelenségeit, utolsó látomásomban mégis azt láttam, hogy a gonoszságok még mindig benne élnek, s hogy hideg a magatartása férjének gyermekei iránt. Nemcsak azért fenyíti és szidja meg őket, ha súlyosat vétenek, hanem jelentéktelen

semmiségekért is, melyek felett szemet kellene hunynia. Helytelen minden kicsiségbe belekötnünk. Krisztus Lelke nem tud ott élni azok szívében, ahol ilyet talál. A testvérnő hajlik egyetlen dicsérő szó nélkül hagyni gyermekei jó oldalait, derék igyekezetét. Bezzeg, ha bármi helytelent lát, mindig kész lecsapni rájuk a dorgálással. Ez csüggeszti a gyermekeket, és engedetlenségre neveli őket. Ez csak a gonoszságot lármázza fel a szívben, s arra vezet, hogy iszapot és szennyet vessen a felszínre. A folyton fegyelmezett gyerekekben nemtörődöm szellem támad, s gyakran gonosz szenvedélyek nyilvánulnak meg bennük, tekintet nélkül a következményekre. {3T 531.2}

Ha az anyának valaha is alkalma nyílik dicsérő szót ejteni gyermekei jó viselkedéséről, akkor tegye is meg. Bátorítsa őket a helyeslés szavaival és biztató tekintettel. Ez napsütés lesz a gyermeki szívnek, és arra serkenti őket, hogy ápolják magukban az önérzetet, és azt, hogy tartsanak jellemükre. Tanúsítson gyengéd ragaszkodást a gondjaira bízott anyátlan gyermekek iránt. Áldás lesz ez az Isten által igen szeretett gyermekek számára, de magára is visszahárulna gyengédségben és szeretetben. {3T 532.1}

A gyerekeknek érzékeny és bizakodó a természetük. Könnyű örömet szerezni nekik, de megszomorítani is könnyű őket. A barátságos szavakkal és tettekkel végzett gyengéd fegyelmezés által az anyák szívükhöz köthetik gyermekeiket. Öreg hiba szigorúnak és követelőzőnek lenni a gyerekekkel. Egyenletes szilárdság, és dühkitörésmentes kormányzás szükséges a család fegyelméhez. Mondd meg, amit akarsz, de nyugodtan. Légy tekintettel rájuk, és légy következetes abban, amit egyszer megmondtál. {3T 532.2}

Nagyon megérné a fáradságot, ha szeretettel bánnál gyermekeiddel. Ne idegenítsd el őket azzal, hogy nem érzel egyet gyermekes játékaikkal, örömeikkel, bánataikkal. Soha ne nézz rájuk mérgesen, sose hagyja el ajkad rideg szó. Isten egytől egyig feljegyzi az ily szavakat. A rideg szavak annyira megkeserítik a gyermekek természetét, megsérti szívüket, hogy némelykor nagyon nehéz begyógyítani az ilyen sebeket. A gyermekek észreveszik, s a legkisebb igazságtalanságot is megérzik. Némelyik elcsügged miatta, úgy, hogy később sem a hangos, haragos parancsnak nem engedelmeskedik, sem a büntetés fenyegetésével nem törődik. A szülők gyakran a helytelen fegyelmezéssel váltanak ki lázadást gyermekeik szívében. Holott ha helyesen bántak volna velük, jó és szilárd jellemet alakítottak volna. Az anya, aki nem tud magán uralkodni, nem alkalmas, kormányozni gyermekeit. {3T 532.3}

M. testvért feleségének erős jelleme alakítja. Részben ő is olyan önző lett, mint felesége. A gondolkodása csaknem teljesen a családjára korlátozódik, a kimondhatatlanul fontos dolgok kirekesztésével. Nem tölti be családjában a nyáj atyjának helyét, s nem bánik előítélet mentesen, részrehajlás nélkül, egyformán gyermekeivel. Felesége nem igazi anya a férje anyátlan gyermekei számára, és nem is tud azzá válni, csak ha megváltozik. M. testvér nem, foglalja el az Isten által, mint gyermekei atyjának, neki szánt helyet. Anyátlan gyermekei Isten ki-

csinyei, drágák az Úr szemében. M. testvérnek természettől fogva gyengéd, kifinomult, szeretetteljes, bőkezű, s lelki hatásokra érzékeny a természete, feleségéé viszont épp az ellenkezője. Ahelyett, hogy ő alakítaná, s jobbítaná meg felesége jellemét, felesége változtatja meg őt. {3T 533.1}

A testvér azt tartja, hogy a békesség kedvéért hallgatnia kell az őt nyugtalanító dolgokról. Tudomásul vette, hogy nem várhat feleségétől engedelmességet, sem, hogy lemondjon véleményéről. A nő akar itt uralkodni. Ha törik, ha szakad, azt teszi, amit a fejébe vett. Ha mindketten alaposan meg nem változnak, nem nyerik el az örök életet. Bár elég fényben részesültek, mégsem követik a fényt. A világ önző szeretete elvakította értelmüket, megkeményítette szívüket. J.-nek be kell látnia, hogy ha félre nem teszi önzését, ha le nem győzi makacsságát és dühkitöréseit, nem örökölheti a mennyet, hiszen ilyen jellemvonásokkal az egész mennyet elcsúfítaná. Figyelmeztetem hát J. testvérnőt, hogy térjen meg. A Mester nevében felszólítom, halasztás nélkül rázza le esztelen közönyét, fogadja meg az igaz Tanú tanácsát, buzduljon fel, s tartson bűnbánatot, mert így csak veszedelembe sodorja üdvösségét. {3T 533.2}

Isten könyörületes. Ma még elfogadja a megtört szívet és bűnbánó szellemet. J. testvérnő is ki fogja talán menteni magát, mint a lévita és a pap, amiért behunyja szemét, nem érez együtt a mások bajával, amiért elkerülte a szenvedőt? Isten nem kötelességmulasztásért tartja őt felelősnek, hanem mert nem szánakozó és gyengéd a szerencsétlenek iránt. Nem tartja magát Isten parancsaihoz, melyek félreérthetetlenül megszabják embertársai iránti kötelességét. Krisztus így szólt a törvénytudóhoz: „Tégy így, és élni fogsz.” Tehát ha elhanyagoljuk embertársaink iránti kötelességünket, annak az örök élet elvesztése lesz a következménye. {3T 533.3}

Családi zártkörűség {3T 534}

K.-ra, szegény gyermekre, mint másokra is, oly kötelesség vár, melyről még csak nem is álmodott. Jelenleg messze távolodott Istentől. Túl sokat gondol magára, s a világnak akar tetszeni, nem pedig az emberek üdvössége iránti önzetlen szeretettel, nem azzal, hogy Krisztushoz igyekezne terelni őket, hanem a lelkiség hiányával, s azzal, hogy a világhoz szabja lelkületét és cselekedeteit. Inkább haljon meg magának, és a jócselekedetekben szerezzen tapasztalatot. Hiszen most hideg és rideg a viselkedése. Le kell csillapítania ezt a jeges, megközelíthetetlen szellemet, felolvasztani a Krisztus szeretetének napfényénél. A lányka nagyon is magába zárkózik. Isten látja, hogy szegény, satnya növényke Ő, nem terem gyümölcsöt, csupa levél és levél az egész. Csaknem teljesen az én és az enyém köti le gondolatait. Az Úr kegyelmesen megsegíti e szeretett növénykét, lemetszi az ágakat, hogy a gyökér nyúljon, terebélyesedjék mind mélyebbre. Magához igyekszik vonzani e lánygyermeket, mert vallásos élete csaknem teljesen gyümölcstelen. Pedig el kell majd számolnia Istennek a tőle nyert talentumokkal. A testvérnő hasznavehető lenne, Krisztus munkásává válna, ha ledöntené az önzés

falát, mely elzárja őt Isten világosságától és szeretetétől. {3T 534.1}

Sokan rászorulnak szeretetünkre és tanácsunkra, de nem olyan tanácsra, mely felsőrendűséget sejtet a tanácsadóban, s alsórendűséget abban, aki kapja. K-nak Isten szelíd, alakító szeretetére van szüksége. Színezze hát hangját és tekintetét a törődő figyelmesség és a gyengéd, tiszteletteljes szeretet. Minden tekintet, hang, mely azt érteti meg a másikkal, hogy jobb vagyok nálad, csak lehűti a légkört, s inkább jégcsapra hasonlít, mintsem meleg napsugárra. Testvérnőm, a te légköröd alakítón hat. Hatásköröd alá keríted azokat, akikkel érintkezel, máskülönben összeméred velük kardodat. Eszed ágában sincs, hogy mások jobb hatására hagyd alakítani magad, vagy elfogadd mások belátását s véleményét Mindig érvekkel, kifogásokkal hozakodsz elő, hogy igazold viselkedésedet, megvédelmezd elgondolásaidat és magatartásodat. Ha egy csapásra nem sikerül meggyőznöd a másikat, újra meg újra visszatérsz arra a pontra. Ez a jellemvonásod komoly érték lesz, ha majd Istennek szenteled, s a Szentlélek fogja irányítani. Ha nem, akkor átoknak bizonyul a magad, mind mások számára. Véleményed és tanácsod másokra erőltetése, főleg, ha uralomvágyó lelkületből fakad, nem jó gyümölcs. Krisztus enyhítő szeretetére van szükség szívedben, ami majd visszatükröződik a családod iránti viselkedéseden, minden hatáskörödbe kerülőre. {3T 534.2}

Félek, nagyon félek, hogy J. elveszíti a mennyet. Ez a nő annyira szereti a világot s a világ dolgait, hogy nem marad szeretete Jézus számára. Annyira megerősödött önzésében, hogy a menny fénye nem tud áthatolni az önszeretet s önhittség falán, melyet egész életében egyre épített. A szeretet a szív kulcsa, ő mégsem ápolja e becses növényt. J. oly régóta huny szemet önzése felett, hogy ma már észre sem veszi. Annyira kevéssé vette ki részét a gyakorlati vallásosságból, hogy szíve világias maradt, s attól tartok, ez a világ az egész menny, melyben része lesz. Férjére sincs jó hatással, őt is a maga belátására kényszeríti. Az meg nem látja be, miért lenne szüksége az isteni kegyelem megerősítésére, hogy erkölcsi bátorsággal álljon ki a helyes mellé. J. nemcsak nem veszi észre, s nem végzi Isten által elvárt kötelességét, hanem erősen befolyásolja férjét, férje kezét is megköti, s el is vakította őt. {3T 535.1}

M. testvér ne feledje, hogy Isten igényeket támaszt iránta is, melyek felette állnak minden földi kapcsolatnak. Szemkenőcsre, fehér ruhára és aranyra van szüksége, hogy nemes jelleme lehessen, s gazdag belépése Isten országába. Gyökeres megváltozáson kívül semmi sem tudja megnyitni felesége lelkét hogy belássa tévedéseit, bevallja helytelenségeit. Roppant változtatásokra van szüksége, amiket még nem tett meg, mert nem ismerte fel tényleges helyzetét s nem látta be, hogy megújulásra lenne szüksége. Annyira távol áll attól, hogy a mennyei Tanítótól legyen hajlandó tanulni, aki szelíd volt és alázatos szívű, hogy szolgaságnak tartja a szelídséget, az egyetértést – vagyis, hogy egyik a másikat alázatosan kiválóbbnak tartsa magánál – rangvesztésnek, s megalázónak véli. {3T 535.2}

J-ben erős, követelőző, kevély és önfejű szellem lakozik. Semmi kívánato-

sat sem lát a rejtett belső ember zavartalan szelídségében és lelki nyugalmában, hogy ezt óhajtaná magának. Ez a nagybecsű ékesség annyira értéktelen előtte, hogy viselni sem hajlandó. Gyakran a sértődöttség szelleme él benne, mely annyira ellentéte Isten Lelkének, mint kelet nyugatnak. A gyengédség igen értékes drágakő az Isten szemében. A zavartalan szelídség s lelki nyugalom sosem keresi a maga boldogságát, hanem feledni törekszik magát. Abban talál megelégedést s valódi boldogságot, ha másokat boldogít. {3T 536.1}

Isten gondviselése folytán N. testvérnő elszakadt apja családjától. Bár ő is magán viseli a család jellegzetességeit, a súlyos terhek viselése kiemelték őt önzéséből, ma már szívén viseli mások baját. Együttérzéssel és szeretettel nyitotta meg szívét isten családja előtt, szívén viseli mások ügyét. Isten ügye és munkája kötötték le figyelmét. Átérezte, hogy a szegény, bukott halandók testvériséget alkotnak. Rá kellett nevelnie magát, hogy másokért gondolkozzék, cselekedjék, s elfelejtkezzék magáról, de eddig nem ápolta úgy magában a másokkal való együttérzést, a mások iránti szeretetet, szánakozást amennyire Krisztus követőinek kellene. Mélyebb szánakozásra van szüksége, s kevesebb feszült, merev igazságosztásra. Mivel szívét és idejét az egészség-megújulás nagyszerű munkájának szentelte, elfelejtkezett magáról. Mihelyt ezt tette, máris áldásban részesült. {3T 536.2}

Minél többet tesz mások javára, annál több elvégzésre valót lát maga körül, s annál inkább szeretné ezeket is elvégezni. Másokért végzett munkája gyakran abba a helyzetbe hozza, ahol gyakorolhatja hitét, hogy átsegítse a súlyos, próbára tevő helyzeteken. Ám imái feleletet nyernek, hite, szeretete és Istenbe vetett bizalma erősödik. Az ismételten felmerülő fejtörések, nyugtalanságok és próbák által tapasztalatra tesz szert. Isten alakítja úgy a szívet, hogy egyre inkább hozzá hasonló legyen. Mégis az önzés toporzékolva követeli a győzelmet. N. testvérnő legyen gyengédebb és mással törődőbb mindennapi kapcsolataiban. Igyekezzék megfontoltan legyőzni magát, önzését, énjét. Ha valóban keresztény, tudni fogja, hogy önzetlen, türelmes munkára kell szentelnie élete javarészét, sőt, ha kell, az egészet, ezzel bizonyítva a Mester iránti szeretetét. E tapasztalat nélkül messze lemaradna a keresztény jellem tökéletesítésének területén. {3T 537.1}

N. testvérnő több lépést tett a helyes irányban, ezért családja úgy érzi, hogy elhagyta őket, ami kínhalált jelent számukra. Szerintük a testvérnőnek már nem azonosak velük a céljai, szeretete és szíve. Úgy érzik, hogy nem tudnak annyira örvendezni, mint régen, nővérük társaságának. Azt gondolják, hogy ő a hibás, ő változott meg, ő nem egy velük többé. Összhangja hiányának oka az érzelmek terén, hogy a testvérnő fejlődik a mások bajával való törődésben, a többiek viszont hanyagok, nem tesznek eleget a kötelességnek, melyet Isten bízott rájuk. Ezért aztán visszafejlődtek. A család önző, magába fordult, a maga és a világ szeretetébe. {3T 537.2}

N. testvérnő jó ügyben munkálkodik. Nagyon fontos számára az egészségügyi megújulás, mert tapasztalatból tudja, mekkora szükség van erre. Apja családja

nem látta be az egészség-megújulás fontosságát. Nem ismerik fel, milyen szerepet játszik ez az utolsó napok záró munkájában. Belezökkentek a szokás kerékvágásába, s nehezükre esik erőltetni magukat, hogy kikerüljenek belőle. Hagyják inkább békén őket. Borzalmas, ha valaki tétlensége miatt nem tud már változtatni. E családot lemérik, s híjával találják, hacsak azonnal nem tesznek valamit. „Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé." Bizony, kemény beszéd ez! Ki tud helytállni a próbán? Isten Igéje számunkra Isten és Krisztus értelmének másolata, s a bukott emberé is, a Krisztus mására megújultban, akiben Isten értelme él ezek is a tükörképe. Össze tudjuk hasonlítani gondolatainkat, érzéseinket és szándékainkat a Krisztuséval. Csakúgy állunk kapcsolatban vele, ha készséggel végezzük Krisztus tetteit. {3T 537.3}

Krisztus azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát. Nyomdokain járunk-e? A Krisztus nevéről nevezettek törekedjenek egyre meghittebben megismerni őt, hogy úgy viselkedjenek, mint ő viselkedett. Fogadjuk életünkbe Jézus életének tanulságait. Krisztus önmagát adta értünk, hogy minden bűntől megváltson, megtisztítson, és jótettekben buzgólkodó, választott népévé tegyen. „Arról ismerjük meg a szeretetet, hogy ő életét adta értünk, mi is kötelesek vagyunk oda-adni életünket egymásért." Isten szeretetét, hogy életét adta értünk. Tehát nekünk is oda kell adni életünket testvéreinkért. Ez az önmegtagadás kötelessége, melyet jókedvűen vállalnunk kell, követve Üdvözítőnk példáját. A keresztény élete elkerülhetetlenül a küzdelem és áldozathozatal élete. A kötelesség ösvényét kell követnünk, s nem hajlamunk és választásunk útjait. {3T 538.1}

Mikor I. testvér felismeri az előtte álló feladatot, s végzi is kötelességét, melyet Isten adott neki végzésre, akkor nem lesz olyan távol O. testvértől, és testvérnőtől, sem N. testvérnőtől, és azoktól, akik együtt fáradoznak a Mesterrel. Időbe kerülhet odáig jutni, hogy tökéletesen alávessük magunkat Isten akaratának, mégsem állhatunk meg, mielőtt eljutnánk odáig, mert csak így készülünk fel a mennyre. Az igaz vallás el fogja vezetni tulajdonosát a tökéletességre. Isten akaratának kell alávetnetek gondolataitokat, szavaitokat, tetteiteket, valamint étvágyatokat és szenvedélyeiteket, indulataitokat is. Meg kell teremnetek a megszentelődés gyümölcseit, s ez elvezet arra, hogy megvédjétek a szegényt az apátlant, anyátlant, az elesettet. Igazul tesztek majd az özveggyel, s a szűkölködő ínségét is enyhíteni fogjátok. Tettekre váltjátok az igazságot, szeretni fogjátok az irgalmasságot, és alázatosan jártok Istennel. {3T 538.2}

Ha világosságban akarunk járni, engedjük be Krisztust szívünkbe s otthonunkba. Tegyük azzá a családi körünket, amit e szó jelent. Legyen az kis mennyország a földön, ahol ápoljuk a szeretetet, ahelyett, hogy elfojtanánk. Boldogságunk e szeretet ápolásától függ, a testvéri szeretettől és egymás iránti igaz előzékenységtől. Azért van annyi keményszívű férfi és nő, mert gyengeségnek tartják az igazi barátiasságot. Ezért nem is bátorítják, hanem inkább elfojtják. Ezek természetének jobbik oldalát még gyermekkorukban megrontották és elfojtották. S ha az isteni fény sugarai meg nem olvasztják hidegségüket és ke-

ményszívű önzésüket, akkor az ilyenek boldogságát örökre eltemették. Ha oly szeretetteljes szívet szeretnénk, mint Jézusé volt, mikor a földön járt, s olyan megszentelődött szánakozást, amilyen az angyalok szívében él a bűnös halandók iránt, akkor ápoljuk a gyermekkor gyengédségét, mely maga jelenti az őszinte egyszerűséget és mesterkéletlenséget. Akkor kifinomultak, emelkedettek leszünk, és mennyei elvek kormányoznak minket. {3T 539.1}

Nagy kincs a kiművelt szellem, de a szánakozás és megszentelt szeretet nemesítő hatása nélkül mégsem elsőrendű érték. Legyenek gyengéden gondoskodó szavaink és cselekedeteink az emberek iránt. Ezer apró figyelmességet végezhetünk el barátságos szavakkal és pillantásokkal, melyek úgyis visszahatnak ránk. A figyelmetlen keresztény mások elhanyagolásával azt bizonyítja, hogy nem él összhangban Krisztussal. Lehetetlen Krisztussal egységben élni, mégis ridegen viselkednünk mások iránt, megfeledkeznünk mások jogairól. Sokan sóvárognak baráti együttérzés után. Isten mindenkinek azonosságot adott, melyet nem olvaszthatunk be mások egyéniségébe. Sajátosságaink kevésbé lesznek szembetűnök, ha valóban Krisztusé vagyunk, ha akaratunk az ő akarata is. Szenteljük életünket mások javára és boldogságára, mint Üdvözítőnk tette. Feledkezzünk meg magunkról. Ragadjuk meg a legjelentéktelenebb alkalmakat is, hogy kimutassuk hálánkat a kedvezésekért, melyekben másoktól részesülünk, s keressük az alkalmat hogy felvidítsuk bánatukat, terheiket. E figyelmes előzékenységek, melyek családunkban kezdődnek ugyan, de ki kell terjedniük a családi körön kívülre, segítenek növelni az élet boldogabb felét, másrészt az apró dolgok elhanyagolása segít felduzzasztani az élet keserűségét és bánatát. {3T 539.2}

A megtett, vagy meg nem tett cselekedetek hatalmas súllyal esnek latba életünk és sorsunk szempontjából. Isten elvárja, hogy ragadjunk meg minden kínálkozó alkalmat a hasznosságra. Ennek elhanyagolása veszedelmes lelki növekedésünkre nézve. Komoly belső lelki munka vár ránk. Ne hagyjuk tétlenül elmúlni az Isten nyújtotta, értékes órákat, hogy a menny számára tökéletesítsük jellemünket. Nem lehetünk lusták e kötelesség terén, mert egy percünk sincs, melyet céltalanul tölthetünk. Isten segíteni fog legyőznünk hibáinkat, ha imádkozunk, s hiszünk benne. Mindezeken diadalmaskodni tudunk őáltala, aki szeret minket. Mikor a rövid földi élet véget ér, s mi is úgy látunk, ahogy minket látnak, úgy ismerünk, amint mi is ismertek vagyunk, akkor milyen rövidnek és jelentéktelennek tűnnek előttünk e világ dolgai a jobb világ dicsőségéhez képest. Krisztus sosem hagyta volna el a mennyet, sosem öltött volna magára emberi alakot, sosem lett volna bűnné értünk, ha nem tudta volna, hogy közreműködése által az ember végtelenül boldoggá válhat, örök gazdagságot nyerhet, s olyan életet, amely Isten életéhez fogható. Tudta, hogy segítsége nélkül az ember nem tudja elérni ezt. {3T 540.1}

Éljen bennünk a hálaadás szelleme. Őrizkedjünk, hogy ne rögződjünk meg nézeteinkben, érzéseinkben, s cselekedeteinkben. Isten munkája halad előre. Tovább kell vinnünk a jobbulást, s segítenünk előrehaladásában a megújulás

szekerét. Erőkifejtésre, türelemmel és bölcsességgel kiegyensúlyozott erőkifejtésre van most szüksége minden kereszténynek. A lélekmentés még mindig ránk, Krisztus tanítványaira vár. Egyikünk sincs felmentve ez alól. Sokan elcsüggedtek s megrokkantak keresztény életükben, mivel tétlenek. Használjuk ki szorgalmasan időnket, míg a világon vagyunk. Mily komolyan kellene megragadnunk minden alkalmat a jócselekedetre, s hogy az embereket az igazsághoz vezessük. Jelszavunk legyen: előre, felfelé – előre, a győzelemre. {3T 540.2}

<<< vissza a 8. tanulmányhoz

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

Az Apostolok Története, 221-228. (Munka viszontagságok között)

Pál fáradozott azon, hogy a Szentírásból a megtértek elé tárja az Isten műve támogatására vonatkozó világos tanításokat. Noha mint az evangélium prédikátora, „joggal" igényelhette, hogy megélhetéséért világi foglalkozásban „ne kelljen dolgoznia" (I. Kor. 9:6), időnként mégis, prédikátori tisztsége gyakorlása közben, a nagyobb kultúr-központokban mesterségét is folytatta, hogy létfenntartását biztosítsa. {AA 346.1}

A zsidók a testi munkát nem tartották rendkívüli dolognak vagy lealázónak. Mózes a zsidókat kioktatta, hogy gyermekeiket rendszeres mesterségre tanítsák; bűnnek számított, ha ifjaknak megengedték, hogy a testi munkát kerüljék. Sőt, ha a gyermeket szent hivatásra nevelték is, szükségesnek tartották, hogy valamilyen gyakorlati, hasznos munkát tanuljon. Minden ifjúnak, akár gazdag, akár szegény szülők gyermeke volt is, mesterséget kellett tanulnia. Ha a szülők elmulasztották gyermeküket mesterségre kitaníttatni, úgy tekintették őket, mint akik eltértek az Úr rendeleteitől. Ennek a szokásnak megfelelően, Pál is megtanulta már kora ifjúságában a sátorkészítés mesterségét. {AA 346.2}

Mielőtt Pál Krisztus tanítványa lett, magas állást töltött be, és nem volt szüksége megélhetéséért két keze munkájára. Azonban később, miután már egész vagyonát Krisztus ügyének fejlesztésére fordította, időközönként mesterségéhez folyamodott, hogy megélhetését biztosítsa. Ezt különösen olyan helyeken tette, ahol szándékát esetleg félreérthették. {AA 347.1}

Thessalonikában kifejtett működésével kapcsolatban olvassuk először, hogy Pál, mialatt hirdette az igét, keze munkájával kereste meg kenyerét. Az ottani gyülekezethez intézett levelében emlékezteti a hívőket, hogy „terhetekre lehettünk volna, mint Krisztus apostolai". De még hozzáteszi: „Emlékezzetek ugyanis atyámfiai a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra; mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük néktek az Isten evangéliumát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közületek" (I. Thess. 2:6, 9). Az apostol a hozzájuk intézett második

levelében kifejti továbbá, hogy amikor ő és munkatársai náluk időztek: „sem ingyen kenyeret nem ettek senkinél, hanem munkával és fáradsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek se legyünk terhére. Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk néktek, hogy minket kövessetek.” (II. Thess. 3:8–9) {AA 347.2}

Thessalonikában találkozott az apostol olyan emberekkel, akik húzódoztak a testi munkától. Ezekről írja később: „Némelyek rendetlenül élnek közületek, akik semmit nem dolgoznak, hanem nyugtalankodnak. Az ilyeneknek azonban rendeljük, és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csendesen munkálkodva, a magok kenyerét egyék.” Miközben Pál Thessalonikában dolgozott, különösen ügyelt arra, hogy az ilyeneknek igazi példaképül szolgáljon. „Mert amikor nálatok voltunk” – írja –, „azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” (II. Thess. 3:11–12, 10) {AA 347.3}

Sátán minden korszakban megkísérelte, hogy Isten szolgáinak fáradozásai elé akadályokat gördítsen, amennyiben a gyülekezetekbe a fanatizmus lelkületét vitte be. Így volt ez Pál napjaiban is; így a későbbi évszázadokban; úgyszintén a reformáció korszakában is. Wycliffe-nek, Luthernek és másoknak, akik befolyásukkal és hitükkel a világ áldására szolgáltak, harcolniuk kellett olyan csalárdságok ellen, amelyekkel az ősi ellenség megkísérelte, hogy a túlbuzgó, kiegyensúlyozatlan és megszenteletlen lelkületű tagokat fanatizálja. Tévelygő lelkek azt tanították, hogy az életszentség magaslata a lelket minden földi gond és munka fölé emeli, tehát a munka alól is mentesíti. Mások viszont szélsőséges nézeteikkel, bizonyos szövegeket félremagyaráztak, és azt tanították, hogy a munka bűn. A keresztény ne törődjön többé sem saját, sem családja jólétével, hanem egész életét szentelje lelki dolgoknak. Azonban Pál apostol tanítása és példaadása megfeddi az ilyen szélsőségeket. {AA 348.1}

Thessalonikában az igehirdetés közben Pál nem volt teljesen keze munkájára utalva, hogy megélhessen. Amikor később thessalonikai élményeire hivatkozik, és megköszöni a filippibeli hívők adományait, amelyekkel ottani tartózkodása alatt támogatták, ezeket írja: „Mert már Thessalonikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre.” (Fil. 4:16) Annak ellenére, hogy ezt a segítséget kapta, a thessalonikaiaknak mégis példakép akart lenni a szorgalomban; egyrészt, hogy senki se vádolhassa jogosan kapzsisággal, másrészt, hogy példaadásával megfeddje azokat, akik a testi munka felől fanatikus nézeteket vallottak. {AA 348.2}

Amikor Pál első ízben meglátogatta Korinthust, olyan emberek közé került, akik gyanúsan fogadták az idegenek szándékait. A tengerparton lakó görögök tapasztalt kereskedők voltak. Ezek annyira begyakorolták magukat a fortélyos üzleti fogásokba, hogy végül is az volt a véleményük, hogy a haszon jelenti az üdvösséget, és a pénzszerzés minden körülmények között előnyös – akár tisztességes, akár görbe úton is. Pál ismerte jellemvonásaikat. Nem akart tehát alkalmat szolgáltatni olyan állításokra, hogy az evangéliumot pénzért prédikálja. Joggal

követelhetett volna támogatást korinthusi hallgatóitól, de nem élt ezzel a jogával, nehogy prédikátori munkásságát és eredményességét az a jogtalan gyanú csorbítsa, hogy az evangéliumot nyereség kedvéért prédikálja. Szerette volna a félreértés minden alapját kiküszöbölni, nehogy üzenete veszítsen erejéből. {AA 349.1}

Korinthusba érkezése után nemsokára „egy Akvilla nevű, pontusi származású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából és feleségére Priscillára." Ezek „azonféle mívesek valának" mint ő. Klaudius rendeletére, hogy minden zsidónak el kell hagynia Rómát, kerültek Akvilla és Priscilla Korinthusba, ahol mint sátorkészítők telepedtek le. Pál tudakozódott felőlük. Amikor megtudta, hogy istenfélők, és igyekeznek kerülni az őket körülvevő helytelen befolyásokat, hozzájuk ment, „náluk marada és dolgozik vala... Vetekedvén pedig minden szombaton a zsinagógában és igyekezék mind a zsidókat, mind a görögöket meggyőzni." (Ap. csel. 18:2–4) {AA 349.2}

Később Silás és Timótheus is csatlakozott Pálhoz Korinthusban. Magukkal hozták a maczedón gyülekezetek anyagi támogatását a mű fejlesztésére. {AA 350.1}

A korinthusi hívőkhöz írt második levelében, miután ott már egy erős gyülekezetet alapított, Pál emlékeztette őket a köztük töltött életére. „Avagy vétkeztem-é" – kérdezte – „mikor magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hirdettem néktek az Isten evangéliumát? Más gyülekezeteket fosztottam meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam terhére senkinek. Mert az én szükségemet kipótolták a Maczedóniából jött atyafiak; és rajta voltam és rajta is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre. Krisztus igazsága bennem, hogy én ettől a dicsekvéstől nem esem el Akhája vidékén." (II. Kor. 11:7–10) {AA 350.2}

Pál megmagyarázza, hogy miért tanúsított ilyen magatartást Korinthusban. Azért, hogy „elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elől" (II. Kor. 11:12). Miközben mint sátorkészítő munkálkodott, az evangéliumot is hűségesen hirdette. „Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok tűrésben, jelekben, csodákban és erőkben is." Azután hozzáfűzi: „Mert micsoda az, amiben megkárosodtatok a többi gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én magam nem voltam néktek terhetekre? Bocsássátok meg nékem ezt az igazságtalanságot! Ímé harmadízben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket magatokat... Én pedig nagy örömest áldozok és esem áldozatul a ti lelketekért." (II. Kor. 12:12–15) {AA 350.3}

Efézusban töltött hosszabb működésének ideje alatt, ahol három éven át az egész vidéken hatalmas evangélizáló munkát végzett, szintén folytatta mesterségét. Efézusban csakúgy, mint Korinthusban, Akvilla és Priscilla társaságának örvendhetett, akik elkísérték Ázsiába is, második misszióútjának befejezése alkalmával. {AA 351.1}

Egyesek tiltakoztak és kifogásolták, hogy Pál kézi munkát végezzen, mert

azt állították, hogy ez nem egyeztethető össze az evangélium prédikátorának tisztségével. Hogy Pál, a legtekintélyesebb és legelsőrangúbb prédikátor ipart űzzön, miközben az igét hirdeti? Vajon nem méltó-e a munkás az ő jutalmára? Miért fecsérelje sátrak készítésére idejét, amikor bizonyára jobban is fel tudná használni? {AA 351.2}

Pál azonban nem tekintette ezt az időt elveszettnek. Mialatt Akvillával dolgozott, szoros összeköttetésben volt a nagy Tanítóval, és megragadott minden alkalmat, hogy az Üdvözítőről bizonyságot tegyen, és a szűkölködőkön segítsen. Vágyott állandóan újabb lelki megismerésre. Oktatta munkatársait a lelki dolgokban; egyszersmind példát adott a szorgalmas munkára és alaposságra. Ügyes, gyors munkás volt, mesterségében szorgalmas, és azt vallotta, hogy: „lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok" (Rm. 12:11). Mestersége által a társadalom olyan rétegeihez is hozzáférkőzhetett, akiket egyébként nem érhetett volna el. Társainak megmutatta, hogy a kézügyesség a mindennapi foglalkozásban: Isten adománya. Isten nemcsak a tehetséget adja, hanem a bölcsességet is, hogy azt helyesen felhasználjuk. Tanította, hogy még mindennapi munkánk végzése közben is Istent kell dicsőítenünk. Munkában megkérgesedett kezei mit sem csökkentették szívhez szóló beszédének, szózatainak erejét, amelyeket mint keresztény hithirdető intézett hozzájuk. {AA 351.3}

Pál apostol gyakran éjjel-nappal dolgozott, nemcsak saját fenntartására, hanem hogy munkatársainak is segítségére legyen. Keresetét megosztotta Lukáccsal, és segítette Timótheust is. Gyakran éhezett, csak hogy mások nyomorán enyhítsen. Önmegtagadó életet élt. Szolgálatának vége felé, Miletusban az efézusi vénekhez intézett búcsúbeszéde közben, bátran mutathatta fel kérges, barázdás kezeit, mondván: „Senkinek ezüstjét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam. Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. Mindenestől megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni." (Ap. csel. 20:33–35) {AA 352.1}

Ha Isten szolgái azt képzelik, hogy Krisztus ügyéért nehézségeket és ínséget szenvednek, gondoljanak csak arra a műhelyre, amelyben Pál dolgozott. Ne feledkezzenek meg arról, hogy Istennek ez a választott eszköze, miközben a sátorlapot szabta, a kenyeréért dolgozott, amelyet apostoli munkálkodásával már jogosan kiérdemelt. {AA 352.2}

A munka áldás, nem átok. A tétlenség lerontja az istenfélő lelkületet, és megszomorítja Isten Lelkét. Az állóvizű mocsár undort kelt; ellenben a tiszta folyóvíz egészséget és derűt áraszt a földön. Pál tudta, hogy akik a testi munkát elhanyagolják, csakhamar elgyengülnek. Oktatni akarta a fiatal evangélistákat, hogy kezük munkája által, izmaik és inaik gyakorlásával erősödnek meg. Így lesznek képesek elviselni azokat a küzdelmeket és nélkülözéseket, amelyek az evangélizálás munkája közben várnak rájuk. Tudatában volt, hogy tanításai veszítenének

erejükből, elevenségükből, ha szervezetét egyenletesen és kellőképpen nem foglalkoztatná. {AA 352.3}

A resteknek nélkülözniük kell azt a felbecsülhetetlen értékű tapasztalatot, amelyet a mindennapi élet kötelességeinek teljesítése nyújt. Nem kevesen, hanem az emberek ezrei élnek a világon, akik csak fogyasztják azokat az áldásokat, amelyeket Isten irgalma áraszt reájuk. Elfeledkeznek arról, hogy az Úrnak a rájuk bízott javakért hálaáldozatot hozzanak. Elfelejtik, hogy a nekik kölcsönzött tálentumok bölcs felhasználása által egyszersmind termelők is legyenek. Ha megértenék, hogy Isten milyen munkát kíván tőlük, mint segítőtársaitól, akkor nem vonakodnának a felelősség terhétől. {AA 353.1}

Fiatal emberek hasznavehetősége, akik úgy érzik, hogy Isten a prédikátori tisztségre hívta el őket, nagyrészt attól függ, hogy miként kezdik meg munkájukat. Akiket Isten hithirdetőkül választott ki, azok magasztos elhivatásukról bizonyságot is fognak szolgáltatni; tőlük telhetőleg igyekeznek, hogy tehetséges munkásokká fejlődjenek. Olyan tapasztalatokat szereznek, amelyek alkalmassá teszik őket a tervezésre, a szervezésre és a kivitelezésre. Méltányolva elhivatásuk szentségét, igyekeznek önfegyelem által Mesterükhöz mindinkább hasonlóvá válni; jóságát, szeretetét és igazságát kinyilatkoztatni. Miközben komolyan törekszenek a rájuk bízott tálentumokat kamatoztatni, segítse őket a gyülekezet – értelmes módon. {AA 353.2}

Azonban ne mindenkit bátorítsunk, aki úgy érzi, hogy a prédikátori tisztségre hivatott, hogy úgy a maga, mint családja részére állandó támogatást igényeljen a gyülekezettől. Közelfekvő a veszély, hogy egyeseket – tapasztalatok híján – hízelgés és helytelen dicséret által elkényeztetnek. Ezek azután elvárják a teljes támogatást anélkül, hogy a maguk részéről komolyabban fáradoznának. Azokat az anyagi javakat, amelyek Isten műve fejlesztésére folynak be, nem szabad olyan férfiakra költeni, akik csak azért akarnak prédikálni, hogy támogatást kapjanak, és így valósítsák meg önző céljukat: a kényelmes életmódot. {AA 354.1}

Azok a fiatal emberek, akik a prédikátori hivatásban óhajtják tehetségüket értékesíteni, szívleljék meg azokat a tanításokat, amelyeket Pál apostol példaadása nyújt Thessalonikában, Korinthusban, Efézusban és másutt. Noha kiváló szónok volt, és Isten rendkívüli munkára választotta ki, mégsem tartotta megalázónak a testi munkát, és sohasem szűnt meg áldozatot hozni azért az ügyért, amelyet szeretett. A korinthusiakhoz így ír: „Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is. Fáradozunk is tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illettetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük.” (I. Kor. 4:11–12) {AA 354.2}

Pál, az emberiség tanítóinak egyik legnagyobb mestere, legmagasabbrendű kötelességei mellett a legkisebbeket is szívesen végezte. Ha az Úrért való szolgálatában a viszonyok megkívánták, készségesen dolgozott mesterségében. Egyébként pedig kész volt mindenkor világi foglalkozását abbahagyni, hogy az evangélium ellenségeinek ellenállását leküzdje, avagy megragadjon egy-egy

rendkívüli alkalmat lelkek megnyerésére, Jézus Krisztus számára. Buzgalma és szorgalma tilalomfa a lustasággal és kényelemszeretettel szemben. {AA 354.3}

Példaadásával Pál megcáfolta azt a felfogást – amely akkor terjedt el a gyülekezetben –, hogy csak azok hirdethetik eredményesen az evangéliumot, akik teljesen függetlenek, akik nem kényszerülnek testi munkára. Cselekedete gyakorlatilag szemléltette előttük, hogy mit tehetnek szent életű gyülekezeti tagok olyan helyeken, ahol az emberek még nem ismerik az evangéliumi igazságokat. Példaadása sok egyszerű munkást lelkesített, hogy Isten művének fejlesztésére minden tőlük telhetőt megtegyenek, s egyszersmind munkájukkal megkeressék mindennapi kenyerüket. Így Akvilla és Priscilla sem szentelték minden idejüket az evangélium szolgálatára, de Isten mégis felhasználta ezeket az alázatos munkásokat, hogy Apollósnak megmutassák a teljes igazság útját. A Úr, szándékának kivitelére különböző eszközöket használ fel; kiválóan tehetséges egyéneket kiválaszt, hogy minden erejüket az evangélium tanítására és prédikálására szenteljék, mindazáltal mások is, akiket bár kézrátétellel nem avattak fel, fontos munkát végezhetnek a lélekmentés terén. {AA 355.1}

Az önfenntartó evangéliumi munkások előtt igen nagy terület áll nyitva. Igen sokan, mialatt mesterségüket folytatják, értékes tapasztalatokat szerezhetnek a lélekmentés munkájában. Ily módon használható munkásokká képezik ki magukat, fontos feladatok elvégzésére az ínséges területeken. {AA 355.2}

Isten önfeláldozó szolgája, aki fáradhatatlanul hirdeti és tanítja az igét, súlyos terhet hordoz szívén. Munkáját nem órák szerint méri. Bére nem befolyásolja munkásságát, kötelességei teljesítését fel nem hagyja, noha körülményei kedvezőtlenek. Megbízatását a mennyből nyerte, és onnan várja jutalmát is, miután bevégezte munkáját. {AA 355.3}

Az Úr úgy rendelte, hogy az ilyen munkások a fölösleges gondoktól mentesüljenek; legyen meg minden alkalmuk, hogy megszívlelhessék Pál apostol figyelmeztetését: „Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen.” (I. Tim. 4:15) Miközben gondoskodjanak arról, hogy elegendő mozgásuk legyen lelkük és testük egészségben, épségben tartására, de Isten nem akarja, hogy idejük nagy részét világi foglalkozásukban kényszerüljenek eltölteni. {AA 356.1}

Ezek a hűséges munkások, noha készek az áldozatra és arra, hogy feláldozzák magukat az evangéliumért, mégsem mentesek teljesen a kísértésektől. Ha gondok nehezednek rájuk és nyugtalanítják őket, mert a gyülekezet elmulasztja, hogy kellő anyagi támogatást nyújtson nekik, igen sokan szenvednek a kísértő heves támadásaitól. Amikor látják, hogy munkájukat olyan csekélyre értékelik, levertség vesz erőt rajtuk. Igaz, hogy előretekintenek az ítélet idejére, amikor elnyerik jogos jutalmukat, és ez új erőt kölcsönöz nekik, időközben azonban családjuk élelemre és ruházatra szorul. Ha meggyőződnének arról, hogy Isten felmentette őket kötelességük teljesítése alól, szívesen élnének kezük munkájából. Azonban tudatában vannak, hogy idejük az Úré, tekintet nélkül azok rövidlátá-

sára, akiknek kötelessége volna őket elegendő anyagiakkal ellátni. Igyekeznek felülemelkedni olyan kísértéseken, hogy üzleti vállalkozásba fogjanak, amely csakhamar megszüntetné ínséges helyzetüket. Folytatják tehát munkájukat az Úr művének előmozdítására, amelyet jobban szeretnek saját életüknél. Hogy ezt megtehessék, arra kényszerülnek, hogy kövessék Pál apostol példáját, és átmenetileg mesterséget folytatnak; mialatt természetesen továbbra is végzik lélekmentő tevékenységüket. Ezt azonban nem személyes előnyökért teszik, hanem hogy Isten ügyének előmenetelét szolgálják. {AA 356.2}

Jönnek napok, amikor Isten szolgája lehetetlennek tartja, hogy elvégezze a szükséges munkát; hiányzanak ugyanis az anyagi eszközök a számottevő és alapos munka végzéséhez. Fél, hogy a rendelkezésre álló eszközökkel nem tudja mindazt véghezvinni, amit kötelességének tart. De valahányszor hittel fog hozzá, látni fogja Isten dicsőségének megnyilatkozását, és fáradozásait siker koronázza. Ő, aki megparancsolta követőinek, hogy menjenek el e széles világra – ellátja majd minden munkását, aki parancsának engedelmeskedik, és igyekszik hirdetni üzenetét. {AA 357.1}

Művének felépítésénél az Úr nem mindenkor világít meg mindent szolgái előtt. Néha próbára teszi gyermekei bizalmát, amennyiben olyan körülményeket enged rájuk, amelyek kényszerítik őket, hogy hitben haladjanak előre. Gyakran súlyos és kellemetlen helyzeteket teremt, és előhaladásra készteti őket, mialatt lábaikat szinte verdesi a haragos áradat. Éppen ilyen időkben küldik fel hozzá komoly imáikat; Isten pedig utat mutat nekik, és tágas terekre vezeti őket. {AA 357.2}

Ha Isten szolgái felismerik kötelességüket az Úr szőlőskertjének még szükséget szenvedő részével szemben, és a Mester szellemében fáradhatatlanul munkálkodnak lelkek megtéréséért, akkor Isten angyalai előkészítik az utat, és gondoskodnak a szükséges eszközökről is a mű fejlesztése érdekében. Akik világosságot nyertek, azok gazdagon járulnak majd hozzá az érettük folyó mű fejlesztéséhez. Szívesen és bőkezűen tesznek eleget minden segélykérésnek; Isten Lelke pedig készteti szívüket, hogy az Úr ügyét ne csak otthon, hanem a külmisszió területein is támogassák. Ily módon jut erősítés az egyéb helyeken dolgozó munkások részére; és az Úr műve az általa tervezett módon halad előre. {AA 357.3}

<<< vissza a 9. tanulmányhoz

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 2. kötet, 480-489. (Felhívás a gyülekezethez-részlet)

Meglepett, mikor láttam, hogy hány családot vakított meg Sátán, hogy ne legyen fogalmuk álnokoskodásáról, fortélyairól, csalásairól, melyet közvetlen köztük művel. A szülők mintha megbárgyultak volna a gonosz bénító hatalmá-

tól. Azt képzelik, hogy nem fenyegeti őket veszély. Az Úr közölte, hogy az ellenfél le iparkodik züllleszteni a házasságra lépők gondolkodását, hogy a maga gyűlöletes mását nyomhassa gyermekeikre. Mivel házasságra léptek, azt hiszik, hogy most már szabad folyást engedhetnek állati szenvedélyeiknek. Az ellenfél vezeti, ámítja, s így ráveszi őket, hogy rontsák meg a házasság szent, megszentelt intézményét. Nagyon a szája íze szerint való, hogy házastársak alantasan, tisztátalanul gondolkodnak, mert rengeteget nyerhet ebben az irányban. Tudja, hogy ha fel bírja korbácsolni az aljasabb szenvedélyeket, ha egyre erőszakosabbra szítja fel azokat, akkor mit sem kell tartania keresztény életüktől; mert az erkölcsi és szellemi képességeik alárendelt helyzetbe szorulnak, az állati vonások pedig eluralkodnak, egyre kövérednek, egyre híznak; hogy az alantas ösztönök izmosodnak az ilyen gyakorlástól, míg a nemesebb vonások egyre csak gyöngülnek. {2T 480.1}

Az ellenség sokkal könnyebben tudja alakítani a gyermekeket, mint a szülőket; mert úgy tud uralkodni a szülők gondolatain, hogy azokon át a maga jellemének pecsétjét nyomja a gyermekekre. Így sok gyerek születik túltengő állati szenvedélyekkel, míg az erkölcsi képességek satnyák maradnak. A gyerekeknek a leggondosabb nevelésre van szükségük, hogy kiváltsuk, megerősítsük és kifejlesszük bennük az erkölcsi és szellemi erőket, hogy ezek vehessék kezükbe a kormánykereket. De a szülők nem veszik észre az ellenfél aknamunkáját; nem értik a fortélyait. Nem nevelik Istennek a gyermekeiket. Elhanyagolják az erkölcsi és vallásos nevelésüket. Folyvást az állati szenvedélyek erősödnek bennük, az erkölcsi képességek pedig elkorcsosulnak. {2T 480.2}

Némelyik gyermek kicsi korától kezdve űzi a nemi önfertőzést; s ahogy növekednek, a bűnös, érzéki szenvedélyek is velük nőnek, velük erősödnek. Nyugtalan a gondolkodásuk is. A lányok a fiúk társaságába vágynak, a fiúk a lányokéba. Nem tartózkodó, nem szemérmes a viselkedésük. Szemtelenek és tolakodók és erkölcstelen szabadosságot engednek meg maguknak a másik nemmel szemben. Az önkielégítés szokása már előzőleg elzüllesztette gondolkodásukat és beszennyezte lelküket. Erkölcstelen gondolatok, a regényolvasás, szerelmes történetek, piszkos könyvek tüzelik a képzeletüket, és pontosan ezek ízlenek, tetszenek a romlott gondolkodásuknak. Nem szeretik a munkát, s ha mégis dolgoznak, fáradtságról panaszkodnak, fáj a hátuk, fáj a fejük, szédülnek. Van-e erre elég okuk? A munkába fáradtak volna bele? Jaj, dehogy! A szülők mégis elnézők a panaszaik miatt, s felmentik őket a munka és a felelősség alól. Noha ez a lehető legrosszabb, amit tehetnek. Ezzel eltávolítják a csaknem egyedüli akadályt, melytől az ellenfél nem tud hozzá férkőzni teljesen elgyöngült gondolkodásukhoz. A hasznos munka bizonyos fokig megóvná őket az ördög teljhatalmától. {2T 481.1}

Valamennyire ismerjük az ördög munkamódszerét, s azt is, hogy milyen eredményesen alkalmazza azokat. Abból tudom, amit megmutattak nekem, hogy megbénítja a szülők gondolkodását. Nem gyanakszanak, hogy gyermekeik er-

kölcstelenséget művelnek, bűnt követnek el. Némelyik gyerek kereszténynek mondja magát, így hát a szülők tovább alszanak, nem tartanak veszélytől, holott gyermekeik eközben tönkreteszik agyukat és testüket. Némelyik szülő az Isten hazában sem tartja maga mellett a gyermekeit. Fiatal lányok járnak az összejövetelekre, s foglalnak helyet esetleg a szüleikkel, de gyakrabban a hátsó sarokban. Az a szokásuk, hogy valamilyen ürüggyel kimennek a gyülekezetből. A fiúk tudják ezt, és a lányok után mennek, vagy még előttük. Később pedig, mikor az összejövetel véget ér, hazakísérik őket. A szülők meg semmit sem tudnak az egészből. Majd ismét ürügyet találnak, hogy sétálni menjenek, s fiúk és lányok összeverődnek a játszótéren, vagy más félreeső helyen, ahol játszanak, nagyon jól érzik magukat, ahol nem függ rajtuk tapasztalt szem, hogy intse őket. A felnőtt férfiakat és nőket utánozzák. {2T 481.2}

Könnyű erkölcsű korban élünk. Kisfiúk, kislányok kezdenek udvarolgatni egymásnak, mikor mindkettőnek a gyerekszobában kellene tanulni a•szemérmes viselkedést. S mi a következménye e keveredésnek? De növeli-e a tisztaságot az összejárókban? Dehogyis növeli! Hanem az első érzéki szenvedélyt váltja ki; az ilyen találkák után az ördög tüzet önt a fiatalok ereibe, s azok átadják magukat alantas szokásaiknak. {2T 482.1}

A szülők pedig alszanak, és nem is tudják, hogy az ellenfél kitűzte családjukban pokoli lobogóját. Mi lesz romlott korunk ifjúságával, szakad ki belőlem a kérdés? Ismétlem: a szülők alszanak. A gyerekeket elcsábította a szerelemvágyó érzékiség, s az igazságnak nincs ereje, hogy kiküszöbölje a helytelenségeket. Mit tehetnénk, hogy gátat vessünk a gonoszság árjának? A szülők sokat tehetnek, ha akarnak. Ha a serdülőkorba éppen csak belépő lányukat maguk-korú vagy idősebb fiúk szólongatják meg bizalmasan, akkor tanítsák meg lányukat, hogy oly határozottan utasítsa vissza az ilyen közeledéseket, hogy ne ismétlődjenek meg. Mikor a fiúk vagy ifjak gyakran keresik valamely lány társaságát, akkor valami nincs rendjén. Annak a lánynak olyan anya kell, aki rendreutasítja és megtanítja, mi illő az ilyen korú lánynak. {2T 482.2}

Az uralkodó, megrontó tanítás, hogy az egészség szempontjából a nemeknek keveredni kell, elvégezte a maga romboló hatását. Mikor a szülők és gyámok tized olyan éles ésszel rendelkeznek, mint Sátán, akkor a nemek ily elegyedése ártalmatlan lesz? A helyzet jelen állása szerint Sátán a lehető legügyesebben bűvöli el a fiatalok gondolkodását; s a fiúk és lányok keveredése csak hússzorosára növeli a rosszat. Kössük le hasznos munkával a fiúk és lányok idejét. Ha elfáradtak, kevésbé hajlanak testük megrontására. Semmi reményünk a fiatalok számára, hacsak az idősebbek ellenkezőleg nem gondolkodnak a dologról. Erkölcsi romlás nyomta pecsétjét a fiúk és lányok vonásaira, s mégis mit teszünk a gonoszság elhatalmasodása ellen? Megengedik, sőt biztatják a fiúkat és ifjakat, hogy illetlenül közeledjenek a lányokhoz és fiatal nőkhöz. Bárcsak Isten felrázná az apákat és anyákat, hogy lelkiismeretes komolysággal fáradozzanak a dolgok rettentő állapotának megváltoztatásán –ez imám. {2T 482.3}

Mikor átnéztem a szombattartóknak adott bizonyságtételeket, melyek rámutatnak Isten népének veszélyeire, s leírják a magasztos állapotot, melyre az Úr szeretné, ha eljutnának, – bámulatba ejtett Istennek a számos figyelmeztetésben megnyilvánuló gondossága és irgalma. Ha megmaradnak Isten szeretetében és kiválnak a világból, akkor rájuk helyezi különleges áldását és világosságát, hogy körülöttük ragyogjon. Jóra serkentő hatásukat érezni lehetne a munka minden ágában, s az örömhír mezőinek összes részén. De ha elmulasztják, hogy összhangba jöjjenek Isten gondolatával ha továbbra is oly kevés fogalmuk lesz a munka fenségességéről, mint a múltban, akkor tekintélyük és példájuk ijesztő átoknak bizonyul majd. Kárt tesznek akkor, és csakis kárt. Ruhájukon becses lelkek vérét találják majd. {2T 483.1}

Figyelmeztető bizonyságtételeket ismételtem el. Megkérdem: Kicsoda fogadta meg azokat? Ki bánta buzgón bűneit, bálványimádását? Ki nyomult előre odaadóan, máris, a magasztos hivatás jutalmáért, melyre Isten felülről hívott meg minket a Krisztus Jézus által? Kin látszik meg Isten benső munkálása, mely mindenkor lemondásra és szerény önfeláldozásra vezet? Az intettek közül ki különült el a világtól, a világ szeretetétől és bűnös kívánságaitól, hogy naponta növekedjenek a kegyességben, és urunk és üdvözítőnk, Jézus Krisztusnak ismeretében? Kit látunk, hogy Isten különösen felhasználná őket, általuk és rajtuk keresztül munkálkodva, hogy kibontsa a lobogót, és a gyülekezetet is felsorakoztatná, hogy próbára tegyék az Urat, hogy lássák kitölti-e rájuk áldásait? {2T 483.2}

Aggódva vártam, hogy Isten ráhelyezi-e valakire Szentlelkét, és az igazság eszközéül használja-e fel, mellyel felrázná, és rendbe tenné gyülekezetét. Csaknem kétségbe estem, mikor év-év után tanúja voltam az egyszerű, őszinte odaadástól eltávolodásnak, melyet Isten feltárt előttem, noha egyszerűségnek, őszinte odaadásnak kellene jellemeznie követői életét. Egyre kevesebben viselik szívükön, egyre kevesebben odaadók Isten munkája iránt. Megkérdem, hogy akik állítólag hisznek a bizonyságtételekben, mennyiben akarnak azok világossága szerint élni? Mennyiben vették figyelembe a nyert figyelmeztetéseket? Mennyiben engedelmeskedtek a kapott utasításoknak? {2T 484.1}

Láttam, hogy nagyon sokak szívében és életében elsöprő változást kell elérni, mielőtt Isten munkálkodni tudna hatalmával általuk mások üdvösségén. Feltétlenül meg kell újulniuk Isten mására, igaz tettekkel és valódi megszentelődéssel. Akkor a világ szeretete, önimádásuk, s az élet minden, magunk dicsőségére számító nagyravágyása megváltozik Isten kegyelme által, és az emberek mentésének különleges munkájára fordítjuk, akikért Krisztus meghalt. Akkor alázat veszi át a büszkeség helyét; a fellengzős magunk becsülése és beteges érzékenységünk helyét pedig szelídség, szerénység. Akkor majd szívünk teljes erején az egész emberiség iránti önzetlen szeretet uralkodik. Láttam, hogy Sátán ellenük támad, mikor komolyan elkezdik magukban a megújulást. Tudja, hogy akik Istennek szentelték magukat, bizonyítékai lennének, hogy mily hatalmasak is az Úr ígéretei, s olyan erő fáradozna velük, melyet az ellenfél el nem vitathatna,

ellene sem állhatna. Megvalósítanák Istennek a lélekben élő életét. {2T 484.2}

Különösen egy családnak volt szüksége minden előnyre, melyet az étkezés javításából nyerni lehet; mégis épp ők estek teljesen vissza. Gyakran fogyasztanak húst és vajat, sőt a borsos, ecetes fűszereket sem vetették el teljesen. Ez a család komoly áldást meríthetett volna a tápláló, jól szabályozott étrendből. A család fejének egyszerű, tápláló étkezésre lett volna szüksége. Ülő foglalkozást űzött, s vére is lanyhán áramlott át szervezetén. Nem lehetett áldására, mint a többieknek, az egészséges testmozgás; ezért megfelelő mennyiségű, és minőségű ételt kellett volna fogyasztania. Nem vezettek be megfelelő étrendet; és rendszertelenül étkeztek. Kijelölt időben kellett volna táplálkozniuk, és egyszerűen kellett volna főzniük, zsír és olajmentesen; mégis gondosan ügyelni, hogy tápláló, egészséges és étvágygerjesztő legyen az étel. Mint máshol, rendkívüli előkészületeket tettek a látogatók számára. Sokféle, és gyakran nehéz ételt készítettek, hogy az asztalhoz telepedők a túlzásba vitt lakmározás kísértésébe essenek. Ha meg nem volt vendég, az ellenkező végletbe estek – gyöngén táplálkoznak. Keveset esznek, és akkor sem tápláló ételeket. Nem tartják fontosnak, mint mondták, csak maguknak. Gyakran kaptak be néhány falatot, a rendszeres étkezés meg elmaradt. A család valamennyi tagja megszenvedi az ilyen házvezetést. Bűn az, ha nővéreink akkora felhajtást rendeznek a látogatókért, másrészt azzal ártanak családjuknak, hogy gyönge ételeken tartják őket, melyek nem táplálják a szervezetet. {2T 485.1}

Említett testvérünk érezte, hogy valami hiányzik a szervezetének. Nem táplálták rendesen, azért azt gondolta, hogy a húsételek adnák meg neki a kellő erőt. Ha megfelelően ellátták volna, ha időben és tápláló ételeket tálaltak volna elé, akkor bőségesen kielégíthették volna szervezete igényeit. A vaj és a hús ingerlőn hat. Ez a kettő tett kárt a gyomorban és rontotta meg az ízlést. Az agy érzékeny idegei elzsibbadtak, s az állati étvágyat erősítették az erkölcsi és szellemi vonások kárára. E magasabb rendű erők, noha ezeknek kellene uralkodniuk, egyre csak gyöngülnek, ezért nem ismerik fel az örökkévaló dolgokat. Bénulás éri a lelki, az Istent tisztelő vonásokat. Sátán diadalt ül, mert látja, hogy az étvágy segítségével mily könnyen be tud törni; mily könnyen uralkodni tud a férfiak és nők szellemi képességén, holott a teremtő jó és nagyszerű feladatra szánta ezeket. {2T 485.2}

A feljebb említett eset nem elszigetelt. Ha az lenne, nem itt szólnék róla. Mikor Sátán szállja meg valaki gondolkodását, az Úr kegyesen nyújtott világossága és utasítása mily hamar elhalványodik, veszti ott erejét. Hányan rángatnak elő mondvacsinált kifogásokat, és szopnak ujjukból légből kapott szükségleteket, hogy mentegessék helytelen útjukat, mikor félrelökik a fényt, s lábbal taposssák a világosságot. Tudom, miről beszélek. A legsúlyosabb érv az egészség megújulás ellen, hogy népünk nem él aszerint; mégis azt hangoztatja nagy komolyan, hogy nem tudnak a megújulás szerint élni, s egyúttal fenntartani az erejüket. {2T 486.1}

Az ilyén esetekben mindig találunk valódi okot, hogy miért nem tudják a megújuláshoz tartani magukat. Így nem is tud a javukra válni. Némelyek a tévedésbe esnek, hogy mivel félretették a húst, nem kell pótolniuk azt a legkitűnőbb gyümölccsel és zöldséggel, a lehető legtermészetesebben felszolgálva, zsír, olaj és bors, ecet, sok só nélkül. Pedig, ha ügyesen összeválogatnák az adományokat, melyekkel a teremtő körülvette őket, ha szülők és gyermekek tiszta lelkiismerettel, egy akarattal hozzáfognának a megújuláshoz, akkor ízlene az egyszerű étrend, s akkor már tudnák, miről beszélnek, amikor az egészségügy megújulását emlegetik. Akiket nem győztek meg a megújulásról, s akik nem fogadták el teljesen, azok nem mondhatnak ítéletet áldásairól. Akik időnként kirúgnak a hámból, hogy hízott pulyka vagy más húsétel fogyasztásával kényeztessék étvágyukat, azok megrontják szájízüket, s különben sem tudják megítélni a megújulás rendszer előnyeit. Hiszen étvágyuk uralkodik rajtuk, nem az elv. {2T 486.2}

Mi mindig jól ellátva terítjük meg az asztalt. Nem változtatok ezen a vendégek kedvéért sem, akár hívők, akár hitetlenek. Nem szeretném, hogy valaha is készületlenül érjen, ha akár hatan is betoppannak ebédre. Mindig akad nálunk elég egyszerű, egészséges étel, mely kellőképpen kielégíti az éhséget, és táplálja a szervezetet. Ha valaki ennél többet szeretne, annak máshol kell megtalálni azt. Nem kerül asztalunkra sem vaj, sem semmi húsétel. Édesség is csak nagyritkán. Legtöbbször bőven tálalunk gyümölcsöt, jó kenyeret és zöldségféléket. Mindig van elég vendégünk, s aki nálunk étkezik, jó erőben marad, sőt javul is az egészsége. Egyikünk sem ül asztalhoz ínyenc étvággyal, mégis jóízűen fogyasztjuk a Teremtőnk által nyújtott áldást. {2T 487.1}

Azok is érthetetlen közönyt tanúsítanak e fontos tárgy iránt, akik közvetlenül a mű szívében vannak. Az egészségügyi megújulás terén megnyilvánuló szilárdság hiánya tévedhetetlenül kimutatja jellemüket és lelkiségük gyöngeségét. Hiányzik belőlük a keresztény lelki élet alapossága. Nem hallgatnak lelkiismeretükre. A megújult szívben létező és működő minden helyénvaló tett alapja vagy oka engedelmességet biztosít, külső vagy önző okra való tekintet nélkül. Az igazság szelleme és a jó lelkiismeret elegendő, hogy ihlessék és szabályozzák azok indítékait és viselkedését, akik Krisztustól tanulnak, s olyanná válnak, mint Ő. Akikben magukban sincs vallásos elv, azokat könnyen meg tud ingatni mások rossz példája. Akik sosem tanulták meg Istentől kötelességüket, és nem ismerik Isten rájuk vonatkozó szándékát, azok nem megbízhatók olyan időben, amikor késhegyig folyik a harc a sötétség hatalmaival. A külső s pillanatnyi látszatok megingatják. A világiakon világi elvek uralkodnak; nem is lehet más. Hanem a ke¬resztényeken nem lenne szabad ilyen elveknek uralkodni. Ne igyekezzenek bármi más szemponttal erősíteni meg magukat, hogy eleget tegyenek kötelességüknek, mint az engedelmesség szeretete Isten összes követelménye iránt, amint azt igéjében találják, vagy megvilágosodott lelkiismeretük parancsolja. {2T 487.2}

A megújult szívben szilárd elv fog élni, hogy engedelmeskedjék Isten akaratá-

nak, mert az igazságosat, a jót, a szentet szeretik. Nem lesz ott habozás, ízlésünk, ínyencségünk, érzékiségünk figyelembevétele. A kényelem sem lesz szempont, sem, hogy mások mit művelnek. Mindenki döntsön magának. Azok gondolkodása, akiket megújított a kegyelem, nyitott közvetítők lesznek, szüntelen fényt, kegyelmet s igazságot nyernek felülről, s adják tovább. Munkásságuk is gyümölcsöző. Gyümölcsük a megszentelődés, végük pedig az örök élet. {2T 488.1}

Kevesen ismerik tapasztalatból az általuk vallott, igazságok megszentelő erejét. Engedelmességük és odaadásuk nem áll összhangban világosságukkal és kiváltságaikkal. Nem érzik át igazán a rajtuk nyugvó kötelességet, hogy úgy viselkedjenek, mint a világosság, ne pedig mint a sötétség gyermekei. Ha a világosságban, melyben részesültek, Sodoma és Gomora részesült volna, hamuban és zsákban tartottak volna bűnbánatot, és elkerülték volna Isten rendkívüli haragját. Sodoma és Gomora földjének tűrhetőbb lesz a sorsa az ítélet napján, mint azoké, akiknek tiszta világosság jutott kiváltságul, akikért rengeteget fáradoztak, s mégsem vált javukra. Elhanyagolják a csodás üdvösséget, amelyeket Isten kegyelmesen adományozni kívánt nekik. Az ördög mégis annyira elvakította őket, hogy kétségkívül gazdagnak és Isten kedvenceinek vélik magukat, mikor az igaz tanú nyomorultnak, szánalomra méltónak, szegénynek, vaknak és mezítelennek mondja őket. {2T 488.2}

Szemelvények, 2. kötet, 239-255. (A gyászolók)

A GYÁSZ MEGLÁGYÍT ÉS MEGSZELÍDÍT {2SM 257}

[A négy fia közül kettő kiskorában meghalt — az idősebb Henry tizenhat, és Herbert a fiatalabb három hónaposan. Férjét James White-ot is utolérte a halál, rövid betegség után 1881-ben, hatvan éves korában. Ezekről a szomorú tapasztalatairól olvashatunk ebben a fejezetben.] A szenvedés fegyelmezése, meglágyító és szelídítő befolyása jutott részemül, s ez kivette az ellenségeskedést szívemből, és helyét együttérzéssel és szeretettel töltötte be. Gyásszal, fájdalommal és szenvedéssel teli életem nem telt a Megváltó jelenlétének csodálatos megnyilatkozásai nélkül. Szemeim a menny felé szegeződtek, mely gyönyörűségben ragyog felettünk. Betekintést nyertem az örökkévaló világba, ahol bőséges jutalomban lesz részünk. Amikor minden sötétnek tűnt, mindig volt egy rés a felhőkön, melyen át a trónról érkező napsugarak eloszlatták a szomorúságot. Isten egyikünk esetében sem akarja, hogy néma fájdalom, fájó és sajgó szív nyomasszon bennünket. Azt szeretné, ha feltekintenénk és megragadnánk az ígéret szivárványát, és világosságot árasztanánk másokra. {2SM 257.1}

Az áldott Megváltó ott áll sok olyan lélek mellett, akinek a szemét annyira elvakítja a könny, hogy nem ismeri fel Őt. Krisztus erősen szeretné tartani kezünket, miközben mi egyszerű hittel belé kapaszkodunk és vezetésért esedezünk. Kiváltságunk van az Istenben való örvendezésre. Ha Jézus vigasztalását és béké-

jét beengedjük életünkbe, akkor közel maradunk nagy szeretetéhez (The Review and Herald, 1884. november 25.). {2SM 257.2}

ÚJRA MEGLÁTJUK GYERMEKEINKET

Egy anya vigasztalása gyermeke halálakor

Ahogyan beszámolsz arról, hogy gyermeked halálakor hogyan borultál le imában, átadva akaratodat a mennyei Atyának és rá bízva ügyedet - anyai szívem megindul. Én is átmentem ezen a tapasztalaton, melyben most neked van részed. {2SM 258.1}

Amikor a legidősebb fiam tizenhat éves volt, leverte lábáról a betegség. Esetét kritikusnak tartották, és oda hívott bennünket ágyához. „Apa, anya, nehéz lesz megválnotok legidősebb fiatoktól. Ha az Úr jónak tartja megtartani életemet, örülni fogok miattatok. Ha viszont javamat és az Úr dicsőségét szolgálja, hogy életem befejeződjék, azt mondom: nem fájlalom. Apa, menj külön egyedül, és te is anya, és imádkozzatok úgy! Akkor majd választ kaptok a mennyei Atya akarata szerint, akit mindhárman egyformán szeretünk." Attól félt, hogy ha együtt imádkozunk, szánalmunk felfokozódik és olyat kérünk az Úrtól, melyet nem lenne jó megadnia. {2SM 258.2}

Kérése szerint cselekedtünk, és imánk minden ponton hasonlított a tiédhez. Nem kaptunk bizonyítékot arról, hogy fiunk meg fog gyógyulni. Fiunk teljes bizalmát a Megváltó Jézusba helyezve meghalt. Elhunyta nagy csapást jelentett számunkra, de a halálban győzelem volt, mert fiunk élete el volt rejtve Krisztussal együtt Istenben. {2SM 258.3}

Legidősebb fiam halála előtt kisgyermekem is megbetegedett. Imádkoztunk és úgy véltük, hogy az Úr megmenti számunkra kicsinyünket. Azonban le kellett zárnunk az ő szemeit is. Eltemettük őt a Jézusban való nyugalomra, amíg az Életadó el nem jön, hogy dicsőséges halhatatlanságra ébressze szeretteit. {2SM 258.4}

Azután férjem, Jézus Krisztus hűséges szolgája vétetett el tőlem, aki mellettem állt harminchat évig. Egyedül maradtam a munkában. Férjem Jézusban alszik. Nem ontok könnyeket sírja fölött, de milyen nagyon hiányzik! Mennyire vágyom bölcs és tanácsadó szavai után! Mennyire hiányoznak együtt elmondott imáink, melyben világosságot, vezetést és bölcsességet kérünk a munkában való terveinkhez. {2SM 259.1}

De az Úr Tanácsosom volt, és téged is kegyelmében részesít, hogy elviseld gyermeked hiányát. {2SM 259.2}

Kérdést intéztél hozzám kicsinyed üdvösségéről. Krisztus szavai adják meg a választ: „Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám, jöjjenek, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa" (Lk 18:16). {2SM 259.3}

Emlékezz a próféciára: „Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás; Rákhel siratta az ő fiait, nem akart megvígasztaltatni az ő fiai felől, mert nincsenek. Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szódat a sírástól és sze-

meidet a könyhullatástól, mert meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földéből térnek vissza. Jövendődnek is jó reménysége lészen, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajőnek az ő határaikra" (Jer 31:15-17). {2SM 259.4}

Ez az ígéret a tiéd. Az Úrban vigaszra és bizodalomra lelsz. Az Úr gyakran megmutatta nekem, hogy sok kisgyermeknek el kell hunynia a nyomorúság ideje előtt. Újra meglátjuk majd gyermekeinket. Találkozunk velük és rájuk ismerünk a mennyei udvarokban. Helyezd bizalmad az Úrba és ne félj! (196. Levél, 1899). {2SM 259.5}

A GYERMEKEK A FELTÁMADÁSKOR

Ellen G. White ikertestvére gyermekének halálakor

Ezen a földön gyakran meghiúsulnak szép reményeink. Szeretteinket elveszi telünk a halál. Szemeiket lezárva és a sírba helyezve őket nem látjuk őket többé. De a reménység felbátorítja lelkünket. Nem válunk meg egymástól örökre, mert találkozni fogunk a Jézusban alvó szeretteinkkel. Vissza fognak térni az ellenség földjéről. Az Életadó újra eljön. A szent angyalok tízezrei kísérik majd útján. Jézus elvágja a halál köteleit, megtöri a sír bilincseit, és az áldott foglyok előjönnek egészségben és örök szépségben. {2SM 259.6}

Amikor a kicsiny gyermekek előjönnek a halhatatlanságra porágyukból, azonnal anyjuk karjaiba repülnek. Újból találkoznak, és soha többé nem kell elválniuk. Azonban sok kicsinek nem lesz ott az édesanyja. Hiába várunk az anya kitörő diadalénekére. Az angyalok magukhoz veszik az anyátlan gyermekeket, és az élet fájához vezetik Őket. {2SM 260.1}

Jézus kis homlokukra helyezi az arany fénykort, a koronát. Isten adja meg, hogy Éva kedves édesanyja is ott legyen, hogy a kislány az édesanyja boldog keblére hajthassa szárnyait (The Youth Instructor, 1858. április). {2SM 260.2}

JÉZUS ÍGY SZÓL: „TÁMASZKODJ RÁM!"

A gyermekeiket a tengeren elveszített szülőkhöz

Nagyon-nagyon sokszor gondoltam rátok... {2SM 260.3}

A Szentírás vigasztalása nagyszerű. Bővelkedik a szenvedőkhöz, a gyászolókhoz és a betegekhez szóló vigasztaló szavakban. D. édesapa és édesanya! Mintha látnám Jézust, amint így szól hozzátok: „Támaszkodjatok rám erősen és én felemellek benneteket. Karom soha nem gyengül el. Erősen fog támogatni a rögös és nehéz helyeken. Csak bízzatok bennem, és én biztonságos ösvényen vezetlek és szorosan tartalak benneteket." {2SM 260.4}

A drága Biblia igazságai velősek és termékenyek. Gondolkodjunk el az ígéretek világosságán és örvendezzünk azokban. A végtelen Isten kegyelmes megnyilatkozásai rejlenek az ígéretekben. Isten szava szól hozzánk Igéjén keresztül. Remélem, bátorságban vagytok. {2SM 260.5}

Talán nem leltek magyarázatot jelenlegi szenvedésetekre. Talán minden át-

hatolhatatlan titokban marad mindaddig, amíg a tenger ki nem adja halottait. De ne csüggedjen el szívetek a fájdalom miatt, mert ők az Úr tulajdona, és az Úr azt tesz az övéivel, amit jónak lát. Egyet tudunk, hogy az Ő szeretete nagyobb a miénknél, és Jézus úgy szerette őket, hogy életét adta üdvösségükért. Hadd nyugodjanak a gyerekek békében. Jézus iránti szeretetetek legyen határozott! Tőle várjátok a lelki éhség és minden más szükséglet kielégítését... {2SM 260.6}

Bármilyenek a körülményeitek, bármilyen sötét és titokzatos az isteni gondoskodás útja, vezessen bár az ösvény mély vizeken át, sújtson a nehézség és gyász újra és újra, a bizonyság mindig a mienk:‚Azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van" (Róm 8:28). „Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra" (2Tim 1:12), (32. Levél, 1893). {2SM 261.1}

ÁLDOTTAK A HALOTTAK, AKIK AZ ÚRBAN HALNAK MEG

Vigasztalás egy anya halálakor

Kedves Testvérnő!

Olvastam a leveled ... édesanyád haláláról, és csak annyit mondhatok: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg" (Jel 14:13). Édesanyád sokáig gyöngélkedett, és te vigyáztál rá szüntelen. Nagy bánat lesz számodra, hogy többé nem láthatod arcát. Ha közelebb laknánk hozzád, azt mondanánk, hogy jöjj el, és pihenj meg egy kissé. Azonban vár rád a kötelesség. Bízzál az Úrban!

Édesanyád halálát nagyon mélyen át fogod érezni, de hadd mondjam el neked, hogy nem az igaz halottakért fáj szívem, hanem az élőkért. Tudom, hogy abban a reménységben helyezted sírba édesanyád, hogy a trombitaszóra majd hamarosan előjön... Tudom, mit jelent eltemetni a szeretteinket. Édesapám, édesanyám, testvéreim, férjem és két gyermekem a sírban nyugszik. Csak Mary nővérem, én és két fiam maradtunk az élők sorában (98. Levél, 1903).

TEKINTSETEK ELŐRE, AMIKOR MAJD A CSALÁD ÚJRA EGYESÜL!

Vigasz egy feleség elveszítésekor

Kedves Testvérem!

Hallottunk feleséged haláláról, de nem tudunk részleteket betegségének körülményeiről. {2SM 262.1}

Együtt érzünk veled. Imádkozunk, hogy az Úr vigasztaljon és részesítsen kegyelmében, hogy ne merítsen ki a túl nagy fájdalom. Adjunk hálát Istennek, amiért orcánkat a megígért örökség felé fordította! Köszönjük meg, hogy az üdvösség közel van hozzánk, és nem távol! {2SM 262.2}

Ha gyermekeidre tekintesz, akikre nézve feleséged olyan hűségesen végezte kötelességét, megvan az okod az örömre, mert az Úr félelmében nevelte Őket.

A drága Megváltó, aki karjába vette és megáldotta a kis gyermekeket, nem hagy vigasz nélkül se téged, se a gyerekeket. Kettős felelősség nyugszik válladon. Az Úr késztesse gyöngéd és szeretetteljes bánásmódra azoknak szívét, akik foglalkoznak majd velük, hogy fiatal és tapasztalatlan lábaik biztonságos ösvényen járjanak. {2SM 262.3}

Kedves Gyerekek! White testvérnő szeret benneteket, és kérni fogja a Megváltót, hogy árassza rátok áldását, mert az Ő kicsiny gyermekei vagytok. {2SM 262.4}

E. Testvér! Tudom, hogy szomorúsággal tölt el annak eltemetése, aki olyan kedves volt szívedhez. De mit mond a Szentírás? {2SM 262.5}

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! És hallék az égből szózatot, amely ezt mondja vala nékem: írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket" (Jel 14:12-13). {2SM 262.6}

Imádkozunk érted és a kicsikért, hogy folyamatos jócselekedetek által mindig a menny felé irányítsd orcád és lépteidet. Imádkozunk, hogy sikerrel és jó befolyással vezethesd gyermekeidet, hogy velük együtt elnyerhesd az élet koronáját, és a fenti otthonban, mely most készül számunkra, a feleséged, a gyermekeid és te örömteli és boldog családként egyesüljetek, és soha többé ne váljatok el. {2SM 262.7}

Sok szeretettel és együttérzéssel (143. Levél, 1903). {2SM 263.1}

ELŐSZÓLÍTTATNAK A RÉSZLEGES FELTÁMADÁSKOR
Szavak egy férjhez és gyermekeihez anyjuk halálakor

KEDVES TESTVÉREM!

Nem is tudom mit mondjak. Feleséged halálhíre döbbenetes volt számomra. Alig hittem el és még most is alig tudom elhinni. Múlt szombaton a következő látomást kaptam Istentől... {2SM 263.2}

Láttam, hogy feleséged elpecsételtetett, Isten szavára előjön majd a földre, és együtt lesz a 144 000-rel. Láttam, hogy nem kell őt gyászolnunk. A nyomorúság idején pihenni fog, és mindössze a felett a veszteség felett szomorkodhatunk, melyet hiánya okoz. Láttam, hogy halála jót hoz majd a jövőben. {2SM 263.3}

F. és a többi gyerek készüljön a Jézussal való találkozásra, s akkor majd újból meglátják édesanyjukat, hogy soha többé ne váljanak el. Gyerekek! Tegyetek eleget édesanyátok hűséges figyelmeztetéseinek, hogy értetek mondott imái ne legyenek hiábavalóak! Készüljetek a Jézussal való találkozásra, és minden rendben lesz! Adjátok át szíveteket Istennek, és egy nap se nyugodjatok meg mindaddig, míg teljes szívre nem juttok Jézus szeretetében! {2SM 263.4}

Kedves Testvérem! Imádkoztunk Istenhez, hogy övezzen fel, erősítsen meg és támogasson a téged ért veszteségben. Isten veled lesz, hogy felemeljen. Csak

higgy!... {2SM 263.5}

Ne bánkódj úgy, mint a remény nélkül valók! A sír csak egy kis időre tarthatja fogva feleséged. Kedves Testvérem! Remélj Istenben, légy vidám, és nemsokára újra látod feleséged! Nem szűnünk meg imádkozni azért, hogy Isten áldásai nyugodjanak meg családodon és rajtad. Isten lesz napod és pajzsod. Melletted fog állni ebben a nagy próbában és szenvedésben. Tarts ki jól a próbában, hogy társaddal együtt elnyerd a dicsőség koronáját Jézus megjelenésekor! Ragaszkodj az igazsághoz, hogy feleségeddel együtt megkoronáztass dicsőséggel, tisztességgel, halhatatlansággal és örök élettel (10. Levél, 1850). {2SM 263.6}

A SÍRÁS NEM BŰN
Egy özvegy vigasztalása

KEDVES TESTVÉRNŐ!

Együttérzünk megözvegyült szomorúságodban. Én is megjártam ezt az utat, és tudom, mit jelent ez. Mennyi bánat és fájdalom van világunkban! Milyen sok sírás! Nem szabad azt mondani a lesújtottaknak, hogy ne sírjanak, mintha az helytelen lenne. Az ilyen szavak nem vigasztalóak számukra. A sírás nem bűn. Ha az elhunyt sokáig szenvedett is a gyengeségtől és fájdalomtól, az még nem törli le a könnyet szemeinkről. {2SM 264.1}

Szeretteink meghalnak, és sorsuk végleg elpecsételtetik. De miközben komoly és ünnepélyes dolognak tartjuk a halált, az életet még ünnepélyesebbnek kell tartanunk. Életünk napjai telve vannak felelősséggel. Személyes törekvésünk, szavaink és tetteink benyomást tesznek a körülöttünk levőkre. Jézus Krisztusban kell vigaszra találnunk. Drága Megváltónkat mindenkor megindította az emberi szenvedés... Kapaszkodj az erő Forrásába (103. Levél, 1898)!

ELALUDT JÉZUSBAN
Egy férj és apa halálakor

KEDVES LESÚJTOTT TESTVÉREM!

Veled együtt szenvedek bánatodban. Noha nem számítottam arra, hogy még valaha látni fogom férjedet ebben az életben, halála mégis igen elszomorított. Rád maradt a családodról való gondoskodás nagy felelőssége. Együttérzünk veled és gyakran fogunk imádkozni érted és gyermekeidért. Férjed elaludt Jézusban. „És 2^5 hallék az égből szózatot, amely ezt mondja vala nékem: írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket” (Jel 14:13). {2SM 264.3}

Az Atya szereti a tettek és az igazság híveit, mint annak a testnek a tagjait, melynek feje Krisztus. Ülj le Krisztus árnyékába, és fogadd be békéjét! Gondolkodj Krisztusról! Tekints rá hitben, higgy ígéreteiben! Légy bizodalommal, és Krisztus lesz támaszod. Bízd rá magad, támaszkodj rá! Ne légy túlságosan

szomorú, ne csüggedj el, mert nagy felelősség terhe nyugszik válladon. Helyezd magad annak bizalmába, akinek karjai soha nem hagynak el. {2SM 265.1}

Én is elveszítettem a féljem, s így tapasztalatból ismerem fájdalmadat. Jézusra tekintve azonban bátorításra lelsz. Kísérjen az Úr áldása naponta! Kedves Testvérem! Áldjon meg és támogasson téged az Úr! {2SM 265.2}

Most már túl sötét van az íráshoz, ezért jó éjszakát kívánok. A gyerekek kedvéért légy vidám amennyire csak tudsz (167. Levél, 1905). {2SM 265.3}

KEDVES GYEREKEK!

Nektek is írok néhány sort. Bárcsak ott lehetnénk veletek, hogy együtt sírjunk és térdeljünk imádságban. Keresse mindegyikőtök az Urat és szolgálja Őt! Nagy áldására lehettek édesanyátoknak azzal, ha semmi olyat nem tesztek, ami megszomorítaná szívét. {2SM 265.4}

Ha átadjátok szíveteket az Úr Jézusnak, Ő elfogad benneteket. Tegyetek meg minden lehetséges azért, hogy enyhíthessetek édesanyátok gondján és terhén! Az Úr megígérte, hogy Atya lesz az apátlanok számára. Ha átadjátok neki szíveteket, Ő erőt ad nektek arra, hogy Isten fiai és lányai legyetek. Az Úr meg fogja áldani az idősebb gyerekeket, ha lehetőségeikhez mérten megkönnyítik az anya terhét, és kedvesen bánnak a fiatalabb testvéreikkel, helyes viselkedésre és engedelmességre tanítva Őket. {2SM 265.5}

Adjátok át szíveteket a szerető Megváltónak, és csak a szemében kedves dolgokat cselekedjétek! Semmivel ne szomorítsátok meg édesanyátokat! Emlékezzetek, hogy az Úr szeret benneteket, és mindegyikőtök tagja lehet Isten családjának. Ha hűségesek lesztek, akkor Jézus eljövetelekor újra láthatjátok majd édesapátokat, és a család ismét egyesül. {2SM 265.6}

Szeretettel (165. Levél, 1905). {2SM 266.1}

AZ ÚR LEGYEN VIGASZOD!

Egy férj halálakor

KEDVES TESTVÉRNŐ!

G. testvérnő az imént adott át egy levelet, mely beszámol fájdalmadról. Mélységesen együtt érzek veled. Ha most közelebb lennék, meglátogatnálak...

Testvérem! Az Úr nem akarja, hogy a szomorúság feleméssze. Férjedet sokkal tovább megtartotta számodra az Úr, mint gondoltam volna. Isten kegyelmesen megtartotta őt, és most, sok szenvedés után, kegyelmesen megpihenteti Jézusban... Mindkettőnk férje elnyugodott. Nincs több fájdalmuk és szenvedésük. Pihennek. {2SM 266.3}

Testvérem! Sajnálom, hogy ilyen fájdalomban és szenvedésben van részed. De Jézus, drága Megváltónk él. Érted él, és azt akarja, hogy vigasztalódj meg szeretetében. Ne aggódj, bízz az Úrban! Emlékezz, hogy egy verebecske sem esik a földre mennyei Atyánk tudtán kívül... {2SM 266.4}

Vigasztalódj meg az Úrban. „Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal...” (1Pt 4:1) Arra kérlek, hogy bízd lelkedet Istenre szenvedésedben. Az Úr lesz segítséged, erőd és vigaszod. Krisztusban kell vigaszra találnunk. Tanulj iskolájában szelídségéről és alázatos szívűségéről! Minden szavad mutassa azt, hogy felismered Isten jóságát, irgalmát és szeretetét! Legyél eltökélve arra, hogy az otthonodban levők áldására és vigasztalására vagy. Teremts kedves, tiszta és mennyei légkört... {2SM 266.5}

Nyisd meg lelked ablakait a menny felé, és engedd be az Igazságosság Napjának sugarait. Ne panaszkodj! Ne a tövisekre tekints! Uralkodjék Isten békéje lelkedben, és lesz erőd a szenvedések elhordozására. Örvendeni fogsz a kegyelemben, mely kitartáshoz segít. Dicsérd az Urat, beszélj jóságáról és hatalmáról! Édesítsd meg a lelked körülvevő légkört! {2SM 266.6}

Ne légy Isten gyalázatára panaszkodó szavakkal, hanem dicsérd Őt szíveddel, lelkeddel és beszédeddel. Nézd mindennek a fényes oldalát! Ne hozz felhőt vagy árnyékot otthonodba! Dicsérd Istenedet, orcád világosságát! Tégy így, és meglátod, minden rendben lesz. {2SM 267.1}

Lányoddal együtt üdvözöllek (56. Levél, 1900). {2SM 267.2}

ELLEN G. WHITE A SZOMORÚSÁG ÓRÁJÁBAN

Bánatom idején közelről láttam az örökkévalóságot. Egy nagy fehér trón előtt álltam, és megláttam életemet úgy, ahogyan az majd ott megjelenik. Nincs mivel dicsekednem, és semmilyen érdemre nem hivatkozhatok. „Kegyelmed legkisebb megnyilvánulására is méltatlan vagyok, Istenem!” — kiáltok fel. Egyedüli reménységem a megfeszített és feltámadt megváltóban van. Krisztus vérének érdemeire hivatkozom. Jézus mindenképp üdvözíteni fogja azokat, akik belé helyezik bizalmukat. {2SM 267.3}

Néha nehezemre esik jókedvűnek mutatkozni, miközben a szívem meghasad a fájdalomtól. De nem engedem, hogy fájdalmam gyászos hangulatot vonjon körém. A szenvedés és a gyász ideje gyakran azért fájdalmasabb és csüggesztőbb a kelleténél, mert a szokásnak engedve átadjuk magunkat a határtalan szorongásnak. Jézus segítségével eltökéltem, hogy nem fogok engedni ennek a gonosznak, de elhatározásom szigorú próbának lett alávetve. Férjem halála súlyos csapás volt számomra, melynek hirtelensége csak tetézte bánatomat. Amikor megláttam rajta a halál jeleit, érzéseim szinte kibírhatatlanok voltak. Fájdalmamban szerettem volna felkiáltani, de tudtam, hogy az úgy sem mentené meg szeretett férjemet, és éreztem, hogy nem lenne keresztényi dolog, ha átadnám magam a szomorúságnak. Felülről vártam segítséget és vigasztalást, és Isten ígéretei beteljesedtek számomra. Az Úr keze megsegített. Bűnös dolog átadni magunkat a határ nélküli gyásznak és siralomnak. Krisztus kegyelme által nyugodtak, sőt derűsek lehetünk a keserű próba idején is. {2SM 267.4}

Tanuljuk meg a bátorság és állhatatosság leckéjét Krisztus és az apostolok utolsó találkozásából. Közeledett az elválás ideje. Megváltónk rálépett arra a

vérrel hintett ösvényre, mely a kálváriáig vezetett. Egy esemény sem volt még olyan megpróbáló, mint amelyet neki kellett végigjárnia. Az apostolok hallották Krisztus szavait, melyekben beszámolt szenvedéseiről és haláláról. Szívüket lehúzta a fájdalom, elméjük megtelt kétséggel és félelemmel. Mégsem volt helye a hangos siralomnak. Nem adták át magukat a szomorúságnak. Azokat az utolsó ünnepélyes és nevezetes órákat Megváltónk a tanítványok vigasztalásával és biztatásával töltötte, majd hálaénekben egyesültek. {2SM 268.1}

Az ima és hálaadás ideje

Amikor nehézségek és próbák vesznek körül, meneküljünk Istenhez és váljunk tőle segítséget bizalommal, mert neki hatalma és ereje van üdvözíteni és megszabadítani minket. Isten áldását először is kérnünk kell. Az imádság szükségszerű kötelességünk, de a hálaadást se hanyagoljuk el! Nem kellene-e gyakrabban hálát adnunk áldásaink adományozójának? Ápolnunk kell a hálaadás lelkületét! Elmélkedjünk és beszéljünk Isten irgalmáról! Magasztaljuk és dicsőítsük szent nevét, még akkor is, amikor fájdalmunk van és szenvedésen megyünk keresztül... {2SM 268.2}

Az Úr hozzánk való irgalma hatalmas. Soha nem hagyja el a benne bízókat. Ha kevesebbet gondolkodnánk és beszélnénk nehézségeinkről, és többet Isten irgalmáról és jóságáról, akkor azon vennénk észre magunkat, hogy magasan a szomorúság és gondok felett állunk. Testvéreim! Ha ösvényeteket sötétnek érzitek, és hárfáitokat a babiloni foglyokhoz hasonlóan a fűzfákra kell akasztanotok, próbáljatok meg énekelni! Talán azt kérdezitek: hogyan lehetne énekelni ilyen sötét kilátásokkal és a fájdalomnak és gyásznak ezzel a lelki terhével? A földi fájdalom soha nem szakít el mindenható Barátunktól, Jézustól. Legyen szüntelen örvendezésünk tárgya Isten csodálatos szeretete és drága Fiának odaajándékozása. Amikor kéréseinket a kegyelem trónja elé tárjuk, ne felejtkezzünk meg a hálaadás felajánlásáról sem. ,^ki hálával áldozik, az dicsőít engem" (Zsolt 50:23). Amíg Megváltónk él, okunk van a szüntelen hálaadásra és dicséretre (The Review and Herald, 1881. november 1.). {2SM 268.3}

A DICSŐSÉGES FELTÁMADÁS REGGELE

Üzenet a Pitcairn-szigeten levő barátoknak

Múlt héten csütörtökön szomorúan értesültünk nagy bánatotokról. Fájó szívvel hallottuk, hogy McCoy testvér családja meghalt. Együttérzünk mindazokkal, akiket közelről érint ez a szomorúság. Részvétünket küldjük a gyerekeknek és a családtagoknak is, de közben Jézusra szeretnénk irányítani figyelmeteket, mint egyedüli reményetekre és vigasztalásotokra. McCoy testvér kedves segítőtársa, és a szeretett gyermekek anyja hallgat a sírban. Miközben azonban együtt sírunk a sírókkal, örülünk is szívünkben, mert ez a szeretett anya, valamint lánya, Young testvér, a gyülekezet véne, és mások, akiket talán elszólított a halál, hittek Jézusban és szerették Őt. {2SM 269.1}

Vigasztaljanak Pál apostol szavai: „Nem akarom továbbá, atyámfiái, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységök. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. Mert ezt mondjuk nektek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteléig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel" (IThess 4:13-18). {2SM 269.2}

Nem vagyunk olyanok, mint a pogányok, akik több éjen és napon át gyászolnak, s közben csak komor énekeket kántálnak a halottakért, így kívánva felébreszteni az emberek együttérzését. Nem öltünk gyászruhát, és nem mutatunk gyászos ábrázatot, mintha barátaink és rokonaink mindörökre távoztak volna tőlünk. János így ír: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! És hallék az égből szózatot, amely ezt mondja vala nékem: írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket" (Jel 14:12-13). {2SM 270.1}

Mennyire ide illőek János szavai most, amikor szeretteitek elaludtak Jézusban. Az Úr szereti őket. Az életükben kimondott szavak és szeretetteljes tetteik meg fognak ismétlődni mások által. Isten művében való odaszentelődésük követendő példát nyújt másoknak, mert a Szentlélek munkálta bennük az akarást és a véghezvitelt jókedvéből. {2SM 270.2}

„De ha Annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke által" (Róm 8:11). Milyen sokat jelentenek ezek a szavak minden gyászoló lélek számára! Krisztus a Vezetőnk és Vigasztalónk, aki minden nehézségünkben támogat. Amikor keserű italt ad innunk, vele együtt mindig ajkunkhoz nyújtja az áldás poharát is. Betölti szívünket engedelmességgel, örömmel, hitbeli békével, és képessé tesz arra, hogy alázattal kimondjuk: Ne az én akaratom, hanem a tied legyen meg, Uram. „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!" (Jób 1:21). Ezzel az alázattal feltámad a remény, és a hit karja megragadja a végtelen hatalom karját. „Aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő ti bennetek lakozó Lelke által" (Róm 8:11). {2SM 270.3}

A romlandó test romolhatatlanságot ölt. A meggyalázott dicsőségben jön elő, a gyenge erős lesz, a természetes test lelki testté változik. A halandó testek megelevenednek a bennetek lakozó Lélek által. {2SM 270.4}

Krisztus magáénak vall mindenkit, aki hitt az Ő nevében. A halandó testben lakozó Lélek éltető ereje minden hívő lelket egybeköt Jézus Krisztussal. A

Jézusban hívők szentek az Ő szívének, mert életük el van rejtve Krisztussal az Istenben. Az Életadó parancsa így szól majd: „Serkenjetek föl és énekeljetek, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!" (Ésa 26:19) {2SM 271.1}

Az Életadó az első feltámadáskor elő fogja hívni megvásárolt tulajdonát. Addig a dicsőséges óráig, amikor az utolsó trombitaszó felhangzik és az óriási sereg előjön az örök győzelemre, Isten drágakőként és biztonságban őriz minden alvó szentet, akiket név szerint ismer. A Megváltó bennük lakozó hatalma által, és mert az isteni természet részeseivé lettek, Isten előhívja Őket a halottak közül. {2SM 271.2}

Krisztus az Atya egyszülött Fiának vallotta magát, de az ember elzárkózott hitetlenségében, körülbástyázta magát előítéletekkel, és megtagadta azt, aki szent és igaz. Jézust istenkáromlással vádolták és szörnyűséges halálra adták, de Ő megtörte a halál bilincseit, és diadalmasan feltámadt a halottak közül. József megnyílt sírja fölött kijelentette: „Én vagyok a feltámadás és az élet" (Jn 11:25). A menny és a föld minden ereje az Övé lett, és az igazak Jézusban szintén előjönnek majd sírjukból. Méltónak találtatnak majd arra, hogy elnyerjék azt a világot és feltámadjanak a halottak közül.„„Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában" (Mt 13:43). {2SM 271.3}

Milyen csodálatos lesz a feltámadás reggele! Milyen csodálatos lesz, amikor Krisztus eljön és a hívők tiszteletében részesül! Akik részesek voltak Krisztus alázatában és szenvedéseiben, dicsőségé- 2j2 ben is részesülnek majd. Krisztus feltámadása által minden szent, aki elaludt Jézusban, győzedelmesen elő fog jönni börtönéből. A feltámadt szentek így szólnak majd: „Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?" (1Kor 15:55)... {2SM 271.4}

Jézus Krisztus győzött a halál felett és megtörte a sír bilincseit. A sírban alvók mindegyike osztozni fog diadalában, és Ők is elő fognak jönni sírjaikból... {2SM 272.1}

Isten nem hagyott el benneteket

Kedves szomorúságban levő Testvéreim! Isten nem hagyott el benneteket, hogy Sátán kísértéseinek játékává legyetek. Nyissátok meg bánatos szíveteket, hogy befogadjátok a szánakozó Megváltó vigasztaló szavait. Jézus szeret benneteket. Fogadjátok be az Igazságosság napjának ragyogó sugarait, és vigasztalódjatok meg! Adjatok hálát annak, aki a halottak közül feltámadt, és aki mindenha él, hogy közbenjárjon értetek. Jézus Krisztus élő Megváltó számunkra, aki már nincs József új sziklasírjában. Jézus feltámadott, Jézus feltámadott! Örvendjetek még ebben a szomorúságban is annak, hogy olyan Megváltótok van, aki minden bánatotokban együttérez veletek. Jézus sírt Lázár sírjánál, és ma is azonosul szenvedő gyermekei bánatával. {2SM 272.2}

Minden küzdelmetekben, az élet nehézségei és próbái idején Istenhez forduljatok tanácsért! Az Istennek való engedelmesség ösvénye olyan, mint a hajnal

világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig. Haladjatok lépésről lépésre a kötelesség ösvényén! Lehet, hogy néha kapaszkodni kell, de menjetek előre alázatban, hittel és önmegtagadással, magatok mögött hagyva a kételkedés felhőjét. Az Úr seregének tagjai vagytok, legyetek hát Jézus Krisztus bátor katonái! Küldjétek bűnbánó és hálaadó szavakat Isten mennyei szentélyébe jó illatként! {2SM 272.3}

Talán csalódtatok, akaratotok és tervetek meghiúsult, de legyetek biztosak afelől, hogy az Úr szeret benneteket. A kemence tüze nem azért hevül körülöttetek, hogy elpusztítson titeket, hanem hogy eltávolítsa a salakot, s hétszer megpróbált aranyként jöjjetek elő. Emlékezzetek arra, hogy Isten éneket ad nektek az éjszaka idején. A sötétség látszólag körülölel, de ne tekintsetek a felhőkre. A legsötétebb felhő mögött is világosság ragyog. Az Úr mindenkinek adhat világosságot. Nyissátok meg szívetek ajtaját a reménység, a békesség és az öröm befogadására! Jézus ezt mondja: „Ezeket beszéltem nektek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék" (Jn 15:11). {2SM 272.4}

Isten mindenkinek ad személyre szóló munkát, melyet jól el is végezhet. Egyedül attól kell félnünk, hogy szemünket nem függesztjük szüntelen Jézusra, és nem Isten dicsősége a legfontosabb számunkra, mert ebben az esetben, a halálban való elalvás előtt nem lennénk készen számot adni bizodalmunkról. Egy pillanatra se felejtkezzetek meg arról, hogy Krisztus tulajdona vagytok, végtelen áron vétettetek meg, és meg kell dicső-ítenetek Őt lelketek- ben és testetekben, mely az Övé! {2SM 273.1}

VIGASZTALÓDJATOK MEG!

A szenvedőknek üzenem, hogy vigasztalódjanak meg a feltámadás reggelének reménységében. Olyan keserűnek hatott számotokra a kiivott pohár, mint Izrael számára Mára vize a pusztában, de Jézus megédesítheti azt szeretetével. Amikor Mózes az Úr elé tárta Izrael gyermekeinek szomorú nehézségeit, Ő nem valamiféle új gyógyszert adott nekik, hanem felhívta figyelmüket egy közelükben levő dologra. Volt ott egy bokor, melyet Ő teremtett, és mely a vízbe kerülve megtisztította és megédesítette a kutat. Ez után a szenvedő nép biztonsággal és örömmel ihatott a vízből. {2SM 273.2}

Isten gondoskodott balzsamról minden seb esetében. Van orvos és balzsamolaj Gileádban. Tanulmányozzátok úgy a Szentírást, mint soha azelőtt! Kérjetek az Úrtól bölcsességet minden veszélyben! Minden próbában kérleljétek Jézust, hogy mutasson kiutat gondjaitokból, és akkor szemetek megnyílik a gyógyszerre, és alkalmazni tudjátok a Szentírásban lejegyzett gyógyító ígéreteket. Ily módon az ellenség nem hajthat titeket szomorúságba vagy hitetlenségbe, mert hitetek, reménységetek és bátorságotok lesz az Úrban. A Szentlélek világos látást ad nektek arra, hogy felismerjetek és alkalmazzatok minden áldást, mely szomorúságotok ellenszereként és gyógyító ágként hat az ajkatokhoz helyezett keserűség ellen. A keserűség feloldódik Jézus szeretetében, és a keserűségről való panasz-

kodás helyett felismeritek, hogy Jézus szeretete és kegyelme annyira áthatja a szenvedést, hogy az alázatos, szent és megszentelt örömre fordul. {2SM 273.3}

Amikor legidősebb fiunk, Henry White halálos betegen feküdt, azt mondta, hogy a fájdalom ágya csodálatos hely, ha azt Jézus jelenléte veszi körül. Amikor kénytelenek vagyunk inni a keserű vízből, fordítsuk figyelmünket a keserűről a csodálatos és ragyogó felé. A próbában a kegyelem bizonyságot ad az emberi léleknek, és amikor megállunk a halálos ágy mellett, és látjuk, hogy a keresztény el tudja hordozni a szenvedést és át tud menni a halál árnyékának völgyén, erőt és bátorságot nyerünk a munkára, és töretlenül, csüggedés nélkül vezetünk lelkeket Jézushoz (65a. Levél, 1894). {2SM 274.1}

A legértékesebb vigasztalók {2SM 274}

Gyakran azok nyújtják a legnagyobb vigaszt mások számára, akik maguk is hatalmas szenvedésen mentek keresztül. Az ilyenek mindenüvé napfényt visznek. A szenvedések megdorgálták és megfinomították őket. A nehézség idején nem veszítették el Istenbe vetett bizalmukat, hanem közelebb húzódtak az Úr oltalmazó sze- retetéhez. így ők élő bizonyságai Isten gyöngéd gondoskodásának, aki olyanná teszi a sötétséget, mint a világosságot, és megdorgál minket a mi érdekünkben. Krisztus a világ világossága. Nincs benne sötétség, hanem drága világosság! Köszönjetek el a szomorúságtól és panaszkodástól! Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljetek! (Health Reformer, 12. kötet, 10. szám, 1877. október 10.). {2SM 274.2}

<<< vissza a 10. tanulmányhoz

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 4. kötet, 309-313 (Felkészülés Krisztus eljövetelére-részlet)

Krisztus következő szavai vésődjenek a jelen igazságban hívők szívébe: „Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezedjék szívetek tobzódásban, részegségben és az evilági gondok között, hogy ne váratlanul lepjen meg titeket az a nap." Maga Krisztus tárja itt elénk veszedelmünket. Ismerte a kockázatokat melyekkel szembe kell majd néznünk a mai utolsó időkben, azért föl akar készíteni minket. ‚Amint Noé napjaiban történt, ugyanúgy lesz az Emberfiának napjaiban is." Ettek és ittak, ültettek és építettek, házasodtak és félhez mentek, és nem ébredtek föl, amíg Noé a bárkába nem ment, míg az özönvíz meg nem jött s el nem söpörte valamennyit. Isten napja így mindennapi dolgaikba és élvezeteikbe merülve találja majd az embereket. Lakmározásban, ínyenckedésben s a megromlott ízlés bűnös kielégítésében, mikor szeszes italokat és bódító dohányt élveznek. Már mostan ez a világ állapota, s e bűnös kielégüléseket ott találjuk Isten hitvalló

népe közt is, hisz némelyek a világi szokásokat követik, részt vesznek a világ bűneiben, ügyvédek, gépészek, gazdák, üzletemberek, sőt a szószékről az igehirdetők is ezt hirdetik: „Béke és biztonság”, miközben a pusztulás gyors léptekkel közeledik feléjük. {4T 309.1}

Az Emberfia közeli eljövetelébe vetett hit nem készteti a kereszténytt hanyagságra mindennapi dolgaiban. A Krisztus közeli eljövetelére várakozók nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasak a dolgaikban. Nem végzik felületesen és becstelenül munkájukat hanem megbízhatóan, gyorsan és alaposan. Azt képzelik, hogy az evilági dolgokban való hanyag figyelmetlenségük lelkiségüket, s azt bizonyítja, hogy elkülönültek a világtól, azok súlyos csalódás áldozatai. Szavahihetőségük, megbízhatóságuk és becsületességek a mindennapi dolgokban kerül próbára, ott vizsgázik. Ha hűségesek itt a kicsinyben, megbízhatók lesznek majdan a nagyban is. {4T 309.2}

Az Úr elém tárta, hogy sokan ezen a ponton fognak megbukni a vizsgán. Az emberek ideiglenes ügyeik intézése közben mutatják ki igaz jellemüket. Embertársaikkal való bánásmódjukban megbízhatatlanok, ügyeskedők, áskálódók, becstelenek. Nem veszik eszükbe, hogy a jövő, halhatatlan életnek a megtartása függ attól, hogy most hogyan viselkednek az élet dolgaiban, és a legszigorúbb becsületesség elengedhetetlen a szent jellem kialakításához. Becstelenséget gyakorolnak sorainkban, ez az oka a langymelegségnek sokaknál, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. Nincsenek kapcsolatban Krisztussal, s tulajdon lelküket csalják meg. Fáj, de ki kell jelentenem, hogy a szombattartók közt is riasztó a hiánya becsületesség terén. {4T 309.3}

Krisztus hegyi beszédére hívták föl a figyelmemet. Itt találjuk az Isten tanító utasítását: „Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is azt tegyétek; ez a törvény és a próféták.” Krisztusnak e parancsa igen fontos, tehát szigorúan engedelmeskedjünk neki. Olyan ez a parancs; mint aranyalma, ezüst tányéron. Hányan viszik át életükbe e Krisztustól lelkükre kötött elvet, hányan bánnak úgy embertársaikkal, ahogy ők szeretnék, hogy velük bánjanak hasonló körülmények között? Olvasó, felelj e kérdésre! {4T 310.1}

Krisztus mértéke szerint az a becsületes ember, aki hajlíthatatlan becsületességet tanúsít. A csaló mértékek és hamis mérlegek, mellyel érdekeiket előremozdítják a világban – utálatosságok az Isten szemében. Mégis sokan, akik állítólag megtartják az Isten parancsait, csaló mértéket és hamis mérleget használnak. Mikor valaki valóban összeköttetésben áll Istennel, mikor igazán megtartja Isten parancsait, élete fölfedi ezt; hiszen minden cselekedete egyezik Krisztus tanításaival. Az ilyen nem fogja eladni nyereségért a becsületét. Elvei a biztos alapra épülnek, így világi üzletkötései és dolgai is elveinek gyakorlati megnyilvánulásai lesznek. A szigorúan vett becsületesség úgy tündöklik elő a világ salakja és szemetje között, mint az arany. Csalás, félrevezetés, megbízhatatlanság elrejthető ugyan az emberek elől, de soha Isten szeme elől. Isten angyalai, akik figyelemmel követik a jellem alakulását, akik lemérik az erkölcsi értéket, följegyzik

a menny könyveibe a kicsiny ügyleteket, melyek kimutatják a jellem minőségét. Ha a munkás mindennapi hivatása folyamán megbízhatatlan, s megveti munkáját, a világ nem téved, ha a vallásos mértékét is munkájához való viszonya szerint ítéli meg. {4T 310.2}

„Aki a kicsinyben hű, hű lesz a nagyban is." Nem az ügy nagysága tesz igazzá vagy becsületessé. Amint az ember embertársaival bánik, úgy bánik majd Istennel is. Aki becstelen a földi dolgokban, arra nem fogjak rábízni, ami igazi érték. Isten gyermekei ne feledjék, hogy minden anyagi ügyükben folyvást vizsgát tesznek, egyre mérlegelik őket a szenthely mérlegén. {4T 311.1}

Krisztus mondja: „A jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt. Ezért gyümölcseikről ismeritek föl őket." Az ember cselekedetei a gyümölcsei, melyet terem. Ha valaki megbízhatatlan és becstelen a mindennapi dolgokban, úgy bogáncsot, tövist terem; akkor megbízhatatlan a vallásos életben; akkor Istent is meg fogja lopni a tizeddel és az áldozatokkal. {4T 311.2}

A Biblia a legerősebb szavakkal ítél el minden hazugságot, csaló tettet hamisságot. Félreérthetetlenül megmondja, mi helyes, mi helytelen. Nekem mégis azt mutatták meg, hogy Isten népe az ellenség területére lépett, engedett kísértéseinek, követte az ellenség csalásait, míg félelmetesen el nem tompult az érzékenységük. Az igazságtól való enyhe eltérést, Isten követelményeitől való csekély eltántorodást nem tartják oly igen vétkesnek, mikor pénzügyi .nyereségről vagy veszteségről van szó. Pedig bűn, a bűn, akár milliomos, akár utcai koldus követi is el. Akik hamisággal szereznek pénzt, azok kárhoztatást hoznak lelkükre. Amit félrevezetéssel vagy csalással szerzünk, átok lesz csupán számunkra. {4T 311.3}

Ádám és Éva borzalmas következményeket viselt el, amiért engedetlenek lettek Isten parancsa iránt. Talán így érveltek: Igen jelentéktelen bűn ez, Isten nem fogja számításba venni. Isten mégis úgy vette a dolgot, mint félelmetes rosszat, s bűnük nyomorúságos következménye minden időkben érződni fog. Manapság gyakran követnek el sokkal súlyosabb bűnt, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Isten hitvalló népe anyagiakban olyan hamisságot cselekszik, ami Isten helytelenítését hozza rájuk, s gyalázatot az Úr ügyére is. Az igazmondástól és az igaz tettektől való legparányibb eltérés Isten törvényének megrontása. A bűnben való folyamatos részvétel hozzászoktat a helytelen tettekhez, mégsem csökkenti a vétek súlyosságát. Isten megmásíthatatlan elveket fektetett le, amin nem változtathat, csak ha ő is teljesen megváltozik. Ha akik vallják, hogy hisznek az igazságban, következetesen kutatnák Isten szavát, nem lennének csenevészek a lelkiekben. Akik itt semmibe veszik Isten kívánalmait, akkor sem tisztelnék Isten tekintélyét, ha üdvözülnének. {4T 311.4}

Isten szava az erkölcstelenség összes válfaját elénk tárja, s a következményeit is. Az alantas szenvedélyeknek hódolást a legvisszataszítóbbként tárja elénk. Senkinek sem kell tévednie ebben, ha mégannyira homályos lenne is a szellemi képessége. Ennek ellenére az ég azt tárta elém, hogy sokan melengetik ezt a

bűnt, noha állítják, hogy Isten parancsai szerint élnek, Isten minden embert igéje szerint ítél meg. {4T 312.1}

Krisztus mondta: „Kutassátok az írásokat, hiszen azt hiszitek, hogy azokban van örök életetek; ezek tanúskodnak rólam." A Biblia tévedhetetlen vezető. Teljes, tökéletes tisztaságot követel meg szóban, gondolatban, cselekedetben. Csakis erényes és folt nélküli jellemeket engednek majd a tiszta és szent Isten jelenlétébe. Ha kutatnánk az Igét, és engedelmeskednénk is neki, akkor az úgy vezetné az embereket, amint az izraelitákat vezette éjjel a tűz, nappal a felhőoszlop. A Biblia Isten akaratának kifejezése az ember számára. Ez az egyetlen tökéletes jellem-mérték; pontosan megjelöli az ember kötelességét az élet bármely helyzetében. Sokféle felelősség nyugszik rajtunk az életben, melyek elhanyagolása nemcsak nekünk okoz szenvedést, hanem mások számára is veszteség a következménye. {4T 312.2}

Férfiak és nők, akik bár vallják, hogy tisztelik a Bibliát és követik a tanításait, mégis sok szempontból nem tesznek eleget a Szentírás nézeteinek. Gyermekeik nevelésében is Isten kijelentett akarata helyett romlott természetüket követik. A kötelességnek elhanyagolása a lelkek ezreinek elvesztését jelenti. A Biblia szabályokat állit föl a gyermek helyes fegyelmezésére. Ha a szülők hallgatnának Istennek e követelményeire, ma egészen más ifjúságot látnánk a tettek mezejére lépni. De olyan szülők, akik bár hitvalló bibliaolvasók, bibliakövetők, mégis a Biblia tanításaival ellenkező irányban haladnak. A gyötrelem kiáltásait halljuk apáktól és anyáktól, akik panaszkodnak gyermekeik viselkedése miatt. Nem értik meg, hogy ők zúdítják magukra a gyötrelmet és gyászt; hogy ők teszik tönkre gyermekeiket helytelen szeretetükkel. Nem értik meg az Istentől rájuk hárított kötelességüket, hogy babakoruktól helyes szokásokra neveljék gyermekeiket. {4T 313.1}

Szülők, jórészt ti vagytok felelősek gyermekeitek üdvösségéért. Sokan elhanyagolják kötelességüket gyermekeik első pár évében, azt gondolva, hogy, majd ha kicsinyeik nagyobbacskák lesznek, akkor nagyon gondosak lesznek, hogy elnyomják gyermekeikben a helytelent; akkor majd a helyesre nevelik őket. Holott pontosan akkor kell eleget tenniük e kötelességüknek, mikor gyermekeik még karonülő babák. Nem helyes, ha a szülők kényeztetik gyermekeiket és elnézők irántuk; az sem helyes, ha nem hagyják élni őket. Határozott, szilárd, egyenes viselkedés termi meg a legkitűnőbb eredményeket. {4T 313.2}

Bizonyságtételek, 5. kötet, 505-510. (A rövidesen bekövetkező válság)

Hatalmas válság előtt áll Isten népe és a világ is, a történelem legnagyobb jelentőségű következményekkel járó küzdelme előtt. Azok az események, amelyek közeledéséről a jövendölés Lelkének tekintélye alapján több mint negyven

éve tudunk, most a szemünk előtt játszódnak le. Máris alkotmánymódosításra sürgetik a nemzet törvényhozóit, hogy korlátozzák a lelkiismeret szabadságát. A vasárnap törvénybe iktatása a nemzet érdeklődésének homlokterébe került, országos jelentőségűvé vált. Jól tudjuk, mi lesz ennek a következménye. Felkészültünk-e rá, megbízhatóan végeztük-e a kötelességünket, amelyet Isten ránk bízott: hogy figyelmeztessük az embereket a mindannyiunkra leselkedő veszélyre? {5T 711.3}

Sokan vannak, még a vasárnap kötelezővé tételének mozgalmában részt vevők között is, akik nem látják előre, mi is lesz e törekvés következménye. Nem döbbentek rá, hogy a vallásszabadság ellen küzdenek. Sokan soha meg nem értették a Biblia szombatjának kívánalmait, sem a vasárnap intézményének hamis alapzatát. A vallásos törvényhozást sürgető bármelyik mozgalom valójában engedmény a pápaságnak, amely pedig annyi század óta szívósan küzd a lelkiismeret szabadsága ellen. A vasárnapünneplés mint keresztény intézmény a „gonoszság titkának" (II. Thessz. 2:6) köszönheti létrejöttét. A vasárnap kötelezővé tétele azoknak az elveknek a tényleges elismerése lesz, amelyek a pápaság sarokkövei. Amikor nemzetünk elárulja kormányzata elveit, mert elfogadja a vasárnap törvényét, akkor a protestantizmus kezet fog a pápasággal. Nem lesz ez más, mint új élet lehelése abba az önkényuralomba, amely régóta mohón lesi az alkalmat, hogy tettleges elnyomást zúdítson ránk. {5T 711.4}

Amikor teljesen kifejlődik a „Nemzeti Megújulás" mozgalma, és gyakorolni fogja a vallásos törvényhozás hatalmát, az elmúlt korokban uralkodó türelmetlenséget és elnyomást ismétli majd meg. A régi korokban emberek zsinatai sajátították ki maguknak az istenség előjogát, elnyomó hatalmuk súlyával zúzták szét a lelkiismeret szabadságát. Börtön, száműzetés és halál várt azokra, akik nem engedelmeskedtek a parancsaiknak. Ha újra hatalomra juttatják a pápaságot vagy annak elveit, akkor az üldözés tüzeit élesztik újjá azok ellen, akik nem hajlandók feláldozni lelkiismeretüket, sem az igazságot a népszerű tévedések kedvéért. Ez a gonosz veszedelem most elérkezett a megvalósulás fordulópontjához. {5T 712.1}

Isten világossága még jókor rámutatott az előttünk álló veszélyekre. Hogyan állhatunk meg mégis Isten előtt, ha ennek ellenére elhanyagoljuk, hogy minden erőnkkel az emberek elé tárjuk a veszélyeket? Megelégedhetünk-e azzal, hogy nem figyelmeztetjük őket erre a következményekkel terhes kérdésre? {5T 712.2}

Hosszas küzdelem áll előttünk, a bebörtönzés, vagyonvesztés, de még a halál kockázatával is, hogy megvédelmezzük Isten törvényét, melyet az emberek törvényei hatályon kívül helyeztek. Valláspolitikai meggondolások fogják ösztönözni a behódolást, a béke és összhang kedvéért, s akadnak majd olyanok, akik a Szentírás alapján ösztönöznek erre: „Mindenki vesse alá magát a felettes hatalomnak… Nincs ugyanis hatalom, csak az Istentől." {5T 712.3}

De milyen utat is követtek Isten szolgái az elmúlt korokban? Amikor a feltámadás után a tanítványok hirdetni kezdték Krisztust és a keresztre feszítést, a

hatóságok eltiltották őket. „Erre Péter és János így válaszoltak: magatok ítéljétek meg, helyes volna-e inkább rátok hallgatni, mint az Istenre? Mi nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk.” (Ap. csel. 4:19–20) S tovább folytatták a Krisztus által való üdvösség jó hírének hirdetését, és Isten hatalma tanúskodott az üzenet mellett. Betegek gyógyultak meg és ezrek csatlakoztak a gyülekezethez. „De a főpapot és környezetét – vagyis a sadduceusok pártját – féltékenység fogta el. Lefogták tehát az apostolokat és nyilvánosan börtönbe vetették őket.” (Ap. csel. 5:17–18) {5T 713.1}

De a menny Istene, a világegyetem mindenható kormányzója a maga kezébe vette az ügyet, mert emberek támadtak ügye ellen. Félreérthetetlenül tudtunkra adta, hogy van uralkodó az emberek felett, kinek tekintélyét tisztelniük kell. Éjjel az Úr elküldte angyalát, hogy nyissa meg a börtön ajtaját, és vezesse ki a két férfit, akikre munkáját bízta. A fejedelmek ugyan azt parancsolták, hogy „ne tanítsanak Jézus nevében”, de az Isten küldte mennyei hírnök mást kötött a lelkükre: „Menjetek, álljatok ki és hirdessétek a népnek a templomban az erről az életről szóló tanítást.” (Ap. csel. 4:18; 5:20) {5T 713.2}

Akik a pápaság vasárnapjának megtartására akarják kényszeríteni az embereket, és arra, hogy lábbal tapossák Isten tekintélyét, azok az apostolok napjainak zsidó vezetőihez hasonlóan járnak el. Amikor a föld uralkodói szembeszegezik törvényeiket a legfőbb uralkodó törvényeivel, Isten alattvalói hűségesek fognak maradni az Úrhoz. {5T 713.3}

Népünk nem teljesítette az Isten által rábízott kötelességet. Nem készültünk fel a nehézségekre, amelyeket a vasárnaptörvény beiktatása zúdít majd ránk. Ha felismerjük a közelgő veszély jeleit, kötelességünk a tettek mezejére lépni. Senki ne üljön nyugodtan a rosszra várva, azzal csitítva magát, hogy a munkának úgyis haladnia kell, mert a jövendölés előre megmondta, másrészt pedig, hogy az Úr majd úgyis megóvja népét. Nem teljesítjük Isten akaratát, ha csöndben ülünk, s ujjunkat sem mozdítjuk a lelkiismeret szabadságának megóvásáért. Szálljanak buzgó imák az ég felé, hogy késlekedjék a veszedelem, amíg befejezzük a munkát, amelyet sokáig elhanyagoltunk. Imádkozzunk a lehető legbuzgóbban, majd pedig dolgozzunk imánknak megfelelően. Úgy tűnhet, hogy az ellenfél diadalmaskodik, a hamisság elsöpri az igazságot, s veszedelembe sodródik a nép, amely fölé Isten kiterjesztette pajzsát, és az az ország, mely valamikor menedéket adott Isten elnyomott lelkiismeretű szolgáinak és igazsága védelmezőinek. Isten azt akarja, hogy emlékezzünk a múltra, amikor oly sokszor védte meg népét az ellenségtől. Amikor már nem látszik lehetőség arra, hogy Sátán ügyködései elől meneküljenek, Isten mindig akkor nyilvánítja ki a hatalmát. Az ember végszükséglete Isten alkalma: az Úr talán halasztást engedélyez népének, hogy felébredjenek és előragyogtassák világosságukat. Ha tíz igaz ember megóvta volna a síkság gonosz városait, akkor az is lehetséges, hogy népének buzgó imája visszatartja majd azok igyekezetét, akik semmissé tennék Isten törvényét. Alázzuk meg magunkat mélyen Isten előtt, meneküljünk a kegyelem trónjához,

kérjük hatalmas erejének kinyilvánítását. {5T 713.4}

Ha népünk továbbra is fásult marad, Isten nem tudja kitölteni rájuk a Lelkét. Isten népe nem készült fel arra, hogy együttműködjenek vele. Nem döbbentek rá a fenyegető helyzetre, s nincsenek tudatában a veszélynek. Ismernünk kellene, mint soha még, az éberség és együttes tettek szükségét. {5T 714.1}

Isten népe nem látja a harmadik angyal különleges feladatának fontosságát. Isten szándéka az volt, hogy népe eddigre már sokkal fejlettebb legyen, mint amilyen. Most, amikor már a tettek mezejére kellene lépniük, előbb még fel kell készülniük. Amikor a „Nemzeti Megújulás" sürgetni kezdte ezeket a vallásszabadság korlátozását célzó lépéseket, vezetőinknek készen kellett volna állniuk, és serény igyekezettel ellensúlyozni ezeket a törekvéseket. Nincs rendjén az, hogy visszatartották népünktől Isten világosságát – magát a jelenvaló igazságot, amire ebben az időben szükség van. A harmadik angyal üzenetét hirdető lelkészek egy része nem érti, miből is áll az üzenet. Annyira kevés fontosságot tulajdonítottak a „Nemzeti Megújulás" mozgalmának, hogy nem is tartották szükségesnek felfigyelni arra. Sőt, úgy gondolták, hogy ezzel csak az olyan kérdésekre pazarolnának időt, melyeknek semmi közük a harmadik angyal üzenetéhez. Bocsássa meg testvéreinknek az Úr, hogy így értelmezik a jelen sürgős üzenetét. {5T 714.2}

Fel kell ráznunk népünket a jelen veszélyére. Az őrállók alszanak. Éveket vesztettünk. A főbb őrállók érezzék át a vigyázás sürgető szükségét, nehogy elmulasszák a válság felismerésére kapott lehetőségeiket. {5T 715.1}

Ha a területek vezetői nem fogadják most el Isten számunkra küldött üzeneteit, nem sorakoznak fel a tettek mezejére, nagy-nagy veszteség fogja érni a gyülekezeteket. Ha az őrálló – fegyvert látva közeledni – határozott hangot hallat harsonáján, a nép, végig a vonalon, visszhangozni fogja a figyelmeztetést, s mindenkinek marad ideje felkészülni a küzdelemre. A vezető azonban túl gyakran tétovázik, mintha mondaná: „Ne hamarkodjuk el a dolgokat. Talán tévedés az egész. Kerüljük a vaklármát." A bizonytalankodásra és habozásra azt kiáltják: „Béke és biztonság! Ne idegeskedjetek, ne rémüldözzetek! Nagyon is felfújják a vallásos alkotmánymódosítás kérdését. Ez az izgatás majd szépen magától elül." Ezzel lényegében tagadja Isten üzenetét. S a figyelmeztetés, mely arra volt hivatva, hogy felrázza a gyülekezeteket, nem végzi el küldetését. Nem riog határozottan az őrállók harsonája, ezért a nép sem készül fel a viadalra. Az őrálló vigyázzon, nehogy habozása és halogatása miatt emberek vesszenek el, mert vérüket az ő kezéből kérik számon. {5T 715.2}

Hosszú évek óta várjuk, hogy vasárnaptörvényt hozzanak országunkban. S most, amikor a mozgalom a sarkunkban van, feltesszük a kérdést: Népünk megteszi-e kötelességét ez ügyben? Segítünk-e most magasra emelni a zászlót? Csatasorba állítani azokat, akik szívükön viselik a vallásos jogokat és kiváltságokat. Rohamosan közeleg az idő, amikor majd az elnyomás kezét érzik magukra nehezedni mindazok, akik inkább Isten akaratának engedelmeskednek, mint az embereknek. Gyalázatot hozunk-e majd akkor Istenre, mivel hallgatunk, míg az

emberek lábbal tapossák szent parancsait. {5T 716.1}

A protestáns világ viselkedésével Rómának tesz engedményeket, mi azonban ébredjünk fel, s értsük meg a helyzetet. Helyes megvilágításban kell látnunk az előttünk álló küzdelmet. Az őrállók emeljék fel hangjukat, és hirdessék a mai időkhöz szóló igazság üzenetét. Mutassuk meg az embereknek, hogy meddig jutottunk el a jövendölés történelmében, s próbáljuk felrázni bennük az igaz protestantizmus lelkületét. Döbbentsük rá a világot annak tudatára, hogy mily igen becsesek is a vallásszabadság régóta élvezett kiváltságai. {5T 716.2}

Az Úr ébredésre szólít, mert a vég közel. A mennyei udvarokban minden óra a ténykedés ideje, hogy olyan népet készítsenek fel a Földön, amely megteszi kötelességét a sorsdöntő záróeseményekben, melyek rövidesen bekövetkeznek. A most múló percek, amelyeket oly kevéssé értékelünk, ezek a percek döntik el sorsunkat, vagy az örök életre, vagy az örök halálra. Kiejtett szavunk, ma végzett munkánk, hirdetett üzenetünk lelkülete éltető illat lesz, vagy pedig a halál lehelete. {5T 716.3}

Testvéreim, eszetekbe veszitek-e, hogy üdvösségünk, de mások sorsa is, azokon az előkészületeken múlik, melyeket most teszünk az előttünk álló megpróbáltatásokra? Eléggé lüktető, élettől duzzadó-e az odaadásod, istenfélelmed, buzgalmad, hogy helyt állj majd a rád zúduló támadásokban? Ha valaha is Isten szólt a számból, eljön az az idő, amikor tanácsok elé hurcolnak titeket, hogy szigorúan megbírálják az általatok vallott igazság mindmegannyi pontját. Az időt, amit most sokan csak elfecsérelnek, fel kellene használnunk az Isten adta megbízatásra, és arra, hogy felkészüljünk a közelgő válságra. {5T 716.4}

Isten igazi népének ma jobban kellene tisztelnie és szeretnie Isten törvényét, mint valaha. Halaszthatatlanul szükséges, hogy minden hívő gondolkodásába és szívébe belevéssük Krisztus utasítását; férfiakéba, nőkébe, fiatalokéba és gyermekekébe: „Kutassátok az Írásokat.” (Jn. 5:39) Tanulmányozd a Bibliádat, mint még soha. Ha nem emelkedsz magasabb, szentebb vallásos életre, akkor nem állsz majd készen, amikor az Úr megjelenik. Mivel nagy világosságot adott, Isten elvárja népétől az azzal arányos buzgalmat, gyümölcsözést és odaadást. Több lelkiségre, mélyebb odaszentelődésre s olyan buzgalomra van most szükség, mint amelyet még sohasem értünk el. Töltsünk sok időt imával, hogy tisztára mossuk és kifehérítsük ruhánkat a Bárány vérében. {5T 717.1}

Kérjük most különösen és rendíthetetlen hittel Isten kegyelmét és hatalmát népe számára! Nem hisszük, hogy már elérkezett volna az idő, amikor Isten eltűrné szabadságunk teljes korlátozását. A próféta kijelenti: „Négy angyalt láttam, amint a föld négy sarkán állt, és feltartóztatta a föld négy szelét, hogy ne fújjon a földön, sem a tengeren, és semmiféle fán.” S másik angyal érkezett keletről, aki így kiáltott a négy angyalnak: „Ne ártsatok a földnek, se a tengernek, se a fáknak, míg meg nem jelöljük Isten szolgáinak homlokát.” (Jel. 7:1–3) Ez határozza meg jelenlegi kötelességünket. Súlyos felelősség nyugszik férfiakon és nőkön szerte az országban. Imában kérjék Istent, hogy tartsa vissza a gonoszság felhőit, s

adjon még néhány év kegyelmi időt a Mester munkájának végzésére. Kiáltsunk Istenhez, hogy az angyalok tartsák vissza a négy szelet, míg hittérítőket küldünk a világ minden részébe, és hirdetjük a figyelmeztetést az Úr törvénye iránti engedetlenségről. {5T 717.2}

<<< vissza a 11. tanulmányhoz

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtétel 2. kötet, 296-307. (A férj és feleség kötelességei)

Múlt júniusban, az Úr látomásban tárta elém esetedet. De sokrétű munkám annyira lekötött, hogy nem maradt időm egyéneknek írni, akik ügyét tudtomra adta. Most végre meg szeretném írni, amit írnom kell, még mielőtt bármi fülembe jutna felőletek, mert akkor az ellenfél kétségeket sugallhatna. {2T 296.3}

Felhívta figyelmemet életed előbbi szakaszára. Közölte, hogy Isten igen könyörületes volt hozzád, amikor megismertetett az igazsággal, mikor kimentett a kétkedés és bizonytalanság veszélyes állapotából; mikor megalapozta hitedet, és igéjének örök igazságaira rögzítette figyelmedet. Ráhelyezte lábadat a sziklára. Egy ideig hálás és alázatos voltál; de később kezdtél elkülönülni Istentől. Pedig mikor kicsiny voltál a magad szemében, akkor voltál Isten kedveltje. {2T 297.1}

A zene csapdát jelent számodra. Az a bajod, hogy nagyra tartod magadat. Természetesnek tartod, hogy fellengzős nézeteid legyenek tehetségedről. A zenetanárság ártalmadra van. Sok nő füledbe rebegi családi nehézségeit, ami ártott neked. Fejedbe szállt a dicsőség, s még vérmesebb önbecsülésre serkentett. {2T 297.2}

A családodban tekintélyes, meglehetősen uralkodó helyzetet töltesz be. Feleségednek olyan hibái vannak, melyekről magad is tudsz. Ezeknek szomorú következményei is lettek. Bár valamelyest javult már, tovább kell igyekeznie, hogy jobb legyen. Nem rendszerető, csapnivaló az ízlése, nem takaros sem a háztartásban, sem a ruházkodásban. Istennek tetsző lenne, ha megemberelné magát azokban a dolgokban, amelyben tökéletlen. Családját sem igazgatja jól. Túl engedékeny, és nem valósítja meg, amit elhatározott. Gyermekei kívánságainak és követeléseinek a szélkakasa, és a belátását is a gyermekek belátása alá veti. Ahelyett, hogy javulni próbálna ezekben, mint kötelessége lenne, kapva kap rajta, alkalmat vagy ürügyet talál, hogy másra hárítsa gondjait és felelősségeit. Hagyja, hogy más végezze el kötelességeit a családban, holott magát kellene nevelnie, hogy jókedvvel teljesítse azokat. Mindaddig képtelen lesz eleget tenni női és anyai kötelességeinek, míg meg nem neveli magát ezen irányba. Hiányzik belőle az önbizalom. Félénk és visszahúzódó, nem bízik magában. Rossz megvilágításban látja tetteit, ezért csügged el, hogy többet tegyen. Bátorításra van szüksége – gyöngéd szavakra és szeretetre. Hisz jólelkű

asszony, szelíd és csöndes teremtés; az Úr szereti őt. Mégis alaposan fel kell kötnie kötényét, kiküszöbölni e rossz vonásokat, melyek boldogtalanság felé taszítják családját. Ha gyakorolni fogja a jó lépéseket, önbizalma is megjön, hogy kielégítően el tudja látni kötelességeit. {2T 297.3}

A te természeted épp az ellenkezője. Szereted a rendet és a takarosságot, jó az ízlésed, s ügyesen rendezed dolgaidat. Férjnek elég szigorú és merev vagy. Nem növeled feleséged önbizalmát, sem a meghitt légkört. Hibái miatt ma már alsóbbrendűnek tartod őt, amit értésére is adsz. Pedig Isten többre becsüli, mint téged, mert szemében görbék az útjaid. Feleségednek gyermekei, férje, és egyéb okok miatt törekednie kell megszabadulni hibáitól, hogy megjavuljon azon a ponton, ahol gyöngén áll. Meg is tudja tenni, ha elég eltökélten fog iparkodni erre. {2T 298.1}

Istennek senkiben sem tetszik a rendetlenség, hanyagság és felületesség. Ezek súlyos rossz vonások, s ha a férj szereti a rendet és a tisztaságot, a jól nevelt gyermekeket és a jól vezetett háztartást, akkor legtöbbször elidegenítik a feleségtől. A feleség és anya nem tudja vonzóvá és boldoggá tenni a családi otthont, ha nem szereti a rendet, ha nem tartja fenn tekintélyét, s a jó házvezetést. Tehát aki elbukik e pontokon, azonnal kezdje rendszeretetre nevelni magát. Épp azon vonásokon változtasson jobbra, amelyekben a legtökéletlenebb. A fegyelem komoly segítségükre lesz azoknak, akikből hiányoznak e nélkülözhetetlen vonások. R. testvérnő átengedi magát hibáknak, s bebeszéli magának, hogy nem tud másképp cselekedni. Amikor rendesebb próbál lenni, s mégsem észlel magán határozott javulást, nyomban elcsügged. Ennek nem kellene így lennie. Öltsön magára önbizalmat és határozottságot; legyen asszonya házának. Természettől visszariad attól, amit még nem próbált. Noha senki sem lelkesebb és készségesebb, mint Ő, ahol azt gondolja, hogy sikerrel tud járni. Ha nem sikerül valami, próbálja meg újra és újra. Ezzel ki tudja vívni magának a férje és gyermekei tiszteletét. {2T 298.2}

Az Úr közölte, hogy R. testvér, mivel olyan nagyra tartja magát, megbotlott. Mereven gyakorol bizonyos ridegségig menő szigorúságot a családjában és feleségével szemben. Ez elidegeníti tőle feleségét, aki azt gondolta, hogy mivel nem beszélhet férjével bizalmasan, a házasságban inkább olyan lett, mint az a gyerek, nem pedig feleség, aki retteg a rideg és szigorú apától. Szerette, tisztelte, nagyra becsülte férjét, noha férje nem vonta be a bizalmába. Fivérem, viselkedj bátorítón félénk feleséged iránt, hadd támaszkodjék nagy, erős szeretetedre. Azzal adnál alkalmat neki, ha tapintatosan, nyájasan kijavítanád hibáit, amennyire ő képes erre, s hogy magabiztosságot ihless benne. {2T 299.1}

Az Úr közölte, hogy nem szereted eléggé feleségedet. Az ellenség kihasználta hibáit s melléfogásait, hogy elpusztítsa családotokat. Eltűröd, hogy szégyenkezz feleséged miatt. Egyre kevésbé tiszteled őt, noha esküt tettél, hogy mindhalálig szeretni és istápolni fogod. {2T 299.2}

NE FECSEGJÜK KI CSALÁDI BAJAINKAT {2T 300}

1868. október 25-én az Úr elém tárta esetedet. Megmondta, hogy bűnös gondolataid és törvényszegő kívánságaid bűnös tettekre, s Isten törvényének megszegésére vezettek. Megbecstelenítetted magadat, feleségedet és Isten ügyét. Pedig jóra használhattad volna fel tekintélyedet Isten ügyében. Mégis, mivel már előzőleg helytelen utat követtél olyan dolgokban, melyeket jelentékteleneknek tartottál, ez súlyosabb bűnökre vezetett. {2T 300.1}

S most az a veszély fenyeget, R. testvér, hogy teljesen zátonyra futtatod hitedet. Igaz, súlyos bűnt követtél el. Mégis tízszer annyit vétkezel, mikor leplezni igyekezel bűnödet, és szemellenzőt próbálsz húzni azok szemére, akik gyanítják, hogy mit követtél el. Igaz, nem mindenki viselkedett körültekintően, s olyan szeretettel és gondoskodással, mint az Úr szerette volna, hogy megmentsenek. Hanem mikor megjátszod a sértett ártatlanságot, azt képzeled talán, hogy Isten nem látja bűnös útadat? Azt hiszed, hogy aki a föld porából teremtette az embert, s az élet leheletét lehelte orrába, ne ismerné fel szíved szándékát és célját? Azt gondoltad, hogy ha bevallod bűnödet, elveszíted becsületedet – mondhatnánk életedet? Azt hitted, hogy akkor testvéreid nem bíznak többé meg benned. Nem a helyes megvilágításban nézed a dolgokat. Szégyenteljes, ha valaki bűnt követ el, mégis mindig tisztességes, ha bevallja vétkét. {2T 300.2}

Isten angyalai feljegyzik tetteinket, ha mégannyira azt képzeljük is, hogy titokban követtük el. Isten ismeri az ember szándékát és tetteit. Mindenki a szerint kap jutalmat, amint életében viselkedett – akár jól, akár rosszul. Ki mint vet, azt is kell learatnia. A termés sosem marad el. Az aratás bizonyos is, bőséges is. Port akartál hinteni testvéreid szemébe, eljárásod felől. Hogyan tehettél ilyet, mikor jól tudtad, hogy Isten szemében bűnös vagy? Ha nagyra becsülöd üdvösségedet, viselkedj tökéletesen, az örökkévalóság számára. {2T 300.3}

Hagyj sima ösvényt magad után, éspedig őszinte bűnvallomással. Alaposan térj meg, változz el gondolkodásod megújulásával. Küzdd le beképzeltségedet. Tanulj meg másokat tartani többre magadnál. Mondj le sikerességed felőli fellengzős véleményedről. Ehelyett feltétlenül tégy szert szelídségre és lelki nyugalomra, mert az értékes az Isten előtt. {2T 301.1}

Olyan lelkület uralkodik rajtad, mely messze elvezetett az egyenességtől, ezért nyugtalan vagy. Kétségek, félelmek, kétségbeesés gyötör. Egyetlen kiút áll előtted, s ez a bűnvallomáson át vezet. Egyedüli reményed, ha a sziklára zuhansz, s összezúzod magad. Ha nem teszed meg, bizonyos, hogy az zuhan majd rád, és zúz pozdorjává. Most még helyrehozhatod helytelen tetteidet. Ma még jóváteheted a múltat. Jó és alázatos élettel Istennek tetszőn járhatnál családodban. Segítsen az Úr, hogy, az ítéletet tartva szemed előtt, mentsd életedet. Kedves testvérem, nagyon szívemen viselem sorsodat. Jó ideje, hogy a sötétben jársz. Nem egy csapásra jutottál e helyzetbe. Fokozatosan húzódtál el a fénytől. Először a dicsőség szállt a fejedbe, majd, mivel elég erősnek tartottad magad, az Úr elvette erődet. {2T 301.2}

Nagyon odáig vagy a zenéért. Ez nyújtott alkalmat meggondolatlan, buta nőknek, hogy elmondják bajaikat, ami egyrészt legyezgette hiúságodat, másrészt csapdának bizonyult számodra. Szélesre tárta az ajtót az ellenfél javaslatai előtt. Nem viselkedtél úgy, mint kellett volna. Nem volt jogod meghallgatni mások családjában, amit elbeszéltek neked. E bizalmas vallomások megzavarták gondolkodásodat, növelték beképzeltségedet, gonosz gondolatokat sugalltak. Hagytad, hogy szánalmat kolduló, másokra támaszkodni vágyó, érzelgős nők gyóntatójává válj. Ha józanul gondolkodtak volna, ha megálltak volna a maguk lábán, ha az lett volna céljuk az életben, hogy jót tegyenek, nem lettek volna olyan állapotban, hogy bárki együttérzésére szoruljanak. {2T 301.3}

Fogalmad sincs, mennyire csalárd a szív. El sem tudtad képzelni az ellenfél ügyeskedéseit. Azok közül, akik erősen sajnálkozásodra támaszkodtak, többnek beteges és romlott a képzelete, szerelemsóvárak, érzelgősek, mindig készek feltűnést kelteni, szívesen csapnak nagy hűhót. Némelyik nincs megelégedve házaséletével, mert nincs benne elég regényesség. A regényolvasás megzavarta maradék józan eszüket. Álomvilágban élnek. Képzeletükben oly férjet álmodnak maguknak, amilyenek kizárólag a szerelmes regényekben élnek. Viszonzatlan szerelemről fecsegnek. Sosem elégedettek vagy boldogok, mert képzeletük valótlan világot varázsol eléjük. Majd ha szembe néznek a valósággal, ha leszállnak a való élet józan szintjére, ha családjuk terhe nehezedik rájuk, ami a nők sorsa, akkor megtalálják az elégedettséget és boldogságot. {2T 302.1}

Te meg helytelen gondolatokat melengetsz magadban. Ezek már meg is teremték gyümölcsüket. „A szív teljességéből szól a száj." Nem mindig tiszták, ártatlanok és emelkedettek a szavaid. „Semmi rothadt beszéd szátokból ki ne származzék." Gyakran álnok szavak peregnek ajkadról. Alantas vágyak szavakba öntése, mely romlott gondolatokat és kívánságokat melengető szívből fakadnak. {2T 302.2}

Lábad egy ideje letért a becsület és tisztaság ösvényéről. Noha jól tudtad, hogy viselkedésed nem Istennek tetsző; hogy megrontod szent törvényét; tudod, hogy lehetetlen fejtegetni e dolgokat. Isten nem hagyja, hogy félrevezesd népét. Az súlyos bűnöd, hogy azok sajnálatát koldultad, akik nem ismerik görbe utadat, és ezzel meghasonlást támasztottál az igazságot vallók között. Sajnálunk téged, vérzik érted a szívünk. Nem látok mást előtted, mint kárhozatot; csak azt, hogy teljes hajótörésre sodrod hitedet. {2T 302.3}

El akarod tán leplezni bűneidet, s vállalni a következményeket? Isten azt mondja, hogy nem lesz jó sorsod. De aki bevallja és elhagyja bűnét, kegyelmet talál. Ne válaszd a halált! Ne zárd be magad előtt a menny kapuját, csak, mert nincs ínyedre porig alázni hiúságodat. Egyedüli reményed, ha bevallod bűnödet. Isten fényt ragyogtatott ösvényedre. Nehogy a magad romlott útját válaszd. Ne vesd el az igazságot, csak, mert nem helyesli gonosz ösvényedet Ó, hagyd, hogy lelkedre beszéljek: szívedet szaggasd meg, ne a ruhádat. Végezz alapos munkát, az örökkévalóság számára. Isten könyörületes lesz hozzád. Lesz, aki kérlelni

fogja őt érted. A megtört és alázatos szívet sosem veti meg. Fordulj vissza! Élj! Nagyon-nagyon érdemes megmenteni üdvösségedet, – becses az. Mi is segíteni szeretnénk neked. {2T 303.1}

Láttam, hogy nem vagy elégedett! Nyugtalanság gyötör. Boldogtalan vagy, mégsem vagy hajlandó egyenes útra lépni, mely enyhülést és reményt nyújtana. Aki bevallja és elhagyja bűneit, kegyelmet talál. Siralmas állapotban leledzel, és súlyos kárt okoztál Isten ügyének. Példád nem csak magadat, másokat is romlásba dönt. {2T 303.2}

Ha nem akarsz Istenhez térni, s bevallani vétkeidet, hogy meggyógyíthasson, semmi remény hozzád és szegény családodhoz a jövőben. A bűn nyomán utolér majd a keserűség. Isten keze ellened lesz, hagyni fogja, hogy Sátán uralkodjék rajtatok, hurcoljon tetszése szerint fogságba. Nem tudod, milyen messze sodorhat az élet. Olyan leszel, mint aki horgony nélkül jár a tengeren. Isten igazsága a horgony. Most elszakadsz ettől. Örök üdvösségedet veted oda a test kívánságáért, a szem kívánságáért, és az élet kérkedéséért. Azon a ponton vagy, hogy eltépd a kötelékeket, melyek megóvnának a végső pusztulástól. Mivel úgy akarod menteni életedet, hogy rejtegeted bűnödet, ezért el fogod azt veszíteni. De ha megalázod magad Isten előtt, ha bevallod vétkeidet, s teljes szívvel visszatérsz hozzá, akkor boldog lehet a családod. De ha nem hallgatsz a jó szóra, hanem a magad feje után mész, akkor befellegzett boldogságotoknak. {2T 303.3}

Súlyos kötelesség vár rád. Eddig félvállról vetted a dolgokat. Nem pereg ajkadról ártatlan, tiszta és emelkedett szó. Egyre távolodsz attól, ami Istentől származik, ahelyett alantasabb szenvedélyeknek hódoltál. Állati ösztönöknek veted alá értelmed ésszerű és nemes erőit. Jó ideje taposod már a helytelen ösvényt. Nem tartózkodsz a gonosznak még a látszatától is. Ha tovább mész ez úton, semmivé foszlik biztonságod. {2T 304.1}

Nem szereted eléggé feleségedet. Pedig jó asszony. Bizonyos fokig felismerte veszedelmedet. De te bezárod füledet intése előtt. Azt hitted, hogy csak féltékenykedik, pedig nem féltékenykedő a természete. Feleséged szeret, kitart melletted, s ha most a világosságba nyomulsz, és szakítasz a múlttal, akkor megbocsát és szeretni fog a súlyos bűn ellenére is, melyet ellene elkövettél. Szíved mélyéből meg kell térned. Ha meg nem térsz, a múlt igyekezete, az igazság iránti régi engedelmességed nem ment meg, nem fedezi el elkövetett bűneidet. Jézus elvárja, hogy mindenestől változz meg. Akkor segíteni fog, megáld, szeretettel vesz körül, és drága vérével eltörli bűneidet. Ma még jóváteheted a múltat. Megjavulhatsz, és tisztességet szerezhetsz Isten ügyének. Ha megragadod Isten erejét, s az ő nevében tevékenykedsz, akkor jó munkát végezhetsz – művelheted üdvösségedet, s másoknak is javára lehetsz. {2T 304.2}

Boldog családi életet is élhetsz. Feleségednek szüksége van támogatásodra. Olyan ő, mint a futó szőlő – erődre szeretne támaszkodni. Segítségére lehetnél, hogy megőrizze méltóságát és önbizalmát. Sose dicsérd előtte mások tettét, csak hogy éreztesd vele hiányosságait. Eddig nyers és tapintatlan voltál hozzá. Elő-

zékenyebb voltál a cseléddel, mint vele, magasabb polcra helyezted őket, mint a feleségedet tulajdon házában. {2T 305.1}

Isten nagyon szereti feleségedet. Sokat szenvedett ő, s az Úr mindent észrevett, megjegyzett, s nem tart ártatlannak a sebekért, melyeket ütöttél rajta. Sem a nagy ész, sem a gazdagság nem hozza meg a boldogságot; hanem az erkölcsi érték. A menny szemében a valódi jóság számít nagyságnak. Az erkölcsi erő határozza meg az értéket. Lehet valaki gazdag és művelt, szíve mégis értéktelen lehet, mert a jóság parázsló tüze sose izzott szíve oltárán; mert lelkiismerete kiégett, megfeketedett, tönkrepörkölődött az önzéstől és bűntől. Mikor a test kívánsága uralkodik az emberen, ha hagyja, hogy érzéki természetével bűnös szenvedélyei kormányozzák, akkor kételyt melenget magában a keresztény vallás valóságai iránt, s úgy pengeti kétségeit, mintha a kételkedés erény lenne. {2T 305.2}

Salamon élete mindhalálig kimagasló lehetett volna, ha megőrizte volna az erényt. Az érzéki szenvedélyek kedvéért mégis elhagyta e rendkívüli kegyelmet. Ifjúkorában Istentől várta a vezetést, benne bízott, Isten választott helyette, ezért az Úr olyan bölcsességgel ruházta fel, mely ámulatba ejtette a világot. Az egész föld Salamon hatalmát és bölcsességét magasztalta. Mégis, mivel túlságosan szerette a nőket, bűnbe esett. Férfikorában szabad folyást engedett érzéki szenvedélyének, ami csapdának bizonyult számára. Feleségei rávették a bálványimádásra, és mikor lefelé kezdett haladni az élet lejtőjén, Isten vissza vonta tőle a bölcsességet. Salamon elvesztette jellemszilárdságát, s olyan lett, mint valami kerge gyerkőc, aki egyre ingadozik a helyes és helytelen közt. Mivel feladta elveit, a gonoszság áramába kapcsolta be magát, amivel elszigetelte magát Istentől, erejének alapjától és forrásától. Ifjabb korában az elv irányította. Többre becsülte a bölcsességet, mint Ofir aranyát. De jaj, később legyőzték őt az érzéki szenvedélyek. A nők elterelték a helyes útról, tönkretették. Mily fontos intés ez a virrasztásra! Mily bizonyíték arra, hogy mindvégig rászorulunk az Istentől származó erőre! {2T 305.3}

A bölcs és hatalmas Salamon is csatát vesztett a belső romlottsággal s külső csábítással vívott harcban. Veszélyes hát hajszálnyit is eltérnünk a legszigorúbb becsületességtől. „Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjetek.” Mikor egy nő más férfinak panaszolja el családi bajait, vagy más férfi előtt szellőzteti férje viselkedését, akkor megszegi házassági fogadalmát, meggyalázza férjét, és ledönti a házasság szentségének fenntartására emelt falat. Kitárja az ajtót, meghívja ellenségünket, hogy lépjen be alattomos kísértéseivel. Épp úgy történik, amint az ellenfél szeretné. Ha egy nő hívő testvérhez fordul keserűségének, csalódásainak és próbáinak meséjével, testvérünk tanácsolja azt, hogy ha mindenáron másra akarja bízni bajait, testvérnőt válasszon bizalmasául, s akkor nem kelt gonosz látszatot, mely miatt gyalázat érheti Isten ügyét. {2T 306.1}

Testvérem, jusson eszedbe Salamon. A föld számos nemzete között egyetlen hozzá fogható király sem akadt. Isten kedveltje volt. Mégis elbukott. Feleségei

elvezették őt Istentől. Romlottá vált, mert érzéki szenvedélyekbe merült. Ez korunk uralkodó bűne, s ijesztő, hogy mennyire teret nyer. A hitvalló szombattartók közt is akadnak tisztátalanok. Állítják ugyan, hogy hisznek az igazságban, mégis romlott a szívük. Isten próbára fogja tenni őket, s napvilágra jön meggondolatlanságuk és bűnük. Csakis az alázatos és tiszta ember tartózkodhat Isten jelenlétében. „Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében. Nem rágalmaz nyelvével; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak. A megbélyegzett utálatos az ő szemében, de az Urat félőket tiszteli: aki kárára esküszik, és meg nem változtatja. Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. Aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké.” {2T 306.2}

Bizonyságtétel 5. kötet, 429-433. (A gonosz látszata)

Indíttatva érzem magam, hogy azokhoz szóljak, akik az utolsó üzenetet hirdetik a világnak. Nagymértékben az egyéni, személyes munkán múlik, hogy azok, akikért fáradozunk, felismerik és elfogadják-e az igazságot. Isten parancsa ez: „Tisztítsátok meg magatokat, akik az Úr edényeit hordozzátok!” (Ésa. 52:11) Pál utasítja Timóteust: „Ügyelj magadra és a tanításra!” (I. Tim. 4:13) A munka a munkással kezdődik. Neki kell összeforrva élnie Krisztussal, mint a szőlővesszőnek a tőkével. „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők” – mondta Krisztus. Ez a lehető legszorosabb egység. Oltsuk a csupasz gallyat a viruló tőkébe, és élő szőlővessző lesz belőle, életnedvet és táplálékot szív a tőkéből. Ér ér után, rost rost után éled, míg végül gyümölcsöt terem. A csupasz vessző a bűnös ember. Ha Krisztussal forr össze, lélek a lélekhez, a gyönge és a véges a szenthez és a végtelenhez forr, akkor az ember eggyé lesz Krisztussal. {5T 591.1}

„Nélkülem semmit sem cselekedhettek” – mondja Krisztus. Mi, akik állítjuk, hogy munkásai vagyunk, egyek vagyunk-e vele? Krisztusban lakozunk-e? Üzenetünk világra szóló. El kell jutnia minden nemzethez, néphez és nyelvhez. Az Úr egyikünktől sem kívánja, hogy üzenetével nekivágjunk, mielőtt kegyelmet és hatalmat adna arra, hogy úgy hirdessük azt az embereknek, ahogyan az üzenet fontossága megkívánja. A fontos kérdés ma ez: Úgy tárjuk-e a világ elé ezt az ünnepélyes üzenetet, hogy kivilágoljék a fontossága? Ha egyedül Krisztusban bízunk, az Úr velünk munkálkodik. Sohasem volt az a terve, hogy hittérítő kegyelme és hatalma híján dolgozzanak. {5T 591.2}

Krisztus azért hívott el minket a világból, hogy különleges, szent népe legyünk. „Önmagát adta értünk, hogy minden gonoszságból megváltson, megtisztítson és jótettekben buzgólkodó, választott néppé tegyen.” (Tit. 2:14) Isten munkásai legyenek az ima emberei, a Szentírás szorgalmas kutatói. Éhezzék és szomjazzák az igaz tetteket, hogy mások világosságává és erejévé válhassanak.

Istenünk féltőn szeret. Elvárja, hogy lélekben és igazságban, a szentség szépségében imádjuk. A zsoltár mondja: „Ha szívemben gonoszság lett volna, nem hallgatott volna meg az Úr.” (Zsolt. 66:18) Nekünk, munkásoknak, különösen ügyelnünk kell útjainkra. Az Úr nem hallgatta volna meg a zsoltárírót, ha gonoszság lett volna szívében; hogyan hallgatna meg ma olyan embereket, akiknek szívében gonoszság él. {5T 591.3}

Az 1844-es időpont után vakbuzgóság tört be az adventisták közé. Isten üzeneteket küldött, hogy meggátolja a gonosz beáramlását. Némelyik férfi és nő túl bizalmassá vált egymáshoz. Eléjük állítottam az igazság mértékét, melyet el kell érnünk: a magaviselet tisztaságát, melyet fenn kell tartanunk, ha Istennek akarunk tetszeni, hogy szeplőtlennek és ártatlannak találjanak bennünket. A legkomolyabb megrovás hangozott Istentől azokhoz a férfiakhoz és nőkhöz, akiknek gondolatai tisztátlan vágányokon jártak, miközben Isten különös kegyeltjeinek vallották magukat. Ők azonban megvetették és visszautasították az üzenetet. Így támadtak rám: „Általad szól-e csak az Isten, miáltalunk nem?” Nem tértek a jó útra, míg csak be nem mocskolták magukat. {5T 592.1}

Nem jutottunk ki a veszélyből még most sem. Aki a figyelmeztető üzenetet törekszik hirdetni a világnak, kegyetlenül megkísértetik, hogy olyan ösvényre lépjen, amelyen tagadja a hitét. Sátán jól átgondolt terve, hogy a Biblia-munkások jellemhibáiba kapaszkodva meggyengítse őket imáikban, erejükben, és aláássa jó hírnevüket. Egyértelműen rosszallnunk és elítélnünk kell mindent, ami sorainkban a gonosznak akár leghalványabb látszatát keltené. Szent hit a mi hitünk, Isten törvényének igazolása a feladatunk, s nem olyan jellegű, amely bárkit aljas gondolkodásra és viselkedésre vezetne. {5T 592.2}

Úgy kell hinnünk és tanítanunk a hitet, ahogyan az Jézusban van. A megszentelt szív sohasem vezet tisztátalan tettekre. Aki azzal dicsekszik, hogy az igazság tanítója, de kedveli a fiatal, sőt férjes nők társaságát, s bizalmasan érinti őket, vagy gyakran meghitten beszélget velük – féljetek attól az embertől, az igazság tiszta elvei nincsenek a lelkébe vésve! Nincs Krisztusban, és Krisztus sem lakik benne. Mielőtt Isten elfogadná fáradozásukat, őszintén meg kell térniük. A mennyei eredetű igazság sohasem züllleszti le azt, aki elfogadja. Sohasem vezeti a nem helyénvaló bizalmaskodás legkisebb megnyilvánulásához sem. Ellenkezőleg: megszenteli az üzenet befogadóját, finomítja ízlését, őt magát felemeli, nemesíti és Jézus közelébe vonzza. Megszívlelteti vele Pál utasítását, hogy a gonosznak még a látszatát is kerülje, nehogy jó munkájáról rosszat mondjanak. {5T 593.1}

Olyan tanács ez, amelyet meg kell fogadnunk. Őrizzük meg magunkat a bűntől ebben a züllött korban! Maradjunk távol minden illetlen bizalmasságtól, amit Isten elítél. Tilos terület, ahová veszélyes belépni. Minden szavunk, minden tettünk emelje, finomítsa, nemesítse jellemünket. Ezen a területen bűnös, aki meggondolatlan. Pál apostol szorgalomra és alaposságra buzdította Timóteust lelkipásztori munkájában, és arra, hogy tiszta és magasztos dolgokról elmélkedjék, hogy fejlődése mindenki előtt nyilvánvaló legyen. A mai fiatalemberek is

ugyanerre a tanácsra szorulnak. Elengedhetetlen itt a megfontolt körültekintés. Ha a férfiak kicsit többet gondolkodnának, s kevésbé hallgatnának ösztöneikre, munkájuk sokkal sikeresebb lenne. Végtelenül fontos dolgokkal foglalkozunk, ezért nem engedhetjük meg magunknak, hogy jellemünk hibáit beleszőjük a munkába. Krisztus jellemét kell képviselnünk. {5T 593.2}

Komoly munka vár ránk, hogy felemeljük és Krisztusnak nyerjük meg az embereket, rávezessük őket, hogy válasszák és buzgó igyekezettel sajátítsák el Isten jellemét, miután elkerülték a romlottságot, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. A munkások minden gondolata, szava, tette legyen magasztos – azzal a szent igazsággal összecsendülő, amelyet képviselünk. A fontos hittérítő területeken lehetetlen különválasztanunk a férfiakat és nőket. Ezért nagyon körültekintőknek kell lennünk.A nős férfiak legyenek tartózkodók, kimértek, hogy – hacsak az emberek hazudni nem akarnak – ne mondhassanak róluk semmi rosszat. Korunkban nagyon elburjánzott a bűn. Egyetlen meggondolatlan szó, helytelen tett végzetesen alááshatja azok hasznavehetőségét, akik gyöngéknek mutatkoznak ebben. A munkások emeljék maguk köré a tartózkodás korlátját. Egyetlen olyan eset se forduljon elő, amelyből az ellenség tőkét kovácsolhat. Ha dolgozóink gyengéd érzelmeket engednek meg egymás iránt, ha különös figyelmet szentelnek kedvenceiknek és bókokatmondanak, akkor Isten megvonja tőlük Lelkét. {5T 594.1}

Az Isten ügyéért tevékenykedő házasemberek feleségei is ugyanolyan fontos munkát végeznek, mint a férjük. Egyikük kiküldött misszionárius, a másikuk azonban otthon végzi a missziómunkát. Gondjai, aggodalmai és terhei gyakran messze felülmúlják a férjéét. A feleség munkája komoly és jelentős – formálni a gyermekek elméjét, alakítani jellemüket, hasznos földi életre nevelni őket, és felkészíteni a halhatatlan életre. Mindenki dicsérheti a férjet, az otthon fáradozó feleség azonban nem nyer földi elismerést. De ha a család legmagasztosabb érdekeiért dolgozik, s ha az isteni mintára igyekszik formálni gyermekei jellemét, akkor a tetteit feljegyző angyalok a világ legnagyobb misszionáriusai közé sorolják a nevét. Isten nem az ember szemével lát. Legyen a férfi roppant elővigyázatos, hogy hű maradjon házassági fogadalmához! Legyen körültekintő, nehogy a fiatal lányokban, sőt férjes asszonyokban olyan gondolatokat ébresszen, amelyek ellenkeznek a fennkölt, szent mértékkel – Isten parancsaival. Jézus igenigen átfogónak tekinti ezeket a parancsokat, amelyek felölelik a szív gondolatait és szándékait is. Sokan ezen a téren esnek bűnbe. Képzeletük nem annyira tiszta és nem annyira szent, amint Isten elvárja. Akármilyen nagyra hivatottak, akármilyen tehetségesek is, Isten az álnokságot felrója nekik, és sokkal bűnösebbnek tekinti őket, mint azokat, akiknek kevesebb képességet, világosságot és tekintélyt adott. {5T 594.2}

Fáj, ha látom, hogy dicsérettel, hízelgéssel, becézéssel vesznek körül férfiakat. Isten felfedte előttem, hogy néhányan, akikre ezeket a hízelgéseket árasztják, nem méltók ajkukra venni a nevét. A korlátolt lények mégis az egekig dicső-

ítik őket, mert csak a külső jeleket látják. Nővéreim, sohase hízelegjetek körül, sohase becézgessetek szegény, esendő férfiakat, akár idősek, akár fiatalok, akár nőtlenek, akár nősek. Nem ismeritek gyöngeségeiket. Nem tudhatjátok, hogy talán pontosan a hízelgések és dicséretek özöne sodorja vesztükbe őket. Rémít ez a rövidlátás, a bölcsességnek ez a hiánya, amiről e téren sokan bizonyságot tesznek. {5T 595.1}

Az Isten munkáját végző férfiak, akiknek szívében Krisztus lakik, nem akarják lealacsonyítani magukat, nem akarnak lesüllyedni a világ erkölcsi színvonalára. Nem örülnek az asszonyok hízelgésének, nem teszi őket boldoggá a nők kényeztetése. Szóljanak így a férfiak, fiatalok és öregek: „Távozzatok! Sohasem szolgáltatom a legkisebb alkalmat sem arra, hogy jó munkámról rosszat mondhassanak. Tiszta nevem értékesebb tőke, mint az arany vagy ezüst. Hagyjátok, hogy szeplőtlennek őrizzem meg. Ha az emberek mégis rossz híremet keltik, nem azért lesz, mert ürügyet szolgáltatok rá, hanem azért, amiért rosszat mondtak Krisztusról – gyűlölték tiszta, szent jellemét, mert örökös vádként állt előttük." {5T 595.2}

Szeretném, ha Isten ügye minden munkásának erősen a lelkére köthetném: imádkozzatok buzgón, szüntelen. Nem térdelhettek örökké, de szíveteket Istenhez emelhetitek. Így járt Istennel Énok is. Virrasszatok, nehogy önelégültség lopja be magát szívetekbe és kitúrja onnan Jézust. Ne a magatok erejével dolgozzatok, hanem a Mester erejével. Ne pazaroljatok léha fecsegésre aranyat érő perceket. Ha hittérítő munkádból térsz vissza, ne magadat magasztald – Jézust dicsérd. Vedd válladra a Golgota keresztjét. Meg ne engedd senkinek, hogy dicsérjen, hízelegjen, s úgy szorongassa kezedet, mintha soha többé nem akarná elengedni. Menekülj minden ilyen megnyilvánulástól! Amikor fiatal, sőt férjes nők mutatnak hajlandóságot családi titkaik szellőztetésére, légy résen. Ha rokonszenvet koldulnak, tudd meg, hogy elérkezett a legéberebb óvatosság gyakorlásának ideje. Akiket Krisztus Lelke itatott át és Istennel járnak, azokban nem él az együttérzés utáni szentségtelen epekedés. Azoknak olyan társuk van, aki betölti szívük és elméjük minden kívánságát. A nős férfiak, akik elfogadják a nők figyelmét, dicséretét és kényeztetését, biztosak lehetnek abban, hogy az ilyenfajta szeretet és rajongás semmit sem ér. {5T 596.1}

Sokszor a nők a csábítók. Ilyen vagy amolyan ürüggyel felhívják magukra a férfiak figyelmét – nősökét, nőtlenekét –, s addig vezetik őket, míg megtörik Isten törvényét, hasznavehetetlenné válnak, és veszedelembe sodródik a lelkük. Azért jegyezték fel József történetét, hogy akit megkísértenek, tanuljon belőle. József sziklaszilárd volt elveiben. Azt felelte a csábítónak: „Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vétkezhetnék az Úr ellen?" (I. Móz. 39:9) Ilyen erkölcsi erőre van most is szükség. Ha a nők ragaszkodnának az igaz erkölcsi elvekhez, ha nem alacsonyítanák le magukat, hanem Krisztus munkatársaivá válnának, nem teremtenének bűnös légkört maguk körül. De az Istennel és az otthonuk iránti felelősségükkel szembeni közönyük gyakran nagyon rossz hatást gyakorol. Erejük

elfogy, munkájukról hiányzik Isten pecsétje. Otthon sem hittérítők, és máshol sem. Gyakran a családi otthon, az édes otthon elárvul. {5T 596.2}

Krisztus minden követője kerekedjék felül mindenfajta férfiatlanságon, minden gyöngeségen és ostobaságon. Néhány férfi sohasem válik felnőtté Jézusban. Gyermekek maradnak, maguktól semmit meg nem tagadók. Az alázatos istenfélelem mindezt helyrehozná. A színtiszta vallás jellemzője nem az önmagunkat kényeztetés gyerekes szokása, hanem a megvesztegethetetlen becsületesség. Az igazán hívő tisztességes, a lehető legnagyobb mértékben. A megpróbáltatás napján Krisztus egyetlen katonája se hagyja el a helyét, hanem tartsa kötelességének, hogy embertársai fölemelésén buzgólkodjon. Senkinek nincs joga elhagyni a küzdőteret, ahol a harc azért folyik, hogy az erényt kívánatossá, az erkölcstelenséget pedig gyűlöletessé tegye. A keresztény nem pihenhet meg az örökkévalóságon innen. A parancsoknak engedelmeskedni azt jelenti, hogy helyesen cselekszünk, és csakis helyesen. Ez a keresztény férfiasság. Sokaknak azonban fontos leckéket kell megtanulniuk Krisztus életéből, aki hitünk szerzője és bevégzője. „Gondoljatok csak rá, aki a bűnösöktől ilyen szembeszegülést viselt el, hogy ne lankadjatok el véretek ontásáig!" (Zsid. 12:3) Növekednetek kell a keresztény erényekben. Ha szelíden viseljük el a sértést, ha egyre távolabbra húzódunk a világiasságtól, akkor a bennünk lakó Üdvözítőről teszünk tanúságot. Akkor minden gondolatunk, szavunk és tettünk Jézushoz, nem pedig magunkhoz vonzza az embereket. Sok munka vár ránk, de kevés az időnk. Az legyen az életművetek, hogy arra a gondolatra ihletitek az embereket, hogy Krisztus munkát vár el mindannyiunktól. Ha olyan kötelességeket láttok, amelyeket mások nem értenek, mert nem akarják felismerni életfeladatukat, fogadjátok el a magatokénak, és végezzétek el. {5T 597.1}

Isten népe nem emeli elég magasra az erkölcsi mértéket. Sokan, akik bár állítják, hogy megtartják és védelmezik Isten parancsait, áthágják azokat. A kísértések úgy lopakodnak be, hogy a megkísértett ember ürügyet találjon a vétkezésre. Akik a hittérítést választják, legyenek Istennel járó és Istennel társalgó emberek. A lelkipásztorok élete legyen szeplőtlen – mindennél fontosabb, hogy életük a tisztaságot sugározza. Ne tedd ki veszélynek hírnevedet azzal, hogy a kísértés útjába állsz. Ha egy nő hosszan szorongatja a kezedet, gyorsan vond vissza, gyorsan mentsd meg őt a bűntől. Ha nem helyénvaló hajlandóságot mutat, és siránkozik előtted, hogy a férje nem szereti, nem érti meg, ne próbáld betölteni a hiányt! Az egyetlen biztos és bölcs lépés az, ha nem sajnálkozol vele együtt. Számos ilyen eset fordul elő. Irányítsd őket a súlyos terhek hordozójához, az igaz és biztonságos tanácsadóhoz. Ha az asszony Krisztust választotta társául, akkor Ő majd erőt ad neki, hogy zokszó nélkül viselje sorsát. Addig is tegyen meg szorgalmasan mindent, hogy a legszigorúbb hűséggel és az otthon üdeségével, vonzóvá varázsolásával kapcsolja magához férjét. Ha minden igyekezete ellenére férje mégsem becsüli meg, akkor is övé lesz drága Megváltónk megértése és segítsége. Ő segít majd hordozni minden terhét, megvigasztalja

minden csalódásában. Jézus iránti bizalmatlanságát bizonyítja, ha emberekkel akarja betölteni azt a helyet, amelyet Krisztus készségesen betöltene. Panaszaival Isten ellen vétkezik. Jól tenné, ha megvizsgálná szívét, nem bujkál-e abban bűn. Nem tiszta és nem szeplőtlen az a szív, amely emberek sajnálatára vágyik, és tiltott figyelmességet fogad el. {5T 597.2}

A Biblia számos megrázó példáját nyújtja a gonosz asszonyok végzetes hatásának. Amikor Bálámot meghívták, hogy átkozza meg Izraelt, Isten nem engedte meg az átkot, mert „nem vett észre Jákobban hamisságot, és nem látott gonoszságot (paráznaságot) Izraelben" (IV. Móz. 23:21). De Bálám, aki már eddig is engedett a kísértésnek, most teljesen Sátán eszközévé vált. Ezért elhatározta, hogy kerülő úton viszi véghez Izrael elvesztését: csapdát állított, hogy a gyönyörű moábita nők babonázzák meg Izrael fiait, azután Isten törvényének megszegésére vezessék őket. Így álnokságot találna bennük az Úr, és áldása nem nyugodna többé rajtuk. Erejük megfogyatkozna, s ellenségeiknek nem kellene tartani tőlük, mert a seregek Urának jelenléte eltávozna Izrael hadaitól. {5T 598.1}

Intés ez Isten utolsó időkben élő népe számára. Ha követik az igaz cselekedeteket és az igazi szentséget, ha megtartják Isten minden parancsát, akkor Sátán és ügynökei nem győzhetik le őket. Összes támadásuk erőtlennek bizonyul, nem téphetik ki, nem pusztíthatják el az Isten ültette szőlőt. Az ellenfél tudja, amit Bálám is tapasztalt, hogy nem fog varázslás Jákóbon, nincs jövendölés Izrael ellen, amíg nem melengetnek bűnöket. Ezért Sátán mindig az egység megbontására és a jellem bemocskolására használja hatalmát. Ezerféleképpen helyezi el csapdáit, hogy a meggyengíthetőket hasznavehetetlenné tegye. {5T 599.1}

Újra sürgetem annak szükségességét, hogy legyetek tiszták minden gondolatotokban, szavatokban és tettetekben. Személyesen vagyunk felelősek Istennek. Egyéni kötelességeket bízott ránk, amelyeket senki nem végezhet el helyettünk. Tanítással, személyes igyekezettel, példaadással kell jobbá tennünk a világot. Éljünk társas életet, de ne a magunk kedvtelésére, hanem kifejezett céllal: lelkeket kell mentenünk, akiket személyes igyekezettel közelíthetünk meg. Nyissátok meg ajtótokat a fiatal emberek előtt, akik kísértéseknek vannak kitéve. Minden oldalról csalogatja őket a gonosz. Próbáljátok felkelteni az érdeklődésüket. Ha vannak hibáik, igyekezzetek kijavítani azokat. Ne tartsátok magatokat távol tőlük, hanem közelítsétek meg őket. Hozzátok őket családi tűzhelyetekhez, hívjátok meg családi oltárotokhoz. Ezreknek kellene tevékenykedni értük. Csábító, de mérgezett gyümölcsök függnek Sátán kertjének minden fáján. Jaj annak, aki eszik ezekből! Ne feledkezzünk el Isten kívánságáról, hogy a mennybe vezető ösvényt világossá, ragyogóvá és vonzóvá tegyük. Ezzel menthetünk meg embereket Sátán pusztító varázslatától. {5T 599.2}

Isten azért adott nekünk értelmet, hogy nemes célokra használjuk. A jövő élet próbaidejét éljük. Korunk túl komoly ahhoz, hogy hanyagul és bizonytalanul viselkedjünk. Vezesse kapcsolatainkat a józanság és a mennyei gondolkodás. beszélgessünk mennyei dolgokról. „Így beszéltek egymás között azok, akik az

Urat félik. De az Úr figyelt rájuk és meghallotta őket: Szíve előtt könyvet írtak emlékezetül azokról, akik félik őt és az ő nevében keresnek menedéket. Azon a napon, amelyet készítek – mondja a seregek Ura –, tulajdonommá lesznek. Megszánom majd őket, mint ahogy az ember megszánja fiát, aki elhagyja." (Mal. 3:16–17) {5T 600.1}

Semmi sem méltóbb arra, hogy foglalkoztasson minket, mint a megváltás terve. Kimeríthetetlen tárgy ez. Jézus végtelen szeretete által a bukott embernek ajánlott megváltás, a szív megszentelődése, az utolsó időre szóló megmentő igazság, Krisztus kegyelme – olyan témák ezek, amelyek felfrissítik a lelket, és örömre gyújtják a tiszta szívűeket. Ezt az örömet érezték az emmausi úton a tanítványok, amikor Jézus csatlakozott hozzájuk. Akik szeretik Jézust, azok örvendezni fognak: a szent gondolatokból isteni erőt merítenek. De akiknek nincs ínyükre az ilyen beszélgetés, mert jobban kedvelik az érzelgős ostobaságokat, azok messze távolodnak Istentől, és kihalnak belőlük a szent és nemes vágyak. Azt vélik mennyeinek, ami buja és földi. Ha a beszélgetés léha, s az emberi vonzalom és elismerés utáni sóvár vágy nyomja rá bélyegét, akkor az szerelemre vágyó érzelgősségből fakad, amely miatt sem az ifjú, sem az őszülő halántékú nincs biztonságban. Ha Isten igazsága a szívben lakó vezérelv, az olyanná lesz, mint a zubogó forrás. Megkísérelhetik eltorlaszolni, elfojtani, de akkor máshol bukkan majd elő – él, és lehetetlen elnyomni. A szívben lakó igazság az élet kútfeje. Felfrissíti a megfárad elmét, a gonosz gondolatokat és érzelmeket pedig megzabolázza. {5T 600.2}

Hát nem elég baj történik körülöttünk ahhoz, hogy felismerjük a ránk leselkedő veszélyt? Emberi roncsokat látunk mindenfelé. Elhagyott családi oltárok, szétdúlt családok. Az igaz elvek érthetetlen felrúgását látjuk és az erkölcsi színvonal süllyedését. A bűnök egyre sokasodnak. Ez hozta a Földre Isten büntetését az özönvíz idején és Sodoma pusztulásakor is. Közeledünk a véghez. Isten régóta tűri már az emberek romlottságát, azonban a büntetés bizonyos. Akik a világ világosságának tartják magukat, vessenek el maguktól minden gonoszságot! Ugyanaz a lelkület támad az igazság ellen, mint Krisztus napjaiban. A Biblia-munkások befeketítésére – bibliai érvek hiányában – hamis vádakat koholnak azok, akik elvetik Isten törvényét. Ezt tették a világ Megváltójával, ezt teszik követőivel is. A hazugságokat igazságként fogadják majd el. {5T 601.1}

Isten megáldotta parancstartó népét. A támadások és a hazugságok csak megerősítik a hitben szilárdakat, akik azt a hitet védelmezik, amelyet a szentek egyszer s mindenkorra megkaptak. De ha a törvény őrei törvénytaposókká válnak, Isten visszavonja védelmező gondoskodását, és sokan elbuknak majd a szabadosság és erkölcstelenség miatt. Akkor pedig valóban nem állhatunk meg ellenségeink előtt. Ám ha Isten népe elkülöníti magát, ha a hívek megkülönböztethetőek lesznek a világtól, mint olyan emberek, akik igazat cselekszenek, akkor Isten lesz védelmük, és semmilyen fegyver nem fog rajtuk. {5T 601.2}

A jelen veszélyei miatt Isten parancsolattartó népeként ki kell vetnünk kö-

rünkből minden bűnt, álnokságot, erkölcstelenséget, paráznaságot. A hívő nők legyenek szigorúan tartózkodóak, nehogy a legkisebb bátorítás jogosulatlan bizalmaskodáshoz vezessen. Ha mindenkor tartózkodóan és illően viselkednek, a kísértés sok-sok ajtaját reteszelhetik el. A férfiak vegyenek példát Józsefről. Szilárdan álljanak elveik mellett, még a legerősebb kísértés közepette is. A helyes úton járó erős férfiak és nők akarunk lenni. Akadnak közöttünk olyanok, akiknek csekély az erkölcsi erejük. Nekik a szilárdak társaságára van szükségük, akiknek szíve Krisztus szívével forr össze. Az elvek mindenkinél megpróbáltatnak, de akadnak olyanok, akik meggondolatlanul, vakon mennek a kísértésbe. Kísértésre provokálják az ellenséget. Elveszítik bátorságukat, erkölcsi erejük meggyengül, a következmény pedig szégyen és romlás. {5T 601.3}

A szent Isten szemében mennyire megvetésre méltók azok, akik állítják, hogy törvényének igazolói, mégis megsértik a törvény szabályait! Szégyent hoznak a becses ügyre, az igazság ellenségeinek szolgáltatnak okot a diadalra. Soha ne töröljük el a választóvonalat Krisztus és Sátán követői között! Maga Isten húz látható határt a világ és a gyülekezet, a parancs megtartói és megszegői közé. Nem elegyednek össze, annyira különböznek, mint a déli verőfény az éjféli sötétségtől – más ízlés, más cél, más tevékenység, más jellem. Ha a szeretetet és az istenfélelmet gyakoroljuk, gyűlöletes lesz előttünk a tisztátalanság legenyhébb közeledése is. {5T 602.1}

Bárcsak magához vonzana titeket az Úr, bárcsak egyénenként belétek oltaná a felelősségtudatot, hogy olyan jellemet alakítsatok ki, amely miatt nem kell Krisztusnak szégyenkeznie, ha testvéreinek nevez titeket. Emeljétek feljebb és feljebb az erkölcsi színvonalat, s akkor mennyei áldás hangzik el rátok azon a napon, amelyen mindenki átveszi földi életének jutalmát. Éljünk Isten szeme előtt, s fejlődjünk szüntelenül a jellemünkben, az igaz erényekben és az istenfélelemben! Krisztus Lelke hasson át olyan mértékben, és tegyük a szent üzenetet olyan ünnepélyessé, hogy minden gondolatunk, tettünk és indítékunk a földi és érzéki fölé emelkedjék. Nem az önző vágyak kielégítésében találjuk meg a boldogságot, hanem Jézusban és szeretetében. {5T 602.2}

Így imádkozom: „Uram, nyisd meg néped szemét, hogy különbséget tudjanak tenni a bűn és a szentség, a tisztátalanság és az igaz tettek között, hogy végül is győztesen kerüljenek ki a harcból!” {5T 603.1}

<<< vissza a 12. tanulmányhoz

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 5. kötet, 103-110; 328-341. Sátán ügynökei

Sátán férfiakat és nőket használ fel arra, hogy vonzóvá tegye a bűnt. Alaposan kioktatja ügynökeit a bűn álcázására, hogy sikeresen rontsák meg az embereket és fosszák meg dicsőségétől Krisztust. Ügynökei segítségével a világosság an-

gyalának tünteti fel magát. A Szentírás rombolónak, az atyafiak vádolójának, csalónak, hazugnak, kínzónak és gyilkosnak nevezi. Akkor a legsikeresebb, amikor hitvalló kereszténveket használhat fel ördögi céljaihoz. S minél nagyobb a tekintélyük, minél magasabb a pozíciójuk, minél inkább hangoztatják, hogy sokat tudnak Istenről és szolgálatáról, annál eredményesebben használhatja fel őket. Aki bűnre csábít, mind az ő ügynöke. {5T 137.4}

Az egyik húsvéti tábori összejövetelen olyan férfira hívta fel figyelmemet az Úr, aki több asszonnyal és gyermekkel aludt együtt egy sátorban. Míg Istenhez könyörögtem, élesen eszembe juttatták az évekkel ezelőtt nyert látomást, amikor Nathan Fullert kellett megintenem: akkor régen három férfit mutattak meg nekem, akikkel később találkozni fogok, s akik az istenfélelem leple alatt ugyanazt a bűnös utat járják. Ez az ember volt az egyik közülük, akit most az összejövetelen láttam. Amikor délelőtt bizonyságot tettem, Isten Lelke nyugodott meg rajtam, de akkor nem említettem egyéni eseteket. Később, még aznap, félreérthetetlenül átláttam kötelességemet és bizonyságot tettem. Ezt az esetet emeltem ki, amelyre az apostol utasít: a gonosznak még a látszatát is kerüljük el. Ez a férfi, míg látszólag megtartotta a negyedik parancsot, megtörte a hetediket. Ennek a csalásnak a segítségével több asszonyt gyűjtött maga köré, akik helyről helyre követték, ahogyan a hű feleségnek kell követnie férjét. {5T 138.1}

Különleges népnek tartanak minket, elveink és hitünk minden más felekezettől megkülönböztetnek bennünket. Ha nem élünk különb módon, ha nem más a jellemünk, mint a világ fiaié, akkor ujjal mutogatnak majd ránk, s így szólnak: „Ezek a hetednapi adventisták, ezek tartják meg vasárnap helyett a hetedik napot." Az előbb említett személyek miatt mindazokat megbélyegzik, akik lelkiismeretesen megtartják a hetedik napot. Mennyivel jobb lenne, ha senki nem tettetné az igazságos életet, hanem engedelmeskedne az igazságnak! {5T 138.2}

Kifejezetten kötelességemnek tartottam, hogy az Úr nevében megrójam ezt a férfit, és felszólítsam a vele levő asszonyokat, hogy különüljenek el tőle, vonják vissza a méltatlanra pazarolt bizalmukat, mert boldogtalanság és romlás vár azon az ösvényen, amelyre léptek. A mennyei jegyzőkönyv a következőképpen tanúskodik e férfiról: „Csaló, házasságtörő, betolakodik a házakba, és tudatlan nőket nyer meg magának." Hogy hány lelket pusztít el Sátán az álokoskodásával, az csak az ítéletnapon fog kiderülni. Az ilyen férfiakat meg kellene fenyíteni és eltiltani, hogy ne hozzanak továbbra is szégyent Isten ügyére. {5T 138.3}

Amint közeledik a vég, egyre sűrűsödnek körülöttünk a veszedelmek és csapdák. Elégtelenné válik a puszta vallásosság. Élő összeköttetésben kell lennünk Istennel, hogy lelki tisztánlátással rendelkezzünk a gonoszság felismerésére, mert a legcsalárdabb és legtitkosabb utakon csempészik be a legsúlyosabb bűnöket, akik azt állítják magukról, hogy megszentelődtek és már képtelenek a bűnre. Ezek közül sokan naponta vétkeznek, romlott a szívük és az életük. Önelégültek és álszentek, az igazság saját mértékét állítják fel, de a Biblia mértékét közelről sem ütik meg. Bár magas tisztségekre tartanak igényt, távol állnak az

ígéret szövetségétől. Csak Isten könyörülete tűri el romlottságukat, nem pusztítja el őket, hanem még mindig a bocsánat lehetőségének határán belül tartja őket. De ők szüntelenül visszaélnek Isten türelmével, s elbizakodottá váltak kegyelme miatt. {5T 139.1}

A. úr olyan hittételeket terjeszt, amelyek megfertőzik Isten templomát. Vajmi kevés a remény számára. Olyan régóta csalja már magát, s annyi ideje vezet félre másokat is, hogy csaknem teljesen Sátán uralkodik a gondolatain és testén. Ha le tudjuk tépni róla a hamisság palástját, ha leleplezzük gonosz szándékait és gondolatait, hogy ne vezessen többé másokat is a pokol ösvényeire, ez minden, amit vele kapcsolatban megtehetünk. {5T 139.2}

Először meggyűlölte Isten figyelmeztetéseit, aztán szembeszállt velük, mert Isten szent törvényének fényét vetették gonosz útjára. A bűn elvakító hatalmának egyik legszomorúbb bizonyítéka, hogy hónapok és évek múlhatnak el, s a bűnös mégsem ébred bűnbánatra. A. úr csökönyös következetességgel folytatja útját lefelé a lejtőn, nem bántja a lelkiismeret, nem retteg a menny bosszújától. Megelégszik annyival, hogy hazugsággal és csalással el tudja leplezni bűnét. Kihalt belőle a helyes és a helytelen világos ismerete. Olyan aratás előtt áll, amelyet rémülettel fog betakarítani. {5T 139.3}

A legszörnyűbb, hogy ez az ördögi tevékenység Jézus Krisztus képviselőjének leple alatt folyik. A világosság angyalának öltözött egyetlen bűnös is felmérhetetlen kárt tud okozni. Sötét és félelmetes terveket szőnek, hogy éket verjenek férj és feleség közé. Az apostol így szólt erről: „Ezek közül valók azok, akik betolakodnak a házakba, s megnyernek maguknak olyan nőket, akiket vétkek terhelnek és mindenféle vágy hajt.” (II. Tim. 3:6) Ezek a buja emberek befurakodnak a tisztességes házakba is, és csaló ügyeskedésükkel, cselszövésükkel rossz útra vezetik még a lelkiismeretes embert is. Kárhozatos tévtanokat fogadnak el igazságként. Igaz tettekként a legvisszataszítóbb bűnöket követik el, mivel megzavarják és eltompítják lelkiismeretüket. {5T 140.1}

Ez a férfi csak azért fogadta el a népszerűtlen hittételt, az Úr szombatját, hogy tisztességes külsőt öltsön vallásos életére. Kiadványainkban ugyan félreérthetetlenül megfogalmaztuk nézeteinket, ám ő sutba dobta ezeket, és saját szennyező tévtanaival keverte az igazságot. Azt próbálta elhitetni másokkal, hogy Isten új világosságot adott neki a Biblia felől. Annak szétkürtölésével, hogy nagyszerű világosságot hoz népünk számára a negyedik paranccsal és hasonló igazságokkal kapcsolatban, a gyanútlan előtt azt a látszatot keltette, hogy valóban Isten vezeti. Mihelyt azonban elnyeri a bizalmat, nekilát ördögi munkájának, elferdíti az Írások valódi jelentését. Azt próbálja kimutatni, hogy az Isten igéjében elítélt házasságtörés mást jelent, mint ahogyan általánosan elfogadják. Az asszonyokkal igyekszik elhitetni, hogy nem sérti Istent, ha házassági fogadalmukhoz hűtlenek, s nem vallja be, hogy ez a hetedik parancs megszegése lenne. Sátán örül, ha látja, hogy bűnösök csatlakoznak a gyülekezethez hitvalló szombattartókként, olyanok, akik eltűrik, hogy ő uralja gondolkodásukat és testüket. Mások félreve-

zetésére és megrontására használja fel őket. {5T 140.2}

Romlott korunkban sok olyan emberrel találkozunk, akiket annyira elvakított a bűn, hogy az erkölcstelen élet mellett döntenek, mert az felel meg szívük egyre inkább megromlott hajlamainak. Ahelyett, hogy belenéznének a tükörbe, Isten törvényébe, s ehhez a mértékhez emelnék fel szívüket és jellemüket, megengedik Sátán eszközeinek, hogy az ő lobogóját tűzzék ki szívükben. {5T 141.1}

A romlott emberek könnyebbnek tartják, ha vétkeik alátámasztására elferdítik a szent írásokat, mintsem lemondjanak bűneikről, és megtisztítsák szívüket és életüket. Sokkal több ilyen ember akad, mint sokan képzelnék. Sőt, számuk szaporodni fog, amint közelebb érünk a végső napokhoz. Akik nem a Biblia igazságába mélyesztik gyökerüket, azok közül majd sokakat elvakítanak és megcsalnak. Észrevétlen veszélyek szegélyezik ösvényüket. Egyedüli biztonságuk a virrasztás és az ima lenne. Minél közelebb húzódunk Jézushoz, annál magasztosabbnak és kívánatosabbnak tartjuk majd Krisztus tisztaságát és ártatlanságát. {5T 141.2}

Ez a férfi, hogy leplezze romlott életét, s ártalmatlannak tüntesse fel bűneit, példákat hoz fel a Bibliából, amikor istenfélő férfiak buktak el e kísértés miatt. Pál pontosan ilyen emberekkel találkozott, akik minden korszakban a gyülekezet átkai voltak. Milétoszban az apostol összehívta a gyülekezet véneit, és figyelmeztette őket arra, amivel szembe találják majd magukat: „Vigyázzatok magatokra és az egész nyájra. Azért rendelt titeket ennek élére elöljárókul a Szentlélek, hogy igazgassátok az Isten egyházát, melyet tulajdon vérével szerzett meg. Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok törnek rátok és nem kedveznek a nyájnak. Sőt még köztetek is támadnak olyanok, akik csalárd beszéddel magukhoz akarják csábítani a tanítványokat. Őrködjetek tehát, és vessétek emlékezetetekbe, hogy három éven át éjjel-nappal szüntelenül, könnyek közt intettem mindegyikőtöket.” (Ap. csel. 20:28–31) {5T 141.3}

Aki vallja az igazságot, s mégis naponta megsérti azt tisztátalan életével, az Sátán szolgájává válik, és sokakat romlásba sodor. Ezek az emberek a bukott angyalokkal tartanak kapcsolatot, segítségükkel uralkodnak mások életén. Ha Sátán elbűvölő hatalma rátelepszik valakire, az elfeledi Istent, és a romlott szándékú embert magasztalja fel. Ezek a félrevezetett emberek titkos bűnöket gyakorolnak, erényeknek beállítva azokat. Valóban feltehetjük az apostol galáciabeliekhez intézett kérdését: „Ki igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak? Titeket, akiknek szeme elé állítottuk a megfeszített Jézus Krisztust.” (Gal. 3:1) A hitetlenségben és erkölcstelenségben mindig igézet rejlik. Csalásnak esik áldozatul a gondolkodás, azért nem tud következetesen érvelni. A lelki látás elhomályosul, s az addig kifogástalan erkölcsű embert megzavarja Sátán ügynökeinek csaló okoskodása, akik a világosság hírnökeinek vallják magukat. Ha nyíltan lépnének fel, s úgy közelítenék meg áldozataikat, pillanatnyi habozás nélkül visszautasítanák őket. De először csak a rokonszenv elnyerésére törekszenek, hogy bizalmat keltsenek maguk iránt mint Isten hű, önfeláldozó szolgái.

Csak ezután fognak hozzá félrevezető tevékenységükhöz. Isten különleges hírnökeinek álcázva próbálják letéríteni az embereket a feddhetetlenség ösvényéről, amit úgy érnek el, hogy érvénytelennek tüntetik fel Isten törvényét. {5T 142.1}

Ha lelkészek élnek vissza így a bizalommal, annyival vétkesebbek a közönséges bűnösnél, amennyivel magasabb a hivatásuk. Isten napján, amikor megnyílik a mennyei jegyzőkönyv, számos lelkész nevére bukkanunk majd, akik csak tettették, hogy tiszta a szívük és az életük, de visszaélve helyzetükkel, Isten törvényének megrontására csábították az embereket. {5T 143.1}

Amikor férfiak és nők Sátán megrontó hatalma alá kerülnek, majdnem lehetetlenné válik kimenteni őket ebből a borzalmas csapdából, hogy újra tisztán gondolkodjanak, és világosan felfogják Isten kívánalmait. Megcsalt értelmük előtt Isten szolgája igazolta a bűnt, azért soha többé nem tekintenek arra olyan utálattal, mint Isten. Ha az erkölcs értékét veszti valakinek a gondolkodásában, annak ítélőképessége fonákká válik, s a bűnt helyénvalónak, a helyénvaló dolgokat pedig bűnnek látja. Másokat is megront az olyan emberrel való érintkezés, akinek nem tiszták a hajlamai, szokásai. Sokan csaknem észrevétlenül veszik át az erkölcstelen nézeteket és elveket. {5T 143.2}

Ha az erényes, erkölcsös emberek társasága helyett a tisztátalan életűek társaságát választjuk, ez biztos jele annak, hogy felfogásunk és szokásaink azokéval egyeznek, és az erkölcs alacsonyabb fokára zuhantunk. Ezek a megcsalt és elvakult lelkek ezt nevezik a lelkület magasztos és szent egységének, lelki összhangnak. Az apostol azonban az „égi magasságok gonosz szellemeinek” nevezi ezt, amelyek ellen minden erőnkkel harcolnunk kell. {5T 143.3}

Amikor a nagy Csaló munkához lát, az istenfélelem tettetésével beférkőzik az emberek bizalmába, majd agyafúrt, félrevezető szellemével viszi végbe terveit. Az ilyen, veszélyes gondolkodású emberekkel barátkozva az asszonyok megszokják a tisztátalan légkört, és csaknem észrevétlenül ugyanaz a lelkület itatja át őket. Elveszítik szabadságukat, és csábítóik árnyaivá válnak. {5T 143.4}

Akadnak, akik azt állítják, hogy új világosságot hoznak, s hitújítóknak kiáltják ki magukat. Nagy tekintélyre tesznek szert olyan körökben, ahol az a meggyőződés terjedt el, hogy Isten népe tévúton jár, és olyanok között is, akik elégedetlenek a gyülekezet lelkiségével. Az utóbbiak igaz, becsületes szívvel kívánják a javulást, a magasabb színvonalú lelki életet. Ha Krisztus szolgái eléjük tárnák a tiszta, romlatlan igazságot, elfogadnák azt, s engedelmeskedve megtisztulnának. De Sátán, aki mindig éber, a jobb után vágyó lelkek nyomába szegődik. A hitújító magasröptű nyilatkozatával közelíti meg ezeket az embereket, s még messzebb vonja őket a világosság ösvényétől. {5T 144.1}

Elképzelhetetlen az a kiábrándultság és romlás, amely a laza erkölcsök nyomában jár. A Földet beszennyezik lakosai. A bűn mértéke már majdnem betelt, de ami a legsúlyosabb büntetést vonja maga után, az a gonoszságnak a szentség palástja alatti művelése. A világ Megváltója sohasem taszítja el az őszinte bűnbánatot, bármekkora legyen is a bűn, de elítéli a farizeusokat és szemforgatókat.

A nyíltan bűnt elkövető reménye nagyobb, mint az álszenteké. {5T 144.2}

„Ezért engedi meg Isten, hogy súlyos tévedésbe essenek és higgyenek a hazugságoknak. Így mindazoknak, akik nem hajlottak az igazságra, hanem a gonoszságban telt kedvük, ítéletben lesz részük." (II. Thessz. 2:11–12) Ez a férfi és akiket félrevezetett, nem hajlanak az igazságra, és a gonoszságban telik kedvük. S mi lehetne súlyosabb tévedés, mint azt képzelni, hogy az erkölcstelenségben és a házasságtörésben nincs semmi Istennek nem tetsző. A Biblia számos figyelmeztetést tartalmaz az ilyen bűnök ellen. Pál ír Titusznak azokról, akik „hangoztatják, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják, mert utálatra méltók, konokok és semmi jótettre sem alkalmasak" (Tit. 1:16). „Akadnak a nép között hamis próféták is, amint közöttetek is lesznek tévtanítók, akik kárhozatos eretnekségeket terjesztenek, megváltó Urunkat megtagadják és gyors pusztulást zúdítanak magukra. Számosan szegődnek társakul a kicsapongásban, és miattuk becsmérlik majd az igaz utat." (II. Pt. 2:1–2) Nem azokra utal itt, akik nyíltan hangoztatják, hogy nem hisznek Krisztusban, hanem azokra, akik állítják, hogy hisznek az igazságban, de gonosz jellemükkel gyalázatot zúdítanak rá. {5T 144.3}

„Kapzsiságukban hízelgő szavakkal ki is fosztanak majd titeket. De régóta készen áll számukra az ítélet. Kárhoztatásuk nem alszik el… Ezek azonban, akárcsak a természettől elfogásra és levágásra szánt állatok, azt káromolják, amit nem ismernek. El is pusztulnak majd, éppúgy, mint azok, és megkapják gonoszságuk jutalmát. Élvezetnek tartják a mindennapos mulatozást, undokságok és fertelmek, akik kéjelegnek csalárdságukban, amikor veletek lakmároznak. Szemük házasságtörő vággyal teli, és éhezi a bűnt. Az ingatag lelkeket megtévesztik. Szívük kapzsisághoz szokott. Az átok fiai ők! Elhagyták az egyenes utat, és eltévedtek. Bosor fiának, Bálámnak útját járják, aki igazságtalan bérre áhítozott… {5T 145.1}

Elapadt források ők, vihartól hajszolt fellegek, akikre a sötét alvilág vár. Hiúsággal teli szavakat hangoztatva, világosságukkal s azzal dicsekedve, hogy ismerik és szeretik az igazságot, buja testi kívánságokra ingerlik azokat, akik csak a minap szabadultak ki a tévelygők közül." (II. Pt. 2:3, 12–15, 17–18) {5T 145.2}

E romlott korban, amikor ellenségünk, az ördög „ordító oroszlánként jár szerte, keresve, kit nyeljen el" (I. Pt. 5:8), szükségesnek tartom fölemelni figyelmeztető szavamat. Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Sok ragyogó tehetségű ember Sátán szolgálatába állította képességeit. Milyen figyelmeztetést adhatnék a népnek, amely vallja, hogy kijött a világból, elhagyta a sötétség dolgait, s Isten törvényeinek őrizője, mégsem terem gyümölcsöt Isten dicsőségére. Sokan tisztátalan gondolatokat, szentségtelen képzelgéseket, megszenteletlen kívánságokat és alantas ösztönöket melengetnek magukban. Isten gyűlöli az ilyen fa gyümölcsét. A tiszta és szent angyalok borzadva tekintenek ezeknek az embereknek a viselkedésére. Az ellenség azonban örvendezik. Ó, bárcsak e férfiak és nők meggondolnák, milyen következményekkel jár, ha áthágják az Úr törvényét! Isten nevének meggyalázása és az ember átka ez bármi-

lyen körülmények között. Annak kell tekintenünk, ha mégoly tetszetősen álcázott is, és bárki emberfia legyen is az elkövető. {5T 146.1}

Mint Krisztus követe, felszólítalak benneteket, akik a jelenvaló igazságot valljátok, hogy azonnal utasítsatok vissza mindenféle tisztátalan közeledést, s hagyjátok el azok társaságát, akik tisztátalanul élnek és beszélnek. Undorodjatok ezektől a bűnöktől! Meneküljetek azoktól, akik beszélgetés közben ilyen vágányokon hagyják kalandozni gondolataikat, „mert a szív teljességéből szól a száj" (Mt. 12:34). {5T 146.2}

Mivel sokasodnak a szennyes bűnök a világban, s már a gyülekezet ajtaján dörömbölnek, figyelmeztetlek, ne adjatok teret ezeknek! Forduljatok el a csábítóktól! Bár Krisztus követőjének vallják magukat, az Ellenség emberei. Kölcsönvették a menny ruházatát, hogy jobban szolgálhassák gonosz urukat. Egyetlen pillanatra se adjatok teret tisztátalan, burkolt célzásoknak, mert szennyezik a lelket, amint a szennyvíz bepiszkolja a legtisztább csatornát is, ha keresztülömlik rajta. {5T 146.3}

Válaszd inkább a nyomort, a szégyent, a barátok elhidegülését vagy bármilyen szenvedést, mintsem hogy bűnnel szennyezd be lelkedet. Inkább a halál, mint a becstelenség és Isten törvényének megszegése! Ez legyen a jelszavunk. Népünknek, amely Isten szava és igazsága birtokosának vallja magát, a jelenleginél sokkal magasabb lelki színvonalat kell elérnie. A gyülekezetben halogatás nélkül tűzzük napirendre a bűn és a bűnös felfedését, nehogy másokat is megfertőzzenek. Az igazság és tisztaság megköveteli, hogy megtisztítsuk a tábort az Ákánoktól. Mondjátok meg a bűnösnek, hogy hagyja el bűneit, vagy el kell különülnie a gyülekezettől! {5T 147.1}

Ha majd a gyülekezet tagjai úgy viselkednek, mint a szelíd és alázatos szívű Megváltó, akkor kevesebben hunynak szemet a rossz fölött és kevesebben mentegetik a bűnt. Mindenki igyekszik majd, tudva, hogy az Úr mindent látó szeme előtt nyilvánvaló az élete, s Ő ismeri a legtitkosabb gondolatokat. A túlnyomó többség most nem tudatosítja, hogy minden törvénytaposónak félelmetes elszámoláson kell majd megjelennie Isten ítélőszéke előtt. {5T 147.2}

Ti, akik olyan nagy világosságot nyertetek, megelégedhettek-e ilyen alacsony színvonallal? Ó, milyen buzgón és szüntelenül kellene keresnünk Isten jelenlétét és az igazság életünkben való megvalósítását most, amikor minden dolgok vége elközelgett, amikor az egész világ Bírája áll az ajtó előtt! Hogyan is tudjátok semmibe venni igazságos és szent kívánalmait? Hogyan hághatjátok át az Úr törvényét közvetlenül a színe előtt? Hogyan táplálhatunk szentségtelen gondolatokat és alantas ösztönöket a szent angyalok és a Megváltó szeme láttára, aki életét adta, hogy megváltson minden bűntől, és jó cselekedetekben buzgó népévé tisztítson meg minket? Ha a Krisztus keresztjétől ragyogó világosságban szemléljük a dolgokat, nem tűnik-e a bűn megvetésre méltónak, és veszélyesnek ahhoz, hogy megengedjük magunknak, amikor az örökkévaló világ mezsgyéjén állunk? {5T 147.3}

Népünkhöz szólok: Ha közel húzódtok Jézushoz, ha rendezett életetekkel és istenfélő beszéddel ékesítitek hitvallásotokat, akkor nem téved lábatok tiltott ösvényekre. Csak ha szüntelenül imádkozva virrasztotok, ha mindent úgy tesztek, mintha Isten közvetlen jelenlétében lennétek, akkor menekülhettek meg attól, hogy behódoljatok a kísértésnek, akkor remélhetitek, hogy mindvégig tiszták, szeplőtelenek és feddhetetlenek maradtok. Ha bizodalmatokban mindvégig szilárdan kitartotok, útjaitok Istenben alapozódnak meg. Amit a kegyelem elkezdett, a dicsőség koronázza majd meg Isten országában. A Lélek gyümölcsei: „Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Ezek ellen nincs törvény." (Gal. 5:22–23) Ha Krisztus él bennünk, megfeszítjük a testet, annak kívánságaival és kedvteléseivel együtt. {5T 148.1}

Bizonyságtételek, 5. kötet, A közelgő válság

„A sárkány haragra lobbant az asszony ellen és harcba szállt maradék gyermekeivel, akik megtartják Isten parancsolatait és kitartanak Jézus tanúsága mellett." (Jel. 12:17) A közeljövőben beteljesedni látjuk e szavakat, amikor a protestáns egyházak összefognak a világgal és a pápai hatalommal Isten parancsolatainak megtartói ellen. Ugyanaz a lélek, amely az elmúlt korokban a pápaság híveit sarkallta, a protestánsokat is hasonló tettekre vezeti majd azok ellen, akik hűek maradnak Istenhez. {5T 449.2}

Az állam és az egyház előkészületeket tesz erre a bekövetkező összecsapásra. A protestánsok céljaikat leplezve dolgoznak, hogy a vasárnapot helyezzék előtérbe, akár régen a katolikusok. A katolikusok szerte az országban hatalmas épületeket emelnek, amelyek titkos kamráiban a régi üldözés jelenetei ismétlődnek majd meg. Ezzel elkészül az út a hamis csodák nagyszabású bemutatására, amelyek segítségével, ha lehetne, Sátán elhitetné még a választottakat is. {5T 449.3}

Az Isten népe ellen kiadandó rendelet hasonló lesz ahhoz, amelyet Ahasvérus adott ki a zsidók ellen Eszter idején. A perzsa rendelet Hámánnak Márdokeus iránti gyűlöletéből eredt. Nem mintha Márdokeus ártott volna neki, de nem volt hajlandó olyan tisztelettel viseltetni iránta, amilyen tisztelet egyedül Istent illeti meg. A király rendeletét fondorlattal, félremagyarázással csalták ki a választott nép ellen. A cselszövést Sátán sugallta, hogy eltörölje a földről azt a népet, amely megőrizte az igaz Isten ismeretét. De a gonosz tervet meghiúsította a másik hatalom, amely az emberek fiain uralkodik: Isten hatalmas angyalokra bízta népe védelmét. A protestáns világ ma a szombatünneplők kis csoportjában a kapunál ülő Márdokeust látja. Jellemük, viselkedésük és az Isten törvénye iránti tiszteletük állandó feddés azok számára, akik elvetették az Úr félelmét s lábbal tiporják szombatját. Valamilyen módon félre kell tenni az útból a kellemetlen betolakodókat. {5T 450.1}

Ugyanaz a mesteri elme, amely az elmúlt korokban hadat viselt a hűségesek ellen, most is el akarja pusztítani azokat, akik félik Istent és engedelmeskednek

törvényének. Sátán felháborodást szít majd az alázatos kisebbség ellen, akik lelkiismeretesen visszautasítják a népszerű szokásokat és hagyományokat. Befolyásos és tekintélyes emberek fognak össze, hogy megvetéssel árasszák el Isten népét. Üldözésre kész uralkodók, papok és egyháztagok szövik majd ellenünk a hálót. Szóval, tollal, ígéretekkel, fenyegetéssel és gúnyolódással próbálják majd megsemmisíteni hitüket. Hamis vádakkal, gyűlöletkeltő felhívásokkal szítják fel a szenvedélyeket. Mivel a Szentírás nem szól a bibliai szombat megtartói ellen, ezért elnyomó rendszabályokkal pótolják majd a hiányt. A törvényhozók behódolnak a vasárnap törvénybe iktatása követeléseinek, hogy népszerűségre és pártfogókra tegyenek szert. Akik Istent félik, nem fogadhatnak el olyan ünnepnapot, amely ellenkezik a Tízparancsolat egyik utasításával. Ezen a csatamezőn zajlik majd az utolsó nagy küzdelem igazság és hamisság között – de nem hagytak minket kétségben a kimenekedés felől. Most is, mint Márdokeus napjaiban, az Úr igazolja majd népét. {5T 450.2}

A rendelettel, amely Isten törvényét megsértve a pápaság által felállított intézményt kényszeríti az emberekre, nemzetünk teljesen elszakad majd az igaz tettetektől. Amikor a protestantizmus átnyújtja kezét a szakadékon, hogy megragadja a római hatalom kezét, amikor átnyúl a feneketlen mélység felett, hogy a spiritizmussal fogjon kezet, amikor e hármas szövetség nyomása alatt országunk eltiporja majd az alkotmány minden elvét, s amikor helyet adnak a pápai hamisságok és csalások gyakorlásának, akkor megtudjuk, hogy elérkezett Sátán csodatevéseinek ideje, és elközelgett a vég. {5T 451.1}

Ahogyan a tanítványok számára a római hadak közeledése Jeruzsálem küszöbönálló pusztulásának a jele volt, úgy szolgál ez a hitehagyás jelül nekünk, hogy a kegyelem angyala bontogatja szárnyát. Elhagyni készül a Földet, hogy soha ne térjen vissza. Ekkor Isten népét a megpróbáltatás és szorongattatás eseményeibe sodorják, amelyet a próféták Jákob nyomorúsága idejének neveznek. A hűséges üldözöttek kiáltása az égig száll majd. S amint Ábel vére az égre kiáltott, hangok szállnak majd Istenhez a vértanúk sírjaiból, a hullámsírokból, a hegyek barlangjaiból és a kolostorok pincéiből: „Urunk, Te szent és igaz, meddig nem tartasz még ítéletet és nem állsz bosszút vérünkért a föld lakóin?” (Jel. 6:10) {5T 451.2}

Az Úr elvégzi munkáját. Az egész menny megmozdul. A Föld bírája hamarosan felkel, és érvényt szerez megsértett tekintélyének. A szabadulás jele kerül azokra, akik megtartják Isten parancsolatait, akik tiszteletben tartják az Úr törvényét, és nem hajlandók magukra venni a fenevad képmásának bélyegét. {5T 451.3}

Isten felfedte, mi történik majd az utolsó időben, hogy egy nép készülhessen fel helytállni a harag és ellenkezés viharában. Akikhez eljutott az előttünk álló eseményekre figyelmeztető üzenet, azok ne üljenek nyugodtan, várva a közelgő viharra, megnyugtatva magukat, hogy az Úr majd betakarja hűségeseit a veszedelem napján. Ne semmittevéssel, hanem munkával és tántoríthatatlan hittel várjuk Urunkat! Nem annak van most az ideje, hogy jelentéktelen dolgokkal

kössük le gondolatainkat. Míg az emberek alszanak, Sátán serényen ügyködik, hogy Isten népe ne kaphasson kegyelmet és igazságot. A vasárnapmozgalom útját a sötétben egyengetik. Vezetőik elrejtik annak valódi célját, és sokan, akik csatlakoznak a mozgalomhoz, nem látják a rejtett áramlat irányát. Hitvallásuk ártalmatlan és látszólag keresztényi, de amikor a mozgalom nyilvánosságra lép s „megszólal", a sárkány lelkületét nyilvánítja ki. Kötelességünk megtenni minden tőlünk telhetőt, hogy elhárítsuk a fenyegető veszélyt. Igyekeznünk kell, hogy lefegyverezzük az előítéleteket, hogy kellő megvilágításban lássanak bennünket az emberek. Tárjuk eléjük, hogy valójában mi a kérdés lényege, így válthatjuk ki a leghatározottabb tiltakozást a lelkiismeret szabadságának korlátozása ellen. Kutassuk az Írásokat, hogy meg tudjuk indokolni hitünket. A próféta ezt mondja: „A gonoszok tovább folytatják gonoszságukat. A gonoszok közül senki sem jut el a belátásra." (Dn. 12:10) {5T 452.1}

Akik Krisztus által Isten elé járulnak, azokra fontos munka vár. Itt az ideje, hogy megragadjuk erősségünk karját. Dávid imája legyen az igehirdetők és a gyülekezet tagjainak imája is: „Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották törvényedet." (Zsolt. 119:126) Isten szolgái sírjanak most az udvar és az oltár között: „Légy kegyelmes, ó Uram, népedhez, és ne bocsásd siralomra örökségedet!" (Jóel 2:17) Isten mindig munkálkodott népéért a végszükség idején, amikor a pusztulás elhárításának reménye a leghalványabb volt. A gonoszok és az egyház ellenségeinek cselszövése Isten hatalmának és gondviselésének fensőbbsége alá van rendelve. Isten hatni tud az államférfiak szívére, el tudja terelni a hűtlen emberek haragját, az Istent, az Ő igazságát és népét gyűlölők dühöngését – mint ahogy a folyók medre is megváltozik, ha úgy rendeli. A hívők imája megmozdítja a Mindenható karját. Aki a csillagok rendjét megszabja, aki parancsol a tenger hullámainak, ugyanaz a hatalmas Teremtő lép fel népe érdekében, ha hittel kérik erre. Megzabolázza a sötétség erőit, míg a figyelmeztetés eljut a világhoz, és míg azok, akik hallgatnak a figyelmeztetésre, felkészülnek a küzdelemre. {5T 452.2}

„Mert az emberek haragja is megdicsőít téged – mondja a zsoltáríró –, akik megmenekülnek a haragtól, azokkal felövezed magad." (Zsolt. 76:11) Isten az emberek elé tárja az igazságot, hogy kutatás és viták tárgya legyen, még akkor is, ha megvetést vált ki. Fel kell rázni az emberek gondolkodását. Isten eszközként használ fel minden vitát, minden szidalmazást és rágalmat, hogy ébredésre és tudakozódásra késztesse azokat, akik különben szunnyadnának. {5T 453.1}

Így volt ez Isten népe történetében is. A három héber ifjút bedobták a tüzes kemencébe, mert nem voltak hajlandók az aranyszobrot imádni. Isten azonban megőrizte szolgáit a lángokban. A bálványimádás kicsikarásának kísérlete azzal végződött, hogy az igaz Isten ismerete tárult Babilon hatalmas birodalmának összegyűlt fejedelmei és méltóságai elé. {5T 453.2}

Így történt akkor is, amikor rendelet parancsolta meg, hogy tilos a királyon kívül más Istent imádni. Amikor Dániel, szokása szerint, háromszor napjában az egek Istene elé borult, a fejedelmek és kormányzók figyelme erre terelődött.

Dánielnek lehetősége nyílt, hogy védje magát, és bebizonyítsa, ki is az igaz Isten. Felsorakoztathatta az érveket, amiért imádat illeti Istent, amiért kötelességünk Őt dicsérni és neki hódolni. Megmenekülése az oroszlánok verméből csak újabb bizonyítéka volt annak, hogy akit Dániel imád, Ő az élő és igaz Isten. {5T 453.3}

Így juttatta el Pál bebörtönzése az evangéliumot királyok, fejedelmek és kormányzók elé, akik másként nem hallottak volna a világosságról. Az igazság előrehaladásának akadályozására tett erőfeszítések is az igazság terjedését segítik elő. Az igazság annál meggyőzőbbnek látszik, minél közelebb kerülünk hozzá. A tévelygés kívánja, hogy álcázzák és rejtegessék; angyalruhába öltözik ugyan, de valódi arcának minden megnyilvánulása csökkenti sikerének esélyeit. {5T 453.4}

A nép, amelyre Isten a törvényét bízta, nem engedheti, hogy világossága rejtve maradjon. Hirdetniük kell azt a Föld sötét részein. Szembe kell szállniuk az akadályokkal, és le kell győzniük azokat. Nagy munka vár elvégzésre, s ez azok feladata, akik ismerik az igazságot. Most kérjék Isten segítségét minden erejükkel. Krisztus szeretetének kell elárasztania szívüket. Krisztus lelkének kell kitöltetnie rájuk, és elő kell készülniük, hogy megállhassanak az ítéletben. Míg Istennek szentelik magukat, addig meggyőző erő járul törekvéseikhez, hogy az igazságot megismertessék másokkal, és a világosság sok szívhez utat talál majd. Ne aludjunk tovább a sátáni varázslatok mezején, hanem vessünk be minden rendelkezésre álló erőt, használjunk fel minden eszközt, amelyet a gondviselés rendelkezésünkre bocsát. Hirdessük az utolsó üzenetet „minden népnek, nemzetnek, nyelvnek és sok királynak” (Jel. 10:11). Jézus megígérte: „Íme én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.” (Mt. 28:20) {5T 454.1}

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, Az egyház a világ világossága

Az Úr elhívta Izraelt, és elválasztotta őket a világtól, hogy szent megbízatást adjon nekik. Rájuk bízta törvényét. Azt tervezte, hogy ők őrizzék Isten ismeretét az emberek között. Általuk kellett a menny fényének bevilágítania a Föld sötét részeit, s megszólítania minden népet, hogy hagyjanak fel a bálványimádással, és szolgálják az élő, igaz Istent. Ha a héberek hűségesek maradnak megbízatásukhoz, hatalmas néppé lettek volna. Isten védelmébe vette és felmagasztalta volna őket minden nemzet fölé, általuk nyilatkoztatva ki világosságát és igazságát. Az isteni uralom fensőbbrendűségének példájaként Isten bölcs és szent kormányzása alatt mindenfajta bálványimádás fölé emelkedhettek volna. {5T 454.2}

Azonban nem tartották meg Istennel kötött szövetségüket. Utánozták más nemzetek bálványimádását, és ahelyett, hogy megdicsőítették volna Teremtőjüket, cselekedeteikkel a pogányok megvetését hozták nevére. Isten szándékának mégis meg kellett valósulnia. Akarata ismeretének el kellett terjednie a Földön. Az Úr engedte, hogy népére nehezedjék az elnyomó keze, és foglyokként szétszórta őket más nemzetek közé. A nyomorúságban sokan megbánták bűneiket, és keresték az Urat, így a pogányok földjén az igaz Isten ismeretét terjesztették. Az isteni törvény elvei azután összeütköztek a többi nemzet szokásaival.

A bálványimádók megpróbálták kiirtani az igaz hitet. Gondviselésében az Úr szolgáit, Dánielt, Nehémiást és Ezsdrást állította a királyok és kormányzók elé, lehetőséget adva arra, hogy a bálványimádók befogadhassák a világosságot. Így azt a munkát, amelyet Isten a jólétben, határaikon belül akart elvégeztetni az izraelitákkal, de amelyet hűtlenül elhanyagoltak, a fogságban, súlyos megpróbáltatások és megalázó szégyen közepette kellett végezniük. {5T 455.1}

Napjainkban is elhívta Isten az egyházát, mint régen Izraelt, hogy világosságul szolgáljon. Az igazság hatalmas kardjával, az első, második és harmadik angyal üzenetével elválasztotta népét az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket magához. Törvényének őrizőivé tette őket, és rájuk bízta a jelennek szóló próféciák nagy igazságait. Mint a régi Izraelre bízott törvények, ezek is szent megbízatást jelentenek, amelyeket közölnünk kell a világgal. A Jelenések könyve 14. fejezetében szereplő angyal azokat jelképezi, akik elfogadják Isten üzenetének világosságát, s az Ő követeiként fújnak riadót az egész világon. Krisztus ezt mondta követőinek: „Ti a világ világossága vagytok." (Mt. 5:14) Mindenki számára, aki csak elfogadja Jézust, ez a Golgota keresztjének üzenete: „Íme az ember értéke. Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!" (Mk. 16:15) Semmi ne hátráltassa ezt a munkát! Ez korunk legfontosabb feladata. Az emberek iránti szeretet, amelyet Jézus megváltásunkért hozott áldozata nyilvánított ki, ösztönözni fogja minden követőjét. {5T 455.2}

A világosságot nyert nép tagjai közül mégis nagyon kevesen végzik a rájuk bízott munkát. Ez a néhány rendíthetetlen hűségű ember nem törődik a jóléttel, kényelemmel, magával az élettel sem. Ahol csak alkalom nyílik, utat készítenek az igazságnak, és igazolják Isten szent törvényét. A világot uraló bűnök azonban behatoltak gyülekezeteinkbe, és azok szívébe, akik Isten választott népéhez tartozónak mondják magukat. Sokan, akik elnyerték a világosságot, arra használják tekintélyüket, hogy megnyugtassák a világiakat és a formálisan hitvallókat. A világ szerelmeseivel találkozunk annak a népnek a soraiban, amely állítja, hogy várja az Urat. A megtiszteltetés és a gazdagság utáni vágy lopakodik be közéjük. Krisztus róluk szól, amikor kijelenti, hogy Isten napja csapdaként éri a Föld lakosait. A világot tekintik otthonuknak, világi kincsek gyűjtését teszik feladatukká. Költséges lakóhelyeket építenek, minden kényelemmel felszerelve, gyönyörűséget találnak a divatos öltözködésben és a mértéktelen evés-ivásban. A világ dolgait bálványozzák, ezek tolakodnak lelkük és Krisztus közé. Csak homályosan látják és ködösen értik a ránk zúduló ünnepélyes és félelmetes eseményeket. A zsidó egyházban tapasztalt kudarc és engedetlenség nagyobb mértéke jellemzi azt a népet, amely a figyelmeztetés utolsó üzeneteiben nagy világosságot kapott a mennyből. Engedjük talán, hogy Izrael történelme ismétlődjék meg velünk? Elpazaroljuk-e mi is a lehetőségeket és kiváltságokat, míg csak elnyomást és üldözést nem enged meg Isten? Hagyjuk elvégzetlenül a feladatunkat most, a békében és viszonylagos jómódban? Várjuk be inkább a sötétség napjait,

az üldözéseket, és megpróbáltatásokat, hogy azok között legyünk kénytelenek befejezni munkánkat? {5T 456.1}

A gyülekezet a bűn félelmetes mértékéért felelős. Akiknek világosság adatott, miért nem juttatják el másokhoz? Láthatják, hogy közel a vég. Látják, amint tömegek szegik meg naponta Isten törvényét, és tudják, hogy ezek az emberek nem menekülhetnek meg a bűneikkel együtt. Mégis jobban érdekli őket a munkájuk, gazdaságuk, házuk, áruik, ruháik és asztaluk, mint azoknak az embereknek a sorsa, akikkel majd találkozniuk kell az ítélet napján. Alszik a nép, amely állítja, hogy engedelmeskedik az igazságnak. Ha ébren lennének, nem vennék olyan könnyen ezeket a dolgokat. Az igazság szeretete kezd kihalni a szívükből. Példájuk alkalmatlan arra, hogy meggyőzze a világot, hogy nagyobb igazságnak vannak birtokában, mint bárki más. Pontosan akkor gyengék és határozatlanok, amikor naponta élő tapasztalat által erősnek kellene lenniük Istenben. A lelkészekre támaszkodnak, amikor az értelmükkel, lelkükkel, hangjukkal és tollukkal, idejükkel és pénzükkel mások lelkészeiként kellene fáradozniuk. {5T 457.1}

Testvéreim, sokan közületek azzal a kifogással tartják távol magukat a munkától, hogy képtelenek másokért dolgozni. Kérdezem: Isten tett ilyen tehetetlenné? Vajon nem a ti tudatos választásotok okozta és tartja fönn ezt a helyzetet? Nem adott-e Isten legalább egy talentumot, hogy azt gyarapítsd, nem a saját kényelmedért és élvezetedért, de Őérte? Tudtál-e arról a kötelességedről, hogy mint szolgájának bölcsen kell felhasználnod a rád bízott tőkét? Ugye szalasztottál már el alkalmakat, hogy képességeidet ebben az irányban fejleszd? Nagyon igaz, hogy kevesen érezték át igazán Isten előtti felelősségüket. A szeretetet, ítélőképességet, emlékezőtehetséget, előrelátást, tapintatot, erőt és minden más képességet csak az „én”-nek szenteltétek. Nagyobb bölcsességgel szolgáltátok a gonoszt, mint Isten ügyét. Megrontottátok, megbénítottátok, eltompítottátok képességeiteket a világi hajszában, az Istenért végzett munka rovására. {5T 457.2}

Még most is azzal csitítjátok a bennetek megszólaló lelkiismeretet, hogy nem tehetitek jóvá a múltat, nem szerezhetitek vissza azt az elevenséget, erőt és tehetséget, amelyekkel még ma is bírnátok, ha Isten akarata szerint használtátok volna. Ám ne feledjétek: Isten felelősnek tart benneteket a megbízhatatlanul, felületesen végzett munkáért, vagy azért, ha egyáltalán nem munkálkodtatok. Minél inkább használnátok képességeiteket a Mesterért, annál fogékonyabbá, rátermettebbé válnátok. Minél szorosabban kapcsolódtok a fény forrásához, annál több világosság árad utatokra, s annál nagyobb erőt nyertek, hogy Istent szolgáljátok. Mindazért is felelősek vagytok, amit elnyerhettetek volna, de elmulasztottátok megszerezni, mert a világnak hódoltatok. Amikor Krisztus követői lettetek, megfogadtátok, hogy neki és csak neki szolgáltok, Krisztus pedig megígérte, hogy veletek lesz, megáld, világosságával felüdít, az Ő békességét adja nektek, és boldoggá tesz munkája végzésében. Nem tapasztaljátok ezeket az áldásokat? Biztosak lehetek abban, hogy ezért ti vagytok a felelősek. {5T 458.1}

A háború alatt voltak olyan férfiak, akik beteggé tették, mások megcsonkí-

tották magukat, hogy ne kelljen bevonulniuk. Sokan ugyanezt tették az Istenért végzendő munkával kapcsolatban: megcsonkították testi és szellemi erőiket, ezért alkalmatlanná váltak a feladatok ellátására, amelyre pedig oly nagy szükség van. {5T 458.2}

Tegyük fel, hogy bizonyos összeget bíznak rád, hogy valamely célra beruházd. Vajon eldobnád azt a pénzt, s kijelentenéd, hogy ezek után nem vagy felelős annak felhasználásáért? Ezt tettétek és teszitek Isten ajándékaival. Ha felmentitek magatokat a másokért végzett munka alól, alkalmatlanságra hivatkozva, s helyette világi ügyekbe merültök, nem veszitek komolyan Istent. Tömegek rohannak a vesztükbe. Akik világosságot és igazságot nyertek, maroknyi nép csupán a gonoszok seregei ellen. Mégis ez a kicsiny csapat bármilyen célért latba veti erejét, csak azért nem, hogy megtanuljon lelkeket menteni a halálból. Csoda-e, ha a gyülekezet gyönge és eredménytelen, s Isten csak keveset tehet hitvalló népéért? Olyan helyzetbe hozták magukat, hogy az Úr nem működhet együtt velük és értük. Merészelitek-e továbbra is figyelmen kívül hagyni az Ő elvárásait? Továbbra is dacolni akartok a menny legszentebb megbízatásával? Vajon azt mondjátok, amit Káin: „A testvérem őrzője vagyok-e?" (I. Móz. 4:9) {5T 458.3}

Ne feledjétek: kötelességeiteket nem a mostani erőforrásaitokhoz és képességeitekhez kell mérnetek, hanem ahhoz, amit eredetileg kaptatok. Sőt azokhoz az alkalmakhoz is, amelyek segítségével fejleszthettétek volna adottságaitokat. Nem az a kérdés, hogy valaki most alkalmatlan és tapasztalatlan-e az Istenért végzendő munkára, hanem az, hogyan és miért került ilyen állapotba, és miként változtathatna ezen? Isten nem vesz igénybe természetfeletti eszközöket ahhoz, hogy ellásson minket a szükséges adottságokkal, de ha gyakorlással fejlesztjük tehetségeinket, akkor együttműködik velünk, s szunnyadó erőink és régóta bénultan heverő képességeink újjáélednek bennünk. {5T 459.1}

Míg a világban élünk, mindig is foglalkoznunk kell a világ dolgaival, de azoknak sohasem szabad teljesen lekötniük minket. Pál apostol biztos szabályt állít elénk: „Igyekvésetekben ne lankadjatok, legyetek buzgó lelkűek, az Úr az, akit szolgáltok." (Rm. 12:11) Végezzük hűségesen az egyszerű, hétköznapi feladatokat is. Buzgón, mondja az apostol, akár az Úrnak. Bármi legyen is a munkánk, legyünk akár háziasszonyok, kétkezi vagy szellemi munkások, Isten dicsőségére végezhetjük feladatunkat, ha Krisztust tekintjük mindenben a legelsőnek. De a világi dolgokon kívül a Megváltó minden követőjének különleges feladata Krisztus országának építése. Olyan munka ez, amely megkívánja az emberek megmentéséért vállalt személyes igyekezetet. Nem heti egyszeri kötelesség ez, az imádkozás helyén, hanem mindenkori feladat, bárhol is vagyunk. {5T 459.2}

Mindazok, akik csatlakoznak a gyülekezethez, ezzel a lépéssel ünnepélyes ígéretet tesznek, hogy dolgozni fognak érte, és érdekeit az összes világi meggondolás fölé helyezik. Az a feladatuk, hogy élő összeköttetést tartsanak fenn Istennel, szívvel-lélekkel részt vegyenek a megváltás csodálatos tervében, s életükkel és jellemükkel bizonyítsák be, mennyivel fenségesebbek Isten parancsolatai,

mint a világi szokások és gondolkodás. Aki megvallotta Krisztust, elkötelezte magát, hogy mindent megtesz Őérte. Így lesz tevékeny, szorgalmas és eredményes a Mester szolgálatában. Krisztus mindenkitől azt várja, hogy megtegye kötelességét; ez legyen követőinek jelszava. {5T 460.1}

Ne várjuk, hogy az emberek felkérjenek: tegyünk bizonyságot a világosságról. Aki az igazság napjának sugarait kapja, tükrözze vissza mindenkinek. Vallásának legyen határozott, valóságos befolyása. Imáit és könyörgéseit annyira át kell itatnia a Szentléleknek, hogy meglágyítsa és lecsillapítsa lelkét. Jézus mondta: „Úgy világítson világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják mennyei Atyátokat." (Mt. 5:16) Jobb lenne a világnak, ha sohasem látott volna vallásos embert, mint hogy olyan hívő hatása alá kerüljön, aki nem ismeri az istenfélelem erejét. Ha Krisztus lenne a példaképünk, ha az Ő élete volna életünk mértéke, mekkora buzgóságot tanúsítanánk, micsoda erőfeszítéseket tennénk, milyen nagylelkűek és mennyire önmegtagadóak lennénk! Milyen fáradhatatlanul dolgoznánk! Micsoda kérések szállnának fel Istenhez erőért és bölcsességért könyörögve! Ha minden hitvalló azt a munkát tekintené élete fő feladatának, amelyre Isten szólította, ha önzetlenül tevékenykedne az Ő ügyéért, mekkora változást látnánk a szívekben, a családokban, a gyülekezetben, de még a világban is! {5T 460.2}

Krisztus minden korban éberséget és hűséget várt követőitől. De most, az örökkévalóság mezsgyéjén meg kell kettőznünk szorgalmunkat, mert hatalmas igazságok, nagy világosság, fontos munka megbízottai vagyunk. Tegyen mindenki képességei legjava szerint! Testvérem, üdvösségedet veszélyezteted, ha most visszavonulsz. Ha elmulasztod a rád bízott munkát, Isten majd elszámoltat vele. Ismered az igazságot? Add tovább másoknak! {5T 460.3}

Mit is mondhatnék, hogy felrázzam gyülekezeteinket? Mit mondhatnék azoknak, akik fontos szerepet játszottak az utolsó üzenet hirdetésében? Eljön az Úr! Erről kell bizonyságot tennünk, nemcsak a szánkkal, de életünkkel és jellemünkkel is. Mégis sokan, akiknek pedig Isten világosságot és tudást, tekintélyt és a gazdagság talentumait adta, nem szeretik az igazságot és nem gyakorolják azt. Olyan sokat ittak az önzés és a világiasság részegítő poharából, hogy megittasodtak a világi gondoktól. Testvéreim, ha továbbra is tétlenek, világiasak, önzők maradtok, Isten bizonyosan mellőzni fog benneteket, és olyanokat hív el, akik kevésbé önzők, kevésbé vágyakoznak a világi tisztesség után, és akik nem haboznak a táboron kívül is nekivágni a figyelmeztetés hirdetésének, mint Mesterük tette, még ha szidalmazzák is őket. Olyan embernek adja a munkát, aki vállalja, értékeli azt, s beleszövi annak elveit mindennapi életébe. Olyanokat választ majd, akik alázatosan az Úr nevének dicsőítésére törekednek, s nem a maguk tiszteletére és előmenetelére. Embereket támaszt, akikben ugyan nincs annyi világi bölcsesség, de összeköttetésben állnakŐvele, felülről kérve az erőt és tanácsot. {5T 461.1}

Néhány vezető úgy gondolkozik, ahogyan az Írásban olvashatjuk: „Mester,

láttunk valakit, aki ördögöket űzött nevedben, de eltiltottuk, mert nem követ Téged mivelünk." (Mk. 9:38) Szükség van szervezésre és fegyelemre, de most erősen fenyeget a veszély, hogy eltávolodunk Krisztus evangéliumának egyszerűségétől. Szükséges, hogy kevésbé függjünk az üres formaságoktól és szertartásoktól, és sokkal inkább ragaszkodjunk az igaz istenfélelem erejéhez. Ha az élete és jelleme példamutató, hagyjatok mindenkit munkálkodni, aki csak akar, bármilyen minőségben. Bár nem ragaszkodnak módszereitekhez, egy szót se ejtsetek ki, amely kárhoztatná vagy csüggesztené őket. Amikor a farizeusok azt akarták, hogy Jézus hallgattassa el az Őt dicsőítő, éneklő gyermekeket, a Megváltó azt mondta: „Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani." (Lk. 19:40) A jövendölésnek be kellett teljesednie. Ugyanígy napjainkban is: a munkát el kell végezni. Számos terület van, tegye mindenki azt, amihez ért. Akinek egy talentum jutott, ne ássa el azt. Isten mindenkinek a képességeihez szabta a kötelességeit. Akikre komolyabb feladatokat és tehetséget bízott, ne igyekezzenek elhallgattatni azokat, akik kevésbé rátermettek és gyakorlottak. Az egy talentummal bíró emberek a tökéletesség olyan fokára juthatnak el, amelyet a tehetségesebbek képtelenek megközelíteni. Isten kis és nagy edényeket egyaránt kiválasztott, hogy eljuttassa az élet vizét a szomjazó lelkekhez. Az Ige hirdetői ne vessék kezüket a legalázatosabb munkásra, parancsolgatva: Vagy ezen a területen dolgozol, vagy pedig sehol! El a kezekkel, testvéreim! Dolgozzék mindenki a saját területén, a maga szerény módján. Erősítsetek mindenkit! Nincs helye most a farizeusi zsarnokságnak. Hagyjátok Istent azok által munkálkodni, akik által Ő akar. Az üzenetnek terjednie kell. {5T 461.2}

Mindenki mutassa meg Isten iránti hűségét azáltal, hogy talentumait bölcsen használja, nemcsak az anyagiak terén, de minden más áldásban is, amely segíti Isten országának építését. Sátán harcba vet minden elképzelhető eszközt, hogy megakadályozza az igazság eljutását azokhoz, akiket eltemettek a tévedéseik, de a figyelmeztetés és hívás hangjának mégis el kell érnie hozzájuk. Kevesen végzik majd a munkát. Ezreknek kellene olyan buzgón dolgozniuk, mint ennek a kevés embernek. Isten sohasem tervezte, hogy a gyülekezet tagjai ne vegyenek részt a munkában. „Menjetek, dolgozzatok a szőlőmben" – ez a Mester parancsa minden követőjéhez (Mt. 21:28). Ameddig meg nem tért emberek élnek e világon, mindaddig a legtevékenyebben, a legbuzgóbban, a legnagyobb lelkesedéssel kell megfeszítenünk az erőnket megmentésükért, és a legtökéletesebben kell dolgoznunk értük. Akiknek világosság adatott, világosítsák fel azokat, akik a sötétségben vesztegelnek. Ha a gyülekezet tagjai nem dolgoznak, akkor csak azt bizonyítják, hogy nincsenek élő kapcsolatban Istennel. Nevüket feljegyzik mint rest szolgákét. Nem látjátok, miért nincs több lelkiség gyülekezeteinkben? Mert nem vagytok Krisztus munkatársai. {5T 462.1}

Isten mindenkinek kiszabta feladatát, szolgáljuk Őt mindannyian, s akkor majd megtanít, melyik munkára vagyunk a legalkalmasabbak, és hogyan dolgozzunk. De senki ne kezdjen dolgozni másoktól függetlenül, hogy új elmélete-

ket hirdessen. A munkások álljanak összhangban az igazsággal és testvéreikkel. Tanácskozzanak és dolgozzanak együtt. Azonban ne gondolják, hogy minden lépésnél várniuk kell, és a magasabb tisztséget viselőktől kérdezniük, vajon megtehetik-e ezt vagy amazt. Ne emberektől várjátok az irányítást, hanem Istentől! {5T 463.1}

A munkát, amelyet a gyülekezet elmulaszt a béke és jólét idején, rettenetes válságban kell majd elvégeznie, a legcsüggesztőbb és legijesztőbb körülmények között. A figyelmeztetést, amelyet a világhoz való alkalmazkodás elhallgattatott és visszatartott, a hit ellenségeinek leghevesebb támadásai közepette kell majd továbbadni. Ekkor a gyülekezet felületes, maradi tagjai, akik egyre inkább akadályozták a munkát, megtagadják a hitet és Isten ügyének esküdt ellenségei oldalára állnak, ahová már régóta húzott a szívük. Ezek a hitehagyók a legkeserűbb ellenséggé lesznek, és mindent elkövetnek, hogy elnyomják régi testvéreiket, ártsanak nekik és felháborodást szítsanak ellenük. Ez az idő közvetlenül előttünk áll. Isten egyenként próbára teszi a gyülekezet tagjait. Olyan körülmények közé kerülnek majd, ahol kénytelenek bizonyságot tenni az igazságról. Sokakat tanácsok és bíróságok előtt szólítanak majd beszédre, talán külön-külön, magukra hagyatva. Előzőleg elmulasztották megszerezni azt a tapasztalatot, amely segített volna nekik a kényszerhelyzetben, és lelkiismeret-furdalás gyötri majd őket az elpazarolt lehetőségek miatt. {5T 463.2}

Testvéreim, könyörögve kérlek titeket, gondolkodjatok! Mindegyikőtökre munka vár. Hűtlenségetek és hanyagságotok a mennyei könyvekben ellenetek szól. Legyengítettétek magatokat, elpazaroltátok képességeiteket. Hiányzik belőletek a jártasság és a teherbíró képesség, amely pedig a tiétek lehetne. Sürgetlek, hogy ébredjetek fel, mielőtt késő lenne! Ne halogassátok tovább, nappalotok csaknem véget ér. Mégis, míg Krisztus vére esdekel értünk, bocsánatot nyerhetünk. Vessétek latba lelketek minden erejét! Buzgón használjátok fel a nappal néhány utolsó óráját, Istenért és embertársaitokért. {5T 463.3}

Szívem a legmélyéig felzaklatott. Nem találok szavakat, hogy kifejezzem gondolataimat, amikor a veszendő lelkekért könyörgök. Vajon hiába a kérlelés? Krisztus követeként szeretnélek buzdítani titeket, dolgozzatok, mint eddig még soha! Kötelességeiteket nem háríthatjátok másra. Senki, csak te magad végezheted el feladatodat. Ha elrejted világosságodat, hanyagságod miatt valaki a sötétben marad. {5T 464.1}

Az örökkévalóság küszöbén állunk. A függöny felemelkedni készül. Mit teszünk, mire gondolunk mi, akik ezt az ünnepélyes, felelős helyet foglaljuk el, amikor ragaszkodunk az önző kényelemszeretethez, míg körülöttünk lelkek rohannak vesztükbe? Hát teljesen megkeményedett a szívünk? Talán nem érezzük vagy nem értjük, hogy munka vár ránk? Testvéreim, azokhoz tartoztok, akiknek van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak? Hiába adta volna nektek Isten az Ő akaratának ismeretét? Hiába küld figyelmeztetést figyelmeztetés után? Hisztek-e az örök igazság kijelentéseiben? Hiszitek-e, hogy mi következik ha-

marosan e világra? Hiszitek-e, hogy Isten ítéletének órája nemsokára elérkezik? És mégis képesek vagytok jólétben, lustán, gondtalanul, az élvezet szerelmeseiként vesztegelni? {5T 464.2}

Nem annak van most az ideje, hogy Isten népe figyelmét a világ szeretete és kincseinek megszerzése kösse le. Nincs messze az az idő, amikor – akár az első tanítványok – kénytelenek leszünk elhagyatott, magányos helyeken menedéket keresni. A júdeai keresztényeknek Jeruzsálem ostroma szolgált jelül a menekülésre. Így szolgál majd figyelmeztetésül nekünk az, amikor nemzetünk hatalmát a pápaság vasárnapjának kényszerítésére használják fel. Ekkor érkezik el az az idő, hogy elhagyjuk a nagyvárosokat, és felkészüljünk a kisebb városok elhagyására, hogy a hegyek közé, eldugott helyekre vonuljunk vissza. S most ahelyett, hogy költséges lakásokat keresnénk, arra készüljünk inkább, hogy jobb, menynyei hazába költözzünk. Ahelyett, hogy önzésünk kielégítésére fordítanánk jövedelmünket, tanuljunk meg takarékoskodni. Isten dicsőségére úgy hasznosítsunk minden tőle kapott talentumot, hogy figyelmeztetjük a világot. Isten kötelességeket ró a nagyvárosokban élő munkatársaira: el kell tartanunk misszionáriusainkat, újabb misszióállomásokat kell nyitnunk, jókora kiadásokat kell vállalnunk, hogy folytathassuk e munkát. Gyülekezeti helyiségekre van szükség, ahol az embereknek a jelenvaló igazságról beszélhetünk. Isten pontosan ezzel a céllal bízott anyagi javakat szolgáira. Ne kösd le tulajdonodat világi vállalkozásokba, mert Isten ügye megsínyli a hiányt. Helyezd el javaidat ott, ahol az emberek javára fordíthatod. Küldd kincseidet magad előtt a mennybe! {5T 464.3}

A gyülekezet tagjai áldozzák oda önmagukat és minden tulajdonukat az Úrnak. Most sokkal inkább érvényes az Üdvözítő parancsa, mint bármikor ezelőtt: „Adjátok el, amitek van, és osszátok ki alamizsnaként. Készítsetek magatoknak ki nem merülő erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol tolvaj hozzá nem fér és moly meg nem rágja. Mert ahol a kincsed, ott a szíved is.” (Lk. 12:33–34) Akik nagy házakba, földekbe, világi vállalkozásokba fektetik javaikat, ezt mondva: „Nem lehet Istené, magamnak tartom meg”, azok a földbe rejtik talentumukat. Nekik van okuk a riadalomra. Testvéreim, Isten nem azért bízott javakat rátok, hogy azok tétlenül heverjenek, sem hogy irigyen magatoknak tartogassátok vagy elrejtsétek, hanem hogy a veszendők megmentésére használjátok fel. Ne költsétek az Úr pénzét drága épületekre vagy vállalkozások finanszírozására, míg Isten ügye koldulni kényszerül, mert félig üresen áll a pénztár. Az Úr nem segít meg bennünket az ilyen munkavégzésben. Ne feledjétek, hogy sebesen közeledik az a nap, amikor felszólítanak: Számolj el a rád bízottakkal! {5T 465.1}

Miért nem ismeritek fel, hogy minden múló nappal az utolsó fenséges, sorsdöntő naphoz kerülünk közelebb? Hány egész évvel állunk közelebb az ítélethez, az örökkévalósághoz, megtérésünk idejéhez képest! Közeledtünk-e azóta Istenhez? Őrködünk és imádkozunk-e? Naponta ítélet előtt álló férfiakkal és nőkkel találkozunk. Minden nap meghatározó lehet valaki számára, olyan elhatározásra

juthat, amely eldönti sorsát. Hogyan hat példánk ezekre a útitársakra? Milyen erőfeszítéseket tettünk azért, hogy Krisztushoz vezessük őket? {5T 466.1}

Amivé a próbaidő alatt neveljük magunkat, annak kell megmaradnunk az örökkévalóságra. A halálban ugyan porrá lesz a testünk, de ez mit sem változtat a jellemünkön. Jézus eljövetele nem cseréli ki, csak rögzíti jellemünket az örökkévalóságra, megváltoztathatatlanul. {5T 466.2}

Újra kérem a gyülekezet tagjait, hogy legyenek keresztények – Krisztushoz hasonlóak. Jézus másokért fáradozott, nem önmagáért. Megmenteni és megáldani jött a veszendőket. Ha keresztény vagy, követed a példáját. Ő fektette le az alapokat, mi pedig építőtársai vagyunk. Kérdés, hogy milyen anyagot hordunk ezekre az alapokra? „Mindenkinek a munkája nyilvánvaló lesz, mert az a nap megmutatja majd, mert tűz által jelenik meg, és tűzpróbára teszi minden ember munkáját." (I. Kor. 3:13) Ha minden erődet és tehetségedet világi dolgokra fordítod, akkor életművedet a széna és pozdorja jelképezi, amelyet megemészt az utolsó nap tüze. De ha önzetlenül Krisztusért és az eljövendő életért tevékenykedsz, akkor aranyat, ezüstöt és drágakövet gyűjtesz, amelyek elpusztíthatatlanok. {5T 466.3}

Testvéreim, könyörögve kérlek titeket, ébredjetek föl a halálos alvásból! Túl késő van ahhoz, hogy magunkat szolgáljuk értelmünk és testünk erejével. Az utolsó nap ne találjon bennünket mennyei kincsek nélkül. Világosítsátok fel az embereket, fáradozzatok felebarátaitok megmentéséért, s akkor munkátok kiállja majd a tűz próbáját. {5T 466.4}

„Ha a munka megmarad, az ember jutalmat kap." (I. Kor. 3:14) Ha majd a hűségesek ott állnak Isten és a Bárány trónja körül, dicső lesz a kiosztott jutalom. Amikor János látta Isten dicsőségét, szinte halottként esett a földre. Képtelen volt elviselni a látványt. De amikor a halandók halhatatlanságot öltenek magukra, olyanná válnak, mint Jézus: „De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhozzá, mert meg fogjuk Őt látni, amint van." (I. Jn. 3:2) A trón előtt állnak, ami azt jelenti, hogy elfogadták őket, eltörölték minden bűnüket. Semmivé vált minden engedetlenségük. Immár az Isten trónjáról áradó teljes dicsőséget szemlélhetik. Részt vállaltak Krisztus szenvedésében, munkatársai voltak a megváltás tervében, és most együtt örülnek Krisztussal a közreműködésükkel megszabadított embereknek, akik Istent dicsőítik majd az örökkévalóságon át. {5T 467.1}

A Nagy Küzdelem, 490-499. (A spiritizmus)

Krisztus követői számára végtelenül fontos és vigasztaló az a szentírási igazság, amely a szent angyalok szolgálatát érinti. A népszerű teológia tévelygései azonban elhomályosították és eltorzították ezt a bibliai tanítást. A lélek halhatatlanságának tanát a kereszténység először csak kölcsön vette a pogány filozófiától. Ez a tan később a hitehagyás sűrű sötétségében keresztény hittétellé vált, és kiszorította azt a világos szentírási igazságot, hogy „a halottak semmit nem tudnak". Tömegek hiszik el, hogy azok „a szolgáló lelkek", akiket Isten az üdvösség örököseinek szolgálatába állított, meghalt emberek lelkei. Pedig a Szentírás bizonyságot tesz a mennyei angyalok létezéséről és arról, hogy mielőtt még egy ember is meghalt volna, az angyalok már kapcsolatban voltak az emberi történelemmel. {GC 551.1}

Az a dogma, hogy az ember a halálban is megőrzi öntudatát, különösen pedig az a hiedelem, hogy a halott lelke visszatér szolgálni az élőknek, készítette el a modern spiritizmus útját. Ha a halottak Isten és a szent angyalok társaságába kerülnek, és sokkal többet tudnak, mint korábban, miért ne térnének vissza a földre, hogy eligazítsák és oktassák az élőket? Hogyha a halottak lelke földi barátaik körül lebeg – miként azt neves teológusok tanítják –, miért ne beszélhetnének velük, hogy óvják őket a vétkezéstől, vagy vigaszt nyújtsanak a gyászban? Hogyan utasíthatnák el a megdicsőült lelkek által küldött mennyei tanítást azok, akik hisznek a halottak öntudatos állapotában? E szentnek tartott kapcsolatot Sátán felhasználja szándékai megvalósítására. A bukott angyalok, akik teljesítik parancsait, a szellemvilág követeiként jelennek meg. A gonoszság fejedelme, azt állítva, hogy kapcsolatba hozza az élőket a holtakkal, bűvkörébe vonja az embereket. {GC 551.2}

Sátán az emberek elé tudja idézni meghalt barátaik hasonmását. Bámulatos pontossággal utánozza az ismerős tekintetet, a jól ismert szavakat, a hanghordozást. A hamisítvány tökéletes. Sok ember, akit megvigasztal az a tudat, hogy szeretteik a menny boldogságát élvezik, a veszély gyanúja nélkül „hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira" hallgat. {GC 552.1}

Amikor e becsapottak elhiszik, hogy a halottak ténylegesen visszatérve érintkezhetnek velük, Sátán megidézi a halottak állítólagos lelkeit. Ezek a lények azt állítják, hogy élvezik a mennyei boldogságot, sőt előkelő helyet foglalnak el a mennyben. Így széltében-hosszában terjed az a tévhit, hogy Isten nem tesz különbséget az igazak és a gonoszok között. Ezek a látogatók, akik állítólag a szellem világából jöttek, néha helyénvalónak bizonyuló figyelmeztetéseket és intéseket mondanak. Miután megnyerték az emberek bizalmát, olyan tanokat hirdetnek, amelyek aláássák a Szentírásba vetett hitet. Azt a látszatot keltik, hogy érdeklődnek földi barátaik iránt, és közben elfogadtatják velük a legveszélyesebb tévedéseket. Az a tény, hogy igazat is mondanak, és olykor bekövetkező

eseményeket is meg tudnak jövendölni, a megbízhatóság látszatát keltik. Hamis tanításaikat tömegek fogadják szívesen, és fenntartás nélkül el is hiszik, mintha azok a Biblia legszentebb igazságai lennének. Isten törvényét elvetik, a kegyelem Lelkét semmibe veszik, és a szövetség vérét szentségtelen dolognak tartják. E látogatók tagadják Krisztus istenségét, sőt a Teremtőt is önmagukkal egy szintre helyezik. A nagy lázadó tehát új köntösben folytatja Isten elleni harcát, amely a mennyben kezdődött, és a földön közel hatezer éve tart. {GC 552.2}

Sokan a médiumok csalására és bűvészkedésére akarják fogni a természetfölötti megnyilatkozásokat. Az igaz, hogy a médiumok a csalást sokszor valódinak tüntetik fel, de olykor természetfölötti erők is feltűnően közrejátszanak. A titokzatos kopogtatás, amellyel a modern spiritizmus elkezdődött, nem emberi csalás vagy ravaszság terméke volt, hanem a gonosz angyalok munkája, akik így vezették be a leglélekrombolóbb csalások egyikét. Sok embert ejt tőrbe az a hiedelem, hogy a spiritizmus csupán emberi szélhámosság. Amikor pedig szemtől szembe kerülnek olyan megnyilatkozással, amely szerintük csakis természetfölötti lehet, elhiszik, hogy e jelenségek mögött Isten hatalma húzódik. {GC 553.1}

Ezek az emberek figyelmen kívül hagyják azt, amit a Szentírás a Sátán és képviselői által művelt csodákról mond. A fáraó varázslói sátáni segítséggel tudták utánozni Isten munkáját. Pál kijelenti, hogy Krisztus második adventje előtt a sátáni erők ehhez hasonló csodákat fognak művelni. „Sátán ereje... a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával" (II. Thessz. 2:9–10) fog megmutatkozni. János apostol elmondja, hogy miként fog jelentkezni az utolsó napokban ez a csodatevő hatalom: „Nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. És elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adatának néki, hogy cselekedje." (Jel. 13:13–14) Nem puszta csalásokról szól ez a jövendölés. Sátán eszközei nemcsak színlelik a csodákat, amelyekkel félrevezetik az embereket, hanem ténylegesen képesek csodát művelni. {GC 553.2}

A sötétség fejedelme, aki oly régóta használja lángelméjét a csalásra, kísértéseivel ügyesen alkalmazkodik minden emberhez és minden körülményhez. Művelt és jó érzésű embereknek a spiritizmus szalonképesebb és kulturáltabb formáit kínálja, és ezzel sok embert hálójába tud fogni. A spiritizmus nyújtotta bölcsességről Jakab apostol így ír: „Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi" (Jak. 3:15). Ezt azonban a nagy csaló leplezi, ha szándékait éppen lepleznie kell. Ő, aki csillogó mennyei szeráf képében tudott megjelenni Krisztus előtt a megkísértés pusztájában, az emberhez is a legmegnyerőbb formában, világosság angyalaként jön. Felemelő dolgokra irányítva a figyelmet, az értelemre próbál hatni. Csodálatos, meghökkentő jelenetekkel ragadja meg a képzeletet; a szeretet és a jótékonyság látszatával pedig az érzelmeket is megnyeri. Az embert – képzeletének szárnyakat adva – büszkévé teszi a maga bölcsességére, és arra ösztönzi, hogy semmibe vegye az örökkévaló Istent. Az a hatalmas lény, aki fel tudta vinni a világ Megváltóját egy nagyon magas

hegyre, hogy bemutassa neki a föld összes országát és e birodalmak dicsőségét, kísértéseivel meg tudja rontani mindazok érzékeit, akiket Isten hatalma nem véd. {GC 553.3}

Sátán ma is hízelgéssel ámítja el az embert, mint annak idején Évát az Édenben. Vágyat ébreszt benne a tiltott tudomány és az önfelmagasztalás után. Ezek a bűnök okozták Sátán bukását, és ezekkel akarja az embert is megrontani. „Olyanok lesztek, mint az Isten – mondja –: jónak és gonosznak tudói" (I. Móz. 3:5). A spiritizmus azt tanítja, hogy „az ember fejlődő teremtmény, akinek születése óta az a rendeltetése, hogy fejlődjék az Istenség felé, egészen az örökkévalóságig". Azt is tanítja, hogy „minden lélek magát fogja megítélni, és nem más". „Az ítélet igazságos lesz, mert önítélet... A trónt önmagadban hordod." Egy spiritiszta tanító ezt állította, amikor „lelki öntudat"-ra ébredt: „Embertársaim, mindnyájan el nem bukott félistenek voltatok." Egy másik szerint: „Minden igaz és tökéletes lény tulajdonképpen Krisztus." {GC 554.1}

Sátán a végtelen Istennek – az imádat igazi tárgyának – igazságossága és tökéletessége helyébe, Isten törvényének – az emberi vívmányok igazi mércéjének –igazságossága helyébe az ember bűnös, tévedő természetét teszi. Szerinte ez az imádat egyetlen tárgya, az ítélet egyetlen mércéje, a jellem normája. Ez is haladás, de nem felfelé, hanem lefelé. {GC 554.2}

Mind szellemi, mind lelki életünk törvénye, hogy szemlélés által átalakulunk. Gondolatvilágunk fokozatosan alkalmazkodik ahhoz a témához, amellyel foglalkozunk. Hasonlóvá leszünk ahhoz, amit szeretünk és tisztelünk. Az ember nem juthat magasabbra azoknál a normáknál, amelyeket a tisztaságról, a jóságról és az igazságról elfogadott. Ha valaki önmagát tartja a legnagyszerűbb ideálnak, soha nem jut magasabbra. Inkább egyre mélyebbre süllyed. Csak a kegyelmes Isten képes az embert megszentelni. Ha az ember magára marad, útja szükségszerűen lefelé visz. {GC 555.1}

Az önző, élvezetet szerető, érzéki embernek a spiritizmus kevésbé ravasz álarcban jelentkezik, mint a csiszoltabb és értelmesebb embernek. Az előbbiek a spiritizmus durvább formáiban találják meg azt, ami megfelel hajlamaiknak. Sátán figyelemmel kíséri az ember természetének gyengeségét. Megfigyeli, hogy ki milyen bűnökre hajlamos. Azután alkalmakat teremt e hajlamok kielégítésére. Az egyébként megengedett dolgok túlhajszolására kísérti az embert; mértéktelenséggel gyengíti fizikai, szellemi és erkölcsi képességeit. Emberek ezreit rontja meg szenvedélyeik kielégítése útján, és eldurvítja egész lényüket. Hogy pedig munkáját teljessé tegye, a gonosz angyalok által kijelenti, hogy „az igazi tudás az embert minden törvény fölé emeli"; hogy „minden, ami van jó"; hogy „Isten nem kárhoztat"; hogy „minden elkövetett bűn ártatlan". Amikor így elhiteti az emberekkel, hogy a vágy a legfőbb törvény; hogy a szabadság mindenre feljogosít; hogy az ember csak önmagának tartozik számadással, ki csodálkozhat azon, ha az erkölcstelenség és romlottság elburjánzik? Tömegek kapnak mohón azokon a tanításokon, amelyek megengedik, hogy érzéki szívükre hallgassanak.

Az önuralom kantárait az emberi vágyak tartják kézben. Sok ember szellemi és lelki képességeit az ösztönei uralják, és Sátán ujjong, hogy ezrével sodorhatja hálójába azokat, akik magukat Krisztus követőinek vallják. {GC 555.2}

De senkinek sem kötelező a spiritizmus hazugságainak csapdájába esnie. Isten elég világosságot adott a világnak ahhoz, hogy észrevegye a csapdát. Ahogy már láttuk, a spiritizmus alapját képező elmélet ellentétben áll a Szentírás legvilágosabb kijelentéseivel. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy a halottak semmit nem tudnak, és nem gondolkoznak; hogy nem vesznek semmiben részt, ami a nap alatt történik, és nem tudnak szeretteik örömeiről, sem fájdalmairól. {GC 556.1}

Isten határozottan megtiltotta a halottidézést. A héberek korában egyesek azt állították – miként ma a spiritiszták –, hogy kapcsolatban vannak a halottakkal. A megidézett halottakat, ahogy a túlvilági látogatókat nevezték, a Biblia „ördögi lelkek"-nek mondja. (Vö. IV. Móz. 25:1–3; Zsolt. 106:28; I. Kor. 10:20; Jel. 16:14) A halottidézés – a Szentírás szerint – az Úr előtt utálatos dolog, és Isten halálbüntetés terhe mellett megtiltotta (III. Móz. 19:31; 20:27). Pusztán ez a szó: ördöngösség – ma megvetést vált ki az emberekben. Azt az állítást, hogy az ember ördögi lelkekkel érintkezhet, középkori mesének tartják. A spiritizmus azonban, amely híveinek százait, ezreit, sőt mi több, millióit tartja számon, utat talált a tudományos körökbe, betört az egyházakba, pártfogásra talált a törvényhozó testületekben, sőt a királyok udvarában is. Ez az óriási csalás, a régi időkben kárhoztatott és megtiltott boszorkányság új álarcot öltött. {GC 556.2}

Ha semmi más nem bizonyítaná a spiritizmus valódi jellegét, a keresztény ember számára legyen elég az a bizonyíték, hogy ezek a lelkek nem tesznek különbséget az igazság és a bűn között, Krisztus legnemesebb és legtisztább apostolai és Sátán legromlottabb szolgái között. Sátán elhiteti az emberekkel, hogy a legbecstelenebbek megdicsőülten a mennyben vannak. Ezt hirdeti a világnak: „Nem számít, milyen gonosz vagy; nem számít, hiszel-e Istenben és a Bibliában, vagy nem. Élj úgy, ahogy tetszik; a menny a hazád." A spiritiszta tanítók tulajdonképpen ezt hirdetik: „Minden gonosztevő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik Ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?" (Mal. 2:17). Isten Igéje ezt mondja: „Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossá, s a világosságot sötétséggé teszik." (Ésa. 5:20) {GC 556.3}

E hazug lelkek megszemélyesítik az apostolokat, és éppen az ellenkezőjét tanítják annak, amit az apostolok a Szentlélek indítására földi életükben tanítottak. Sátán e követei tagadják a Biblia isteni eredetét; ezzel elveszik a keresztény reménység alapját, és kioltják azt a fényt, amely megvilágítja a mennybe vezető utat. Sátán elhiteti a világgal, hogy a Biblia csupán mese, vagy legalábbis az emberiség gyermekkorához alkalmazkodó könyv, de ma már nem kell komolyan venni, vagy mint idejétmúlt dolgot el kell vetni. Isten Igéje helyett Sátán a szellemvilág megnyilatkozásait kínálja. Ezt a csatornát teljesen ő tartja hatalmában. Ezen az úton mindent el tud hitetni a világgal, amit csak akar. Azt a könyvet, amely őt és követőit megítéli, árnyékba helyezi. Szerinte ott van jó helyen. A

világ Megváltóját csak embernek tünteti fel. És miként a Jézus sírját őrző római katonák elhíresztelték azt a hazugságot, amellyel a zsidó papok és a vének Jézus feltámadását meg akarták cáfolni, a spiritiszták hívei is azt a látszatot keltik, hogy semmi csoda nincs Megváltónk életének körülményeiben. Jézust háttérbe szorítva, saját csodáikra hívják fel a figyelmet, és azt hirdetik, hogy ezek messze felülmúlják Krisztus cselekedeteit. {GC 557.1}

Az igaz, hogy a spiritizmus most változtat formáján, és egyik-másik kifogásolhatóbb vonását leplezve keresztény köntöst ölt magára. De a szószéken és a sajtóban elhangzott nézetei hosszú évek óta a köztudatban vannak, és tanúsítják valódi arcát. Ezeket a tanításokat nem lehet letagadni, sem eltitkolni. {GC 557.2}

A spiritizmus jelenlegi formája korántsem megengedhetőbb, mint a régebbi. Sőt a mostani még veszélyesebb, mert ravaszabbul vezet félre. Korábban a spiritiszták elvetették Krisztust és a Bibliát, most pedig azt vallják, hogy el kell fogadni mindkettőt. De a Bibliát a meg nem újult szív tetszése szerint magyarázzák, hogy súlyos és létfontosságú igazságait hatástalanítsák. Azt hirdetik, hogy a szeretet Isten legfontosabb tulajdonsága, de azt gyenge szentimentalizmussá süllyesztik, és nem tesznek különbséget a jó és a rossz között. Arról hallgatnak, hogy Isten igazságos; hogy kárhoztatja a bűnt; és arról is, hogy szent törvénye mit követel. Az embereket arra tanítják, hogy a Tízparancsolatot holt írásnak tartsák. A spiritizmus tetszetős, megigéző meséi foglyul ejtik az érzéseket, és az embereket arra befolyásolják, hogy ne fogadják el a hit alapjaként a Bibliát. A spiritiszták Krisztustól éppúgy elzárkóznak, mint korábban, de Sátán annyira elvakítja az embereket, hogy a csalást nem veszik észre. {GC 558.1}

Kevés embernek van helyes fogalma a spiritizmus megtévesztő hatásáról, és a befolyásával járó veszélyről. Sokan csupán kíváncsiságból barátkoznak vele, de nem hisznek igazán benne. A gonosz lelkek hatalma előtt való meghódolásnak még a gondolata is rémülettel tölti el őket. De tiltott területre merészkednek, és a nagy hatalmú pusztító akaratuk ellenére uralkodik rajtuk. Csak egyszer hallgassanak rá, többet nem engedi ki őket fogságából. Képtelenek saját erejükből elszakadni az igéző, csábító varázslattól. Csak Isten hatalma – a hittel elmondott imára válaszként – tudja megszabadítani ezeket a tőrbe csalt lelkeket. {GC 558.2}

Mindazok, akik bűnös jellemvonásokat melengetnek, vagy szántszándékkal vétkeznek, kihívják Sátán kísértéseit. Elkülönülnek Istentől, és kivonják magukat angyalainak oltalma alól. Amikor Sátán eléjük tárja csalásait, senki sem védi őket, és könnyen zsákmányul esnek. Akik így hatalma alá kerülnek, aligha tudják, hova vezet ez az út. Miután a kísértőnek sikerült hatalmába keríteni ezeket az embereket, eszközként használja fel őket mások megrontására. {GC 558.3}

Ésaiás próféta így ír: „Ha azt mondják nektek az emberek: »Kérdezzétek meg a halottidézőket és jósokat, akik suttognak és motyognak«, akkor ezt mondjátok: »Hát nem Istenét kell megkérdeznie a népnek, vagy tán a holtaktól kell felvilágosítást kérni az élők felől.« Vissza a tanításhoz és a kinyilatkoztatáshoz! Aki nem

ezt mondja, annak nincs hajnala" (Ésa. 8:19–20). Ha az emberek készek lennének elfogadni az ember természetéről és a holtak állapotáról kinyilatkoztatott világos szentírási igazságot, akkor a spiritizmus állításaiban és megnyilvánulásaiban felismernék Sátán munkáját, hatalmát, jeleit és hazug csodáit. De ahelyett, hogy feladnák az érzéki szív számára oly tetszetős szabadságot, és elhagynák a bűnt, amit szeretnek, tömegek zárják be szemüket a világosság előtt, és az intések ellenére sem változtatnak életükön. Sátán pedig köréjük szövi hálóját, és zsákmányul ejti őket. „Mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre", ezért „bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak." (II. Thessz. 2:10–11) {GC 559.1}

Akik a spiritizmus tanításai ellen felemelik szavukat, nemcsak embereket támadnak, hanem Sátánt és angyalait is. A magasságban levő fejedelemségekkel, hatalmasságokkal és gonosz lelkekkel lépnek harcba. Sátán egy tapodtat sem fog engedni, hacsak a mennyei követek hatalmukkal vissza nem szorítják. Isten népe a Megváltó e szavaival állhat ki ellene: „Meg van írva." Sátán most is éppúgy tudja idézni a Szentírást, miként Krisztus korában. Hogy alátámassza csalásait, kiforgatja a Szentírás tanításait. Azoknak, akik meg akarnak állni a veszélyes időben, jól kell ismerniük a Szentírás bizonyságtételét. {GC 559.2}

Sokan fogják szembe találni magukat a szeretett rokonaikat és barátaikat megszemélyesítő ördögi lelkekkel, akik a legveszélyesebb eretnekségeket hirdetik. Ezek a látogatók a legérzékenyebb húrokat fogják megpengetni, és hazugságaik igazolására csodákat művelnek. Azzal a bibliai tanítással kell szembeszállnunk velük, hogy a halottak semmit sem tudnak, és hogy ördögi lelkek azok, akik így megjelennek. {GC 560.1}

„A megpróbáltatás ideje", „amely az egész világra eljő, hogy megpróbálja a föld lakosait" (Jel. 3:10), közvetlen előttünk van. Sátán elámítja és legyőzi azokat, akik hitüket nem Isten Igéjére építik. „A gonoszságnak minden csalárdságával" dolgozik, hogy az embereket uralma alá vonja. Csalásai egyre sokasodnak. De célját csak akkor érheti el, ha az ember önként enged kísértéseinek. Akik igazán igyekeznek megismerni az igazságot, és lelküket az engedelmesség útján megtisztítani, minden erejükkel készülve a harcra, azok az igazság Istenében biztos oltalomra lelnek. „Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged" (Jel. 3:10) – ígéri a Megváltó. Inkább elküldené minden angyalát a mennyből népe védelmére, mintsem engedné, hogy Sátán egyetlen Istenben bízó embert is legyőzzön. {GC 560.2}

Ésaiás próféta megjövendölte, mi lesz az a félelmes csalás, amellyel Sátán elhiteti a gonoszokkal, hogy Isten büntető ítéletei nem sújtják őket: „Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jő, nem ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul, és csalásban rejtezénk el!" (Ésa. 28:15) Ehhez a csoporthoz tartoznak azok is, akik makacs megátalkodottsággal azzal biztatják magukat, hogy Isten nem bünteti meg a bűnöst; hogy az egész emberiség, bármilyen romlott is, a mennybe jut, és hasonló lesz Isten

angyalaihoz. De akik megtagadják a menny igazságait, amelyek védelmet nyújtanak a megpróbáltatás idején, még inkább frigyre lépnek a halállal, és egyezségre a pokollal. Elfogadják a hazug menedéket – a spiritizmus megtévesztő hazugságát –, amelyet Sátán kínál. {GC 560.3}

Elképesztő, hogy milyen vak a mi nemzedékünk! Ezek utasítják el Isten Igéjét. Azt mondják, nem érdemes benne hinni. Ugyanakkor nagy bizalommal fogadják el Sátán csalásait. Szkeptikusok és csúfolódók ítélik el azok buzgóságát, akik kiállnak az apostolok és próféták hitéért. E csúfolódók a Krisztusról, a megváltás tervéről és az igazság megtagadóinak büntetéséről szóló ünnepélyes szentírási kijelentéseket nevetség tárgyává teszik. Szűk látókörű, logikátlan, babonás embereknek tartják azokat, akik helyt adnak Isten kívánalmainak, engedelmeskednek törvényének – és mélységes szánalmat színlelnek irántuk. E gúnyolódók olyan magabiztosak, mintha tényleg szövetségre léptek volna a halállal, és egyezségre a pokollal; mintha áthatolhatatlan falat emeltek volna önmaguk és Isten bosszúja között. Semmi sem félemlíti meg őket. Engedtek a kísértőnek, szoros kapcsolatban vannak vele, átvették szellemét, olyannyira, hogy nem tudnak, és már nem is akarnak kimenekülni hálójából. {GC 561.1}

Sátán régóta készül arra, hogy erejét megfeszítve megtévessze a világot. Munkáját az Édenben kezdte az Évának adott ígérettel: „Bizony nem haltok meg"; „Amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lésztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói" (I. Móz. 3:4–5). Sátán lassan-lassan készítette el legnagyobb csalásának útját a spiritizmus kialakításával. Szándékait még nem valósította meg teljesen, de meg fogja valósítani a végső időben. A próféta ezt mondja: „Láték... három tisztátalan lelket... a békákhoz hasonlókat; ...ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára" (Jel. 16:13–14). Ez a csalás az egész világot magával fogja sodorni. Kivéve azokat, akiket Isten hatalma őriz az Igébe vetett hit által. Az embereket nemsokára elfogja valami végzetes biztonságérzet, és csak akkor ébrednek fel, amikor Isten kiönti haragját. {GC 561.2}

Ezt mondja az Úr Isten: „A jogosságot mérőkötéllé tevém, és az igazságot színelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket. És eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségtek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő, eltapod titeket" (Ésa. 28:17–18). {GC 562.1}

<<< vissza a 13. tanulmányhoz

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK
AT – Az Apostolok Története
BO – Boldog Otthon
EÉ – Előtted az Élet
ÉÉM – Az Én Életem Ma
ESz – Az Evangélium Szolgái
Ev – Evangélizálás
GH – Gondolatok a Hegyibeszédről
JÉ – Jézus Élete
KP – Krisztus Példázatai
KSz – Keresztény Szolgálat
MÉ – Megszentelt Élet
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lábnyomán
PK – Próféták és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféták
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok Látomások
1-2IB – Igehirdetések és Beszédek, 1-2.
1-3Sz – Szemelvények E. G. White írásaiból, 1-3.
1-9B – Bizonyságtételek a Gyülekezeteknek, 1-9.

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK
1-21MR – Manuscript Releases, vol. 1-21
12LtMs 28. 1897. – Letters and Manuscripts, vol. 12, Letter 28, 1897.
CH – Counsels on Health
CS – Counsels on Stewardship
CT – Counsels to Parents, Teachers, and Students
FE – Fundamentals of Christian Education
FW – Faith and Works
MM – Medical Ministry
OHC – Our High Calling
RH – The Review and Herald
SA – A Solemn Appeal
TMK – That I May Know Him

Angol nyelven kiadja:
Seventh Day Adventist Reform Movement General Conference, Sabbath School Department.
Roanoke, Hollins Road, Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:
Hetednap Adventista Reformmozgalom Magyarországi Területe
2146 Mogyoród, Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email: hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:
Editura Păzitorul Adevărului Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraş - Jud. Braşov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom
Technikai szám: 0451
Adószám: 18292370-1-10

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673
Külföldről:
IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000
BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUHB
Hetednap Adventista Reformmozgalom

ZOROBÁBEL Egészség és Lélekgondozó alapítvány
Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Október 3. Szombat

A Tanzániai misszió részére
(4.old.)

November 7. Szombat

A GK Kiadói Osztály részére
(30. old.)

December 5. Szombat

Imaház részére a Kongói Köztársaság fővárosában, Brazzaville-ben
(51.old.)